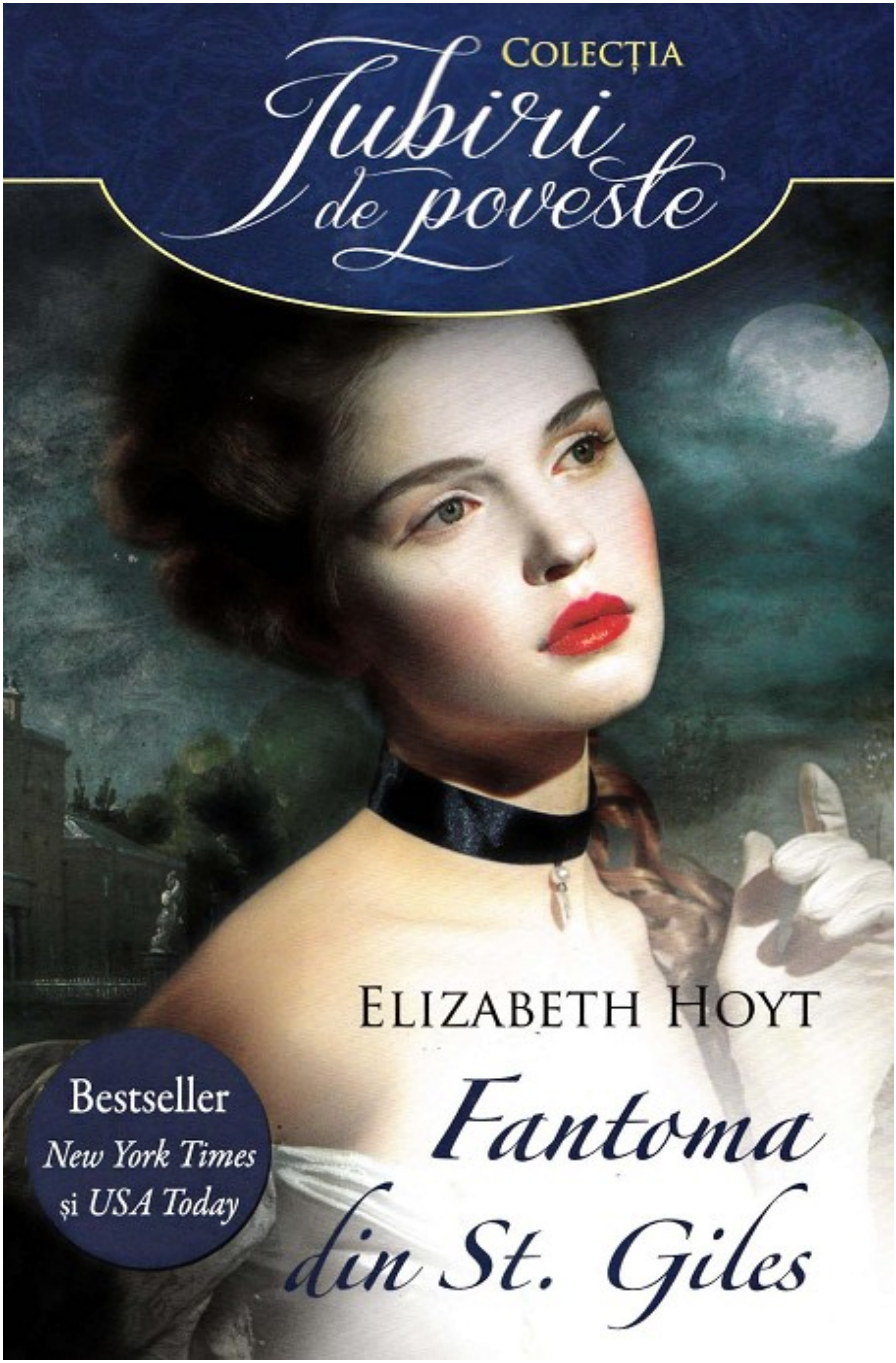
COLECȚIA
Iubiri de poveste
ELIZABETH HOYT
Bestseller
New York Times
și USA Today
Fantoma
din St. Giles

ELIZABETH HOYT
FANTOMA DIN ST.GILES

Thief of Shadows by Elizabeth Hoyt

Capitolul 1

O, daţi-vă aproape, dragii mei, şi ţineţi lumânările aprinse, căci astă seară vă voi spune povestea Arlechinului-Fantomă din St. Giles...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Londra, Anglia
Mai 1738

Cadavrul de pe stradă era în mod negreşit o încununare a întâmplărilor zilei.

Isabel Beckinhall, baroana Beckinhall, oftă în tăcere. Trăsura sa se împotmolise în cea mai rea zonă a Londrei – străzile murdare din St. Giles. Şi *de ce* se afla ea în St. Giles la căderea întunericului? Pentru că se oferise de bunăvoie să reprezinte Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi, la inspecţia finală a noii clădiri. Ce nesăbuinţă!

„Nu te oferi niciodată voluntar. Nici măcar atunci când eşti servit din abundenţă cu biscuiţi calzi şi ceai fierbinte.” Biscuiţii calzi erau în mod sigur lucrătura diavolului sau poate a lui Lady Hero Reading, una din cele două doamne

care patronau căminul. Lady Hero îi umpluse încă o dată ceaşca de ceai, privind spre ea cu ochii ei cenuşii, plini de inocenţă, întrebând-o politicos dacă ar deranja-o să se întâlnească cu domnul Winter Makepeace, ursuzul administrator al căminului, pentru a discuta despre noua clădire. Iar Isabel încuviinţase cu voioşie, ca o vacă fără minte, îmbuibată cu biscuiţi. *Şi pe deasupra,* ticălosul nici măcar nu venise la întâlnire!

— Muu, mormăi Isabel ca pentru sine, exact în clipa în care – uşa trăsurii se deschise, iar în cadrul acesteia apăru slujnica ei, Pinkney.

— Milady? întrebă Pinkney, cu nişte ochi mari albaştri, plini de spaimă.

Desigur, ochii albaştri ai lui Pinkney erau aproape întotdeauna mari şi speriaţi. Era una dintre cele mai căutate servitoare din Londra şi exemplul viu al modei momentului, deşi nu avea decât douăzeci şi unu de ani şi era cam naivă.

— Nimic, răspunse Isabel, înghiţindu-şi onomatopeea bovină.

— Ai aflat de ce durează atât ca să-l îndepărteze pe mort din drum?

— O, da, milady, spuse Pinkney. Pentru că nu e mort. Sprâncenele ei drăgălaşe, de un blond întunecat, se arcuiră. Ei bine, cel puţin nu încă. Harold, lacheul, se opinteşte să-l tragă din drum şi, n-o să vă vină să credeţi, milady, dar e actor de comedie.

Fu rândul Isabelei să clipească iute din pleoape.

— *Harold?*

— O, nu, milady!

Pinkney chicoti până ce surprinse privirea insistentă a Isabelei.

— Ăăă… — servitoarea îşi drese vocea – omul ne-mort însă e. Adică actor de comedie, vreau să zic. E costumat în arlechin, cu mască şi cu tot ce trebuie…

Isabel n-o mai asculta. Deschisese uşa şi ieşise singură din trăsură. Afară, ziua cenuşie devenea şi mai

mohorâtă odată cu lăsarea întunericului.

Dinspre vest licăreau făclii şi se auzea zarva mulţimii răzvrătite care se rostogolea către ea din direcţia aceea. Erau foarte aproape. Pe Isabel o trecu un frison şi se grăbi înspre locul în care Harold şi celălalt lacheu stăteau aplecaţi deasupra siluetei întinse pe pământ. Probabil că Pinkney confundase costumaţia sau omul, sau masca sau…

Dar nu.

Isabel trase adânc aer în piept. Nu dăduse niciodată ochii cu faimoasa Fantomă din St. Giles, dar nu avea nici cea mai mică îndoială că acesta trebuia să fie omul cu pricina. Bărbatul întins pe jos purta un costum de arlechin cu roşu şi negru. Pălăria moale, cu boruri, îi căzuse de pe cap şi văzu că părul lui castaniu era strâns simplu la spate. La şold îi atârna o sabie scurtă, adăpostită în teacă, iar lângă mâna lui latră zăcea o sabie lungă. Partea de sus a chipului îi era acoperită de o mască neagră, cu un nas ridicol de lung, lăsându-i bărbia pătrată şi gura mare descoperite. Printre buzele întredeschise i se întrezăreau dinţii albi şi drepţi, iar buza de sus era ceva mai mare decât cea de jos.

Isabel se forţă să-şi îndrepte atenţia către lacheul ei.

— Trăieşte?

— Măcar încă răsuflă, milady. Harold scutură din cap. Dar nu ştiu pentru cât timp.

Din apropiere se auzi un strigăt şi zgomot de sticlă spartă.

— Aduceţi-l în trăsură, spuse Isabel.

Se aplecă să-i ridice pălăria. Will, cel de-al doilea lacheu, se încruntă.

— Dar, milady…

— *Acum.* Şi să nu-i uitaţi sabia.

Deja vedea un grup de oameni care dădeau colţul străzii. Lacheii schimbară o privire, iar apoi ridicară Fantoma dintr-o mişcare. Harold gemu sub greutate, dar nu crâcni.

Mulţimea se strângea la capătul străzii, iar cineva

slobozi un strigăt. Răzvrătiţii văzuseră trăsura.

Isabel îşi ridică fustele şi o luă cu paşi repezi după lachei. Harold se opinti, lăsând Fantoma să cadă, laolaltă cu sabia, în trăsură. Isabel se căţără fără câtuşi de puţină eleganţă înăuntru. Pinkney se holba cu ochii cât cepele la trupul Fantomei, care stătea îngrămădit în colţul trăsurii, dar pentru moment Isabel îl ignoră. Aruncă pălăria deasupra lui, apoi ridică bancheta, scoţând două pistoale din compartimentul secret de dedesubt.

Pinkney scoase un scâncet de teamă. Isabel se întoarse şi le înmână pistoalele lacheilor, care aşteptau lângă uşa trăsurii.

— Nu lăsaţi pe nimeni să se urce pe trăsură.

Harold îşi încleştă fălcile.

— Da, milady.

Luă pistoalele, îi întinse unul lui Will şi urcară în spatele trăsurii. Isabel închise uşa şi bătu în acoperiş.

— Mână cât de repede poţi, John!

Trăsura se urni, legănându-se, în clipa în care ceva lovi partea laterală.

— Milady! strigă Pinkney.

— Taci, o apostrofă Isabel.

Pe locul servitoarei se afla un pled de aşternut pe genunchi, pe care Isabel îl trase peste Fantomă. Se aşeză pe locul ei, prinzându-se strâns de fereastră când luară curba. Ceva se izbi de trăsură. La fereastră apăru deodată o figură care se strâmba, lipindu-şi limba în mod obscen de sticlă.

Pinkney ţipă.

Isabel privi ţintă spre bărbat, cu inima bătându-i nebuneşte, dar cu privirea calmă când se uită în ochii lui. Erau injectaţi şi înnebuniţi de mânie. Trăsura se hurducă, iar bărbatul alunecă jos. Unul din pistoale se auzi descărcându-se.

— Milady, şopti Pinkney, făcându-se albă la faţă, mortul…

— Nu-tocmai-mortul, murmură Isabel, aruncându-şi

ochii spre mantie.

Spera că oricine s-ar fi uitat înăuntru avea să vadă o mantie aruncată neglijent într-un colţ, *nicidecum* Fantoma din St. Giles, ascunsă acolo. Se sprijini, căci trăsura se balansă periculos virând la colţul unei străzi.

— Nu-tocmai-mortul, repetă Pinkney supusă. Cine e?

— Fantoma din St. Giles.

Ochii lui Pinkney, albaştri ca oul de măcăleandru, se făcură mari.

— Cine?

Isabel îşi fixă servitoarea cu privirea, plină de exasperare.

— Fantoma din St. Giles? Cel mai faimos tâlhar din Londra? Care umblă în costum de arlechin, fie prădând şi ucigând, fie salvând şi apărând oameni, depinde ce poveşti crezi?

Dacă ochii lui Pinkney s-ar fi făcut niţel mai mari, nu ar mai fi lipsit mult şi i-ar fi ieşit din orbite cu totul.

— Nu? Isabel flutură o mână către fereastră, de dincolo de care se auzeau strigăte şi ţipete, spunând suav: Bărbatul pe care mulţimea îl vrea mort?

Pinkney se holbă îngrozită la mantie.

— Dar… de ce, milady?

Se descărcă al doilea pistol, cu un zgomot asurzitor, iar Pinkney sări din loc, privind îngrozită pe fereastră.

Doamne sfinte, nu mai aveau muniţie. Isabel se ruga ca lacheii să fie teferi… şi să poată ţine piept răzvrătiţilor fără pistoale. Era o femeie de viţă nobilă, dar nu mai departe de anul trecut, un viconte fusese scos cu forţa din trăsură, bătut şi jefuit în St. Giles.

Isabel trase adânc aer în piept şi-şi vârî mâna sub mantie, până dădu de mânerul săbiei Fantomei. O scoase din teacă, în timp ce Pinkney o privea chiorâş, aşezându-şi lama grea în poală. Chiar dacă era ultimul lucru pe care urma să-l facă, putea măcar să lovească pe cineva în cap cu ea, dacă avea să fie nevoie.

— Îi vor moartea pentru că azi-dimineaţă a tăiat

ştreangul în care atârna Mickey O’Connor Cuceritorul.

Auzind acestea, chipul lui Pinkney se lumină.

— O, Mickey Cuceritorul, piratul! De el am auzit. Se spune că este chipeş de te bagă-n păcat şi se îmbracă mai bine decât regele însuşi.

Bineînţeles că servitoarea doamnei auzise de un pirat ferchеş.

— Întocmai.

Isabel tresări, căci ceva se izbi de fereastră, crăpând sticla.

— Probabil că l-au urmărit până aici de la spânzurătoarea din Tyburn, bietul om.

— O. Pinkney îşi muşcă buza. Iertaţi-mă, milady, dar *de ce* l-am luat cu noi?

— Ei bine, ar fi păcat să laşi omul, oricine ar fi, să fie sfâşiat de mulţime, rosti Isabel pe un ton tărăgănat, nelăsând-o pe fată să ghicească teama care-i înteţea pulsul. Mai ales dacă e vorba de un bărbat tânăr şi chipeş.

Pinkney privi cu sfială către Isabel.

— Dar, milady, dacă mulţimea îl vrea, iar el se află în trăsura noastră… ah…

Isabel îşi adună toate puterile, răspunzându-i cu un zâmbet încrezător. Îşi încleştă mâna pe mânerul săbiei din poală.

— De aceea nu le vom permite să afle că Fantoma este cu noi, nu-i aşa?

Pinkney clipi de câteva ori, ca şi când ar fi încercat să priceapă raţionamentul, apoi zâmbi. Era o fetişcană tare frumuşică.

— O, da, milady.

Servitoarea se rezemă de spateaza trăsurii, ca şi când ar fi fost cât se poate de sigură că erau în afara pericolului, acum că totul avea o explicaţie.

Isabel trase perdelele doar cât să poată arunca o privire prin fereastra crăpată. Ea nu era chiar atât de optimistă. Multe dintre străzile din St. Giles erau înguste şi sinuoase – motivul pentru care trăsura ei înaintase atât de

greu mai devreme. Mulţimea se putea deplasa mult mai iute pe jos decât ei. Însă gloata începea să se destrame. Vizitiul găsise o bucată dreaptă de drum şi îndemna caii să o ia la trap.

Isabel lăsă perdeaua să cadă, oftând din toată inima, uşurată. „Slavă Domnului.”

Trăsura se opri brusc. Pinkney scoase un ţipăt.

— Linişteşte-te.

Isabel îi aruncă servitoarei o privire aspră. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Pinkney să facă o criză de isterie, dacă era să fie atacaţi.

Isabel trase cu ochiul pe fereastră, iar apoi vârî iute sabia sub pledul din trăsură.

Exact la timp. Uşa trăsurii se deschise, lăsând să se vadă chipul aspru al unui ofiţer de dragoni, în uniformă stacojie. Isabel îi zâmbi suav.

— Căpitane Trevillion. Sunt foarte încântată să vă văd… acum că am depăşit mulţimea.

Expresia de pe chipul căpitanului deveni posomorâtă, dar scrută dintr-o privire interiorul trăsurii. Pentru o clipă, ochii săi părură că zăbovesc asupra pledului. Isabel nu-şi desprinse ochii de pe chipul lui, continuând să arboreze acelaşi zâmbet. În cele din urmă, ofiţerul de dragoni se întoarse către ea.

— Milady, mă bucur să văd că dumneavoastră şi cei care vă însoţesc sunteţi teferi şi nevătămaţi. St. Giles nu este un loc în care să zăboveşti în vremurile acestea.

— Da, nu ştiam acest lucru când am pornit azi-dimineaţă.

Îndatoritoare, Isabel ridică din sprâncene întrebător.

— *L-aţi* prins pe acel pirat?

Buzele subţiri ale căpitanului se strânseră într-o grimasă.

— Este doar o chestiune de timp. Îl vom prinde, ca şi pe Fantoma din St. Giles. Mulţimea îi urmăreşte pe amândoi. O zi bună, milady.

Ea îşi înclină capul în semn de încuviinţare,

neîndrăznind să respire până în clipa în care ofiţerul închise uşa trăsurii şi apucă să-i dea de ştire vizitiului să o ia din loc. Pinkney pufni dispreţuitor.

— Soldaţi. Perucile lor sunt mereu groaznic de demodate.

Isabel se relaxă pe pernele trăsurii, aruncându-i servitoarei sale un zâmbet fugar. O jumătate de oră mai târziu, trăsura oprea în faţa frumoasei ei case din oraş.

— Aduceţi-l înăuntru, îi porunci ea lui Harold când acesta deschise uşile.

Acesta încuviinţă, obosit.

— Da, milady.

— Şi… Harold?

Isabel coborî din trăsură, strângând încă în mână sabia.

— Milady?

— Aţi făcut o treabă bună. Atât tu, cât şi Will.

Isabel înclină capul către Will.

Pe figura mare şi comună a lui Harold înflori un zâmbet sfielnic.

— Mulţumesc, milady.

Isabel îşi permise să le ofere un mic zâmbet înainte de a intra în reşedinţa ei din oraş. Edmund, dragul şi regretatul ei soţ, îi cumpărase Fairmont House cu puţin timp înainte de a muri, oferindu-i-o în dar la cea de-a douăzeci şi opta aniversare. Ştia că titlul şi moşiile aveau să îi revină unui văr îndepărtat şi dorise să o ştie la adăpost, stăpână peste proprietatea ei şi fără bătăi de cap.

Isabel o reamenajase imediat după ce se mutase acolo, cu patru ani în urmă. Acum, holul de la intrare era lambrisat cu lemn de stejar de un auriu cald. Duşumeaua era acoperită cu parchet şi ici-colo se aflau lucruri care o încântau: o masă elegantă de marmură roz, cu picioare aurite, un faun surâzător din marmură neagră, ţinând în braţe un iepure de câmp, şi o mică oglindă ovală cu ramă din perle. Pe toate acestea le îndrăgea mai mult pentru forma lor decât pentru valoarea lor.

— Mulţumesc, Butterman, spuse Isabel, punându-şi sabia la subsuoară pentru a-şi scoate mănuşile şi pălăria, pe care i le înmână apoi majordomului. Vreau să pregăteşti un dormitor imediat.

Butterman, la fel ca toţi ceilalţi servitori, era instruit impecabil. Nici măcar nu clipi auzind porunca neobişnuită sau văzând sabia pe care stăpâna sa o ţinea cu nonşalanţă.

— Da, milady. Ce spuneţi de camera albastră?

— Perfect.

Butterman pocni din degete şi o servitoare o apucă grăbită pe scări.

Isabel se întoarse, privindu-i pe Harold şi pe Will, care intrau, încadrând trupul Fantomei. Pălăria moale a acestuia îi cădea pe piept.

Butterman ridică din sprâncene abia vizibil la vederea bărbatului inconştient, dar se mulţumi să spună:

— Camera albastră, Harold, te rog.

— Da, domnule, gâfâi Harold.

— Dacă nu vă deranjează, milady, murmură Butterman, cred că doamna Butterman v-ar putea fi de folos.

— Da, mulţumesc, Butterman. Te rog să o trimiţi pe doamna Butterman sus cât mai repede posibil.

Isabel îi urmă pe lachei, urcând scările.

Servitoarele încă aranjau aşternuturile pe pat în camera albastră când sosiră lacheii cu povara lor, însă în cămin ardea deja focul.

Harold ezită, probabil pentru că Fantoma era foarte murdară şi plină de sânge, dar Isabel gesticulă către pat. Fantoma gemu când lacheii îi întinseră corpul pe cuvertura imaculată.

Isabel îi rezemă sabia în colţul camerei şi se grăbi la căpătâiul lui. Erau în afara pericolului, dar pulsul nu-i încetinise. Îşi dădu seama că era uşor incitată de această neaşteptată turnură a evenimentelor. O salvase pe Fantoma din St. Giles. Ceea ce începuse ca o zi obişnuită, aproape anostă, se transformase într-o aventură bizară.

Ochii Fantomei erau închişi. Încă purta masca, deşi îi stătea pieziş pe chip. Cu grijă, i-o ridică deasupra capului şi descoperi cu surprindere că dedesubtul acesteia se afla o eşarfă neagră subţire, care îi acoperea partea de sus a feţei, de la coama nasului bine conturat până la frunte. În ţesătură fuseseră crestate două găuri pentru ochi, alcătuind o a doua mască. Examină masca de arlechin pe care o ţinea în mână. Era din piele vopsită în negru. Sprâncenele foarte arcuite şi nasul coroiat grotesc îi confereau măştii o căutătură răutăcioasă, de satir. O aşeză pe masa de lângă pat şi îşi întoarse privirea către Fantomă. Zăcea fără vlagă pe pat. Pantalonii pestriţi erau pătaţi de sânge deasupra cizmelor înalte şi răsfrânte, îşi muşcă buzele. Pe alocuri sângele părea foarte proaspăt.

— Butterman mi-a spus că avem un rănit, rosti doamna Butterman, intrând grăbită în încăpere.

Se apropie de pat şi privi ţintă la Fantomă o clipă, cu mâinile în şolduri, înainte de a da din cap, hotărâtă.

— Ei bine, nu avem încotro. Va trebui să-l dezbrăcăm, milady, ca să vedem de unde sângerează.

— O, desigur, spuse Isabel.

Întinse mâna spre nasturii de la haina Fantomei, în vreme ce doamna Butterman se apucă să-i desfacă pe cei de la jiletcă.

În spatele ei, Isabel auzi un icnet.

— O, milady!

— Ce e, Pinkney?

Isabel se încruntă, luptându-se cu un nasture îndărătnic. Sângele se uscase pe ţesătură, înţepenind-o.

— Nu se cade să faceţi o astfel de treabă. Pinkney părea atât de scandalizată, de parcă Isabel i-ar fi propus să se plimbe goală prin catedrala Westminster. E bărbat.

— Te asigur că nu e prima oară când văd un bărbat gol, spuse Isabel cu blândeţe, scoţându-i pantalonii Fantomei.

Pe sub aceştia, lenjeria era îmbibată în sânge. „Dumnezeule mare. Puteai să pierzi atâta sânge şi să

supravieţuieşti?” Începu să-i scoată lenjeria.

— Are nişte vânătăi pe umăr, pe coaste şi câteva zgârieturi, dar nimic din care să iasă atâta sânge, raportă doamna Butterman, desfăcându-i vesta şi ridicându-i cămaşa până la subsuori.

Isabel îşi ridică privirea o clipă şi încremeni. Muşchii de pe pieptul lui erau bine conturaţi, cu sfârcuri brune ce ieşeau în evidenţă pe pielea deschisă la culoare, iar pielea dintre ele era acoperită de păr cârlionţat. Abdomenul era tare şi cu muşchi conturaţi, iar ombilicul îi era în întregime ascuns de aceiaşi cârlionţi negri. Isabel clipi. Mai văzuse bărbaţi goi, era adevărat, dar Edmund era trecut de şaizeci de ani când murise şi, cu siguranţă, nu arătase niciodată astfel. Iar cei câţiva amanţi discreţi pe care îi avusese de la moartea lui Edmund erau nobili – bărbaţi care preţuiau tihna. Nu aveau un trup cu mult mai bine construit decât ea. Privirea îi zăbovi pe dunga de păr de sub ombilicul lui, care dispărea sub lenjerie.

Exact acolo unde se aflau mâinile ei.

Isabel înghiţi în sec şi îi desfăcu lenjeria, uşor surprinsă de tremurul propriilor degete, trăgând-o în jos, de-a lungul picioarelor. Mădularul îi ieşi la iveală – de o mărime considerabilă, chiar şi adormit.

— Ei bine, spuse doamna Butterman, pare cât se poate de teafăr în partea asta.

— O, Doamne, da, gâfâi Pinkney.

Isabel privi în jur, iritată. Nu-şi dăduse seama că servitoarea se apropiase suficient de mult încât să-l vadă. Trase colţul cuverturii peste şalele Fantomei, vrând să-l protejeze pe bărbatul care zăcea fără cunoştinţă.

— Ajută-mă să-i scot cizmele, ca să-i putem dezveli picioarele, îi spuse Isabel doamnei Butterman.

— Dacă nu găsim rana aici, va trebui să-l întoarcem.

Dar, după ce-i traseră pantalonii mai jos, pe coapsa lui dreaptă musculoasă văzură o tăietură lungă şi adâncă. De sub ţesătura îmbibată, izvora sânge proaspăt, scurgându-i-se de-a lungul piciorului.

— Uite-o, spuse doamna Butterman.

— Putem să trimitem după doctor, milady, dar am mână sigură când vine vorba de ac şi aţă.

Isabel încuviinţă. Privi din nou la rană, uşurată că nu era nici pe departe atât de gravă pe cât se temea.

— Adu lucrurile de care ai nevoie, rogu-te, doamnă Butterman, şi ia-o pe Pinkney cu dumneata să te ajute. Am sentimentul că nu ar fi prea încântat dacă am chema doctorul.

Doamna Butterman se grăbi să iasă, urmată de Pinkney.

Isabel aşteptă, singură în încăpere – dacă n-o punea la socoteală pe Fantoma din St. Giles. De ce îl salvase pe bărbatul acesta? Fusese o acţiune aproape necugetată – să laşi un om lipsit de apărare pradă mulţimii era o idee care îi provoca repulsie în mod instinctiv. Dar acum că se afla în casa ei, îşi dădu seama că omul însuşi îi stârnea şi mai mult curiozitatea. Ce fel de bărbat era acela care îşi risca viaţa deghizat în arlechin? Era tâlhar sau mercenar? Sau nu era decât un om fără minte? Isabel îl privi. Era inconştient, dar chiar şi aşa avea o prezenţă impresionantă, cu trupul acela masiv întins pe patul elegant. Avea sub ochi un bărbat în floarea vârstei, puternic şi voinic, aproape gol.

Cu totul, mai puţin chipul.

Mâna i se puse în mişcare aproape fără să gândească, întinzându-se către masca neagră de mătase care încă îi acoperea partea superioară a feţei. Era chipeş? Urât? Cu o figură pur şi simplu comună?

Mâna ei începu să coboare către mască.

A lui ţâşni, prinzând-o de încheietură.

Deschise ochii, limpezi şi căprui, cântărind-o din priviri.

— Nu face asta.

*

Ziua nu se desfăşura conform planului.

Winter Makepeace privea ţintă în ochii albaştri şi pătrunzători ai lui Lady Isabel Beckinhall, întrebându-se cum, mai exact, avea să iasă la liman din această situaţie, fără a-şi da în vileag identitatea.

— Nu face asta, şopti el din nou.

Încheietura ei era caldă şi delicată, dar simţea forţa feminină sub degete, iar muşchii lui erau al naibii de slăbiţi în clipa aceea.

— Foarte bine, murmură ea. De cât timp eşti treaz?

Nu încercă să-şi desprindă încheietura din strânsoarea lui.

— M-am trezit când mi-aţi scos pantalonii.

Fusese, *negreşit,* un mod interesant de a-şi recăpăta conştiinţa.

— Înseamnă că nu eşti rănit atât de rău pe cât credeam noi, rosti cuvintele tărăgănat, cu vocea ei răguşită.

El gemu şi întoarse capul să privească încăperea. Un val de greaţă şi ameţeală îl aduse din nou în pragul leşinului.

— Unde mă aflu?

Continuă să vorbească pe un ton scăzut, abia o şoaptă. Poate că astfel n-o să-l recunoască.

— Acasă la mine. Îşi înclină capul. Nu mă ating de mască, dacă nu doreşti să o fac.

El o privi, cântărind situaţia. Era despuiat, într-o casă străină şi rănit. Sorţii nu erau de partea lui.

Ea ridică o sprânceană frumos aranjată.

— Dacă mi-ai da drumul la încheietură?

El îşi retrase mâna.

— Îmi cer iertare.

Ea îşi frecă încheietura, plecându-şi ochii cu o sfială prefăcută.

— Ţi-am salvat viaţa mai devreme, iar acum eşti la mâna mea – ochii ei alunecară peste trupul lui gol – şi totuşi nu cred că îţi ceri iertare cu adevărat.

Îşi ridică privirea către ochii lui, inteligentă, plină de

umor şi absolut seducătoare.

Pericolul plutea în aer. Buzele lui Winter zvâcniră.

— Poate că nu sunt decât un bădăran.

— Bădăran, fără îndoială.

Atinse uşor cu degetul bucata de ţesătură care îi acoperea pelvisul, iar carnea lui nătângă reacţionă instinctiv.

— Dar şi nerecunoscător?

Clătină din cap cu tristeţe. El ridică din sprâncene.

— Sper că nu mă învinovăţeşti, milady, pentru că mă prezint astfel despuiat. Cu mâna pe inimă pot mărturisi că aşa m-am trezit, şi nu ştiu pe cine să dau vina în afară de *dumneata.*

Ea făcu ochii mari doar pentru o fracţiune de secundă, muşcându-şi buza, ca şi când ar fi încercat să-şi stăpânească râsul.

— Te asigur că, ăăă, curiozitatea mea a fost stârnită doar de dorinţa de a afla unde eşti rănit, domnule.

— Atunci sunt onorat de *curiozitatea* dumitale.

Winter se simţea de parcă lumea lui s-ar fi rostogolit de pe un deal, aterizând cu susul în jos. Niciodată nu tachina femeile în felul acesta, iar Lady Beckinhall subliniase cât se poate de clar în timpul întâlnirilor lor precedente – când el nu era decât domnul Makepeace, administratorul Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi – că nu avea o părere prea bună despre el.

Poate că de vină erau masca şi intimitatea încăperii retrase. Sau poate că de vină era lovitura la cap pe care o primise mai devreme.

— Aţi descoperit ceea ce căutaţi?

Buzele ei, cărnoase şi delicate, se arcuiră într-un zâmbet tainic.

— O, da, am găsit tot ce mi-aş fi putut dori.

El trase aer în piept, cu pulsul prea accelerat, capul prea ameţit, mădularul prea răzvrătit, însă în clipa aceea se deschise uşa camerei. Numaidecât, Winter închise ochii. Ştiu instinctiv că era mai bine să nu mai afle altcineva că

era treaz şi conştient. Nu-şi putea explica acest impuls în mod raţional, dar dat fiind că acest gen de instinct îi salvase viaţa de nenumărate ori în trecut, nu se mai osteni să-şi pună la îndoială impulsul.

Cu grijă, trase cu ochiul printre gene. Raza lui vizuală era limitată, dar cel puţin două femei intraseră în încăpere.

— Cum se simte? întrebă una din ele, servitoare după accent.

— Nu s-a mişcat, răspunse Lady Beckinhall.

Nu pomeni că stătuseră de vorbă cu doar câteva secunde înainte, remarcă el. Dar ştiuse dintotdeauna că Lady Beckinhall avea o minte ageră.

— Nu ar trebui să-i scoatem masca? întrebă nerăbdătoare o altă voce de femeie, mai tânără.

— Crezi că ar fi înţelept? o interogă Lady Beckinhall. Ar putea hotărî că trebuie să ne ucidă dacă îi aflăm identitatea.

Winter aproape că ridică dintr-o sprânceană auzind această sugestie scandaloasă. Servitoarea cea tânără lăsă să-i scape un ţipăt în surdină. Evident, nu remarcase cât de solemnă fusese vocea lui Lady Beckinhall – doamna îşi ascundea amuzamentul.

Prima servitoare oftă.

— Îi cos piciorul iute şi apoi îl instalăm cât mai comod.

Iar în acel moment Winter îşi dădu seama că următoarele câteva minute din viaţa lui aveau să fie cât se poate de neplăcute.

Îl durea întregul trup, astfel că nu-şi dăduse prea bine seama până în acea clipă că în coapsa dreaptă simţea un zvâcnet puternic. Se pare că acolo se afla rana pe care o căutase Lady Beckinhall.

Închise ochii de tot, apoi aşteptă, inspirând şi expirând rar, lăsându-şi greutatea braţelor şi a picioarelor să se afunde în pat.

„Şocul este cel care face ca durerea să fie greu de îndurat”, îi spusese mentorul său cu multă vreme în urmă. „Aşteapt-o, primeşte-o, iar durerea va deveni doar o altă

senzaţie, suficient de uşor de îndepărtat.”

Se gândi la cămin şi la planurile necesare pentru a muta douăzeci şi opt de copii în noua clădire. *Degetele îi atinseră rana, strângând marginile laolaltă şi simţi o împunsătură ascuţită de agonie şi sânge proaspăt şi cald scurgându-i-se de-a lungul piciorului.* Winter era conştient de durere, dar o îndepărtă, lăsând-o să curgă prin el şi să-i iasă din trup cu fiecare val, gândindu-se la fiecare copil de la cămin şi la felul în care va reacţiona la mutare fiecare dintre ei.

Noile dormitoare erau încăperi spaţioase, luminate de ferestre largi, protejate de grilaje. *Împunsătura adâncă şi ascuţită a acului care-i pătrundea în carne.* Cei mai mulţi dintre copii vor fi fericiţi în noul lor cămin. Joseph Tinbox, de pildă, deşi avea deja unsprezece ani, avea să fie încântat să alerge pe holuri dintr-un capăt în altul. *Împunsătura, ultimul zvâcnet al acului trecând prin carne vie şi firul care ieşi de partea cealaltă prin piele.* Dar pentru un copil care fusese adus recent la cămin şi care îşi aducea aminte de abandon, precum Henry Putman, mutarea era posibil să provoace nelinişte. *Acul se mai înfipse o dată în carne.* Va trebui să fie cu mare băgare de seamă în privinţa lui Henry Putman şi a altora ca el. *Simţi o arsură în picior, în timp ce rana îi era spălată cu un lichid.* Doar numeroasele ore de antrenament îl ajutau pe Winter să nu tresară sub valul de durere pătrunzătoare. Inspiră. Expiră. Îşi lăsă mintea să rătăcească atunci când împunsăturile reîncepură…

Ceva mai târziu, Winter îşi dădu seama că împunsăturile acului încetaseră. Atingerea răcoroasă a unei mâini pe frunte îl făcu să-şi abandoneze cugetările, readucându-l la realitate. Ştia, fără să des chidă ochii, că aceea care îl atingea era Lady Beckinhall.

— Nu pare a avea febră, murmură ea.

Avea o voce gravă pentru o femeie şi uşor guturală. Winter părea că-i simte respiraţia, traversându-i trupul încă gol şi făcându-i pielea să se înfioare, dar nu era decât închipuirea lui. Poate că lovitura la cap era mai gravă decât

credea.

— Am adus nişte apă să-l îmbăiem, spuse servitoarea mai în vârstă.

— Mulţumesc, doamnă Butterman, însă ai făcut destule în seara asta, spuse Lady Beckinhall. Mă voi ocupa chiar eu de asta.

— Dar, milady! protestă cea de-a doua servitoare, mai tânără.

— Într-adevăr, amândouă mi-aţi fost de mare ajutor, spuse Lady Beckinhall. Vă rog, lăsaţi apa aici şi luaţi restul lucrurilor.

Se auzi un foşnet, sunetul unui obiect metalic aruncat într-un lighean de tablă, iar apoi uşa se deschise şi se închise din nou.

— Mai eşti treaz? întrebă Lady Beckinhall.

Winter deschise ochii şi o văzu privindu-l, cu o cârpă umedă în mână. Trupul i se încordă la gândul că avea să-i simtă mâinile pe piele.

— Nu e nevoie să faci asta.

Ea strânse din buze şi aruncă o privire spre piciorul lui.

— Rana e încă însângerată. Cred că aşa e mai bine. Asta dacă – ochii ei scânteiară provocator – nu cumva te temi de durere?

— Nu mă tem de durere sau de orice altceva mi-ai putea face, milady. Şoapta lui se auzi ca un scrâşnet. Fă ce poţi mai rău.

Isabel inspiră, văzând scânteia de sfidare din ochii căprui ai Fantomei.

— Nu ţi-e teamă de mine şi de ce ţi-aş putea face, murmură ea, apropiindu-se de pat.

Rămăsese complet nemişcat în timp ce doamna Butterman îi cususe rana, încât se temuse că leşinase din nou, însă acum se liniştise, căci obrajii lui aproape îşi recăpătaseră culoarea naturală.

— Nu te temi de mânia soldaţilor sau de gloata ucigaşă. Spune-mi, domnule Fantomă, de ce te temi?

Îi susţinu privirea, şoptind:

— De Dumnezeu, presupun. Nu se tem toţi oamenii de Creatorul lor?

— Nu toţi.

Ce ciudat să discuţi filosofie cu un bărbat mascat. Ştergea cu grijă sângele uscat de pe coapsa lui. Muşchiul cald de sub mâna ei se încordă la atingere.

— Unora nu le pasă deloc nici de Dumnezeu, nici de religie.

— Adevărat. Ochii lui întunecaţi îi urmăreau fiecare mişcare. Dar majoritatea oamenilor se tem de condiţia de muritori – de moartea care îi va lua în cele din urmă de pe pământ – şi de Dumnezeu care îi va judeca în viaţa de apoi.

— Şi dumneata? murmură ea, storcând cârpa şi udând-o din nou. Te temi de moarte?

— Nu.

Afirmaţia lui fusese detaşată. Ea ridică din sprâncene, aplecându-se deasupra rănii pentru a o examina. Era o tăietură în zigzag, dar doamna Butterman o cususe foarte bine. Dacă avea să se vindece bine, rămânea o cicatrice lungă, dar nu prea lată sau neplăcută la vedere. Ar fi fost mare păcat să mutileze un specimen bărbătesc atât de arătos.

— Nu te cred.

Colţul gurii i se arcui subit, ca şi când ar fi fost surprins de propriul amuzament.

— De ce nu? De ce aş minţi?

Ea ridică din umeri.

— Pentru a brava? Umbli cu faţa acoperită cu o mască şi îmbrăcat într-un costum pestriţ de arlechin.

— Absolut corect, şopti el. Ies la vânătoare pe străzile din St. Giles cu săbiile în teacă. Aş face un astfel de lucru dacă m-aş teme de moarte?

— Poate. Unii dintre cei care se tem de moarte se joacă, luând-o în zeflemea.

Îi mângâie coapsa, apropiindu-se periculos de mult de aşternuturile care îi acopereau mădularul.

Nu se mişcă, dar ea ştia că toată atenţia lui era îndreptată asupra ei.

— Doar cei nesăbuiţi iau moartea în zeflemea.

— Adevărat?

Vârî puţin din cârpă sub cearceaful umflat. Se formase ca un cort. Îşi îndreptă spatele şi dădu drumul cârpei în ligheanul cu apă, clătind-o.

— Dar zeflemeaua poate fi un joc extrem de amuzant.

Se mişcă, întinzând cârpa pe partea inferioară a abdomenului lui. El o apucă de încheietură.

— Cred că jocul pe care îl faci nu e menit să ia în zeflemea, ci să tachineze.

Şoapta lui avea un ton aspru. Isabel privi către coama care se ridica sub faldurile cearceafului.

— Poate că ai dreptate. Îi aruncă o privire scânteietoare, cu sprâncenele ridicate. E un joc care îţi place?

— Ar conta?

Gura lui se arcui cinic. Ea ridică din sprâncene.

— Bineînţeles. De ce să tachinezi un bărbat indisponibil?

— De dragul de a o face?

Ea clipi, uşor ofensată.

— Mă răneşti.

Îşi încordă antebraţul şi fără vreun semn vizibil de efort o trase mai aproape, până când fu obligată să se aplece peste trupul lui, corsetul ei aproape atingându-i pieptul gol. De la distanţa aceasta văzu un inel chihlimbariu în jurul irişilor lui întunecaţi – şi pupilele dilatate de durere.

— Dacă te-am rănit, milady, îmi pare rău, rosti el cu voce scrâşnită. Dar te rog să nu mă bănuieşti de prostie. Nu sunt o păpuşă de cârpe cu care să te joci.

Ea îşi aplecă uşor creştetul, dorindu-şi ca el să-şi scoată masca, astfel încât să-l poată vedea cu adevărat pe acest bărbat care-i stârnise interesul aşa cum nu o mai făcuse niciun altul de multă, multă vreme. Răspundea la flirtul ei cu vorbe de o sinceritate deconcertantă. Pur şi

simplu nu era obişnuită cu o asemenea francheţe. Toţi gentilomii pe care îi cunoştea ştiau să vorbească în cimilituri elegante, care în cele din urmă nu însemnau absolut nimic. Era un om din popor sub masca aceea? Dar nu i se adresa ca şi când i-ar fi fost inferior.

Nu, vorbirea lui îi era extrem de cunoscută. Ca şi când ar fi fost egalul ei sau mai mult. Inspiră şi îşi lăsă privirea să alunece de-a lungul trupului său.

— Nu, nu eşti câtuşi de puţin o păpuşă de cârpe neajutorată, domnule. Te rog să mă ierţi.

El făcu ochii mari, ca şi când ar fi fost surprins şi îi dădu brusc drumul.

— Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară iertare. Mi-ai salvat viaţa… să nu crezi că nu o ştiu prea bine. Mulţumesc.

Ea simţi un val de căldură urcându-i de-a lungul gâtului. Doamne sfinte, nu mai roşise de când era fată. Se tachinase cu duci, flirtase cu prinţi. Oare de ce cuvintele simple ale acestui bărbat o făceau să devină subit sfioasă?

— Nu contează, spuse ea, cu mult mai puţină curtoazie decât avea obiceiul.

Aruncă în lighean cârpa murdară.

— Ai pierdut mult sânge. Poţi să te odihneşti aici până te vom putea muta dimineaţă.

— Eşti prea bună, milady.

Ea scutură din cap.

— Am stabilit deja că nu sunt o femeie cumsecade.

El zâmbi fugar, închizând ochii.

— Cred că am stabilit tocmai opusul. Eşti bunătatea întruchipată, Lady Beckinhall.

Îl privi o clipă, aşteptând să vadă dacă va mai adăuga ceva, dar, în schimb, respiraţia lui deveni din ce în ce mai regulată.

Fantoma din St. Giles adormise.

*

Lumina cenuşiu-trandafirie a zorilor se iţea prin

fereastră când Isabel deschise ochii din nou. Pentru un moment nu făcu decât să clipească, întrebându-se confuză de ce o durea capul şi de ce nu se afla în propriul pat. Apoi privirea îi zbură spre patul de alături.

Gol.

Rămase ţeapănă, privind la cuvertură. Era aşezată frumos, dar la mijloc se vedea o pată de sânge. Măcar fusese acolo azi-noapte. Controlă cu palma, dar ţesătura era rece. Plecase cu ceva vreme în urmă.

Isabel se îndreptă către uşă şi chemă o servitoare. Avea să pună întrebări, dar ştia deja în adâncul fiinţei ei: el plecase şi, în afară de petele de sânge, nu lăsase nicio urmă.

Se întoarse, privind melancolică spre patul gol, în timp ce o aştepta pe servitoare, şi în clipa aceea îşi aminti ceva care se i învârtise sâcâitor prin mintea prea obosită în seara din urmă: Lady Beckinhall. Îi spusese pe nume, deşi nimeni nu-l rostise în prezenţa lui. Se părea că Fantoma din St. Giles o cunoştea.

Capitolul 2

Poate nu vă vine să credeţi, dar cândva, Fantoma din St. Giles nu era decât un biet actor-arlechin muritor. Juca alături de o trupă ambulantă şi îi făcea pe copii să râdă, sărind de colo-colo în costumul său pestriţ ponosit. Avea o sabie de lemn din mai multe bucăţi, iar atunci când o flutura în faţa ticălosului din piesă, aceasta clămpănea: clic! clac! Şi-i făcea pe copii să ţipe de încântare...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Winter Makepeace, blândul dascăl şi administratorul Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi, se ghemui pe

şindrilele acoperişului povârnit, în timp ce soarele se ridica deasupra Londrei. Stătea cu spatele spre marginea acoperişului şi a hăului de dedesubt. Apucă streaşină cu ambele mâini înainte de a-şi face vânt, lăsându-şi trupul să cadă peste marginea acoperişului. Pentru un moment rămase în aer, la trei etaje deasupra caldarâmului, atârnând şi ţinându-se doar în degete, apoi se lansă prin fereastra podului de dedesubt. Când ateriză, tresări, nu doar din pricina durerii pe care i-o provoca rana din coapsă, ci şi din cauza uşoarei bufnituri care se auzi când atinse podeaua.

De obicei, intra în camera sa fără a face nici cel mai mic zgomot.

Tresări din nou când se aşeză pe pat şi îşi examină ciorapii de arlechin. Erau murdari, iar pe piciorul drept avea o despicătură lungă, de la şold până aproape de genunchi. Capul îi zvâcnea în ritm de tobă, în timp ce-şi desprindea ţesătura murdară de pe rana bandajată. Îşi vârî ciorapii sfâşiaţi în cizmele cu carâmb înalt, punându-şi săbiile, masca şi restul costumului laolaltă şi împingând toate aceste lucruri ponosite sub pat. Numai providenţa ştia dacă va fi capabil să repare pagubele – se pricepea să coasă cât de cât, dar era departe de a fi vreun maestru. Winter oftă. Tare se temea că va avea nevoie de un nou costum – unul pe care de-abia şi-l putea permite.

Întorcându-se, şchiopătă în pielea goală până la ulciorul cu apă de pe lavoar, turnându-şi puţin în lighean. Îşi aruncă apa rece pe faţă, regretând pentru prima dată în viaţă că nu avea o oglindă. Avea vânătăi pe faţă? Zgârieturi care să-l trădeze? Trecându-şi palmele peste obraji, simţi că îi crescuse barba.

Mormăi şi se aplecă pentru o clipă, cu braţele întinse, rezemându-se de micul lavoar sărăcăcios, lăsând apa să-i şiroiască pe faţă. Suferea. Nu-şi amintea când mâncase ultima dată, şi i se părea că bietul cap i se învârtea într-un ritm lent, provocându-i o senzaţie de greaţă. Trebuia să se îmbrace, trebuia să pară normal pentru ziua ce avea să

înceapă. Trebuia să le ţină lecţii unor băieţaşi recalcitranţi la şcoală, trebuia să-i pregătească pe copiii de la cămin pentru mutarea în noua clădire şi trebuia să afle dacă sora sa mai mică, Silence, era teafără.

Avea atât de multe de făcut. Atât de mulţi oameni depindeau de el. Şi era atât de obosit.

Winter se prăbuşi pe patul îngust. Mai întâi să se odihnească o clipă. Închizând ochii, păru că simte atingerea unei mâini fine şi totuşi puternice de femeie.

În mintea lui, răsună în şoaptă un râs seducător şi răguşit…

— Cioc! Cioc! Cioc!

Winter se ridică brusc, respirând şuierător când simţi durerea provocată de mişcarea bruscă. Soarele pătrundea pe fereastră, iluminând toate crăpăturile din pereţi şi fiecare grindă prăfuită din dormitorul său din pod. Privi printre pleoape. Dimineaţa trebuia să fie pe sfârşite, judecând după unghiul soarelui. Dormise mai mult decât trebuia.

Bătaia insistentă de la uşa sa reîncepu, de data aceasta însoţită de o voce feminină.

— Winter! Eşti acolo, frate?

— Un moment!

Îşi scoase cămaşa de noapte de sub pernă şi o trase rapid pe el. Nu-şi vedea pantalonii nicăieri şi nu-şi aducea aminte unde-i lăsase ieri.

— Winter!

Oftând, îşi înfăşură aşternuturile de pe pat în jurul umerilor, ca şi când ar fi fost un smochin indian, şi se ridică să deschidă uşa dormitorului.

Privirea sa întâlni o pereche de ochi căprui de culoarea vinului de Xeres, îngustaţi de teamă.

— Unde ai *fost?*

Temperance Huntington, baroana Caire, sora sa mai mare, intră în camera lui Winter. În spatele ei se iţea o fată de treisprezece ani, cu păr negru şi obraji îmbujoraţi. Mary Whitsun era cea mai mare dintre fetele de la cămin, motiv

pentru care ei îi reveneau cele mai multe responsabilităţi.

Temperance dădu din cap către fată.

— Mai bine te-ai duce să le spui celorlalţi că l-am găsit.

— Da, doamnă.

Mary ezită câteva clipe, doar atât cât să apuce să-i spună lui Winter:

— Mă bucur tare mult că sunteţi teafăr, domnule!

Apoi plecă.

Temperance aruncă o privire în încăpere, ca şi când s-ar fi aşteptat să găsească un bordel în toată regula în vreun colţ, apoi se încruntă către el.

— Dumnezeule, Winter, am petrecut jumătate de noapte şi întreaga dimineaţă căutându-te! Când am văzut ieri că nu te întorci şi a izbucnit scandalul în St. Giles, mă temeam de ce era mai rău, iar apoi am primit de veste că nu ai ajuns la noul cămin.

Temperance se aşeză pe pat. Winter o urmă, atent să păstreze aşternuturile peste picioare. Deschise gura… însă era clar că Temperance încă nu terminase.

— Iar apoi Silence a trimis vorbă că s-a *căsătorit* cu Mickey O’Connor şi că s-a ascuns pe undeva cu el. A trebuit să-i trimitem pruncul, pe Mary Darling, cu doi dintre oamenii cei mai înfricoşători ai lui O’Connor, deşi, adaugă ea cu ciudă, părea că tare le mai place de Mary Darling, ca şi micuţei de ei.

Trase aer în piept, iar Winter profită de ocazie pentru a interveni:

— Înseamnă că sora noastră e în siguranţă?

Temperance ridică mâinile către tavan.

— Presupun că da. Era plin de soldaţi în Londra ieri – ca şi astăzi, de altfel –, care îl caută pe Mickey O’Connor, îţi închipui? Se spune că *atârna de ştreang* când Fantoma din St. Giles a tăiat frânghia. Bineînţeles că probabil e o exagerare. Ştii cum e cu zvonurile astea.

Winter păstră o expresie impasibilă. De fapt, nu era nicio exagerare. De-abia ajunsese la timp ca să îl scape pe

O’Connor de ştreang, dar, desigur, nu putea să îi spună acest lucru lui Temperance.

— Iar afurisitul ăla de *palat* al domnului O’Connor a ars aseară, spuse Temperance pe un ton mai scăzut.

— Se spune că au găsit un cadavru în cenuşa încă fierbinte în această dimineaţă şi toată lumea presupune că e trupul lui O’Connor, dar am primit biletul de la Silence după incendiu, aşa că probabil că e încă viu, nu-i aşa? O, Winter, oare Silence va fi în siguranţă cu el? Ce crezi?

La această întrebare putea răspunde fără ezitare.

— Da.

Winter o privi pe Temperance în ochi, astfel încât ea să se convingă de siguranţa lui. Chiar dacă Mickey O’Connor era un pirat foarte periculos şi cel mai faimos bărbat din Londra în momentul acela – şi chiar dacă Winter nu-l prea plăcea –, era sigur de un lucru:

— O iubeşte pe Silence, iar Silence îl iubeşte şi ea. I-am privit chipul în clipa în care ne-a încredinţat-o pe Silence, când ştia că el nu o mai putea proteja. O’Connor ţine la ea din tot sufletul. Indiferent ce s-ar întâmpla, o să-i poarte de grijă, chiar şi cu preţul vieţii.

— Dumnezeule! Sper că aşa va fi.

Temperance îşi închise ochii pentru un moment, ceea ce făcu ca postura ei rigidă să dispară, în timp ce se sprijini de pernele lui. Nu avea decât douăzeci şi nouă de ani, era doar cu trei ani mai mare decât el, însă Winter fu uimit să-şi dea seama că în jurul ochilor ei apăruseră câteva riduri fine. Oare fuseseră mereu acolo, şi el nu observase, sau erau noi, cauzate de agitaţia ultimelor săptămâni?

În timp ce o privea, Temperance deschise ochii, la fel de vii ca-ntotdeauna.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Unde-ai fost de ieri după-amiază?

— Am fost prins în răzmeriţă.

Winter tresări şi se aşeză ostăşeşte pe patul îngust, umăr la umăr cu sora sa.

— Mi-e teamă că deja întârziasem la întâlnirea cu

Lady Beckinhall. Mă grăbeam să ajung acolo, când mulţimea m-a împresurat, lira ca şi când aş fi fost prins într-o cireadă de vaci mânate la piaţă, cred, doar că oamenii erau mai zgomotoşi, mai respingători şi mult mai răi decât orice cireadă de bovine.

— O, Winter! spuse ea, aşezându-şi mâna pe braţul lui. Ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri.

— M-am mişcat prea încet. Am căzut şi m-au lovit, şi m-am rănit la picior.

Arătă cu mâna către piciorul drept.

— Nu e rupt, adăugă el grăbit când o auzi exclamând, dar m-a încetinit. Am sfârşit prin a mă ascunde într-o tavernă, aşteptând ca răzvrătiţii să se mai liniştească. Cred că am ajuns foarte târziu aseară.

Temperance se încruntă.

— Nimeni nu te-a văzut intrând în casă.

— După cum spuneam, am ajuns foarte târziu.

Era ciudat cât de uşor îi venea să mintă, chiar şi pe cei mai apropiaţi. Era un defect pe care va trebui să îl examineze mai târziu, pentru că nu vorbea de bine despre caracterul său. Privi către fereastră.

— Iar acum, dimineaţa e deja pe sfârşite, cred, şi trebuie să mă îngrijesc de îndatoririle mele.

— Prostii! se încruntă Temperance. Eşti rănit! Nu se dărâmă casa dacă rămâi o zi la pat.

— Poate că ai dreptate, începu el, iar apoi tresări când sora lui se înclină ca să-i studieze chipul. Care-i problema?

— Nu mă contrazici, murmură ea, probabil că eşti rănit bine.

El deschise gura pentru a o contrazice, dar din nefericire, în clipa aceea ea îi atinse piciorul, făcând ca protestul lui să se transforme într-o grimasă de durere.

— Winter! Temperance privi ţintă la piciorul acoperit de aşternuturile de pe pat, ca şi când ar fi putut vedea prin material. Cât de rău te-ai rănit la picior, mai exact?

— Nu-i decât o vânătaie. Nimic îngrijorător.

Ea îşi îngustă ochii, punându-i în mod clar la îndoială afirmaţia.

— Dar s-ar putea să-ţi urmez sfatul şi să rămân în pat astăzi, adaugă el grăbit ca să o liniştească.

Într-adevăr, nu era sigur că *putea* să stea în picioare măcar vreun pic.

— Bun, răspunse ea, ridicându-se uşor de pe pat. O să trimit una dintre servitoare cu nişte supă. Şi ar trebui să chem un doctor să te vadă.

— Nu e nevoie, spuse el puţin prea apăsat. Doctorul şi-ar fi dat imediat seama că rana lui fusese provocată de un cuţit. În plus, servitoarea lui Lady Beckinhall o cususe deja. Nu, nu e nevoie, repetă el cu o voce mai liniştită. Nu vreau decât să dorm puţin.

— Hmm… Temperance nu părea deloc convinsă de protestul lui. Dacă nu aş pleca în această după-amiază, aş rămâne să mă asigur că te vede un doctor.

— Unde mergi? întrebă el, sperând să schimbe subiectul conversaţiei.

— La o petrecere la ţară, la care Caire insistă să particip. Figura lui Temperance se posomorî. Vor fi tot soiul de aristocraţi acolo, presupun, şi mă vor privi cu toţii de sus.

El zâmbi – nu se putea abţine auzindu-i descrierea, dar cuvintele lui fură mai blânde când îi răspunse:

— Mă îndoiesc că te va privi cineva de sus, cu tot sângele lor albastru. Caire nu le va permite, dacă vor îndrăzni.

Ea zâmbi din colţul gurii.

— Aşa va face, nu-i aşa?

Iar Winter fu bucuros nu pentru întâia oară pentru că sora sa mai mare găsise un bărbat care o adora de-a dreptul, chiar dacă el *era* de viţă nobilă.

Simţi o împunsătură de durere. Atât Temperance, cât şi Silence, cele mai apropiate două fiinţe pe care le avea pe lumea asta, erau căsătorite acum. Aveau soţi şi probabil că în curând urmau să aibă copii. O să rămână mereu surorile

lui, dar, totodată, aveau să fie departe de el. Era un gând care îl făcea să se simtă singur. Dar nu-l lăsă să i se vadă pe chip.

— O să te descurci, îi spuse el lui Temperance cu blândeţe. Eşti inteligentă şi plină de demnitate, calităţi pe care bănuiesc că puţini dintre acei aristocraţi le deţin.

Ea oftă deschizând uşa.

— S-ar putea să ai dreptate, dar nu sunt în întregime sigură că inteligenţa şi demnitatea sunt preţuite vreun pic în cercurile aristocratice.

— Milady?

De după canatul uşii, apăru Mary Whitsun.

— Domnul Caire spune că vă aşteaptă în trăsură.

— Mulţumesc, Mary.

Temperance atinse obrazul fetei cu un deget, menţinându-şi expresia posomorâtă.

— Îmi pare rău că trebuie să plec din nou atât de curând. N-am petrecut prea multă vreme împreună în ultimul timp, nu-i aşa?

Pentru o clipă, Mary şovăi. Până să se căsătorească, Temperance locuise la cămin şi se apropiase cu precădere de Mary Whitsun.

— Nu, milady, spuse fata, dar o să vă întoarceţi curând, nu-i aşa?

Temperance îşi muşcă buza.

— Nu mai curând de o lună, mi-e teamă. Trebuie să iau parte la o petrecere mai îndelungată.

Mary încuviinţă din cap, resemnată.

— Bănuiesc că aveţi de făcut multe lucruri, acum că sunteţi o doamnă şi nu mai sunteţi ca noi.

Temperance se înfioră auzind cuvintele fetei, iar Winter simţi şi el un fior rece. Mary avea dreptate. Lumea aristocratică era diferită de lumea obişnuită, în care el şi Mary trăiau. Nu era o idee prea bună să le amesteci, lucru pe care ar face mai bine să îl ţină minte când se va întâlni data viitoare cu Lady Beckinhall.

*

Actuala modă a amenajărilor interioare era caracterizată prin opulenţă, reflectă Isabel câteva zile mai târziu, dar chiar şi ţinând cont de standardele moderne, casa din Londra a contelui de Brightmore era atât de exagerată, încât se apropia de ridicol. Pereţii salonului principal erau mărginiţi de coloane de marmură trandafirie, împopoţonate cu decoraţiuni corintice poleite. Iar decoraţiunile nu erau singurul lucru care era poleit. Pereţii, ornamentele, mobila, până şi fiica contelui, Lady Penelope Chadwicke, străIucea de atâta aur. Personal, Isabel era de părere că firul aurit – care era prezent din abundenţă în broderia de pe fusta şi corsajul lui Lady Penelope – era cât se poate de absurd la un ceai de după-amiază, dar apoi se gândi că de fapt era logic. Ce altceva ar fi putut să poarte fiica lui Midas în afară de aur?

— Domnul Makepeace o fi inteligent, spunea Lady Penelope, cu o voce suficient de joasă încât să strecoare îndoiala cu privire la calităţile administratorului în cuvintele sale, dar nu este potrivit pentru a conduce un cămin destinat copiilor şi pruncilor de unul singur. Cred că suntem cu toţii de acord cu privire la acest aspect, măcar.

Isabel muşca dintr-un biscuit, ridicând mental dintr-o sprânceană. Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi organizase o şedinţă de urgenţă cu membrele care se aflau în clipa aceea în oraş: ea însăşi, Lady

Phoebe Batten, Lady Margaret Reading, Lady Penelope şi însoţitoarea lui Lady Penelope, domnişoara Artemis Greaves, care, presupunea Isabel, trebuia să fie considerată drept membră onorifică a sindicatului, pur şi simplu pentru că o însoţea întotdeauna pe Lady Penelope. Lipseau Temperance Huntington, noua Lady Caire, soacra acesteia, Lady Amelia Caire, şi Lady Hero, care erau toate plecate din oraş.

Judecând după expresiile celorlalte membre ale

sindicatului, ideea lui Lady Penelope cu privire la domnul Makepeace *nu* era unanimă, dar având în vedere că Lady Penelope, pe lângă faptul că era o frumuseţe bine-cunoscută – cu ochi de panseluţă mov, păr negru ca pana corbului şi aşa mai departe –, era *totodată* o moştenitoare legendară, nu multe doamne aveau curajul să-şi asume riscul de a o supăra.

Sau poate că Isabel subapreciase curajul doamnelor prezente.

— Hmm, îşi drese Lady Margaret vocea cu delicateţe, dar cât se poate de ferm.

O doamnă cu păr castaniu-închis, cârlionţat, şi cu o figură plăcută, era una dintre cele mai tinere membre – fiind mai mare decât Lady Phoebe, care, practic, era încă la şcoală, deşi părea a avea o personalitate puternică.

— Cred că domnul Makepeace se descurcă foarte bine pe cont propriu.

— Pfui!

Lady Penelope nu pufni, dar fu periculos de aproape. Ochii ei de panseluţă mov se măriră atât de mult, nevenindu-i să creadă ce auzea, încât aproape că îi ieşiră din orbite. Expresie care *nu*-i venea tocmai bine.

— Sper că nu credeţi într-adevăr că omul acesta poate reprezenta căminul la toate evenimentele sociale pe care va trebui să le frecventeze?

Lady Margaret părea la ananghie.

— Ei bine…

— Datorită sindicatului, căminul are un nou statut social. Iar el va fi invitat la tot felul de reuniuni în înalta societate – reuniuni în timpul cărora comportamentul *său se* va reflecta asupra *noastră,* patroanele sale. Vor fi ceaiuri, baluri, ba chiar şi *serate muzicale!*

Lady Penelope flutură din mână dramatic, aproape retezând nasul domnişoarei Greaves, care stătea alături de ea. Domnişoara Greaves, o tânără urâţică, care abia deschidea gura, tresări. Isabel bănuia în sinea ei că aceasta aţipise în timp ce ţinea în poală micul câine caraghios al lui

Penelope.

— Nu, continuă Lady Penelope, omul acesta este imposibil de stângaci. Cu doar trei zile în urmă nu s-a prezentat la întâlnirea stabilită cu Lady Beckinhall la noul orfelinat şi nici măcar nu a trimis un bilet de scuze, dacă vă puteţi imagina aşa ceva!

Isabel înghiţi în sec, amuzată de teatralitatea femeii.

— Ca să fim cât se poate de corecte, a fost o răzmeriţă în St. Giles la momentul acela.

Iar ea fusese ocupată cu salvarea acelui bărbat mascat misterios, a cărui siluetă atletică îi bântuia visele noaptea. Isabel sorbi grăbită din ceai.

— Să nu anunţi o doamnă este culmea lipsei de politeţe, indiferent că a existat sau nu o răzmeriţă.

Isabel strânse din umeri şi mai luă un biscuit. În sinea ei, considera că răscoala era o scuză suficientă – domnul Makepeace îi trimisese scuzele sale a doua zi, dar n-avea niciun interes să o contrazică pe Lady Penelope. Chiar dacă domnul Makepeace era un administrator perfect, trebuia să fie de acord că în înalta societate ar fi fost un dezastru.

— Şi, având în vedere că urmează marea deschidere a noului cămin, avem nevoie de un administrator mult mai rafinat, spuse Lady Penelope.

— Cineva care poate să converseze cu o doamnă fără să o insulte. Cineva care poate să stea alături de duci şi conţi. Cineva care nu este fiul unui berar.

Buzele i se arcuiră când rosti ultimele două cuvinte, ca şi când berarul s-ar fi situat foarte aproape de un codoş.

„Probabil că Fantoma din St. Giles s-ar simţi în largul său într-o conversaţie cu duci şi conţi, indiferent care ar fi statutul său social sub masca aceea.” Isabel îndepărtă gândul pentru a se concentra asupra conversaţiei.

— Temperance Huntington este sora domnului Makepeace şi, prin urmare, e şi ea odrasla unui berar.

— Da, se cutremură Lady Penelope, dar cel puţin *ea* a făcut un mariaj bun.

Lady Margaret se încruntă.

— Ei bine, dacă domnul Makepeace nu poate să îşi depăşească condiţia primită prin naştere, nu văd cum putem să-i luăm căminul. A fost fondat de *tatăl* său, acelaşi berar despre care vorbim.

— Acum este administratorul unui cămin mare, bine finanţat, un orfelinat de care sunt legate toate numele noastre. În două săptămâni, va fi obligat să participe la marele bal al ducesei de Arlington. Vă închipuiţi ce se va întâmpla prima dată când ducesa de Arlington îl va întreba pe domnul Makepeace despre copiii din căminul său? Lady Penelope îşi încruntă sprâncenele. Probabil că o va scuipa.

— Ei bine, să nu spunem că o va scuipa, protestă Isabel. „Poate că i-ar lua capul…”

Din păcate, Lady Penelope avea dreptate. Pentru că toate oferiseră bani căminului, domnul Makepeace, în calitate de administrator al acestuia, avea să devină acum o figură importantă în societatea londoneză. Trebuia să fie capabil să navigheze politicos în apele uneori periculoase ale lumii bune, simţindu-se în largul său. Pentru a reprezenta căminul, pentru a atrage mai multe fonduri poate, influenţă şi prestigiu pentru cămin. Lucruri pentru care domnul Makepeace nu era deloc pregătit momentan.

— Îl pot pregăti eu, spuse Lady Phoebe.

Toate capetele se întoarseră către fetişcană. Era o copilă durdulie, de şaptesprezece sau optsprezece ani, cu un păr castaniu-deschis şi cu o figură plăcută. Ar fi trebuit să se afle în mijlocul pregătirilor pentru primul ei sezon, doar că Isabel presupunea că n-avea să fie niciun sezon pentru biata fată. Purta ochelari rotunzi, în spatele cărora de-abia i se vedeau ochii îngustaţi. Lady Phoebe era aproape oarbă.

Cu toate acestea, îşi ridică bărbia.

— Pot să îl ajut pe domnul Makepeace, pot, ştiu că pot.

— Sunt sigură că ai putea, draga mea, spuse Isabel, dar nu ar fi câtuşi de puţin cuviincios ca un burlac precum domnul Makepeace să ia lecţii de la o fecioară.

Lady Margaret deschise gura, dar o închise brusc, auzind ultimele cuvinte ale Isabelei. Nici Margaret nu era căsătorită.

— Ideea este bună, totuşi, li se alătură Lady Margaret. Domnul Makepeace este un bărbat inteligent. Dacă cineva i-ar sublinia avantajele pe care le-ar obţine învăţând să se comporte în societate, sunt sigură că s-ar strădui să dobândească un oarecare rafinament.

Aruncă o privire către Penelope. Aceasta nu făcu decât să-şi arcuiască sprâncenele, lăsându-se pe spătarul scaunului şi adoptând o expresie de dezgust. Domnişoara Greaves privea ţintă la căţeluşul din poală. În calitate de însoţitoare a lui Lady Penelope, ar fi fost un gest echivalent cu sinuciderea să dea glas unei opinii dezaprobatoare cu privire la părerea înaltei nobile.

Privirea lui Lady Margaret se întoarse către Isabel. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet răutăcios.

— Avem nevoie de o doamnă care nu mai este fecioară, o doamnă care înţelege pe deplin înalta societate şi complicaţiile acesteia, o doamnă cu suficientă siguranţă de sine, astfel încât să-l transforme pe domnul Makepeace în diamantul strălucitor care ştim cu toate că este.

„O, Doamne!”

*

Winter Makepeace coborî cu grijă scările ample de marmură ale noii reşedinţe a Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi. Scara era cu totul altfel decât treptele de lemn simple şi şubrede din vechiul orfelinat, dar marmura alunecoasă era de asemenea periculoasă pentru omul care folosea un baston ca să îşi susţină piciorul drept, în curs de vindecare.

— Iuhu! Pun pariu că balustrada aceasta ar fi un tobogan nemaipomenit, spuse Joseph Tinbox entuziasmat. Păru să îşi dea seama de greşeala lui de-ndată ce rosti cuvintele. Întoarse un chip inocent şi plin de pistrui către

Winter. Bineînţeles că n-aş face niciodată aşa ceva.

— Nu, nu ar fi deloc înţelept.

Winter îşi făcu o notiţă mentală pentru a-şi aminti să interzică folosirea balustradei drept tobogan data următoare când avea să li se adreseze copiilor.

— Aici eraţi, domnule.

Nell Jones, mâna dreaptă în conducerea orfelinatului, apăru la capătul scărilor, părând agitată.

— Aveţi un vizitator care vă aşteaptă în salon şi nu cred că ne-a mai rămas vreo brioşă. Mai sunt câţiva biscuiţi dulci de acum două zile, dar mi-e teamă că sunt cam vechi, iar Alice nu găseşte zahărul pentru ceai.

— Ajung biscuiţii, Nell, spuse Winter cu blândeţe. Iar eu nu beau ceaiul cu zahăr, oricum.

— Da, dar poate că Lady Beckinhall îl bea, sublinie Nell, suflându-şi o şuviţă de păr blond din ochi.

Winter se opri pe scară, dându-şi seama că pulsul i se accelerase.

— Lady Beckinhall?

— E înăuntru cu servitoarea ei, şopti Nell, ca şi când doamna ar fi putut auzi de la capătul holului şi prin pereţi.

— Şi poartă conduri cu catarame cu briliante… Servitoarea, nu doamna!

Nell părea uluită. Winter îşi reprimă un oftat, deşi simţi că muşchii i se încordează la gândul întâlnirii. Probabil că trupul lui era dornic să o vadă pe doamnă din nou, dar reflexul era involuntar. Nu avea nevoie de complicaţiile pe care le aduceau Lady Beckinhall şi firea ei mult prea curioasă astăzi.

— Trimite ceaiul şi biscuiţii pe care îi mai ai, îi spuse lui Nell.

— Dar zahărul…

— Mă ocup eu de asta, spuse el ferm, surprinzând privirea panicată a lui Nell. Nu te mai îngrijora atâta, nu-i decât o femeie.

— O femeie cu o servitoare elegantă, mormăi Nell, întorcându-se către partea din spate a casei şi bucătărie.

— Şi Nell, strigă Winter, amintindu-şi de ce coborâse iniţial.

— Au sosit noile fete?

— Nu, domnule.

— Cum?

Exact în acea dimineaţă primise veste că două surori orfane, care nu aveau mai mult de cinci ani, cerşeau o fărâmă de pâine pe Hog Lane, nu departe de cămin. Imediat îl trimisese pe singurul servitor de sex masculin al orfelinatului, Tommy, să le aducă la el.

— De ce nu?

Nell ridică din umeri.

— Tommy a spus că nu erau acolo când a ajuns pe Hog Lane.

Winter se încruntă, tulburat de veşti. Cu doar o săptămână în urmă se dusese să ia o fetiţă de vreo şapte ani, care fusese abandonată la biserica St. Giles-in-the-Fields. Cu toate acestea, când ajunsese acolo, fata dispăruse în mod inexplicabil. De ce ar...?

Cineva îl trăgea de haină, şi Winter privi în jos, dând peste ochii căprui ai lui Joseph Tinbox, care se făcuseră mari, implorând.

— Vă rog, domnule, pot să vin cu dumneavoastră să o văd pe doamnă şi pe servitoarea ei? N-am mai văzut până acuma catarame cu briliante.

— Vino.

Ajunseră la etajul inferior, şi Winter îşi ascunse discret bastonul într-un colţ, apoi îşi puse palma pe umărul băiatului. Spera că această mişcare va fi mai puţin evidentă – ultimul lucru de care avea nevoie era ca Lady Beckinhall să îşi dea seama că şchiopăta, exact cu acelaşi picior la care fusese rănită Fantoma. Zâmbi către Joseph.

— Tu o să fii cârja mea.

Joseph îşi ridică chipul zâmbitor către el, care deveni subit angelic, iar Winter simţi o căldură nelalocul ei în piept, văzându-l. În calitate de administrator al căminului, nu trebuia să aibă preferaţi. Trebuia să îi perceapă pe toţi cei

douăzeci şi opt de copii la fel şi în mod imparţial, ca un ocrotitor binevoitor, care nu ţinea partea nici unuia dintre ei. Tatăl său fusese un astfel de administrator, capabil să fie atât blând, cât şi distant, însă Winter se lupta aproape zilnic să urmeze exemplul acestuia. Strânse umărul băiatului.

— Să te porţi cât poţi de cuviincios, Joseph Tinbox!

— Da, domnule.

Joseph arbora o mină pe care, fără îndoială, o considera a fi solemnă, dar, în mintea lui Winter, aceasta nu-l făcea decât să pară de două ori mai neastâmpărat.

Winter îşi îndreptă umerii, lăsându-şi greutatea să se sprijine în mod egal pe ambele picioare, ignorând durerea care îl înjunghie în coapsa dreaptă. Deschise uşa salonului.

Văzând-o, simţi o rafală de vânt iute, răcoros, care-i trezea trupul la viaţă, înteţindu-i toate simţurile şi făcându-l să fie pe deplin conştient că el era bărbat, iar ea femeie.

Lady Beckinhall se întoarse când el intră. Purta o rochie de un stacojiu intens, ale cărei mâneci erau acoperite cu straturi delicate de dantelă şi care îi ajungeau până la coate. Dantela apărea într-un strat fin şi pe corsajul ei decoltat şi rotund, ca şi când ar fi vrut să îi încadreze sânii catifelaţi. Alte rânduri de dantelă tiveau bucata de pânză cusută cu mărgele, care servea drept bonetă, acoperindu-i părul strălucitor de culoarea mahonului.

— Domnule Makepeace.

— Milady.

Se îndreptă către ea cu grijă, menţinându-şi palma pe umărul lui Joseph. Ea întinse mâna, fără îndoială, pentru a-i permite să se aplece şi să-i sărute degetele, dar el n-avea să facă un astfel de lucru.

În schimb, îi luă mâna, resimţind un mic şoc când îi atinse degetele subţiri cu palma şi o scutură înainte de a-i da drumul repede.

— Cărui fapt datorăm onoarea vizitei dumneavoastră?

— Cum aşa, domnule Makepeace? V-aţi uitat deja promisiunea de a-mi face turul noului cămin?

Făcu ochii mari, prefăcându-se uluită. Ca să compensăm întâlnirea de săptămâna trecută?

El îşi reprimă un oftat. Servitoarea stătea în spatele lui Lady Beckinhall, şi Nell avea perfectă dreptate: fata era împopoţonată, purtând o dantelă la fel de scumpă, dacă nu mai scumpă decât aceea a stăpânei. Joseph îşi lăsase capul într-o parte şi se trăgea uşor din strânsoarea lui Winter, străduindu-se probabil să tragă cu ochiul la celebrele catarame cu briliante.

— Trebuie să îmi cer scuze din nou pentru că am lipsit la întâlnirea noastră de săptămâna trecută, spuse Winter.

Lady Beckinhall înclină din cap, făcând ca perlele pe care le purta în urechi să se mişte.

— Am auzit că aţi fost prins în tăvălugul mulţimii.

Încercă să deschidă gura, dar înainte de a o face, Joseph interveni grăbit.

— Domnul Makepeace a fost aproape strivit, aşa a fost. A petrecut aproape întreaga săptămână în pat.

Ochii întunecaţi ai lui Lady Beckinhall se arcuiră, plini de interes.

— Chiar aşa? Habar n-aveam că aţi fost atât de grav rănit, domnule Makepeace.

Îi întâlni privirea, continuând să se uite amabil la ea, deşi pulsul i se înteţi. Femeia asta nu era uşor de dus de nas.

— Joseph exagerează.

— Dar… începu Joseph cu o voce rănită.

Winter îl bătu pe umăr, apoi îşi transferă palma pe speteaza unui divan.

— Fugi la bucătărie şi vezi dacă Nell a pregătit ceaiul, te rog, Joseph Tinbox.

Băiatul se bosumflă, dar Winter îl privi ferm. Cel mai mic semn de slăbiciune şi Joseph va evita să îndeplinească rugămintea.

Încovoindu-şi umerii în mod teatral, băiatul se întoarse către uşă. Winter se uită la Lady Beckinhall.

— Mi-e teamă că încă nu ne-am instalat pe deplin în

noua noastră casă, dar dacă aţi reveni săptămâna viitoare, aş fi încântat să vă arăt împrejurimile.

Doamna încuviinţă, aşezându-se în cele din urmă – din fericire! — într-un scaun cu braţe.

Winter se lăsă pe divan, menţinându-şi expresia neschimbată, deşi coapsa sa dreaptă protestă împotriva mişcării. Slujnica doamnei se retrase, aşezându-se pe un scaun de cealaltă parte a încăperii şi începu să privească absentă pe fereastră.

— Mulţumesc, domnule Makepeace, răspunse Lady Beckinhall cu vocea ei guturală. Aştept cu nerăbdare să-mi faceţi turul, dar nu este singura chestiune pentru care am venit să vă vizitez astăzi.

El îşi arcui sprâncenele întrebător, încercând să nu îşi trădeze nerăbdarea. Nu avea timp să se joace de-a ghicitul. Nu numai că avea de lucru, dar, totodată, fiecare minut pe care îl petrecea în compania ei aducea cu sine pericolul ca ea să facă legătura între el şi Fantomă. Cu cât pleca mai repede din orfelinat, cu atât mai bine.

Ea zâmbi fugar şi nimicitor.

— Balul ducesei de Arlington are loc săptămâna viitoare.

— Da?

— Iar noi, sindicatul patroanelor, sperăm că veţi participa în calitate de reprezentant al căminului.

Încuviinţă scurt din cap.

— Am informat-o deja pe Lady Hero că îi voi îndeplini rugămintea, deşi, sincer, nu văd de ce ar fi nevoie să o fac. Nici – îşi întoarse privirea către uşă, care se deschise, lăsând-o pe Nell şi pe cele două fete care aduceau ceaiul să intre – nu văd care ar fi interesul dumneavoastră în această chestiune.

— O, interesul meu este cât se poate de personal, rosti Lady Beckinhall cu voce tărăgănată.

El îi aruncă o privire rapidă. Pe buzele ei licărea un surâs firav, senzual, viclean şi aproape ştrengăresc. Ochii lui se îngustară <le o îngrijorare subită.

Ochii albaştri ai lui Lady Beckinhall erau jucăuşi.

— Am fost aleasă să vă servesc drept îndrumător în înalta societate.

Capitolul 3

De două ori pe an, trupa arlechinului venea să joace în St. Giles. Într-o zi, o frumoasă doamnă călătorea prin zonă, iar trăsura ei fu oprită de mulţimea adunată să vadă actorii de comedie. Frumoasa doamnă trase perdeaua trăsurii şi privi afară şi, în vreme ce făcea asta, ochii ei surprinseră privirea arlechinului...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Isabel îl privi pe Winter Makepeace, care clipi rar la primirea veştii. Fu singura lui reacţie, dar era una grăitoare, venind din partea unui bărbat care făcea ca statuile să pară animate.

— Poftim? întrebă el politicos, cu vocea sa gravă.

Presupunea că puteai zice că era un bărbat arătos, dacă-i treceai cu vederea ţinuta severă. Avea un chip destul de plăcut, cu o bărbie puternică, un nas acvilin, o gură fermă, dar nu-l văzuse pe Winter Makepeace zâmbind prea des şi niciodată râzând. Părul lui castaniu-închis era strâns la spate simplu, fără bucle sau pudră, şi se îmbrăca simplu, în negru sau maro. Avea aerul unui bărbat mult mai în vârstă, căci domnul Makepeace nu avea cum să fie trecut de treizeci de ani.

Stătea pe divan, aparent relaxat, dar ei nu-i scăpase şchiopătarea uşoară în momentul în care intrase în cameră, nici iritarea care îi traversase chipul în clipa în care băiatul îi menţionase infirmitatea. Pentru un moment, îşi aminti de Fantomă şi de felul în care arăta bărbatul acela întins pe

pat, în camera ei albastră: gol, musculos şi periculos de atrăgător.

În contrast, Winter Makepeace avea fără îndoială trupul moale al unui om de litere. Pieptul ar trebui să-i fie osos, braţele slabe, ca nişte fuse. Atunci, de ce zăbovise asupra gândului în care domnul Makepeace îi apărea gol?

Isabel se aplecă înspre măsuţa cu ceai. Doamna Jones şi celelalte servitoare terminaseră de aşezat tava, dar erau încă acolo, privind când la ea, când la domnul Makepeace.

— Să vă torn?

Văzu un muşchi încordându-se pe figura lui. Le aruncă o privire rapidă servitoarelor, iar expresia i se înmuie puţin.

— Mulţumesc, Nell. Asta e tot.

Nell aruncă o privire grăitoare în timp ce ieşea din încăpere, dar ochii domnului Makepeace se îndreptară din nou asupra Isabelei.

Aşteptă până în momentul în care uşa se închise în urma servitoarelor.

— Vă rog să-mi explicaţi.

— O, Doamne, suspină Isabel, turnând prima ceaşcă de ceai. Se pare că nu este zahăr. Să le chem din nou pe servitoare?

Îi zâmbi dulce. Însă se părea că domnul Makepeace era imun la zâmbetele ei.

— Nu avem zahăr. Va trebui să vă mulţumiţi fără. Acum ce…

— Ce păcat! Ador să beau ceaiul cu zahăr.

Isabel făcu o grimasă, iar domnul Makepeace îşi încleştă buzele drept răspuns. Era urât din partea ei, dar, dintr-un motiv oarecare, o amuza să-l ia în zeflemea pe omul acesta. Să-l tachineze şi să îl aţâţe cu subtilitate. Era atât de ţeapăn, atât de reţinut. Poate că pur şi simplu nu avea niciun fel de emoţie pe care să şi-o reprime, dar nu credea asta, nu. Isabel ştia în adâncul sufletului ei că undeva sub acea carapace de granit se ascundea un vulcan şi, dacă vreodată acesta avea să erupă, îşi dorea să fie de faţă, ca să asiste la explozia lavei.

— Lady Beckinhall, spuse domnul Makepeace, hotărât şi foarte blând, regret că nu pot să vă ofer zahăr la ceai, dar v-aş fi extrem de recunoscător dacă v-aţi explica. În clipa aceasta.

— O, foarte bine.

Isabel îi întinse ceaşca de ceai şi începu să vorbească, în timp ce îşi turna una pentru sine.

Sindicatul a decis că dumneavoastră aţi, ăăă… *beneficia…* de pe urma unor lecţii de etichetă socială. Nu e mare lucru – flutură din mână neglijent, în timp ce se lăsă pe speteaza divanului cu ceaşca de ceai – doar câteva…

— Nu.

— … şedinţe.

Isabel clipi, ridicând din sprâncene. Buzele domnului Makepeace se strânseră uşor, ceea ce la oricare alt bărbat s-ar fi tradus drept furie.

— Poftim?

— Am spus nu. Îşi puse ceaşca de ceai pe masă. Nu am nici timpul, nici înclinaţia necesare pe care să le irosesc cu lecţii de etichetă socială. Îmi pare foarte rău, dar…

— Nu cred că vă pare rău, îl întrerupse Isabel. De fapt, îmi confirmaţi ideea, domnule Makepeace. Vă face plăcere să vă reprimaţi emoţiile, însă nu vă deranjaţi să vă ascundeţi desconsiderarea faţă de o doamnă.

Pentru o clipă nu făcu decât să o privească, iar ochii lui întunecaţi se îngustară, lăsând-o să se întrebe plină de frustrare la ce se gândea.

Apoi înclină din cap.

— Îmi pare foarte rău dacă par a vă desconsidera, milady. Vă jur că nu este aşa, dimpotrivă. Dar nu văd nevoia de a urma aşa-numitele dumneavoastră lecţii de etichetă socială. Timpul meu este oricum limitat. Cu siguranţă, veţi fi de acord că ar fi mai bine să îl petrec administrând căminul, decât să învăţ să flatez aristocraţii?

— Iar dacă orfelinatul – şi traiul dumneavoastră – depind de abilitatea de a-i flata pe aceşti aristocraţi?

Sprâncenele lui drepte se arcuiră.

— Ce vreţi să spuneţi?

Isabel sorbi din ceai – deşi acesta era amar, fără zahărul pe care obişnuia să-l folosească –, rumegându-şi gândurile. Era un bărbat încăpăţânat şi, dacă nu-l putea face să înţeleagă gravitatea situaţiei sale, se temea extrem de mult că domnul Makepeace îi va refuza pur şi simplu ajutorul, iar apoi îşi va pierde poziţia de administrator al căminului. Poate că Winter Makepeace făcea o treabă minunată când venea vorba să-şi ascundă emoţiile, dar Isabel ştia că orfelinatul era foarte important pentru el. În plus, nu părea corect să piardă munca de-o viaţă, a sa şi a familiei sale, doar pentru că era un bărbat morocănos, îndărătnic şi lipsit de umor.

Aşa că Isabel puse jos ceaşca de ceai şi îi zâmbi domnului Makepeace cât putu de fermecător, genul de zâmbet care îi făcea pe mulţi tineri să se împiedice de propriile picioare în sala de bal. Judecând după expresia domnului Makepeace, i-ar fi putut la fel de bine oferi un peşte, de provenienţă incertă.

Oftând în sinea ei, Isabel, spuse:

— Înţelegeţi cât de important este să participaţi la evenimente sociale, acum că orfelinatul beneficiază de patronajul unor doamne precum Lady Hero, Lady Caire şi Lady Penelope.

El încuviinţă atât de vag, încât ar fi putut fi foarte bine vorba doar de un zvâcnet din cap. Se mulţumi şi cu atât.

— Atunci trebuie să înţelegeţi că este nevoie să vă faceţi apariţia în societate în mod adecvat. Tot ceea ce faceţi, fiecare mişcare şi spusele dumneavoastră se vor reflecta nu numai asupra dumneavoastră, ci şi asupra căminului… şi asupra patroanelor acestuia.

El începu să se foiască nerăbdător.

— Vă temeţi că vă voi face de ruşine.

— Mă tem, spuse ea, deliberând cu privire la alegerea biscuiţilor dulci, că veţi pierde căminul.

Pentru un moment rămase tăcut şi, dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, ar fi spus că era uluit.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el extrem de prudent.

— Vreau să spun că riscaţi să vă pierdeţi fie poziţia, în calitate de administrator al căminului, fie patroanele. Sau, în cel mai rău caz, pe ambele.

Ridică din umăr şi muşcă dintr-un biscuit dulce, care se dovedi a fi îngrozitor de vechi.

— Nicio doamnă din înalta societate nu doreşte ca numele său să fie legat de al unui domn necivilizat. Dacă nu puteţi învăţa câteva principii ale etichetei în înalta societate, fie veţi fi înlocuit ca administrator al căminului, fie vă veţi pierde patroanele.

Sorbi din ceaiul amar, ca să uite de uscăciunea biscuitului, privindu-i chipul pe deasupra ceştii de ceai. El se uită direct înainte, cu o figură imobilă, ca şi când ar fi dezbătut ceva în sinea lui.

Apoi o privi de-a dreptul, încât trebui să îşi reprime un icnet. Era ca şi când ar fi atins-o fizic cu privirea lui fixă. În acel moment, fiecare frântură a fiinţei lui se concentra asupra ei, iar efectul era… ameţitor. Cum ar fi, oare, să se afle în intimitate cu ea, concentrându-se doar asupra ei cu o astfel de intensitate? Şi de ce se gândea la asta în prezenţa domnului Makepeace? Era cel mai lipsit de senzualitate bărbat pe care îl cunoştea.

Era atât de confuză din cauza gândurilor ei, încât avu nevoie de încă un moment pentru a-şi da seama că el vorbise.

— Nu.

Domnul Makepeace se ridică, frecându-şi poate inconştient piciorul drept cu mâna.

— Mi-e teamă că nu am nici timpul, nici înclinaţia necesare pentru a deprinde eticheta de la dumneavoastră, milady.

Şi cu aceste cuvinte aspre, directe, o părăsi.

*

Oare ce avea Lady Beckinhall, de îl făcea să se teamă

că îşi va pierde reţinerea obişnuită?

Winter Makepeace se plimba de-a lungul aleii, în timp ce ultimele raze ale soarelui la asfinţit se retrăgeau deasupra acoperişurilor inegale din St. Giles.

Chiar şi după jumătatea de oră petrecută în compania doamnei mai devreme în acea după-amiază, tot nu putea să înţeleagă atracţia periculoasă pe care o resimţea faţă de ea. Fusese foarte curajoasă, e-adevărat, salvându-l de furia mulţimii. Îi plăcea să flirteze frivol, dar acţiunile ei fuseseră mai binevoitoare decât ce primise el din partea celor mai mulţi oameni, săraci sau aristocraţi. Îl dusese la ea acasă, îi oblojise rănile şi îl îngrijise cu propriile mâini. Doamna îşi dezvăluise o latură complet neaşteptată şi, dacă ar fi fost fiica unui pietrar sau a unui măcelar, ar fi fost foarte tentat să afle mai multe despre partea aceea a fiinţei ei, pe care o păstra atât de bine ascunsă.

Winter scutură din cap. Dar Lady Beckinhall nu era fiica vreunui măcelar. Ştia – *ştia* – că nu era pentru el. Şi totuşi, în timp ce se mustra în sinea lui, spunându-şi că trebuia să stea cât mai departe posibil de Lady Beckinhall, se trezi că era aproape de acord cu planul ei ridicol de a-l „dăscăli”. Fusese mult mai greu decât ar fi trebuit să fie să se îndepărteze de această doamnă. Ceea ce pur şi simplu nu era logic.

Lady Beckinhall era la fel de departe de el ca şi luceafărul de seară. Se născuse într-o familie bogată şi plină de privilegii, în vreme ce el era fiul unui berar. Nu era nici pe departe bogat şi, în trecut, aproape că ajunsese la sapă de lemn. Ea trăia în cea mai bună parte a Londrei, o zonă cu străzi largi şi drepte, cu marmură strălucitoare, în vreme ce el trăia…

Aici.

Winter sări peste o băltoacă de apă împuţită şi se ascunse după un zid de cărămidă dărăpănat. Poarta din zid fusese vandalizată şi se clătina, scârţâind în vânt. Intră în cimitirul întunecat, de dincolo de aceasta, atent la pietrele funerare scunde, ca nişte tăbliţe implântate în pământ.

Acesta era locul de veci al evreilor şi ştia că în timpul zilei ar fi văzut inscripţiile de pe pietrele funerare, într-un amestec de ebraică, engleză şi portugheză, căci majoritatea evreilor din Londra părăsiseră ţara de baştină şi legile cumplite ale acesteia împotriva păgânilor.

Totuşi, în seara aceasta, nu folosea cimitirul decât pe post de scurtătură la îndemână. O siluetă măruntă şi neagră se îndepărtă, în timp ce el se apropia de cealaltă parte a cimitirului – fie o pisică, fie un şobolan foarte mare. Zidul de aici era scund şi Winter trecu cu uşurinţă peste el, ajungând într-un pasaj îngust. Acesta dădea într-o altă alee, lângă prăvălia unui negustor de lumânări. Deasupra, se legăna firma de lemn a acestuia, scârţâind în vânt. Avea forma rudimentară a unei lumânări, dar vopseaua care conturase cândva flacăra şi lumânarea se cojise de mult. Un felinar singuratic atârna în faţa micului magazin, cu o flacără care pâlpâia firav. Era ultima urmă de civilizaţie cu care se putea lăuda aleea. Mai departe, niciun felinar nu mai lumina umbrele negre. Doar cei mai curajoşi sau cei mai nesăbuiţi dintre locuitorii din St. Giles s-ar fi încumetat să străbată aleea întunecoasă după lăsarea întunericului.

Dar el nu era un locuitor obişnuit, nu-i aşa?

Tropotul cizmelor răsuna pe pietrele rămase din caldarâmul aleii, iar umbrele mohorâte îl învăluiau. Cei mai mulţi oameni şi ar fi luat un felinar cu ei noaptea, dar Winter se simţise întotdeauna în largul său la lumina lunii.

O pisică în călduri mieună strident în apropiere şi o rivală îi răspunse la fel de sonor. Oare el era la fel de lipsit de minte ca şi motanii? Mânat de parfumul unei femele dornice şi de propriul instinct animalic? Scutură din cap, intrând într-o alee acoperită, care semăna mai mult cu un tunel. De pe ziduri se scurgea *o* umezeală slinoasă, iar paşii lui reverberau sub arcada scundă, înainte, ceva sau cineva se mişcă în întuneric. Fără a-şi încetini pasul, Winter scoase din teacă sabia ascunsă în haină. Ca om din popor, nu avea propriu-zis permisiunea de a o purta, nici pe aceasta, nici sabia scurtă, dar se împăcase cu multă vreme în urmă cu

ideea încălcării necesare a legilor.

Uneori era o chestiune de viaţă şi de moarte, la urma urmei.

Umbra care se furişa în faţă făcu o mişcare bruscă, ca şi când ar fi vrut să-l provoace. Cu grijă, Winter îşi scoase sabia, ridicând garda şi continuând să avanseze. Lumina lunii sclipi de-a lungul lamei. „Prin îndrăzneala atacului, vei dobândi avantaj” – vechile cuvinte ale mentorului său îi traversau mintea.

Hoţul se gândi de două ori înainte de a acţiona. Se auzi zgomot de paşi care o luau la goană, apoi calea rămase liberă.

Ar fi trebuit să se simtă uşurat în urma lecţiei primite în acel moment de pericol – faptul că potenţialul conflict şi posibila nevoie de a-şi răni un seamăn dispăruseră. În schimb, Winter se luptă să îndepărteze valul de iritare combinată cu dezamăgire. Resimţea impulsul primitiv de a lupta, plăcerea încordării şi zvâcnetul muşchilor, fiorul pericolului, satisfacţia victoriei asupra cuiva.

Winter se opri, rămânând neclintit, respirând în tăcere în noaptea adâncă şi ascultând sunetul picăturilor de apă fetidă, care se scurgeau pe zidurile tunelului. Undeva, în depărtare, un om fluieră o melodie voioasă, întreruptă abrupt.

„Nu sunt un animal.”

De asta purta, în parte, masca: ca să-i permită eliberarea unora dintre impulsurile sale primare. Cu atenţie. Cu un control strict. Dar în seara aceasta nu purta mască. Winter îşi vârî sabia în teacă.

Aleea acoperită dădea într-o curte măruntă. Curtea era mărginită pe toate lateralele de clădiri înalte, cu balcoane care păreau a fi pe punctul de a se prăbuşi peste cel care ar fi fost suficient de ghinionist încât să se afle dedesubtul lor. Winter traversă iute curtea şi bătu de două ori la uşa scundă a unei pivniţe. Se opri, apoi bătu din nou.

Dinăuntru auzi scârţâitul zăvorului tras, apoi uşa se deschise, dând la iveală un chip ridat de vreme, care arăta

ca paginile unei cărţi de rugăciuni.

— Jupânească Medina, murmură Winter.

În loc să-l salute, micuţa femeie îl îndemnă să intre, făcând un semn rapid din cap. Winter îşi lasă capul în jos, ca să nu se izbească de pragul scund şi pătrunse într-o încăpere primitoare, în cămin ardea focul, iar din rufele curate, aşezate la uscat deasupra, pe un cadru de lemn, care funcţiona cu un sistem rudimentar de scripeţi, ieşeau aburi firavi. Direct în faţa focului, se aflau un taburet şi o măsuţă, acoperite cu lumânări de seu aprinse, iar pe masă erau uneltele breslei jupânesei Medina: foarfeci, cretă, ace, bolduri şi fir de aţă.

— Tocmai am terminat-o, spuse ea închizând uşa în urma lui şi încuind-o.

Se îndreptă către pat, şchiopătând, şi ridică tunica aşezată deasupra.

Materialul era presărat cu diamante negre şi roşii. „Oamenii nu văd decât aparenţa”, obişnuia să spună mentorul său. „Arată-le un costum care bate la ochi, o mască şi o pelerină şi vor jura că văd fantome în noapte, fără a observa vreodată omul de dedesubt.”

Winter se îndreptă către bătrână, pipăind mâneca.

— Ai făcut o treabă excelentă, ca de obicei, jupânească Medina.

Îl privi încruntată, auzindu-i lauda.

— Ai face mai bine să ai grijă de ea, atunci, nu-i aşa? Nu ştiu dacă voi mai fi în stare să mai fac vreuna la fel. Mă lasă vederea.

Îşi ridică bărbia, făcând semn către lumânările de seu, care fumegau.

— Chiar şi cu toate lumânările astea, nu nimeresc cusăturile decât pe jumătate.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Winter, şi chiar îi părea.

Acum vedea că avea ochii roşii şi umezi.

— Poţi să-ţi câştigi traiul în alt fel?

Ea ridică din umeri.

— Trebuie să văd dacă pot să găsesc de lucru ca bucătăreasă. Pe vremuri făceam o plăcintă bunicică.

— Aşa e, spuse Winter cu blândeţe. Mi-aduc aminte cât îmi plăceau plăcintele tale cu mere.

— Da. Şi-mi aduc aminte că ţi-am făcut prima pereche din ăştia, spuse ea încet, mângâind noii ciorapi, care însoţeau tunica.

— Nu erai decât un flăcău speriat. Nu m-aş fi gândit vreodată că ai să fii în stare să ţii sabia în mână, dacă Sir Stanley nu mi-ar fi jurat că erai cel mai sârguincios ucenic pe care l-a văzut vreodată.

În colţul gurii îi înflori un zâmbet firav, nostalgic. Winter se întrebă, nu pentru întâia oară, dacă nu cumva micuţa cusătoreasă nu însemnase mai mult pentru mentorul său, Sir Stanley Gilpin, decât o simplă servitoare. Privirea ei se ascuţi subit.

— Între timp te-ai mai împlinit, nu-i aşa? Şi te-ai mai călit niţel.

Winter ridică din sprâncene.

— Asta era cu nouă ani în urmă, spuse el blajin. Are cum să fie un băietan de şaptesprezece ani la fel ca un bărbat de douăzeci şi şase?

Ea râse zgomotos şi începu să îi împacheteze noul costum.

— Asta n-am de unde să ştiu, dar uneori mă întreb dacă Sir Stanley ştia exact ce face atunci când ţi-a dat săbiile alea şi masca.

— Nu eşti de acord cu acţiunile mele?

Ea flutură din mână, nerăbdătoare.

— Nu încerca să mă prinzi în plasă cu argumentele tale. Tot ce ştiu e că nu e firesc ca un bărbat să piardă atâta timp cutreierând străzile din St. Giles şi făcând din necazurile altora treaba lui personală.

— Ai vrea să-i ignor pe oamenii aflaţi la ananghie? întrebă el sincer interesat.

Ea se întoarse brusc, ţintindu-l cu privirea. Deşi îşi distrusese ochii, cosând ani în şir într-o lumină prea slabă,

privirea ei rămăsese pătrunzătoare.

— Am văzut tăietura de cuţit în perechea aia veche de pantaloni pe care mi i-ai adus şi sângele uscat pe margini. Probabil că sub pantalonii tăi se ascunde o rană groaznică.

El scutură din cap amuzat.

— Sunt tânăr şi puternic, mă vindec repede.

— De data asta.

Îl izbi cu costumul împachetat în piept.

— Ce-o să te faci dacă rana va fi mai adâncă? Dacă va dura mai mult să te vindeci? Nu eşti nemuritor, orice ţi-ar fi spus Sir Stanley, Winter Makepeace.

— Mulţumesc, jupânească Medina.

Luă hainele şi scoase o mică pungă din buzunar, aproape toţi hanii pe care îi economisise de când căminul avusese norocul să intre sub patronajul doamnelor.

— Treci pe la cămin mâine-dimineaţă. Avem nevoie de o bucătăreasă, cred, acum că ne-am mutat într-o clădire nouă. Între timp, o să iau aminte la poveţele tale.

— Mda.

Luă punga şi descuie uşa, încruntându-se. În timp ce trecu pe lângă ea, o auzi spunând cu asprime:

— Ai grijă, domnule Makepeace, St. Giles are nevoie de tine.

— Noapte bună.

Îşi strânse pelerina mai strâns pe trup, afundându-se în noaptea rece. Dacă ar fi purtat costumul de arlechin, ar fi putut pleca În căutarea altor oameni aflaţi la ananghie în clipa aceea, pierzându-se în întuneric şi lăsându-se înghiţit de pericol. Winter se scutură iritat la acest gând. Îl mânca palma să scoată sabia din teacă sau să dea o lovitură. Zăcuse în pat aproape o săptămână, aşteptând să i se vindece piciorul, iar acum era aproape gata să atace zidurile murdare ale micii curţi.

„Mâine-seară”, îşi promise el. „Mâine e suficient de aproape ca pe găsesc pe cineva care are nevoie de ajutor. Să găsesc pe cineva cu care să mă lupt.”

Gândul îl făcu să se oprească. Întotdeauna se

considerase un mu paşnic, în ciuda rătăcirilor sale nocturne. Se dădea drept Fantoma din St. Giles pentru a corecta nedreptăţile. Pentru a-i ajuta pe cei care erau incapabili să se ajute singuri.

Nu asta făcea?

Scutură din cap ca pentru sine. Bineînţeles că da. St. Giles era rana sângerândă a umanităţii. Cei care erau prea săraci pentru a lumi în altă parte veneau aici. Prostituatele, hoţii, cei înrobiţi de patima ginului. Toate scursurile Londrei. Şi odată cu ei veneau problemele lor: viol şi furt, înfometare, dorinţă, abandon şi disperare. Învăţase cu multă vreme în urmă că ziua nu avea suficiente ore pentru a-i ajuta pe năpăstuiţii din St. Giles, aşa că se refugiase în noapte. Unele nedreptăţi aveau nevoie de ceva mai mult decât bune intenţii şi rugăciune pentru a fi îndreptate.

Unii nu puteau fi ajutaţi decât cu lama săbiei. Winter trecu de un colţ, intrând pe o stradă ceva mai largă, speriind o potaie slabă ca un schelet, care semăna cu un fel de terier. Câinele lătră o singură dată şi se ghemui pe movila de zdrenţe pe care stătea. Winter trecu de animal, dar ceva îl făcu să se oprească. Poate că simţise o mişcare sau mirosul unei alte fiinţe în afară de câine.

Sau poate că era Providenţa. În orice caz, se întoarse şi mai aruncă o privire. Din blana întunecată a câinelui se iţea ceva palid, ca o stea de mare exotică, aruncată pe mal: mâna unui copil. Winter se aplecă şi ridică zdrenţele, ignorând mârâitul nesigur care ieşea din pieptul firav al câinelui. Un chip speriat se îndepărtă de el, cu ochi mari şi îngroziţi, cu gura întinsă într-un rictus de teroare.

Se ghemui, ca să pară mai puţin intimidant.

— N-o să-ţi fac rău, copile. Eşti singur aici?

Dar micuţa creatură părea prea îngheţată de frică pentru a vorbi.

— Vino, te duc într-un loc cald şi sigur.

Winter ridică copilul cu grijă, cu tot cu zdrenţe, ignorând încercările firave ale fiinţei de a-l îndepărta. Numai Dumnezeu ştia ce-l îngrozise atât de tare pe copil,

dar nu putea să îl lase acolo să moară îngheţat..

Câinele se săltă din zdrenţe, năvălind în stradă cu un scheunat. Copilul şopti ceva şi întinse o mână rugătoare către potaie. Winter ridică bărbia către câine.

— Ai face mai bine să vii şi tu, atunci.

Şi se întoarse, fără să privească înapoi către câine, continuând să se îndrepte către cămin. Câinele avea să-i urmeze sau nu, însă în orice caz nu animalul era principala sa grijă, ci copilul.

Îi simţea trupul micuţ tremurând, lipit de pieptul lui, de teamă sau de frig, nu-şi dădea seama.

O jumătate de oră mai târziu, noul Cămin pentru Orfani şi Copii Abandonaţi se zărea în depărtare. Clădirea era construită din cărămidă, dar ieşea în evidenţă în împrejurimi, ca o rază strălucitoare de speranţă. Winter se împiedică la acest gând. Ce avea să facă dacă Lady Beckinhall avea dreptate şi urma să fie alungat din orfelinat? N-avea nicio idee. Căminul şi ajutorul pe care-l oferea copiilor care trăiau acolo erau tot ce-şi dorise vreodată să facă în viaţă. Fără el – fără *ei* – ar fi însemnat mai puţin decât nimic. Îndepărtă gândul şi continuă să meargă. Copilul trebuia dus înăuntru. Intrarea principală era destul de mare, cu nişte scări ample, însă Winter alese intrarea mai accesibilă a servitorilor, din spate.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule! exclamă Alice, una dintre servitoare, în momentul în care Winter intră în casă.

Intrarea servitorilor dădea în bucătărie şi se părea că lui Alice îi plăcea să bea o ceaşcă de ceai înainte de somn, stând la masa din bucătărie.

— Nu ştiam că aţi ieşit la o oră aşa târzie, domnule Makepeace.

— Toarnă-mi o ceaşcă de ceai cu mult zahăr şi lapte, Alice, îi spuse Winter hotărât şi aduse copilul lângă cămin.

— Marş de-aici!

Winter se întoarse, auzind cuvintele furioase ale lui Alice, şi văzu că încerca să îndepărteze câinele care intrase

pe uşă. Copilul începu să scâncească, neliniştit.

— E în regulă Alice, spuse el. Lasă câinele să intre.

— Este o fiară puturoasă şi murdară, mormăi Alice, părând scandalizată.

— Da, văd că aşa e, spuse Winter sec.

Câinele se strecurase lângă şemineu, părând a fi sfâşiat dorinţa de a sta aproape de copil şi de a o lua la goană din faţă străinilor, iar din blana lui încâlcită ieşea un miros de peşte putred.

— Poftim, atunci, îi înmână Alice ceaiul cu lapte lui Winter, apoi rămase prin preajmă, în timp ce el ţinea ceaşca, astfel încât să nu cadă din mâinile tremurătoare ale copilului şi acesta să poată bea.

— Biet pui de om!

— Într-adevăr, murmură Winter.

Îndepărtă părul rar al copilului de pe chipul lui mic şi murdar. Părea a avea patru sau cinci ani sau poate mai mult, căci mulţi copii din St. Giles erau mai mărunţi decât s-ar fi cuvenit la vârsta lor.

Câinele oftă din toţi rărunchii şi se trânti în colţul căminului.

Pleoapele copilului erau grele de oboseală. Winter încercă să nu îl deranjeze, îndepărtând cu grijă zdrenţele. Se ivi un piept mic, aproape vânăt de frig, prin care se vedeau coastele.

— Adu o pătură şi încălzeşte-o la foc, Alice, murmură Winter.

— Are nevoie de o baie, şopti servitoarea când se întoarse cu pătura.

— Aşa e, spuse Winter, dar a trecut prin destule pentru seara asta, cred. Îl spălăm pe îndelete mâine-dimineaţă.

Presupunând că pruncul avea să supravieţuiască peste noapte. Winter scoase ultima hăinuţă, apoi se opri, ridicând din sprâncene.

— Cred că ar fi mai bine să termini tu treaba aici, Alice.

— Domnule?

Înveli copilul adormit cu pătura caldă şi se întoarse către servitoare.

— E fetiţă.

*

Lady Margaret Reading – cunoscută mai bine drept Megs celor apropiaţi – păşi în sala de bal a lui Lady Langton în acea seară, refuzând în mod deliberat să privească în jur, curioasă. În primul rând, ştia că îi cunoştea pe majoritatea celor prezenţi la bal: crema societăţii londoneze, inclusiv fratele ei, Thomas, şi soţia acestuia. Distinşi parlamentari aveau să socializeze cu doamne din lumea bună şi, fără îndoială, cu una sau două doamne sau domni de reputaţie uşor îndoielnică. Erau oamenii printre care se învârtea încă de când îşi făcuse debutul în înalta societate, cu cinci ani în urmă – lista obişnuită de invitaţi la un astfel de eveniment.

Dar acesta nu era singurul motiv pentru care nu se deranjă să privească în jur. Nu, era mult mai discret să nu-şi lungească gâtul căutându-l cu privirea, ca o lăptăreasă nătângă. Încă nu era pregătită să le dezvăluie tuturor – inclusiv fratelui ei – legătura pe care o aveau. În clipa de faţă era un secret delicios, pe care îl păstra aproape de inimă. Când îşi vor anunţa legătura, va deveni imediat proprietate publică. Iar ea îl voia doar pentru sine – pentru încă puţin timp.

Şi cel de-al treilea motiv pentru care nu scruta mulţimea?

Ei bine, acesta era cel mai simplu dintre toate: prima dată când dădea cu ochii de el era atât de minunat. Se înfiora de emoţie de fiecare dată. Un fior în pântec, capul i se golea subit şi genunchii i se înmuiau. Megs chicoti. Îl făcea pe domnul Roger Fraser-Bumsby să semene cu un guturai.

— Văd că eşti în formă bună astă-seară, Margaret, murmură o voce masculină profundă în spatele ei.

Se întoarse, dând cu ochii de fratele ei mai mare, Thomas, care-şi lăsase capul în jos, zâmbindu-i.

Ceea ce era amuzant. Până de curând – până să se căsătorească cu faimoasa Lavinia Tate în decembrie anul trecut, de fapt – Thomas nu se ostenise niciodată să-i zâmbească. Nu cu adevărat În orice caz. Întotdeauna afişase un zâmbet de convenienţă, desigur. Fiind un important membru al parlamentului şi purtătorul titlului de marchiz de Mandeville, Thomas era mereu extrem de conştient de aspectul său în public. Însă de când Lavinia pătrunsese în familia Reading, Thomas se schimbase. Era fericit, îşi dădu Meg seama acum. Dacă dragostea putea anima un bărbat atât de rigid precum fratele ei mai mare, gândiţi-vă ce efect avea asupra omului obişnuit!

— O! E şi Lavinia aici? întrebă Megs, zâmbind larg.

Thomas clipi ca şi când ar fi fost surprins de entuziasmul ei, răspunzând prudent:

— Am însoţit-o pe Lady Mandeville aici astă-seară.

— Hmm. În mod evident, dragostea avea puteri limitate în cazul unui astfel de personaj.

— Bine. Speram să stau de vorbă cu ea.

Megs adoptă o expresie mai gravă.

— În acest caz, va trebui să o cauţi. Lavinia e dată peste cap de afacerea aceea cu piratul care a evadat şi din clipa în care am intrat pe uşă a început să-şi caute tovarăşele şi să sporovăiască pe tema aceasta. În drum spre bal, mi-a povestit în detaliu cum i-au ars trupul. Absolut îngrozitor, crede-mă, şi câtuşi de puţin un subiect de care ar trebui să fie interesată o doamnă.

Thomas se încruntă stingherit. Megs simţi, nu pentru întâia oară, o undă de simpatie gândindu-se la noua ei cumnată. Poate că nu era adecvat, strict vorbind, ca o doamnă să fie interesată de piraţi fripţi, dar era foarte greu să nu fii.

— Aproape toată lumea din Londra vorbeşte despre asta, cred, atât despre pirat, cât şi despre Fantoma din…

Megs se întrerupse, pierzându-şi subit interesul

pentru conversaţie.

Îl zărise pe Roger, în sfârşit, iar genunchii ei începeau să se înmoaie, ca la comandă. Stătea alături de un grup de gentilomi, cu capul dat pe spate, scoţând hohote de râs din gâtul lui puternic şi bronzat. Roger nu era tocmai arătos în sens convenţional. Avea o faţă prea lată, cu un nas prea turtit. Dar ochii lui căprui erau calzi şi zâmbetul larg şi contagios. Iar când se întoarse spre ea, zâmbindu-i… ei bine, restul lumii păru să dispară.

— … O serată sau un bal sau ceva asemănător. Sper că vei participa, murmură Thomas lângă ea.

Megs tresări uşor. Habar n-avea ce voia să spună prin „ceva asemănător”, dar putea să afle mai târziu, suficient de uşor.

— Desigur. Aş fi foarte încântată.

— Bine. Bine, spuse Thomas vag. Iar până atunci se va întoarce şi mama în oraş. Păcat că Griffin şi Hero au dat fuga la ţară. E un moment nepotrivit pentru aşa ceva, în mijlocul sezonului.

— Mmm.

Roger stătea de vorbă cu alţi trei gentilomi despre care Megs ştia că îi sunt prieteni apropiaţi: Lord d’Arque, domnul Charles Seymour şi contele de Kershaw. Din nefericire, nu îi cunoştea prea bine pe ceilalţi gentilomi, astfel că era foarte sfioasă în preajma lor. De fapt, Lord d’Arque era un crai notoriu. Dacă i-ar putea surprinde privirea lui Roger, ar putea stabili o întâlnire în grădină.

Un val uriaş de mătase de culoarea prunei, brodată excesiv cu fir de aur şi argint, îi blocă perspectiva.

— O, Lady Margaret, sunt atât de uşurată să te văd aici!

Lady Penelope i se adresă lui Megs, dar cel spre care îşi întoarse privirea, clipind din gene, era Thomas. Alături de ea, domnişoara Greaves zâmbea sfioasă înspre Megs.

— Trebuie să vorbim despre domnul Makepeace.

— Makepeace? se încruntă Thomas. Cine este individul acesta, Megs?

Megs deschise gura, dar Lady Penelope vorbea deja:

— Este administratorul Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi, milord. Sau ar trebui să spun *actualul* administrator, căci trebuie să vorbesc pe şleau şi să spun că mă îndoiesc profund de capacităţile domnului Makepeace. Cred că dacă am putea găsi un administrator mai *civilizat,* dezvoltarea căminului ar progresa enorm.

Thomas păru totodată confuz şi plictisit de această explicaţie, dar Megs nu putea să lase lucrurile astfel, fără a lua atitudine. Poate că domnul Makepeace era la fel de sobru ca şi Thomas, dar îşi dedicase întreaga viaţă căminului. Era păcat să permită unei femei puse pe gâlceavă, precum Lady Penelope, să-i ia totul. Megs zâmbi suav.

— Am însărcinat-o pe Lady Beckinhall să devină îndrumătoarea domnului Makepeace în chestiuni legate de înalta societate. Nu ar trebui să-i dăm o şansă să-l educe pe domnul Makepeace?

Lady Penelope pufni.

— Lady Beckinhall are toată admiraţia mea, desigur, dar trag slabă nădejde că până şi ea ar putea produce o schimbare majoră în privinţa domnului Makepeace. Sunt mai curând de părere că ar trebui să găsim un nou administrator. În acest scop, chiar astăzi am început să caut bărbaţi pe care îi consider a fi potriviţi pentru această funcţie.

Megs încremeni la auzul acestei veşti.

— Dar avem deja un administrator…

— După cum am convenit deja, nu unul adecvat. Lady Penelope zâmbi cu drăgălăşenie, deşi îşi dezvălui o mare parte din dantură. gentilomii cu care am fost de acord să discut au cu toţii maniere admirabile, civilizate şi mi-au fost recomandaţi de unii dintre cei mai apropiaţi prieteni.

— Dar au experienţă în conducerea unui orfelinat?

Thomas îşi arcui o sprânceană amuzat.

Lady Penelope flutură o mână în aer.

— Cel pe care îl voi angaja poate învăţa, sunt sigură.

Iar dacă va fi nevoie, pot oricum să angajez doi gentilomi.

Domnişoara Greaves îşi aruncă ochii către cer pentru o secundă. În mod evident, însoţitoarea lui Penelope nu era de acord cu raţionamentul acesteia. Dar cel puţin Lady Penelope părea conştientă de volumul imens de muncă pe care domnul Makepeace îl îndeplinea de unul singur, se gândi Megs.

— Nu cred că putem face schimbări drastice atâta timp cât Lady Caire şi Lady Hero lipsesc din oraş. La urma urmelor, ele sunt fondatoarele iniţiale ale Sindicatului Doamnelor.

Buza de jos a lui Lady Penelope se răsfrânse, într-o îmbufnare plină de drăgălăşenie, iar Megs simţi un binevenit val de uşurare. Lady Penelope trebuia să ştie că nu putea acţiona în absenţa lui Lady Hero şi a lui Lady Caire, fără a-şi periclita cauza irevocabil. Megs îşi notă în minte să descopere adresele tuturor celor trei doamne pentru a le scrie, astfel încât să fie prevenite cu privire la pericolul care îl păştea pe domnul Makepeace.

În acel moment, Roger privi înspre ei, surprinzând privirea lui Megs şi toate gândurile legate de cămin îi zburară din minte. El îi făcu semn cu ochiul şi îşi înclină capul imperceptibil în direcţia terasei din grădină.

— O, văd un prieten drag, murmură Megs. Vă rog să mă scuzaţi.

Megs auzi doar vag cuvintele politicoase ale lui Thomas şi ale lui Penelope. Roger se îndrepta deja în diagonală către uşile de sticlă. Trebuia să fie atentă, însă curând – atât de curând! — avea să fie în braţele iubitului ei.

Capitolul 4

Înţelepţii au încercat să explice dragostea... şi au dat greş. Tot ce pot spune este că Arlechinul şi frumoasa doamnă s-au îndrăgostit în ziua aceea. Adevărata dragoste căreia nu-i pasă de rangul sau locul omului pe lume: un lucru măreţ, dar şi

îngrozitor…

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

— Se spune că însuşi regele a pus un preţ pe capul lui, o informă Pinkney, pusă pe pălăvrăgit a doua zi dimineaţă.

Isabel aruncă o privire către oglinda de pe masa de toaletă, privind cum servitoarea ei îi înfigea cu o mână sigură un ac în păr. În timp ce rosti cuvintele îşi simţea gura uscată:

— Pe capul Fantomei?

— Da, milady.

Un preţ pe capul lui. Acum că Mickey Cuceritorul era mort, autorităţile îşi îndreptau în mod evident mânia asupra Fantomei din St. Giles. Poate că va sta deoparte, evitând străzile, acum că deveniseră brusc mult mai periculoase. Isabel îşi muşcă buza. Doar că în scurtul răstimp cât stătuse de vorbă cu el, Fantoma nu părea a fi genul care evita pericolul. O, de ce îşi făcea oare griji pentru omul acesta? Numai destinul îl scosese în calea ei şi poate ideea ei încăpăţânată cu privire la dreptate şi nedreptate o făcuse să-l culeagă de pe stradă, salvându-l de furia mulţimii. Probabil că nu avea să-l mai vadă vreodată în viaţa ei.

Isabel privi încruntată la propria imagine din oglindă.

— Sper din suflet că nu-l vor prinde, spuse Pinkney, fără ca măcar să observe expresia stăpânei. O cută firavă se ivi între sprâncenele servitoarei, în timp ce încerca să pună la locul lui un cârlionţ. E atât de arătos şi neînfricat. Şi acum că Mickey Cuceritorul a murit… Ei bine, n-o să mai avem atâţia tâlhari arătoşi în Londra prea curând.

Chipul lui Pinkney căpătă o expresie tragică.

— Ar fi păcat, spuse Isabel sec.

— O, am uitat, exclamă Pinkney. Îşi îndesă mâna în buzunarul rochiei, bâjbâind după ceva şi scoase o scrisoare. A venit azi-dimineaţă pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc, spuse Isabel, luând scrisoarea.

— A adus-o un băiat, nu poştaşul, spuse Pinkney. Poate că e o scrisoare de dragoste.

Isabel ridică amuzată din sprâncene, rupând sigiliul. Desfăcu scrisoarea şi citi:

Lady Penelope caută gentilomi pentru a-l înlocui pe domnul Makepeace.

Isabel se încruntă, întorcând scrisoarea pe partea cealaltă. Nu era semnată şi, în afară de numele ei, nu mai scria nimic. Cu toate acestea, avea o idee destul de clară cu privire la expeditor.

— Nu e o scrisoare de dragoste? întrebă Pinkney curioasă.

— Hm… nu, murmură Isabel.

Afurisitul de bărbat o lăsase cu ochii în soare ultima dată când vorbise cu el. Probabil că va refuza să o primească dacă ar încerca să-l avertizeze… sau dacă ar încerca să-i bage minţile în cap. Dar, dacă nu va mai face încă un efort, încercând să-l determine să se răzgândească, sigur va pierde căminul. Isabel se ridică şi aruncă biletul în foc, privind la flăcările care devorau hârtia. Avea o invitaţie să meargă la călărie în după-amiaza aceea. Se gândise să meargă la cumpărături înainte şi poate să treacă pe la nişte cunoştinţe. Strâmbă din nas. Niciunul dintre planurile ei nu era atât de important. Niciodată nu erau.

— Spune-i lui John să pregătească trăsura, te rog.

— Da, milady, răspunse Pinkney, alergând spre uşă.

Isabel îşi îndreptă umerii, plimbându-se în sus şi în jos prin faţa căminului, aşteptând. Trebuia să fie fermă de data aceasta şi să nu-i accepte refuzul. Dacă va fi nevoie, avea să-l încolţească pe bietul ticălos în dormitor. Şocul purtării ei scandaloase ar putea schimba lucrurile…

Izbi cu piciorul un obiect ce zăcea pe podea, care se rostogoli cât colo. Isabel se aplecă să-l ridice. Era un acoperiş din lemn pictat, nu mai mare decât palma ei. Timp

de o clipă privi fix fără niciun gând jucăria, înainte de a o aşeza cu grijă pe masa de toaletă, ieşind din dormitor.

La parter, Pinkney îşi lega boneta.

— Mergem la cumpărături, milady?

— Nu, o luăm din nou către cămin, răspunse Isabel, ignorând umerii căzuţi ai servitoarei.

— Spune-i, te rog, lui Carruthers că pe masa mea de toaletă este o jucărie. Aş vrea să o ia de acolo.

— Da, milady.

Pinkney dădu fuga să îndeplinească porunca. Peste alte câteva minute trăsura fu gata şi porniră la drum. Isabel îşi netezi fustele rochiei de culoarea smaraldului. Era mult prea elegantă pentru o vizită la cămin şi, cu siguranţă, el avea să remarce acest fapt. Îşi ridică bărbia. Ei bine, nu-i păsa câtuşi de puţin ce ar putea crede domnul Makepeace despre ţinuta ei. Omul avea alura înfiorătoare a unui bărbat de trei ori mai bătrân. Trebuia să îndrepte lucrul acesta, laolaltă cu manierele lui.

Nu întâmpinară obstacole de niciun fel şi, vreo jumătate de ceas mai târziu, trăsura opri în faţa intrării noului cămin. Harold deschise uşa trăsurii şi îi pregăti scăriţa.

— Mulţumesc, murmură Isabel coborând.

Pinkney, care moţăise în trăsură, îşi înghiţi un căscat, urmând-o.

— Spune-i vizitiului să o tragă după colţ, te rog, Harold, murmură Isabel. O să trimit un băiat să vă anunţe când sunt gata de plecare.

Îşi ridică fustele şi urcă scările cu Pinkney alături.

— Să bat la uşă? întrebă servitoarea.

— Te rog.

Pinkney ridică ciocanul de metal, lăsându-l să cadă. Servitoarea îşi aranjă fustele turcoaz, cu broderie bogată, în timp ce aşteptau, iar Isabel se întrebă – nu pentru întâia oară – dacă nu cumva servitoarea ei o eclipsa.

Uşa se deschise, dând la iveală un chip pistruiat. Isabel nu-şi amintea numele băiatului, dar, din fericire,

acest fapt nu conta la cămin – toţi băieţii fuseseră botezaţi „Joseph” şi toate fetele purtau numele de „Mary”.

— Bună ziua, Joseph, rosti ea, cu o voioşie hotărâtă. Domnul Makepeace este acasă?

— Este cu fetiţa, rosti băiatul neclar, în maniera lui foarte în demnă.

Se întoarse înainte ca Isabel să apuce să mai pună vreo întrebare, conducând-o în casă.

Fostul Cămin pentru Orfani şi Copii Abandonaţi fusese o clădire înaltă şi îngustă, care aproape se năruia de vechime şi din cauza materialelor proaste folosite în construcţie. Arsese cu peste un an în urmă, moment în care se înfiinţase Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi, cu scopul de a construi această nouă clădire.

Holul pe care îl traversa acum Isabel era larg şi bine luminat, cu pereţi de mortar, zugrăviţi cu un crem blând. În dreapta se afla o încăpere în care puteau fi primiţi vizitatorii căminului şi în care se întâlnise cu domnul Makepeace cu doar o zi înainte. Însă băiatul le conduse dincolo de această încăpere. Holul dădea direct în sufragerie, din care se trecea în bucătăria imensă, iar pe stânga se afla o scară de marmură care ducea spre etajele superioare. Structura era bună, dar Isabel nu se putu abţine să nu cugete că pereţii aveau nevoie de decorare, astfel încât noul cămin să mai piardă din aspectul auster.

Băiatul urcă scările în tăcere, iar Isabel îl urmă, cu Pinkney gâfâind în spatele ei. Auziră glasurile copiilor şi murmurul mai grav al vocilor adulţilor când trecură pe lângă sălile de clasă de la primul etaj. La etajul al doilea se aflau dormitoarele, care erau goale acum, în cursul zilei. După acestea, la capătul coridorului, Joseph deschise o uşă pe care nu scria nimic.

Înăuntru se vedea o încăpere mică, fără ferestre, cu patru pătuţuri, din care doar unul era ocupat. Sub aşternuturile albe şi plapuma de deasupra, se afla o copilă mărunţică, al cărei păr castaniu-închis se răsfira pe pernă.

Lângă ea stătea încovrigat un câine mic haios, cu blană sârmoasă cu pete maronii.

Winter Makepeace îşi ridică privirea, din locul în care era aşezat, pe un scaun, lângă pat. Oboseala lăsase urme pe chipul lui grav, însă ochii i se măriră, animându-se subit când o zări.

— Lady Beckinhall, rosti el, cu o voce în care răsuna oboseala, ridicându-se. Cărui motiv îi datorez această a doua vizită?

— Purei încăpăţânări? murmură Isabel capricioasă.

— O, luaţi loc, vă rog.

Era clar că omul petrecuse noaptea îngrijind copila bolnavă. Se apropie de pat, privind către chipul ei micuţ, în timp ce câinele. Scoase un mârâit sfios.

— Ce e cu ea?

Domnul Makepeace privi spre copilă, cu o figură calmă, dar ea întrezări urma de îngrijorare care-i traversă buzele încleştate. Pentru prima dată observa că buza lui superioară era mai mare decât cea inferioară. Unde mai văzuse…?

— Nu ştiu, răspunse el, destrămându-i şirul gândurilor.

— Am găsit-o azi-noapte pe o străduţă lăturalnică, cu câinele lângă ea. Am chemat doctorul să o consulte, dar nu ne-a putut spune decât că e subnutrită şi epuizată.

Isabel se încruntă.

— Cum o cheamă?

Domnul Makepeace scutură din cap.

— Nu vorbeşte.

— Mi-a spus că pe câinele ei îl cheamă Dodo, interveni Joseph.

Se aşezase de partea cealaltă a patului, strecurându-şi mâna în pătuţ şi mângâind braţul firav al fetiţei.

Domnul Makepeace încuviinţă.

— Vă rog să mă scuzaţi. Ar fi trebuit să spun că fetiţa nu vrea să vorbească cu mine sau cu vreun alt adult. Cu toate acestea, Joseph Tinbox spune că a comunicat cu el

puţin când au rămas singuri.

Joseph Tinbox dădu din cap.

— Iar pe ea o cheamă Peach – Piersicuţă.

Toate privirile adulţilor se îndreptară către el. Pinkney chicoti. Isabel îi aruncă o privire, iar servitoarea aproape că se înecă, înghiţindu-şi hohotul de râs.

Urmă o pauză, apoi Isabel îşi drese glasul cu delicateţe.

— Peach pare a fi un nume… tare ciudat.

Joseph Tinbox arboră o expresie îndărătnică.

— Aşa o cheamă şi nu ar trebui să ne apucăm să i-l schimbăm.

— Fireşte că îi vom spune cum doreşte, spuse domnul Makepeace cu blândeţe. Dar cred că vom aştepta să vedem ce vrea când se trezeşte.

Joseph Tinbox deschise gura – fără îndoială pentru a protesta –, însă în clipa aceea fetiţa se trezi. Privi în jur, cu ochii măriţi de spaimă, apoi îşi lăsă pleoapele să cadă, închizând iarăşi ochii. Se mişcă să apuce mâna lui Joseph Tinbox, strângând-o cu disperare.

Domnul Makepeace se încruntă, privind copila.

— Cred că o voi conduce pe Lady Beckinhall în salonul de primire, Joseph Tinbox. Ai putea să vezi dacă… Peach… doreşte să guste puţin din supa trimisă sus mai devreme.

Îl bătu pe umăr pe băiat, apoi se ridică şi le îndemnă pe Isabel şi pe Pinkney să se îndrepte către uşă, închizând-o în urma lui.

— Îmi cer scuze pentru dezordine, Lady Beckinhall, rosti el, îndreptându-se către scări. Mi-e teamă că găsirea copilei a perturbat desfăşurarea firească a lucrurilor aici, la cămin.

— Înţeleg, murmură Isabel, urmându-l pe scări. De ce credeţi că refuză să vorbească cu oricine altcineva, în afară de Joseph Tinbox?

— Fără îndoială, are încredere în el, spuse el, când ajunseră la parter.

O privi peste umăr, cu o expresie crispată.

— Şi, fără îndoială, nu are încredere în mine.

— O, dar… începu Isabel să protesteze instinctiv.

Oricare ar fi fost defectele sale, era cât se poate de evident că domnul Makepeace ţinea la toţi copiii din căminul său. Nu-şi putea închipui că i-ar fi făcut rău vreunuia dintre ei.

Domnul Makepeace scutură din cap, deschizând uşa camerei de zi.

— Nu iau suspiciunea ei în nume personal, milady. Un copil care a deprins neîncrederea la o vârstă atât de fragedă trebuie să fi fost grav maltratat de adulţii pe care i-a cunoscut. Prin urmare, e firesc să se încreadă mai curând în Joseph Tinbox.

— O!

Isabel se aşeză absentă pe un divan. Îi repugna gândul că fetiţa fragilă de sus îndurase pedepse fizice, fiind poate chiar biciuită. Se cutremură. Apoi îşi aminti de mâna lui pe umărul băiatului.

— Este unul dintre preferaţii dumneavoastră, Joseph Tinbox, nu-i aşa?

Domnul Makepeace încremeni.

— Nu am favoriţi.

Ea ridică dintr-o sprânceană. Remarcase privirea afectuoasă îndreptată către băiat.

— O, dar…

Domnul Makepeace se lăsă într-un fotoliu, proptindu-şi capul în pumn. Ochii Isabelei se îngustară, adresându-i-se servitoarei, care îi urmase jos.

— Pinkney, du-te, te rog, la bucătărie şi cere să se pregătească o gustare. Nişte carne, brânză şi pâine. Şi orice fructe se găsesc. Şi un ibric de ceai tare.

— Nu e nevoie, începu domnul Makepeace.

— Când aţi mâncat ultima dată?

Sprâncenele lui se uniră, în semn de iritare.

— Aseară.

Isabel strânse din buze.

— Atunci este nevoie.

Din nou, privirea lui se îngustă.

— Mă înclin în faţa competenţei dumneavoastră în această chestiune.

— Hm!

Cuvintele lui care o luau peste picior o înmuiară, deşi se alarmă privind ţepii care îi acopereau bărbia. Închisese vreun ochi noaptea trecută? Trebuia să fie tare istovit dacă se relaxase într-atât încât să glumească cu ea. Prin minte îi trecu un alt gând.

— Chiar trebuie să găsim o bucătăreasă pentru cămin, acum că am instalat copiii în noua clădire. Nell Jones şi celelalte servitoare au destule de făcut ca să mai aibă răgaz şi pentru pregătirea meselor.

Îşi ascunse căscatul în spatele pumnului.

— Fetele învaţă să gătească.

— Da, dar nu se pot ocupa de toate mesele. În plus, am gustat roadele eforturilor fetelor şi, deşi biscuiţii lor sunt, ăăă… foarte interesanţi, ar fi o idee bună să avem pe cineva care poate găti lucruri mai… fireşti, nu credeţi?

Privi către domnul Makepeace aşteptând să continue, dar singura sa replică fu un sforăit discret. Bietul om adormise, cu capul încă proptit în mână. Pentru o clipă, Isabel îi privi pur şi simplu chipul adormit. Liniile feţei se îmblânziseră în starea de relaxare, avea genele negre şi foarte dese şi ar fi putut semăna cu un băietan, dacă nu ar fi fost ţepii aceia care îi acopereau falca. Barba de o zi îi dădea un aer libertin.

Buzele Isabelei se răsfrânseră la ultimul gând. Nu întâlnise pe nimeni mai puţin libertin decât domnul Makepeace. Dumnezeule, petrecea atât de mult timp îngrijindu-se de cămin şi de ocupanţii acestuia, încât adormise în faţa ei, în mijlocul zilei. Ceea ce o făcea să se întrebe ce făcea – dacă făcea ceva – când avea un moment pentru sine. Citea? Poate că ţinea un jurnal sau îi plăcea să viziteze biserici? Se gândi o clipă, dar nu-i mai trecură prin cap alte activităţi potrivite cu persoana lui. Era o enigmă nedescifrată, nu-i aşa? Viaţa sa era închinată sacrificiului de

sine, dar, cu toate acestea, o mare parte din fiinţa lui rămânea secretă. Doar dacă…

Uşa camerei de zi se deschise, iar Isabel îşi ridică privirea, aşteptându-se să o vadă pe Pinkney.

În schimb, văzu o femeie mărunţică, mai în vârstă, stând în cadrul uşii.

— O! Vă rog să mă iertaţi, milady.

— Jupâneasă Medina, spuse Winter Makepeace cu glasul răguşit de somn. Nu se clintise, dar era clar că se trezise de îndată ce se deschisese uşa. Avem nevoie de serviciile dumitale.

Micuţa femeie înclină capul.

— Domnule?

El arătă către Isabel.

— Lady Beckinhall tocmai mă mustra că nu avem o bucătăreasă bună.

Sprâncenele Isabelei se arcuiră.

— Nu vă mustram…

El îi ignoră protestul, întorcându-se către jupâneasa Medina.

— Poţi să începi de îndată?

— Desigur, domnule.

— Bine, atunci…

Un cârd de fetiţe, încărcate cu tăvi, intrară tropotind în încăpere, conduse de Pinkney, a cărei ţinută era mai puţin impecabilă decât de obicei.

— Poftiţi ceaiul, milady, spuse Pinkney.

— Excelent.

Isabel zâmbi şi flutură mâna către o măsuţă.

— Puteţi pune ceaiul aici şi vom servi masa în timp ce discut ce am de discutat cu domnul Makepeace.

Winter Makepeace îşi drese glasul, ameninţător.

— Şi ce am avea de discutat?

Isabel zâmbi ferm.

— Modul în care vă voi ajuta să vă păstraţi postul.

Fireşte, toate fetiţele făcură ochii mari, auzind cuvintele lui Lady Beckinhall.

Winter nu dormise mai mult de câteva minute de când o găsise pe „Peach” cu o noapte în urmă, însă prezenţa lui Lady Beckinhall era ciudat de tonică. Chiar dacă totodată îl irita.

Se întoarse către fete.

— Mary Whitsun, condu-o, te rog, pe jupâneasa Medina la bucătărie. Dumneaei va fi de acum noua noastră bucătăreasă, aşa că trebuie să îi dai ascultare şi să o ajutaţi ori de câte ori are nevoie. Fetelor, voi, celelalte, sunteţi aşteptate la şcoală pentru lecţii, din câte ştiu.

Umerii fetelor căzură ca la comandă, dar se retraseră una după alta. Mary Whitsun încuviinţă voioasă şi îi zâmbi jupânesei Medina, înainte de a o conduce pe noua bucătăreasă afară din încăpere.

El se întoarse din nou către Lady Beckinhall, care arăta periculos de atrăgătoare în rochia aceea verde-închis, care făcea ca părul să capete accente de mahon pe alocuri.

— Acum, ce puneţi la cale?

— Mai întâi gustarea.

Se ridică şi găsi o farfurie şi începu să o umple cu carne, brânză şi pâine. Părea cam multă mâncare pentru o doamnă.

— Sunt de părere că discuţiile în contradictoriu – şi se pare că ne contrazicem cu asupra de măsură – se desfăşoară cel mai bine cu burta plină.

O privea ţintă, uimit. Ce mai punea la cale acum?

Lady Beckinhall se întoarse şi, văzându-l privind-o fix, zâmbi.

— Mâncaţi ceva. Vă veţi simţi mai bine.

Şi îi înmână farfuria plină.

Ei bine, nu putea continua să o privească încruntat, când ea era atât de amabilă. Winter luă farfuria, simţindu-şi pieptul inundat de căldură. Nu se întâmpla prea des să-i poarte cineva de grijă. De obicei, lucrurile stăteau tocmai invers.

Îşi drese glasul, înainte de a rosti aspru:

— Mulţumesc.

Ea înclină din cap, netulburată, alegându-şi o bucăţică de brânză şi o felie de pâine, înainte de a-şi relua locul pe divan.

— V-aţi gândit să puneţi ceva în colţul acela? Flutură bucata de brânză către partea dreaptă a căminului. O statuie, poate? Am o minunată statuetă de marmură albă. Cu o barză şi o broască.

El clipi, amuzat.

— O barză.

Ea încuviinţă.

— Şi o broască. Romană, cred. Sau poate grecească. Poate reprezintă vreuna dintre fabulele lui Esop. Era grec, nu-i aşa?

— Aşa cred.

Winter îşi puse farfuria deoparte, adunându-şi puterile.

— Oricât de încântătoare ar fi vizita dumneavoastră, cred că ar trebui să trecem la subiect, milady.

Ea zâmbi, mâhnită.

— Trecem la discuţia în contradictoriu atât de curând?

Zâmbetul ei îl străfulgeră prin abdomen, dar nu-i luă în seamă efectul, menţinându-şi chipul imobil.

— Dacă-i musai…

— O, cred că este, spuse ea blând. Am auzit că Lady Penelope intenţionează să angajeze un nou administrator pentru acest cămin.

Se aşteptase la aşa ceva, dar cu toate acestea lovitura era brutală. Nu era numai căminul copiilor – era totodată şi al lui. Când o găsise pe Peach cu o seară în urmă, îşi dăduse seama de acest lucru. Nu se putea despărţi de cămin, aşa cum nu-şi putea reteza mâna dreaptă. Dar nu lăsă ca emoţia brută să i se vadă pe chip.

0 Ascunse cu grijă. O ţinu precaut doar pentru sine.

— Şi cum mă veţi ajuta să păstrez căminul?

Ea ridică din umeri cu eleganţă, deşi observă că nu reuşea să ascundă pe deplin tensiunea care i se citea pe chip. Poate că nu doar el îşi ascundea emoţiile.

— Vă voi îndruma să deprindeţi manierele înaltei societăţi, dovedind că puteţi fi la fel de graţios ca orice filfizon pe care-l poate găsi Lady Penelope. Este singurul mod prin care îi putem dejuca planurile.

El ridică din sprâncene, amuzat de cuvintele alese de ea.

— Şi v-aţi autointitulat salvatoarea mea? De ce?

— De ce nu? zâmbi ea nonşalant. Am descoperit că am deprins gustul de a salva gentilomi în ultima vreme. Ştiţi că am ajutat Fantoma din St. Giles să scape de mulţimea furibundă zilele trecute?

Simţi cum îi stă inima în loc.

— Nu, nu ştiam.

— Am fost tare curajoasă, nu credeţi?

Buzele ei e arcuiră, luându-şi în zeflemea propriile cuvinte.

— Da, rosti el, absolut serios.

— Cred că da.

Ea îşi ridică privirea, iar el îi prinse ochii în mreje. Gura ei catifelată tremură. Ce era în mintea ei, în capul acestei fiinţe frumoase şi exotice? Locul ei nu era aici, în camera lui de zi simplă, nu-şi ivea locul în St. Giles şi nici în viaţa lui. Însă, cu toate acestea, simţea imboldul aproape imposibil de ascuns de a o trage în poală, sărutând-o.

Inspiră adânc, înfrângând animalul.

— Ei bine, atunci presupun că ar fi cel mai înţelept să mă plasez sub tutela dumneavoastră.

— Bine.

Se ridică brusc, fără graţia ei obişnuită.

— Atunci vom începe mâine-dimineaţă.

*

A doua zi dimineaţă, Winter stătea în faţa casei din oraş a lui Lady Beckinhall, privind în sus, la faţadă. Era exact aşa cum se aşteptase: nouă, ostentativă şi situată în cea mai căutată zonă a Londrei.

Interiorul era însă o chestiune complet diferită. Winter se opri în pragul uşilor masive, lăsându-şi piciorul drept să se odihnească şi încercând să înţeleagă diferenţa, ignorându-l pentru o clipă pe majordomul îngâmfat care îl întâmpinase. Casa era impresionantă, da, bogată şi decorată cu eleganţă, însă mai era ceva…

Majordomul îşi drese glasul.

— Sunteţi amabil să o aşteptaţi pe Lady Beckinhall în salonaşul de primire, domnule?

Winter îşi desprinse privirea de la raza de soare care dansa pe podeaua acoperită cu marmură a antreului, încuviinţând absent la auzul cuvintelor.

Fu condus în salonaşul de primire, care, firește, nu era câtuşi de puţin de mici dimensiuni. Încăperea era aproape de mărimea sufrageriei noului cămin, cu pereţi de culoarea untului şi lambriuri gri-albăstrui. Ici şi colo erau răspândite grupuri de scaune şi divane, creând spaţii de discuţie mai intime, în interiorul largii încăperi. Deasupra, pe tavanul pictat, zburdau îngeraşi, privind pe furiş de după nori albi înfoiaţi. Winter răsuflă anevoie văzând priveliştea. Se îndreptă către căminul din capătul îndepărtat al camerei, fără a se mai osteni să ascundă faptul că şchiopăta, acum că era singur. Pe poliţa de deasupra căminului ticăia un ceas poleit cu alb şi roz, cu cadranul aproape acoperit de motive florale şi cupidoni. Salonul se afla în spatele casei, iar sunetele străzii erau înăbuşite, făcând ca în încăpere să domnească o linişte plăcută.

Winter atinse ceasul. Era un obiect caraghios şi totuşi… absolut adorabil şi pe deplin potrivit în salonul de primire al lui Lady Beckinhall. Se încruntă, confuz. Cum putea un ceas să fie adorabil?!

Ceva o zbughi în spatele unuia dintre divanele roz.

Winter ridică din sprâncene. Nu era posibil, Lady Beckinhall nu avea cum să fie invadată de şobolani! Dar poate că avea un câine de talie mică, ca atât de multe doamne din înalta societate. Se întinse să se uite peste speteaza divanului.

Nişte ochi mari căprui îl priveau ţintă de pe chipul unui băieţaş. Copilul nu avea cum să aibă mai mult de cinci ani, dar era îmbrăcat cu o hăinuţă şi pantaloni stacojii de bună calitate, iar la gât avea dantelă. Asta însemna că nu era copilul unei servitoare.

Nu ştiuse că avea copii. Gândul îi strânse inima.

Winter înclină din cap.

— Bună ziua.

Băiatul se ridică încet din locul în care se ascunsese, afundându-şi un picior în covorul gros de pluş.

— Cine eşti?

Winter se înclină.

— Domnul Makepeace. Încântat de cunoştinţă!

Din instinct – sau mai exact, ca urmare a orelor în care fusese Instruit – copilul se înclină la rândul său.

Buzele lui Winter zvâcniră de amuzament.

— Iar tu eşti?

— Christopher!

Răspunsul veni nu de la băiat, ci de la o servitoare cu o expresie alarmată, care apăruse la uşă.

— O, îmi pare rău, domnule, dacă v-a deranjat.

Winter scutură din cap.

— Nu m-a deranjat câtuşi de puţin.

Lady Beckinhall apăru din spatele servitoarei, cu un chip lipsit de orice expresie.

— Christopher, ai îngrijorat-o teribil pe Carruthers. Te rog să-ţi ceri scuze.

Christopher lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, ’Ruthers.

Carruthers zâmbi cu drag.

— E în regulă, domnişorule Christopher, dar cred că trebuia să fim la baie deja.

Copilul părăsi încăperea cu regret, condamnat, fără îndoială, la o soartă plină de clăbuci.

Winter o privi pe Lady Beckinhall, în timp ce uşa se închidea.

— Nu ştiam că aveţi un fiu, milady.

Pentru o fracţiune de secundă, fu şocat să vadă o umbră de durere pe chipul ei. Apoi ea afişă un zâmbet strălucitor, ca şi când ar fi vrut să mascheze emoţiile care poate o răscoleau.

— Nu am. Nu am copii.

El ridică o sprânceană.

— Atunci de ce…

Dar ea se întorsese deja, aşezându-se pe divan şi vorbind în tot acest răstimp.

— M-am gândit să începem uşor în dimineaţa aceasta. Balul lui Lady Arlington are loc peste o săptămână, iar dacă nu ştiţi să dansaţi…

Era evident că nu dorea să vorbească despre copil. Interesant. El scutură din cap în semn de răspuns la privirea ei întrebătoare.

— Nu, bineînţeles că nu, oftă ea. Atunci va trebui să începem lecţiile de dans cât mai curând. Va trebui să cunoaşteţi cel puţin paşii… Nu-mi fac speranţe că-i veţi stăpâni, dar dacă vom reuşi, cel puţin, să nu călcaţi doamnele pe picioare, voi fi mai mult decât încântată.

— Sunteţi prea amabilă, murmură el.

Ochii ei se îngustară, ca şi când ar fi trecut cu vederea asprimea tonului său.

— Cred, de asemenea, că se impune un nou costum. Poate ceva din mătase crem sau albastră?

Mândria lui îşi îţi capul.

— Nu.

Buzele ei cărnoase se încordară.

— Nu puteţi apărea în înalta societate în hainele ponosite pe care le purtaţi acum. Haina aceea pare a avea cel puţin un deceniu.

— Doar patru ani, spuse el cu blândeţe. Şi nu pot accepta un astfel de dar generos – atât de *personal* – din partea dumneavoastră, milady.

Ea îşi înclină capul, studiindu-l, iar el se gândi la un corb care priveşte într-o parte şi-n alta, încercând să găsească o cale de a sparge o nucă.

— Gândiţi-vă că e un cadou din partea Sindicatului Doamnelor. Apreciem munca pe care o depuneţi pentru cămin, iar un nou costum care să vă permită să apăreţi în societate nu e câtuşi de puţin o extravaganţă.

El vru să o contrazică, dar argumentul ei blând era justificat. Oftă în tăcere.

— Foarte bine, dar trebuie să insist să alegeţi nişte culori închise. Negru sau maro.

Era clar că trebuia să-şi reprime dorinţa de a încerca să-l convingă să poarte ceva exagerat – roz intens sau culoarea lavandei, poate – dar, în cele din urmă, îşi dădu seama că era mai înţelept să facă un compromis.

— Foarte bine, aprobă ea în grabă. Am trimis după ceai ca să putem exersa măcar asta astăzi. Şi, fireşte, m-am gândit să facem conversaţie.

— Fireşte.

— Şi, deşi sarcasmul îşi are locul său în prezenţa celor din lumea bună, e mai bine să fie folosit cu moderaţie, spuse ea suav. Cu o moderaţie extrem de strictă.

Urmă un scurt moment de linişte, răstimp în care ea îi susţinu privirea. Ochii ei albaştri erau surprinzător de hotărâţi. Surprinzător de puternici. Winter îşi înclină capul.

— Despre ce doriţi să conversăm?

Ea zâmbi din nou, iar el simţi în vintre puterea pe care o avea această femeie asupra lui. Se ruga intens ca reacţia să nu i se citească pe chip.

— Un gentilom complimentează adesea doamnele, spuse ea.

Voia complimente de la el? îi examină chipul, căutând semne că glumea, dar părea serioasă.

Winter oftă în tăcere.

— Aveţi o casă foarte… confortabilă.

Îşi dădu seama în clipa aceea că acela era sentimentul pe care îl emana casa ei: senzaţia de confort. Te făcea să te simţi acasă. Asta era. O privi, foarte încântat de sine.

Lady Beckinhall părea că încearcă să-şi reţină un

zâmbet.

— Nu sunt sigură că este tocmai un compliment.

— De ce nu?

— Ar trebui să complimentaţi felul în care este amenajată casa, spuse ea răbdătoare. Gustul stăpânei.

— Dar nu-mi pasă de decor sau de acest gust despre care vorbiţi. Se trezi că se implică în susţinerea argumentului său. Calitatea unei case ar trebui să fie măsurată de confortul de care te bucuri, nu-i aşa? Caz în care faptul că am afirmat că aveţi o locuinţă foarte confortabilă echivalează cu cel mai mare compliment.

Ea îşi înclină capul, ca şi când i-ar fi cântărit cuvintele.

— Presupun că aveţi dreptate. Trebuie să te simţi confortabil într-o casă. Prin urmare, vă mulţumesc foarte mult pentru complimentul amabil.

Ciudat, faptul că ea fusese de acord cu argumentul lui îi aprinse o mică flacără în piept. Fireşte, nu lăsă să se vadă nimic în atitudinea sa. În schimb, dădu din cap, încuviinţând.

— Dar, continuă ea, societatea nu conferă nicio valoare confortului unei case şi, oricât de amabile mi-ar părea mie cuvintele dumneavoastră, nu-şi au locul într-o sală de bal sau la o serată muzicală, după cum cred că ştiţi deja.

Uşa se deschise în spatele lui şi intră un grup de servitoare, care aduceau tăvile de ceai. Aşteptă ca servitoarele să-şi aşeze povara pe masă, iar apoi să iasă la porunca stăpânei. Apoi o privi pe această femeie care era prea inteligentă pentru societatea frivolă în care se învârtea.

— Văd că vreţi să mă faceţi să-mi schimb întregul aspect.

Ea oftă, aplecându-se să toarne ceaiul.

— Nu pe de-a-ntregul. În plus... îi aruncă încă un zâmbet fugar şi nimicitor de-al ei, aşezând ceainicul pe masă. Mă îndoiesc că aveţi o personalitate atât de fragilă, încât să poată fi schimbată cu uşurinţă. Veniţi. Haideţi să

luăm loc.

El stătea încă în picioare, în ciuda durerii din coapsa dreaptă, ca şi când ar fi fost gata să o ia la fugă sau să lupte. Femeia aceasta făcea ca bruma lui de maniere să se evapore.

Winter se aşeză pe divan, în faţa lui Lady Beckinhall, având între ei măsuţa joasă cu serviciul de ceai, ca o barieră protectoare. Rezistă tentaţiei de a-şi masa piciorul rănit, care începu să zvâcnească în mod neplăcut.

Ea îi aruncă o privire provocatoare, dar nu făcu niciun comentariu cu privire la locul pe care şi-l alesese, înmânându-i în schimb o ceaşcă de ceai.

— Nu beţi ceaiul cu zahăr sau lapte, presupun.

El încuviinţă, luând ceaşca. Era fierbinte şi tare, de o calitate cu care nu era obişnuit.

— Acum, spuse Lady Beckinhall, amestecând zahărul şi laptele În ceaiul ei. Deşi apreciez complimentul pe care mi l-aţi făcut cu privire la casă, majoritatea complimentelor pe care veţi fi obligat să le faceţi într-o sală de bal vor fi de natură mai personală. Ceva legat de ochii doamnelor, părul sau rochiile acestora, de pildă, ar fi cel mai potrivit.

Ea sorbi din ceai, privindu-l pe deasupra ceştii cu ochii aceia albaştri care parcă îi citeau în suflet.

Iar el părea că nu-şi poate controla propria privire. Îşi trecu ochii asupra formelor ei, în căutarea unui compliment potrivit. Doamnele trebuiau să stea drepte, până şi el ştia acest lucru, dar Lady Beckinhall părea că se lungise cumva pe perne, cu umerii traşi înapoi şi picioarele ascunse sub divan. Poziţia îi scotea sânii în evidenţă, deşi nu credea că o făcea în mod conştient. Purta o rochie cu decolteu adânc, de un auriu intens, iar materialul îi îmbrăţişa delicat sânii albi şi catifelaţi.

„Aş comite acte de violenţă ca să-ţi văd o clipă sânii goi. Aş vărsa sânge ca să-ţi simt gustul sfârcului pe limbă.”

Nu, probabil că nu acesta era genul de compliment pe care îl căuta ea. Îşi drese vocea.

— Glasul dumneavoastră, milady, ar stârni gelozia

unei privighetori.

Ea clipi ca şi când ar fi fost surprinsă.

— Nimeni nu mi-a mai complimentat vocea până acum, domnule Makepeace. Bravo!

Obrajii ei căpătaseră o nuanţă mai rozalie decât avuseseră până în clipa aceea?

Îşi plecă genele.

— Alte câteva comentarii de felul acesta, domnule Makepeace, şi s-ar putea să flirtaţi cu mine.

Simţi că i se arcuiesc sprâncenele.

— Doriţi să flirtez cu dumneavoastră?

Ea ridică din umeri.

— În mare parte, conversaţiile dintre o doamnă şi un gentilom care iau parte la evenimente în înalta societate sunt, în esenţă, flirturi.

— Înseamnă că flirtaţi cu zeci de gentilomi pe seară.

— Detectez un ton de reproş, domnule Makepeace? întrebă ea cu blândeţe.

— Absolut deloc. Îşi făcu ordine în gânduri. Nu fac decât să observ că în chestiuni de această natură sunteţi mult mai pricepută decât mine.

— Mai experimentată, vreţi să spuneţi?

El se mulţumi să o privească, căci răspunsul era evident. Era mai experimentată – când venea vorba de flirt şi, fără îndoială, cu privire la alte interacţiuni de bază dintre femei şi bărbaţi. Gândul acesta îl făcu să resimtă un val de emoţie străină traversându-i trupul. Îi trebui un moment ca să-şi dea seama – cu oarecare uimire – că simţea gelozie.

— Dar trebuie să mai fi flirtat până acum, spuse ea, cu o voce scăzută şi catifelată.

— Nu.

Sprâncenele ei delicate se arcuiră.

— Ştiu că aveţi o viaţă plină, dar, cu siguranţă, trebuie să vă fi fost dragă vreo fată cândva? O prietenă de-a surorilor dumneavoastră, poate? Sau o vecină?

El scutură din cap încet.

— Nimeni.

Înţelegea confesiunea pe care i-o făcea? Bestia din interiorul lui căscă şi se întinse.

— Mă încredinţez pe deplin în mâinile dumneavoastră, Lady Beckinhall. Vă rog. Învăţaţi-mă.

Capitolul 5

Frumoasa doamnă şi Arlechinul devenim amanţi. Erau peste măsură de fericiţi, dar frumoasa doamnă avea peţitori, care erau bogaţi şi geloşi deopotrivă. Într-o noapte cu lună plină, aceştia îl urmăriră pe Arlechin pe străzile din St. Giles şi năvăliră asupra lui cu săbiile, iar el nu avea decât o sabie de lemn cu care să se apere. Lupta fu scurtă, iar când se încheie, peţitorii îl lăsară pe Arlechin să-şi dea duhul pe caldarâmul străzii...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Isabel înghiţi în sec auzind cuvintele pe care domnul Makepeace le rosti cu voce joasă. Glasul lui o făcu să se înfioare, întărindu-i sfârcurile. Auzise bine? Tocmai îi mărturisise că era virgin? Nu era căsătorit, e drept şi, după cum recunoscuse singur, nu avusese niciodată o iubită, şi totuşi, mulţi bărbaţi recurgeau la prostituate – iar el locuia într-o zonă în care erau destule.

Însă fu suficient să privească o singură dată chipul mândru şi aspru al domnului Makepeace ca să alunge gândul acela. Cumva ştia: el nu ar plăti niciodată pentru un act atât de intim.

Ceea ce însemna că era virgin-virgin... Şi tocmai îi solicitase îndrumarea. Doar nu voia să spună că...

— Tăcerea dumneavoastră este neobişnuită, milady, spuse el, cu aceeaşi voce profundă şi precisă, care-i gâdila simţurile. Sper că nu v-am şocat cu lipsa mea de experienţă... într-ale flirtului.

Flirtul. Desigur. Despre asta discutau. Însă scânteia din ochii lui întunecaţi – sau pauza subtilă dinainte de a rosti „flirt” nu erau doar în închipuirea ei. Isabel se îndreptă. Ea era cea experimentată aici, la urma urmelor.

— În acest caz, cred că trebuie să lucrăm la felul în care vă prezentaţi.

El se mulţumi să ridice dintr-o sprânceană. Ea îşi drese vocea. Când fusese ultima dată când se simţise atât de nelalocul ei? Şi asta din cauza unui dascăl sobru şi anost – un bărbat mai tânăr decât ea!

— Cel mai bine e să începeţi să flirtaţi imediat, chiar înainte de a vă prezenta. Puteţi să-mi arătaţi cum faceţi o plecăciune?

Se ridică încet şi, fără să-şi desprindă privirea de la ea, se înclină scurt. Ea se încruntă.

— Nu. Ceva mai elegant. Să vă arăt?

— Nu e nevoie.

Privirea lui era ironică. De data aceasta făcu un pas înapoi şi, pretinzând că îşi scoate o pălărie imaginară, se înclină din talie, întinzând mâinile graţios. Isabel făcu ochii mari.

— Dacă ştiaţi cum să faceţi o plecăciune ca la carte, de ce nu aţi făcut-o?

El se îndreptă încet, ridicându-şi umerii laţi.

— O simplă înclinare a capului e suficient de politicoasă, fără asemenea înfloriturі prosteşti.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Ei bine, de-acum vă rog să recurgeţi la înfloriturі când vă aflaţi în înalta societate.

— Cum spuneţi dumneavoastră, rosti el grav.

— Acum. Trebui să se oprească şi să tragă aer în piept, căci, în mod bizar, rămăsese fără suflu. Acum, aş vrea să exersăm sărutatul mâinii unei doamne.

Întinse mâna, sperând că el nu îi va observa tremurul uşor al degetelor.

Păşi către ea, îi luă mâna şi se înclină deasupra ei. Pentru o clipă, capul lui aplecat le ascunse mâinile, dar ea

simţi atingerea – caldă şi intimă – a buzelor lui pe articulaţiile degetelor.

Cu răsuflarea întretăiată, spuse:

— Trebuie să sărutaţi aerul de deasupra degetelor doamnei.

El ridică privirea, încă aplecat asupra mâinii ei, ceea ce făcea ca poziţia aceasta să-i apropie chipul de al ei. Distinse sclipiri aurii în ochii lui căprui.

— Nu este o lecţie în arta flirtului?

— Ba da, dar…

El se îndreptă, revenind la înălţimea lui firească.

— Atunci mi se pare că un sărut adevărat este mai adecvat decât unul prefăcut.

Abia acum zări umbra unui zâmbet în adâncul ochilor lui. Ochii ei se îngustară, încercând să-şi retragă mâna din palma lui. Strânsoarea lui rămase fermă.

— Domnule Makepeace.

El îşi desfăcu mâna, dar încet, astfel încât, în timp ce ea şi-o retrăgea pe a ei, degetele lui părură să-i mângâie palma.

— Poate că nu aveţi deloc nevoie de instrucţiuni, murmură ea.

— O, am, vă asigur.

Îşi reluă locul, în faţa ei.

— Câţi iubiţi aţi avut?

Ea se încruntă, sincer şocată.

— Nu puteţi pune o astfel de întrebare.

— Dumneavoastră mi-aţi pus-o deja, îi reaminti el, netulburat.

— Cu siguranţă nu am folosit cuvântul „iubite”, replică ea.

— Însă semnificaţia era aceeaşi, nu-i aşa?

— Poate.

Bineînţeles că semnificaţia fusese aceeaşi. Ea strânse uşor din buze.

— Îmi cer scuze, dar nu mi-am dat seama că sunteţi atât de sensibilă.

Nefericitul râdea de ea! O, avea o expresie suficient de serioasă, însă îşi dădea seama din felul în care o privea că voia să o provoace.

Isabel se rezemă de pernele divanului, lăsându-şi capul încet pe spate.

— Trei.

Bărbia lui zvâcni – foarte vag, dar ei nu-i scăpă gestul. Îl surprinsese. Ascunzându-şi zâmbetul, flutură o mână în aer.

— Patru, dacă îl punem la socoteală şi pe soţul meu, dar nu cred că soţii trebuie consideraţi iubiţi, nu-i aşa?

Pleoapele lui se închiseră pe jumătate.

— Nu am de unde să ştiu. Aţi avut amanţi cât aţi fost căsătorită?

— Nu. Arboră o expresie gânditoare. Cam burghez din partea mea, ştiu, dar asta e. Nu mi-am încălcat niciodată jurămintele conjugale.

— El le-a încălcat?

Ea privi în lături.

— Nu-mi plac întrebările acestea.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să vă rănesc.

Vocea lui era profundă şi sinceră.

— Nu aţi făcut-o.

Se luptă cu disperare să-şi recapete expresia de doamnă de lume. Îşi ridică bărbia sfidător, privindu-l cu francheţe. Colţul buzelor lui se arcui uşor.

— Atunci aţi avut amanţi după moartea soţului dumneavoastră?

Cum de-l lăsase să conducă discuţia înspre acest teritoriu periculos? Cu toate acestea, acum că se afla aici, nu avea să dea înapoi.

— Da. Am aşteptat o perioadă decentă de timp după înmormântarea dragului meu Edmund, fireşte.

— Fireşte.

Ar fi putut jura că dezaproba faptul că o doamnă avea amanţi, dar nu putu detecta un ton dezaprobator în vocea lui. Îşi încrucişă braţele în poală, la fel de relaxat ca şi când

ar fi discutat despre preţul stridiilor proaspete.

— Aveţi un iubit acum?

„Cum ar fi să-l înveţi pe un astfel de bărbat arta iubirii carnale?” Gândul şoptit o sperie. Nu era din mediul ei, nu era genul de bărbat pe care s-ar fi gândit în mod obişnuit să şi-l facă amant, îi plăceau bărbaţii sofisticaţi. Bărbaţi ageri şi spirituali. Bărbaţi care ştiau să o delecteze, poate să o surprindă în dormitor, dar care erau discreţi – chiar distanţi – în afara acestuia. Bărbaţi care nu luau o relaţie amoroasă în serios.

Pulsul i se acceleră.

— Nu.

Cât de departe avea de gând să ducă discuţia? Se aplecă în faţă, într-o manieră seducătoare.

— Sunteţi interesat de acest post?

Dacă sperase să-l facă să dea înapoi, fu nevoită să accepte dezamăgirea. Buzele lui zvâcniră, atrăgându-i privirea asupra buzei superioare, mai cărnoasă decât cealaltă. Sprâncenele ei se uniră, într-o expresie îngândurată.

— Sunt interesat de multe lucruri, spuse el, cu o voce hotărâtă şi lentă, însă nu pot să cred că îmi oferiţi postul în mod serios, milady. La urma urmelor, deja v-am mărturisit lipsa de experienţă.

Orice alt bărbat ar fi fost stânjenit să-i reamintească de lipsa lui de experienţă. Dimpotrivă, domnul Makepeace părea perfect împăcat cu aceasta, ba chiar sigur pe sine. Cumva ştia că domnul

Makepeace ar lua o aventură cât se poate de în serios. Odată implicat, s-ar fi aruncat cu trup şi suflet în legătura respectivă. Asupra femeii pe care ar fi hotărât să şi-o facă iubită.

Se înfioră la acest gând. Să fii obiectul unui sentiment atât de sălbatic era o perspectivă ademenitoare, dar totodată o punea pe gânduri.

„Prudenţă”, şoptea mintea ei. „Nu-ţi face de lucru cu acest bărbat fără a cântări bine lucrurile înainte. Nu va fi la

fel de uşor de îndepărtat precum bărbaţii sofisticaţi din societatea londoneză.”

Isabel se lăsă încet pe spate, privindu-şi ucenicul.

— Atunci va trebui să lucrăm la abilităţile dumneavoastră sociale, nu-i aşa? Zâmbi, punând deoparte ceaiul rece şi turnându-şi altă ceaşcă. Doriţi să exersăm conversaţia din timpul cinei?

El încuviinţă, iar dacă citi dezamăgirea din ochii lui, o ignoră. Chiar dacă îi plăcea să flirteze şi să se dedea la tachinări, nu era lipsită de bună-cuviinţă, la urma urmelor.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, rosti el pe un ton tărăgănat.

Winter privi cum Lady Beckinhall îi luă ceaşca de ceai, vărsă conţinutul şi îi turnă alta. Cumva o speriase, îndepărtând-o de conversaţia riscantă, iar acum era hotărâtă să vorbească despre vreme sau despre vreun alt subiect plicticos.

Ciudat era că simţea o undă de dezamăgire. Îi plăcuse să se încontreze cu ea. Şi mai mult, îi plăcuse să pătrundă măcar puţin sub masca socială pe care o purta. Fusese profund rănită de soţul ei şi, deşi nu dorea să-i trezească amintiri dureroase, voia groaznic de mult să-i vadă din nou chipul autentic pe care i-l dezvăluise. Adevărata Lady Beckinhall.

Acum îl privea, intrând pe deplin în rolul de gazdă.

— Aţi văzut noua operă de la Teatrul Regal?

— Nu. Sorbi din ceai, privind-o. Nu am fost niciodată la operă.

Ochii ei se îngustară, ascunzând ceea ce părea a fi, dacă nu se înşela, iritare.

— O piesă de teatru, atunci?

El scutură tăcut din cap.

— La o serată muzicală? La bâlci?

El se mulţumi să o privească, aşteptând. Nu avea prea multă răbdare Lady Beckinhall a lui.

— Declar că sunteţi cel mai plicticos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, domnule Makepeace. Trebuie să vă

ocupaţi şi cu altceva în afară de a trudi încontinuu la cămin.

Îşi simţi colţul gurii arcuindu-se. Atenţie! Femeia aceasta şi manierele ei seducătoare şi privirile scrutătoare erau periculoase pentru el.

— Uneori citesc.

— Nu-mi spuneţi. Întinse o palmă mică, hotărâtă. Citiţi în secret romanele frivole ale lui Daniel Defoe.

— Recunosc că îmi place *Robinson Crusoe,* spuse el. Şi găsesc că pamfletele lui despre gin şi distileriile de gin sunt interesante, chiar dacă direcţia în care bat este complet greşită.

Ea clipi, ca şi când ar fi fost interesată, în ciuda dorinţei ei.

— De ce?

— Defoe susţine că distilarea ginului este esenţială pentru bunăstarea fermierilor noştri englezi, deoarece aceştia îşi vând grânele distileriilor. Poate că argumentul este corect, dar nu ia în considerare efectul pe care ginul îl are asupra bietei noastre capitale.

Ea scutura deja din cap.

— Dar Defoe a scris ulterior că ginul distrugea progeniturile aceloraşi mame londoneze care beau… De ce zâmbiţi?

— Citiţi pamflete politice, milady? Ţâţâi din buze, ca şi când ar fi fost şocat. Restul Sindicatului Doamnelor ştie acest lucru?

Ea roşi, ca şi când ar fi fost prinsă făcând ceva ruşinos, însă îşi ridică bărbia, încăpăţânată.

— Aţi fi surprins să aflaţi câte doamne citesc pamflete politice.

— Nu, spuse el încet, nu cred că aş fi. Nu m-am îndoit niciodată că numeroase membre ale sexului frumos sunt la fel de interesate ca şi bărbaţii de politică şi de problemele sociale ale Londrei. Sunt, cu toate acestea, puţin surprins că dumneavoastră vă număraţi printre ele.

Ea strânse din umeri.

— De ce nu aş fi?

El se aplecă înainte.

— Pentru că faceţi toate eforturile posibile, pretinzând că nu sunteţi deloc interesată de nicio chestiune serioasă. De ce?

Pentru o clipă, crezu că va primi un răspuns direct. Apoi ea privi într-o parte, fluturând din mână, indiferentă.

— Trebuie să vă învăţ arta conversaţiei pe durata cinei. Politica nu e niciodată un subiect potrivit într-o companie mixtă…

— Milady, începu el, avertizând-o.

— Nu, scutură ea din cap, hotărâtă să nu-i întâlnească ochii. N-o să mă faceţi să cad în cursă din nou. Romanele sunt un subiect de conversaţie *mult* mai adecvat.

Nu avea de gând să se răzgândească, vedea clar, aşa că îi făcu pe plac.

— Chiar şi *Moll Flanders?*

— Mai ales *Moll Flanders,* răspunse ea.

Un roman despre o femeie cu reputaţie îndoielnică va fi cu siguranţă un subiect animat de conversaţie.

— Cu toate acestea, spuse el încet, în ciuda destinului tragic al lui Moli, nu pot să o îndrăgesc la fel de mult ca pe domnul Crusoe.

Pentru un moment, când fu vizibil că ea şovăie, se gândi că îşi va păstra obişnuita mască socială. Însă apoi se aplecă, la fel de încântată ca o copilă.

— O! Când a găsit urma de picior în nisip!

El zâmbi larg.

— A fost incitant, nu-i aşa?

— N-am dormit toată noaptea ca s-o citesc până la capăt, spuse rezemându-se de spetează cu un oftat de satisfacţie. Am mai citit-o de două ori de-atunci. Deodată, îl fixă cu ochi sfredelitori. Iar dacă îi veţi spune vreodată vreuneia dintre doamne că îl prefer de departe pe Robinson Crusoe lui Moll Flanders, am să vă scot ficaţii.

El se înclină solemn.

— Secretul dumneavoastră e pe mâini bune, milady.

Colţurile gurii ei cărnoase se arcuiră.

— Cine ar fi crezut, murmură ea, că domnul Makepeace cel atât de serios se dă în vânt după romanele de aventuri.

El îşi înclină capul.

— Sau că frivola Lady Beckinhall preferă romanele de aventuri biografiilor scandaloase?

O clipă – doar pentru o clipă ea lăsă masca să cadă, zâmbindu-i aproape sfielnic. El îi răspunse cu un surâs, cu inima bătându-i de trei ori mai iute. Apoi ea privi într-o parte, muşcându-şi buza.

— O, cum a zburat timpul! Cred că este de ajuns pentru astăzi, ce ziceţi? Voi trece pe la cămin mâine şi ne putem continua studiul acolo.

Nu se osteni să o contrazică. Evident, o împinsese destul de departe astăzi. Astfel, cu un sentiment protector, se ridică, înclinându-se şi, murmurând câteva cuvinte, o părăsi.

Dar, în vreme ce majordomul îl conducea spre uşă, Winter se întrebă: Cine dădea pe cine în vileag în micul lor joc?

*

Isabel stătea la masa de toaletă în acea seară, pieptănându-se, după ce îi spusese deja lui Pinkney să se retragă. Juca un joc periculos cu domnul Makepeace, ştia. Nu era de rangul ei, nici măcar de aceeaşi vârstă. Cu toate acestea, era înrobită în mod bizar de privirea lui intensă. Era palpitant să fii în centrul atenţiei unui bărbat atât de serios. Niciun bărbat nu o mai privise aşa cum o privea Winter Makepeace... Nici amanţii ei şi, cu siguranţă, nici soţul.

Lăsă peria jos. De aceea se trezea că vrea să-l provoace să... ce? Să-şi scoată masca, poate?

Ciudat gând. Acum că se gândea, maniera lui directă de a vorbi îi amintea de un alt bărbat – Fantoma mascată din St. Giles. Şi el refuzase flirtul frivol, în favoarea unei

conversaţii mai directe cu ea. Ce bizar că domnul Makepeace – un dascăl serios – împărtăşea acelaşi tipar de vorbire cu tâlharul din St. Giles. Cu siguranţă…

O mişcare în oglindă îi atrase privirea. Draperiile de pe patul din spatele ei fluturară.

Isabel aşeză peria pe masa de toaletă, se întoarse şi privi spre pat.

— Christopher?

După o pauză, începu să se întrebe dacă se înşelase, iar apoi auzi o voce subţire rostind:

— Milady.

Oftă.

— Christopher, cred că ţi-am mai spus că nu ai voie să te ascunzi în apartamentul meu.

Tăcere.

Isabel privi fix către pat, uimită. Dacă refuza să iasă? Ar trebui să-l ia cu forţa din pat pe băiat? Să o pună pe dădacă să-l pedepsească? La naiba, unde era Carruthers?

Draperiile foşniră din nou, ca şi când ar fi fost traversate de degete subţiri.

— Îmi place aici.

Privi într-o parte, muşcându-şi buza, iar în ochi îi năvăliră lacrimile. Nu era decât un băieţel. Putea să se descurce cu un copil, nu-i aşa? Trase aer în piept.

— E trecut de ora de culcare.

— Nu pot să dorm.

Privi prin încăpere, ca şi când ar fi căutat ajutor.

— O să trimit să-ţi aducă nişte lapte cald.

— Nu-mi place laptele.

Se uită fix înspre draperie, exasperată.

— Ce-ţi place?

— Puteţi…

Auzi şovăiala în vocea lui subţire şi i se strânse inima.

— Puteţi să-mi spuneţi o poveste, milady?

— O poveste. Nu-i venea nimic în minte. Nu se putea gândi decât la *Cenuşăreasa* şi avea senzaţia că băieţaşul nu ar fi fost prea interesat de isprăvile unei fete şi ale unui

chipeş prinţ. Privi în jos, gânditoare, şi văzu peria.

Isabel îşi drese glasul.

— Ai auzit de Fantoma din St. Giles?

Draperia se opri din foşnit.

— O fantomă? O fantomă adevărată?

— Păi… îşi încruntă sprâncenele, gândindu-se. Nu, este un om viu, dar se mişcă la fel ca o fantomă şi vânează noaptea ca o fantomă.

— Ce vânează?

— Oameni răi, răspunse ea, sigură pe sine acum.

Auzise poveştile despre Fantoma care ataca fecioarele şi răpea doamnele, dar, după ce-o întâlnise, era sigură că poveştile erau false.

— Îi pedepseşte pe hoţi şi pe tâlhari şi pe cei care îi pradă pe cei nevinovaţi.

— O!

Privi către pat şi văzu că micul Christopher desfăcuse draperiile. Un ochi căprui se îndrepta către ea. Încercă să zâmbească.

— Acum chiar cred că trebuie să mergi la culcare, Christopher.

— Sunteţi mama mea?

Ochiul căprui se mărise, rămânând neclintit. Ea trebui să privească în altă direcţie mai întâi.

— Ştii că nu sunt. Ţi-am mai spus-o.

Se ridică şi trase grăbită draperiile patului, atentă să nu atingă băiatul.

— Să o chem pe Carruthers sau ştii să ajungi singur în camera ta?

— Singur.

Sări din pat, îndreptându-se încet către uşă.

— Noapte bună, milady.

Îi răspunse cu o voce răguşită:

— Noapte bună, Christopher.

Din fericire, îşi înghiţi lacrimile până în clipa în care se închise uşa în urma lui.

— Trăsura lui Lady Beckinhall este la scară, spuse

Mary Whitsun, intrând în camera de zi a căminului a doua zi după-amiaza.

Winter ridică privirea de pe scrisoarea pe care o citea, exact la timp pentru a vedea un mic terier alb cu negru intrând cu hotărâre în încăpere, de parcă ar fi fost stăpânul locului.

— O, vino aici, Dodo, exclamă Mary.

Se aplecă şi ridică animalul, care se supuse fără a mârâi nici măcar de formă. Winter ridică o sprânceană, impresionat. Dodo continuase să-l mârâie ameninţător, ori de câte ori se apropia de el.

— Peach a coborât?

— Nu, domnule, spuse Mary cu regret.

— E tot în pat şi nu vorbeşte, biata de ea. Dar Dodo s-a hotărât să exploreze căminul. Azi-dimineaţă jupâneasa Medina a trebuit să-l alunge, căci dădea târcoale unor tarte pe care le lăsase să se răcească pe masa din bucătărie.

— Ah!

Winter se uită la terier, care îşi închisese ochii, ca şi când ar fi fost gata să tragă un pui de somn în braţele lui Mary Whitsun. Ar fi mai bine să-i însărcinăm pe câţiva dintre băieţii mai mici să-i poarte de grijă şi să se asigure că iese afară să-şi facă nevoile. Te ocupi tu de asta, Mary?

— Da, domnule.

Fata se întoarse către uşă, iar Winter îşi aminti ceva.

— Un moment, Mary.

Ea privi către el.

— Domnule?

Căută printre foile din poală, înainte de a găsi o scrisoare mică, Împăturită. I-o întinse lui Mary.

— Sora mea a inclus un bilet pentru tine în scrisoarea pe care mi-a trimis-o.

Chipul fetei se lumină, iar Winter îşi dădu seama tresărind că Mary Whitsun se transforma într-o domnişoară frumuşică. În câţiva ani vor trebui să fie cu ochii pe flăcăii din preajma ei.

— O, vă mulţumesc, domnule!

Înhăţă scrisoarea şi ieşi pe uşă, înainte ca Winter să apuce să spună că nu făcuse nimic pentru care să primească mulţumiri.

Tocmai împăturea scrisoarea, când uşa se deschise din nou. Lady Beckinhall se strecură înăuntru, scoţându-şi deja boneta, urmată de servitoarea ei care ducea un coş. Erau urmate de un omuleţ care purta cu costum frumos croit, de culoarea piersicii.

Winter se ridică, înclinându-se.

— Bună ziua, milady.

— Bună ziua. Se întoarse către servitoare. Spune-le să servească ceaiul, Pinkney, te rog. Se întoarse către Winter, luând coşul şi aşezându-l pe masă. V-am adus nişte prăjiturele glasate minunate. Trebuie să gustaţi cel puţin trei.

El ridică o sprânceană, rostind cu blândeţe:

— Tocmai am luat o gustare.

— Dar nu destul, fac prinsoare, spuse ea, privind dezaprobator înspre talia lui.

— V-aţi propus să mă puneţi la îngrăşat, milady?

— Printre altele, spuse ea, cu un aer nonşalant.

Astăzi purta o rochie cu dungi albastre şi albe, care îi sublinia culoarea ochilor.

Winter îşi desprinse cu greu privirea de pe formele ei.

— Iar dumnealui cine este? întrebă el, înclinând capul către omuleţul în costumul de culoarea piersicii.

— Croitorul dumneavoastră, zâmbi Lady Beckinhall suav.

Vă rog să vă scoateţi pantalonii.

În timp ce rostea aceste cuvinte, intră servitoarea cu tava de ceai. Firește, servitoarea chicoti, înainte de a-şi acoperi gura cu mâna, apoi puse serviciul de ceai pe masă şi se retrase pe un scaun în colţ.

Winter privi spre Lady Beckinhall.

— Dacă într-adevăr mi se vor lua măsurile pentru un costum, poate că dumneavoastră şi servitoarea ar trebui să plecaţi înainte de a mă dezbrăca.

Pufni, scoţând o farfurie cu flori albastre din coş, pe care începu să aşeze prăjiturele glasate apetisante.

— Şi eu, şi Pinkney putem foarte bine să ne întoarcem cu spatele, vă asigur.

Gura i se încleştă, încercând să calmeze alarma care i se declanşase în piept.

— Aş prefera să ieşiţi.

— Iar eu prefer să rămân, în caz că domnul Hurt va avea nevoie să se consulte cu mine cu privire la modelul costumului pe care doresc să-l facă.

O privi cu ochii îngustaţi. Pe lângă indecenţa de a se dezbrăca în aceeaşi încăpere cu două femei, mai exista şi posibilitatea ca acest croitor să-i vadă cicatricile – mai ales pe cea de săptămâna trecută – să-i pună apoi întrebări incomode.

Dar ea era ocupată, ignorându-l.

— Balul ducesei de Arlington va avea loc peste doar cinci zile. Puteţi să faceţi costumul în intervalul acesta, nu-i aşa, domnule Hurt?

Turnă două ceşti de cafea, înmânându-i lui una, înainte de a adăuga zahăr şi lapte în a ei.

Croitorul se înclină.

— Da, milady. O să-mi pun toţi oamenii la treabă, însărcinându-i să se ocupe de costumul domnului Makepeace.

— Splendid! Lady Beckinhall sorbi din ceai. O, trebuie să spun că e mult mai bun decât data trecută când v-am vizitat.

— Mă bucur că e pe placul dumneavoastră, spuse Winter.

— Sarcasmul, domnule Makepeace. Am mai discutat acest aspect, îl mustră ea, apoi, fără a aştepta replica lui, spuse: Cred că aţi făcut progrese la conversaţie, dar nu am apucat să ne ocupăm de dans ieri. Aşa că, după ce termină domnul Hurt…

Croitorul îşi luă instrumentul de măsurat.

— Dacă sunteţi bun să vă ridicaţi şi să vă scoateţi

veşmintele exterioare, domnule Makepeace.

Winter oftă în tăcere, punând deoparte ceaşca de ceai. Observă că atât Lady Beckinhall, cât şi servitoarea, care se afla în spatele ei, se opriseră din ceea ce făceau, holbându-se la el. Arcui o sprânceană.

— O! O, desigur.

Lady Beckinhall se îndreptă, făcându-i semn servitoarei să se întoarcă. Se mai uită încă o dată întrebător către Winter şi, văzând că expresia lui rămâne neschimbată, se întoarse şi ea, mormăind ceva legat de „idei puritane despre decenţă”.

Winter aşteptă un moment pentru a se asigura că nu se va întoarce, iar apoi îşi scoase pantalonii. Îşi aminti brusc, în cele mai mici detalii, că stătuse gol în faţa acestei femei cu doar o săptămână în urmă. Chiar dacă ea nu o ştia.

Urmară haina şi jiletca şi se trezi în cămaşă şi lenjeria intimă. Privi către croitor.

— Şi cămaşa, domnule, spuse domnul Hurt. Sunt la modă jiletcile şi hainele strânse pe corp.

Winter îşi scoase cămaşa.

Croitorul încuviinţă.

— E bine deocamdată, domnule.

Winter stătu cu braţele întinse, simţindu-se extrem de nătâng, în timp ce croitorul se învârtea în jurul lui, manevrând centimetrul.

— Aţi exersat arta complimentelor? spuse Lady Beckinhall peste umăr, exact în momentul în care degetul mare al croitorului, care ţinea instrumentul de măsurat, împunse marginea de jos a lenjeriei lui Winter.

— Conform instrucţiunilor dumneavoastră, răspunse Winter, văzând că domnul Hurt dăduse cu ochii de capătul cicatricei care se iţea din faldurile lenjeriei.

Croitorul ezită, apoi îşi continuă treaba.

Lady Beckinhall oftă neauzit. Atenţia lui Winter se îndreptă din nou asupra ei.

— Admir felul în care reuşiţi să porunciţi să se aducă

ceaiul atât de, ăăă… eficient, milady.

Domnul Hurt îi aruncă o privire plină de milă.

Urmă o scurtă pauză.

— Mulţumesc, domnule Makepeace, rosti Lady Beckinhall, de parcă s-ar fi înecat. Trebuie să recunosc că faceţi nişte complimente ingenioase.

— Îndrumările dumneavoastră mă inspiră, milady.

Croitorul îl privi plin de îndoială. Winter îşi drese vocea.

— Şi, desigur, cine nu ar fi, ah, *exaltat* de ţinuta şi formele dumneavoastră adorabile.

Îşi arcui o sprânceană către domnul Hurt. Croitorul făcu o figură care spunea: „Nu-i rău”.

Ceea ce probabil că era potenţialul maxim pe care îl putea atinge vreodată Winter în practicarea acestei arte.

Însă Lady Beckinhall nu terminase. Îşi înclinase capul într-o parte auzindu-i cuvintele, făcând ca podoaba aceea cu briliante prinsă în părul negru lucios să scânteieze în lumină.

— Formele mele, domnule Makepeace?

Ah, intraseră pe teritoriul periculos.

— Da, formele dumneavoastră, milady. Aveţi nişte forme feminine, bine conturate, dar cred că ştiţi deja acest lucru.

Ea râse, gutural şi răguşit, făcându-l să simtă cum îi urcă fiori pe braţe.

— Da, dar o doamnă nu osteneşte niciodată când vine vorba să asculte complimentele care i se fac, domnule. Trebuie să ţineţi minte acest lucru.

Micuţa ei servitoare dădu cu putere din cap, în semn de aprobare.

— Într-adevăr?

Winter privea ţintă spatele lui Lady Beckinhall, dorindu-şi să-i poată vedea chipul. Probabil că gura ei cărnoasă era uşor arcuită de amuzament, iar ochii ei albaştri erau plini de ghiduşie. Trupul lui reacţionă la acest gând şi fu tare bucuros că domnul Hurt începuse să se

ocupe de spatele lui.

— Dar probabil că vă scăldaţi într-o mare de complimente, milady, spuse Winter. Toţi gentilomii pe care îi întâlniţi dau, cu siguranţă, glas admiraţiei pe care v-o poartă şi dorinţei de a face dragoste cu dumneavoastră. Iar aceştia sunt dintre cei care îşi permit să dea glas unor astfel de gânduri. Dar aveţi în preajmă şi bărbaţi care nu-şi pot exprima admiraţia, care trebuie să rămână muţi, căci rangul nu le-o permite, de teamă să nu vă ofenseze. Doar gândurile lor luminează aerul care vă înconjoară, urmându-vă ca o dâră de parfum, avântată, dar invizibilă.

O auzi trăgând aer în piept, speriată. Servitoarea oftă visătoare. Domnul Hurt se oprise din mişcările sale rapide şi pricepute, dar văzând privirea lui Winter, clipi şi se reapucă de treabă.

— Mulţumesc, domnule Makepeace, spuse Lady Beckinhall încet. A fost… cât se poate de minunat.

El ridică din umeri, deşi ea nu-l vedea.

— Nu spun decât adevărul.

— Credeţi… ea ezită, apoi rosti gutural: Credeţi că sunt frivolă?

Îşi ţinea spatele drept, încrezătoare, dar gâtul ei, care se ivea de sub părul strâns, era alb şi zvelt, trădând o undă de vulnerabilitate. Era atât de directă, de sigură pe sine, încât nu-i sesizase punctul slab până atunci.

— Cred că uneori vă place să vă ascundeţi în spatele unei false veselii, milady. Îşi drese glasul. Cred, de asemenea, că atunci când intraţi într-o încăpere, toţi ochii se întorc către dumneavoastră. Ardeţi ca o torţă, luminând cele mai întunecate colţuri, făcându-i să strălucească chiar şi pe aceia care credeau că sunt deja luminaţi. Aduceţi bucurie şi voioşie, lăsând în urmă un licăr care le aduce speranţă celor pe care i-aţi lăsat în urmă.

— Iar dumneavoastră, domnule Makepeace? Sunteţi unul dintre aceia care se credeau luminaţi?

— Eu sunt întunecat ca noaptea. Acum se bucura că ea stătea cu spatele. Chiar şi torţei dumneavoastră îi va fi

greu să-mi lumineze bezna.

„Întunecat ca noaptea?” Isabel nu se putu abţine să nu se întoarcă, auzind cuvintele domnului Makepeace.

Stătea cu braţele întinse în lateral, în timp ce domnul Hurt îi măsura lungimea mânecii. I se tăie respiraţia. Postura lui era reproducerea vie a Omului Vitruvian. Şi, ca şi capodopera lui da Vinci, pieptul lui gol era o operă de artă. Muşchii îi acopereau braţele întinse, cu venele bicepşilor clar conturate. Avea pieptul neted şi lat. Doar o dâră de păr cârlionţat cobora între sfârcurile întunecate, în vreme ce de sub subsuori se iveau smocuri mai dese.

Isabel se trezi că i se accelerează respiraţia privindu-l. Nu era bine, ştia. Nu ar fi trebuit să se holbeze la el. Nu ar fi trebuit să se întrebe cum se face că dascălul avea muşchii aceia minunaţi. Era ca şi când ar fi lăsat să cadă un văl de mister, odată cu hainele. Silueta lui era la fel de atrăgătoare ca şi proporţiile masculine ale Fantomei din St. Giles. Când ochii ei coborâră spre picioarele lui, el se răsuci uşor, ascunzându-şi coapsa dreaptă. Pentru o clipă, ochii ei se îngustară.

Croitorul respiră sonor, trezind-o pe Isabel din reverie. Privirea ei urcă, întâlnind ochii domnului Makepeace. În ciuda insistenţei lui ca ea să se întoarcă cu spatele în timp ce se dezbrăca, nu părea câtuşi de puţin stânjenit, acum că stătea în faţa ei doar în lenjeria intimă.

Ochii lui îi întâlniră privirea, mândri şi provocatori, însă ea văzu în adâncul lor tenebrele despre care îi vorbise.

— De ce sunteţi întunecat ca noaptea? întrebă ea.

El ridică din umeri, mişcându-se cu eleganţă.

— Trăiesc şi locuiesc în cea mai sumbră parte a Londrei, milady. Aici oamenii cerşesc, fură şi se prostituează, încercând să-şi satisfacă necesităţile de bază: mâncare, apă, adăpost şi veşminte. Nu au răgaz să-şi ridice capul, desprinzându-se de trudă, nu au răgaz să trăiască precum fiinţele umane, dăruite de Dumnezeu cu voioşie şi iubire.

Îşi lăsase braţele în jos în timp ce vorbise, apropiindu-

se inconştient de ea. Pe moment îşi ridică braţele, arătând către tavan, iar muşchii antebraţului i se încordară.

— Peach zace încă în pat, la etaj. A fost abandonată şi abuzată. Un copil care ar fi trebuit să fie preţuit şi iubit, căci este întruchiparea tuturor lucrurilor bune de pe lumea aceasta. Asta e St. Giles. Aici trăiesc. Nu vi s-ar părea ciudat, aşadar, dacă m-aş face pierdut, dând bir cu fugiţii? Nu aţi râde în hohote?

Pieptul lui gol se umfla sub vehemenţa cuvintelor sale, aproape atingându-i corsajul, acum că era atât de aproape. Trebui să-şi dea capul pe spate ca să-i susţină privirea şi descoperi că fiecare respiraţie îi aducea în nări mirosul lui ameţitor.

Bărbat, bărbat adevărat.

Înghiţi în sec.

— Şi alţii au lucrat aici şi nu sunt întunecaţi ca noaptea. Surorile dumneavoastră au lucrat aici. Credeţi că sunt mai puţin conştiente de ce e în jur decât dumneavoastră?

Îi văzu nările umflându-se, ca şi când şi el i-ar fi simţit parfumul.

— Nu ştiu. Ştiu doar că întunericul aproape mă înghite. Mă lupt cu animalul din mine în fiecare zi. Întunericul e crucea pe care trebuie să o duc.

Oare acesta era adevăratul Winter Makepeace, ascuns sub masca de zi cu zi pe care o purta de obicei? Voia să-l atingă, să-i mângâie obrazul, să-i simtă căldura pielii şi să-i spună că trebuie vi învingă, că trebuie să lupte cu întunericul care îl invada. Să-i «pună că i-ar fi alături în această luptă, dacă ar putea. În acelaşi timp, se desfăta cu această latură a lui. Oare animalul din adâncuri zăcea în întregime în întuneric?

Însă în acel moment domnul Hurt îşi drese vocea.

— Cred că am terminat, milady.

Domnul Makepeace se retrase imediat, închizând ochii şi apucând cămaşa.

— Desigur. Vocea Isabelei se auzi aproape ca un

scâncet. Înghiţi în sec. Mulţumesc, domnule Hurt, pentru timpul acordat.

— Plăcerea e de partea mea, milady.

Croitorul se înclină şi ieşi în grabă din încăpere, cu notiţele sale. Domnul Makepeace îşi punea pantalonii în clipa aceea, cu spatele spre ea. Pinkney îl privea cu ochi flămânzi din celălalt capăt al camerei. Isabel îi aruncă o privire severă, căutând ceva să-i spună. Doar că era foarte greu să poarte o conversaţie intimă cu spatele lui.

— Sper că… torţa mea… cum aţi numit-o dumneavoastră, vă va putea lumina bezna, domnule Makepeace. Sincer…

Se întoarse brusc, luându-şi jiletca şi haina.

— Îmi cer iertare, Lady Beckinhall, dar trebuie să mă ocup de nişte sarcini astăzi care chiar nu pot aştepta. Sper că mă veţi scuza.

Ei bine, înţelegea cât se poate de clar când i se spunea că era cazul să plece. Isabel zâmbi cu seninătate, încercând să ascundă durerea ascuţită a rănii pe care vorbele lui i-o lăsaseră în piept.

— Fireşte, nici prin gând nu-mi trece să vă întrerup munca. Dar trebuie să ne continuăm lecţiile. Mâine după-amiază e bine?

— Da, e bine, spuse el brusc şi, cu o plecăciune scurtă, ieşi grăbit din încăpere.

— Mai are nevoie de o mulţime de îndrumări, spuse Pinkney, ca pentru sine. Surprinse privirea Isabelei şi se îndreptă de spate. O, îmi pare rău, milady.

— Nu, e în regulă, răspunse Isabel absentă.

Într-adevăr, domnul Makepeace mai avea nevoie de multe îndrumări – poate mult mai multe decât putea să-i ofere ea, înainte de balul ducesei de Arlington.

Isabel o trimise pe Pinkney să găsească un băiat care să cheme trăsura, iar apoi se plimbă de colo-colo prin camera de zi, cântărind problema domnului Makepeace. Bruscheţea lui – care uneori se apropia de-a dreptul de bădărănie – nu avea de-a face doar cu deprinderea

manierelor din înalta societate. La urma urmelor, omul nu se născuse într-o peşteră şi nu fusese crescut de lupi. Nu, provenea dintr-o familie respectabilă. Sora sa, Temperance, reuşise să obţină toate privilegiile sociale – într-o asemenea măsură încât nu-i fusese greu să devină soţia unui baron – chiar dacă nu fusese pe deplin acceptată de înalta societate.

Pinkney se întoarse, anunţând că trăsura era gata. Isabel încuviinţă absentă şi ieşi prima pe uşa căminului, îndreptându-se către trăsură. Murmură cuvinte de mulţumire către Harold, care o ajutase să urce şi se instală pe pernele de pe banchetă.

— V-aţi hotărât ce-o să purtaţi la balul Arlington? întrebă Pinkney, şovăind, din partea cealaltă a trăsurii.

Isabel clipi şi privi către servitoare. Pinkney părea niţel abătută.

— Rochia crem cea nouă, cu broderie, cred. Sau poate rochia cu dungi aurii?

Discuţiile despre modă o înseninau întotdeauna pe Pinkney.

— O, cea crem cu broderie, spuse servitoarea hotărâtă.

— Smaraldele se potrivesc de minune cu ea şi tocmai am primit o jumătate de duzină de perechi din ciorapii aceia cu dantelă pe care i-am comandat. Făcuţi după moda franţuzească.

— Mm, murmură Isabel, deşi mintea nu-i stătea la subiectul În discuţie.

— Presupun că pot purta condurii crem cu broderie.

De cealaltă parte a trăsurii se aşternu o tăcere dezaprobatoare, care o făcu pe Isabel să-şi ridice privirea. Sprâncenele drăgălaşe ale lui Pinkney se apropiaseră, într-o încruntătură aproape severă.

— Condurii crem s-au tocit pe la tocuri.

— Serios?

Isabel nu observase acest fapt, ceea ce însemna că uzura trebuia să fie nesemnificativă.

— Dar, desigur, nu e suficient...

— Ar fi mai bine să vă luaţi unii noi... poate din material auriu.

Pinkney părea nerăbdătoare.

— Am putea trece pe la cizmar în după-amiaza aceasta.

— Foarte bine.

Isabel oftă, resemnându-se la gândul unei după-amiezi de cumpărături. De obicei, această activitate era cât se poate de plăcută, însă în momentul acela mintea îi stătea la enigma domnului Makepeace, căci tocmai ajunsese la o concluzie importantă cu privire la bietul om.

Dacă grosolănia domnului Makepeace nu provenea din educaţie, atunci trebuia să fie înnăscută, fiind o parte esenţială a caracterului său. Şi dacă aşa stăteau lucrurile – iar Isabel se cam temea că aşa era – atunci avea să fie mult mai dificil să-l înveţe să deprindă bunele maniere decât îşi închipuise. Căci fie domnul Makepeace trebuia să înveţe să poarte o mască permanentă de falsă decenţă în societate – în care nu credea câtuşi de puţin –, fie trebuia să-l lumineze, învăţându-l să vadă lumea cu ochi mai senini.

Ceea ce *era,* într-adevăr, o sarcină dificilă.

Capitolul 6

Cum zăcea Arlechinul la pământ, cu sângele curgându-i în şanţul din mijlocul drumului, de el se apropie un bărbat ciudat. Purta o pelerină care aproape-i ascundea trupul, dar tot se vedea că păşeşte pe copite de capră. Omul se aşează lângă Arlechinul ce trăgea să moară şi-şi scoase din buzunar pipa de lut. O aprinse şi se uită la Arlechin.

— Aşadar, Arlechinule, îi zise el, ai vrea să te răzbuni pe duşmanii tăi?

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Winter Makepeace sări sprinten şi fără zgomot de pe un acoperiş pe altul. Se trase un pas înapoi pe acoperişul puternic înclinat, cu cizmele râcâind pe ţigle, dar îşi regăsi repede echilibrul, asemenea unuia cu experienţă îndelungată, în noaptea aceea era Fantoma din St. Giles.

Urechea îi prinse un oftat uşor venit dinspre strada de dedesubt, dar nu se opri să privească. Era în pericol, căci soarele nu apusese încă, iar lui îi plăcea adăpostul întunericului pentru treburile sale „fantomatice”, dar nu voia să mai piardă un copil.

Cu puţin timp în urmă, pe când ocupanţii căminului nici nu se aşezaseră bine la masă, primiseră vestea că un copil avea mare nevoie de ajutorul lor. O femeie uşoară se stinsese din pricina uneia dintre multele boli ale meseriei sale şi lăsase în urmă un copilaş de trei ani.

Din nefericire, povestea aceasta era una obişnuită în St. Giles şi însuşi temeiul existenţei căminului. Winter pierduse şirul ocaziilor în care trimisese un servitor sau mersese chiar el să găsească un orfan sau un copil părăsit şi să-l aducă la cămin. Acum însă era puţin altfel – în ultimele două ocazii, cineva ajunsese la copil înaintea trimisului său. În mintea lui Winter începuse să încolţească o bănuială urâtă – anume că dispariţiile acestea nu fuseseră întâmplătoare. Cineva fura orfanii de pe străzile din St. Giles.

Winter străbătu în fugă un acoperiş şi sări pe cel de alături, mai prizărit. Casele din orăşel nu fuseseră aşezate cu prea mare chibzuială: clădiri cu camere de închiriat, prăvălii, ateliere şi magazii erau îngrămădite unele în altele şi, uneori, unele peste altele. Un necunoscător ar fi rămas năucit, dar Winter era în stare să străbată această harababură cu ochii închişi şi, pe deasupra, călătorind numai pe acoperişuri.

Îl trimisese, fireşte, pe Tommy să-l aducă pe copil la cămin, dar nădăjduia să ajungă el primul. Se scuzase de la masă, spunând că îl supără iarăşi piciorul, îşi îmbrăcase în

mare grabă straiele de Fantomă şi ieşise pe fereastra dormitorului, căţărându-se pe cornişă.

Acum îşi aruncă privirea în jos şi văzu că se afla deasupra Chapel Alley. Lumânărarul care le dăduse de veste despre orfan spusese că mama copilului locuise într-o cameră pe Phoenix Street, la o zvârlitură de băţ de acolo. Winter sări în balconul de dedesubt, alergă de-a lungul balustradei, se prinse cu mâinile de colţul unei case din cărămidă şi-şi dădu drumul să cadă pe alee.

Lângă zid, o copilă de vreo zece ani îi urmărise coborârea cu ochii mari, strângând la piept un coş pe fundul căruia zăceau câteva bucheţele rămase pesemne de peste ziua de lucru a micuţei florărese.

— Unde locuieşte Nelly Brown? o întrebă Winter, dând numele femeii moarte.

Copila îi arătă spre o casă cam dărăpănată, aflată la capătul aleii.

— Al doilea cat, în spatele casei. Da’ s-a prăpădit în zori.

— Ştiu, zise Winter aplecând capul în semn de mulţumire. Am venit după copilaş.

— Atunci, mai bine-o luaţi la picior, îl sfătui mica florăreasă.

Winter se opri o clipă şi se uită lung la ea.

— Ce-ai zis?

— Hoţii de fete-s acolo chiar acuma, ridică ea din umeri.

Winter se răsuci pe călcâie şi-o rupse la fugă. „Hoţii de fete?”

Oare era o ceată de hoţi care fura copiii din St. Giles, una atât de faimoasă încât copila asta îi ştia numele?

Împinse în lături uşa casei spre care-l îndrumase fetiţa. O scară îngustă pornea chiar din faţa ei. Winter urcă treptele în goană, călcând numai pe vârful picioarelor de teamă să nu-şi sperie prada.

Scările dădeau spre un palier micuţ, pe care se afla o singură uşă. Winter o împinse şi dădu peste o familie aflată

la masa de seară. Cei trei copii se înghesuiră în fustele mamei, strângând în pumni nişte sărmane cojiţe de pâine. Tatăl, un om firav, cu păr roşcat şi des, făcu semn peste umăr cu degetul mare, spre ceea ce Winter desluşi a fi o a doua uşă. Îi mulţumi omului în tăcere şi trecu repede pe lângă el. Uşa ducea spre o cămăruţă ce era limpede că fusese despărţită de prima încăpere, mai mare. Două femei în zdrenţe se ghemuiseră într-un colţ. În cealaltă parte se vedea fereastra deschisă.

Winter nu se mai osteni să întrebe, ci, din câţiva paşi mari, fu lângă fereastră şi se aplecă în afară. Până la stradă erau cel puţin şase metri, dar chiar sub geam se găsea o margine îngustă. Winter îşi scoase picioarele peste pervaz şi, prinzându-se zdravăn de marginea de sus, se ridică pe lespedea lată de-o palmă. Deasupra lui, cam la un metru sub acoperiş, zări picioarele unui bărbat dispărând peste cornişă. Winter înşfăcă marginea sfărâmicioasă a cornişei şi se trase în sus. Pe acoperiş stăteau un bărbat şi-un tânăr, iar în braţele acestuia din urmă se afla un copil atât de înspăimântat, că nici să plângă nu mai putea.

Zărindu-l pe Winter, bărbatul dădu un strigăt:

— Fantoma! E Fantoma, a venit să ne ducă-n iad!

— Ia-o la picior! strigă flăcăul, şi se întoarseră amândoi.

Dar Winter ajunsese deja lângă ei, cu sângele gonindu-i în vine şi orbit de furie. Îl prinse pe bărbat de haină şi-l trase înapoi. Omul lovi bezmetic cu pumnul şi-l nimeri pe Winter în umăr, dar fu repede pus la pământ de acesta, cu o lovitură în falcă.

Flăcăul nu se oprise din fugă şi era acum pe marginea acoperişului, cântărind dacă să încerce sau nu saltul de doi metri ce-l despărţea de acoperişul vecin. Cu povara în braţe, se trase un pas înapoi ca să-şi ia avânt. Chiar atunci Winter îl prinse de mână, dar flăcăul se zvârcoli ca un şarpe veninos şi-şi înfipse dinţii în încheietura lui. Winter scrâşni şi-l prinse pe băiat de păr, zgâlţâindu-l ca pe-un şobolan. Flăcăul îşi descleştă dinţii din încheietura lui, dar scăpă şi

copilul din braţe, acesta căzând şi oprindu-se la o palmă de marginea acoperişului, unde rămase încremenit, cu ochişorii aţintiţi la Winter.

Cu mâna liberă, Winter îl prinse de picioruş şi-l trase de pe cornişă. Fusese înfăşurat într-o pătură, care însă rămăsese prinsă de ţigle în vreme ce copilul era târât pe acoperiş, astfel că acum era gol-puşcă. Winter se aplecă, aruncă marginea păturii peste băieţel şi i şopti să nu se mişte de-acolo. Micuţul făcu semn din cap că înţelesese. Winter se întoarse apoi spre flăcăul pe care încă îl ţinea de păr şi-l mai zgâlţâi o dată.

— Ai fi putut să-l scapi peste margine.

Tânărul ridică nepăsător din umeri.

— Îs şi alţii, nu-i ăsta ultimul. Colac peste pupăză, mai este şi băiat.

Winter îşi miji ochii.

— Codoşul în slujba căruia te afli nu vrea băieţi?

— N-au degete îndemânatice de copiliţă, nu? răspunse flăcăul rânjindu-şi dinţii ca un câine sălbatic. Ş-apoi, eu nu mi-s în slujba nici unui ticălos de codoş. Ai face mai bine dumneata să te temi de cine m-a plătit, că-i om crunt.

— Cine-i omul ăsta crunt care te-a plătit?

Ochii băiatului se abătură o clipă peste umărul lui Winter. Iar acesta se feri tocmai la vreme, căci spre capul lui se îndrepta o lovitură. Bărbatul mai în vârstă făcu un salt înapoi. Flăcăul, scăpat din strânsoare, ţâşni spre el şi-o rupseră amândoi la fugă, dispărând pe acoperişuri.

Winter dădu să se ţină după ei, dar se opri dintr-odată, amintindu-şi de băieţel. Se întoarse lângă el. Era tot acolo unde-l lăsase, tot nemişcat. Căscă ochii mari când îl văzu pe Winter că se apleacă şi-l ia în braţe, înfăşurat în pătura ferfeniţită. Era uşor ca o pană. Fără îndoială că era nemâncat, aşa cum erau mulţi copii din St. Giles. Dacă avusese ceva hăinuţe înainte să se stingă maică-sa, sigur i le furaseră ceilalţi din casă. Pentru o clipă, Winter simţi pe umeri o povară groaznică. Îl scăpase pe băieţel, dar nu se

îndoia că hoţii de fete erau deja prin alte colţuri ale orăşelului, văzându-şi nestingheriţi, poate chiar în clipa aceea, de treburile lor diavoleşti.

— Cum te cheamă? îi şopti el copilului, îndepărtându-i zulufii bălai de pe frunte.

Băieţelul întinse mânuţa şi, tare uimit, pipăi nasul coroiat al măştii lui Winter. Din pumnişor îi scăpă un petic de hârtie. Winter se aplecă şi-l ridică. Copilul era gol. Pesemne că smulsese cumva hârtia de la flăcău. Nu-şi dădea seama ce şi dacă scria ceva pe ea, dar pipăi o pecete de ceară. Aşeză peticul cu grijă în buzunar şi apoi îl strânse în braţe pe băieţel.

— E vremea să te duc la cămin. Ai avut noroc, Joseph Chance.

*

— Aşa, zise Isabel a doua zi, după-amiaza devreme. Mai presus de orice, să nu uitaţi că, atunci când dansaţi cu o doamnă, trebuie să nu o călcaţi pe picioare.

Winter Makepeace, îmbrăcat în obişnuita haină neagră şi în jiletcă, aducea cu o sperietoare de ciori uşor nedumerită. Cu o faţă serioasă, dădu din cap că înţelesese.

— Mă voi strădui din răsputeri să vă cruţ picioarele, milady.

— Bun.

Isabel trase aer în piept şi se întoarse cu faţa înainte. Se găseau în sala ei de bal, o încăpere încântătoare, cu podele din marmură verde şi neagră, şi cu nepreţuitul clavecin roşu cu margini aurite.

— Domnul Butterman are ceva înzestrări muzicale şi s-a învoit să ne ofere fondul muzical.

Majordomul, aşezat pe scaunul de la clavecin, se înclină cu un aer grav.

— Ce amabil din par tea lui, murmură domnul Makepeace. Isabel îi aruncă o privire tăioasă, dar fu puţin uimită că pe chip nu i se citea nici urmă de sarcasm. Ba

chiar îl văzu mulţumind majordomului cu o înclinare a capului, iar bărbatul, şi el puţin uimit, îi răspunse la fel. Poate că sarcasmul îi era menit numai ei. Poarte trist.

— Începem? întrebă ea energic, întinzându-i mâna.

El îi luă mâna între degetele calde şi-o privi cu seriozitate.

— După cum vă e dorinţa.

— La trei. Unu, doi şi *trei.*

Porni să se mişte în paşii pe care i-i arătase mai devreme domnului Makepeace şi fu peste măsură de uimită să vadă nu numai că acesta îi pricepuse de prima dată, ci şi că dansa cu mare graţie. Aruncă o privire în lături şi descoperi că şi el o privea, pe chip jucându-i un zâmbet de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Unde aţi învăţat să dansaţi, milady?

Vreme de-o clipă fură faţă în faţă, apoi se desprinseră şi se îndepărtară uşor unul de celălalt, păşind în spate.

— În copilărie, răspunse ea fără suflare, deşi ritmul muzicii era lent. Când aveam doisprezece ani, am avut un profesor de dans. Făceam lecţiile împreună cu verişoara mea, cu care, din nefericire, nu mă împăcăm prea bine.

Se întoarseră şi păşiră împreună, în paralel.

— Nu aveţi fraţi sau surori? întrebă el.

— Din câte ştiu, nu. A fost un frate mai mare, dar a murit încă din pruncie, înainte să mă nasc eu. Acum, luaţi-mă de mână.

El o ascultă, palma lui mare şi caldă cuprinzându-i mâna, în vreme ce ea se rotea în jurul lui.

— Pare că aţi avut o copilărie singuratică, murmură el încet, ca să nu fie auzit de Butterman.

— Credeţi? se miră ea, întorcându-se cu faţa spre el. Dar vă înşelaţi. Am avut mulţi tovarăşi, iar verişoara cu care mă certam în copilărie mi-e acum prietenă apropiată. Am avut petreceri, ceaiuri şi mese la iarbă verde, la ţară. Copilăria mea a fost foarte fericită.

Isabel făcu o reverenţă, iar el se înclină.

— Iar când am mai crescut, mi-am făcut debutul în

înalta societate potopită de laude, dacă pot spune aşa.

— Vă cred, zise el cu ochi negri, scânteietori. Pesemne că v-au căzut la picioare nenumăraţi tineri nobili.

— Pesemne.

El clătină din cap.

— Vă gândeaţi la ce fel de om v-aţi fi dorit ca soţ? La omul cu care v-aţi fi dorit să vă petreceţi restul vieţii?

Încotro bătea oare?

— Ca toate fetele, bănuiesc că mă gândeam mai cu seamă la eleganţă şi înfăţişare, răspunse ea precaută.

— Şi-apoi v-aţi măritat cu Beckinhall? zise el mijind ochii.

Fără să se poată abţine, Isabel izbucni în râs.

— Aşa cum îl zugrăviţi, sărmanul Edmund pare să fi fost o pedeapsă. Dar să ştiţi că vă înşelaţi. Am ţinut mult la el, şi el la mine.

Pe chipul lui nu se citea nimic.

— A fost şi mult mai în vârstă decât dumneavoastră.

— Nu, aici spre dreapta, îl corectă ea în timp ce-o rotea în direcţia indicată. Şi ce dacă? Multe căsnicii se leagă între oameni de vârste diferite. Îi strecură o privire şireată, cuprinsă brusc de pofta de a-l provoca. Prea era ceremonios azi! Vă încredinţez că am fost foarte… *satisfăcută…* în căsnicia mea.

Se prinseră de mâini pentru a sări uşor în lături, dar el o trase tare de degete şi-o făcu să cadă peste el. Ea îl privi uimită.

— Hm!

Clavecinul sună neplăcut, înainte ca domnul Butterman să aibă vreme să îşi dea seama.

— Vai mie, rosti domnul Makepeace tărăgănat. Vă cer de mii de ori iertare.

Isabel îşi miji ochii, fiecare răsuflare lipindu-i şi mai strâns sânii de pieptul lui.

— Fiţi cu mare băgare de seamă, domnule Makepeace. Mişcările mai întortocheate, ca aceasta pe care tocmai aţi încercat-o, ar fi bine să le lăsaţi în seama celor

mai deprinşi cu dansul.

— O, exclamă el, colţurile gurii zvâcnindu-i uşor, sper ca sub îndrumarea dumneavoastră, Lady Beckinhall, să ajung curând la o asemenea îndemânare.

— Da, bine, zise ea trăgându-se înapoi şi străduindu-se să-şi recapete suflul. Mai încercăm odată?

— Cum doriţi, încuviinţă el cu o plecăciune.

— Aşa doresc, spuse şi-i făcu semn din cap lui Butterman.

Din nou erau faţă în faţă, repetând paşii, deşi ea nu era deloc lămurită de ce, fiindcă el era limpede că-i deprinsese într-un timp foarte scurt. Când îşi ridică privirea spre el, îl surprinse cercetând-o gânditor.

— Un bănuţ pentru gândurile dumneavoastră.

— Tocmai îmi spuneam, răspunse el păşind către ea, că soţul dumneavoastră trebuie să fi fost un mare nătărău dacă v-a înşelat.

Isabel se îmbărbătă, deşi vorbele lui o dureau.

— Nu am spus niciodată aşa ceva.

El abia dacă se uita la ea. Trase aer în piept.

— Vă asigur că nu am luat în seamă. Printre cei de neam ales, căsătoriile se întemeiază pe simţăminte de prietenie, nu de iubire pătimaşă.

— Şi, cu toate acestea, sunteţi o femeie pătimaşă, îi şopti el luându-i mâna şi ridicând-o, apoi porniră să se rotească unul în jurul celuilalt. V-a iubit cineva vreodată, numai pentru calităţile dumneavoastră?

— O asemenea întrebare vine de la un om care are grijă de toată lumea, dar de care nu are nimeni grijă? râse ea.

— Eu nu… se încruntă el.

Nu, nu, îi atrase ea atenţia cu blândeţe, apucându-l de şoldurile puternice şi întorcându-l. Aşa. Şi ştiţi foarte bine ce-am vrut să zic.

Se opriră din dansat, fără să mai audă muzica.

— Chiar ştiu?

— Provenim din lumi atât de diferite, domnule

Makepeace, murmură ea, dar vă încredinţez că ştiu să recunosc un om la fel de singur ca şi mine.

El încremeni.

— Nu încetaţi să mă uimiţi, milady.

— Ce faceţi noaptea, şopti ea fără să se poată abţine, după ce toţi copiii s-au dus la culcare? Vă întindeţi în patul dumneavoastră singur sau hoinăriţi pe străzile din St. Giles?

De pe chipul lui dispăru orice expresie, de parcă s-ar fi închis o uşă.

— Şi nu încetaţi să mă atrageţi, şopti el făcând un pas în spate, deşi ştiu că sunteţi un pericol pentru misiunea mea în St. Giles.

Isabel se încruntă. „Misiune?” Cuvântul suna foarte religios. Dar nu, nu se putea ca…

— Cred că lecţia noastră de astăzi s-a încheiat, spuse el, se înclină şi ieşi înainte ca ea să poată răspunde.

— Doriţi să mă retrag, milady? întrebă politicos Butterman, care era încă la clavecin.

— Da. Da, asta a fost tot, Butterman, mulţumesc, zise Isabel cu gândul aiurea, apoi îşi aminti ceva. Stai.

— Milady?

Îl privi cu atenţie pe majordom, un om aflat în serviciul ei încă de când se măritase. Fără să se fi gândit vreodată prea mult la asta, avea încredere în el ca în sine însăşi. Asta o împinse să continue.

— Aş vrea să te rog să faci ceva pentru mine, Butterman, ceva mai neobişnuit.

— Întotdeauna la dispoziţia dumneavoastră, milady, se înclină el.

— Mulţumesc pentru asta, spuse ea cu multă căldură. Aş vrea să te rog să afli tot ce poţi despre Fantoma din St. Giles.

Butterman nici nu clipi.

— Desigur, milady.

Mult după ce majordomul plecase la treburile sale, Isabel rămase cu ochii pironiţi la uşa pe unde dispăruse domnul Makepeace. În duelul lor, atinsese cumva un punct

sensibil, iar răspunsul lui nu fusese cel aşteptat. Trebuia să chibzuiască bine la ce urma să facă.

*

Cina la Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi era întotdeauna o mare harababură.

— Amin.

Winter îşi ridică fruntea în vreme ce un cor dezordonat de voci subţirele rostea ultimele cuvinte din rugăciune. Fusese minunat să se întoarcă la cămin, după duelul verbal din după-amiaza aceea cu Lady Beckinhall. Doamna se apropia prea mult atât de Fantoma din St. Giles, cât şi de demonul din el. Cu o seară înainte se trezise visând la ea într-un chip mai mult decât neruşinat. Se trezise cu mădularul întărit şi nerăbdător şi avusese nevoie de o oră de pregătire a lecţiilor şi de scris scrisori până ce acesta se liniştise. Chiar şi acum amintirea sânilor luminoşi, de vis, care i se oferiseră atât de suav era de ajuns să…

— Îmi daţi sarea, vă rog? auzi el vocea lui Joseph Tinbox, tresărindu-l din reveria nepotrivită.

— Da, desigur, îi răspunse şi făcu întocmai.

Se uită la farfurie întru câtva nerăbdător. Din câte se părea, în scara aceea aveau la masă o minunată tocăniţă din carne de vită, cu pâine şi brânză cremoasă. Jupâneasa Medina se dovedise o bucătăreasă mai bună decât îndrăzniseră să spere.

— Măiculiţă, ce-mi mai place tocăniţa de vită! exclamă Joseph Tinbox de la locul lui aflat în faţa lui Winter, care îi dădea perfecta dreptate.

— Îmi place foarte mult tocăniţa de vită, Joseph Tinbox, îl corectă Winter cu blândeţe.

— Şi mie, sări Henry Putman din spatele lui Winter. Ţie îţi place tocăniţa de vită, Joseph Chance?

— Da!

Băieţelul cel nou dădea zdravăn din cap, ducând o lingură cu tocăniţă la gură.

— Dac-ar fi după mine, am mânca tocăniţă în fiecare seară, zise Henry Putman sus şi tare.

Atunci n-am mai mânca niciodată plăcintă cu peşte, sări Joseph Smith de pe celălalt loc de lângă Winter.

— Tot nu mâncăm aproape niciodată, le atrase atenţia Joseph Tinbox. Ş-or'cum, numai lui Joseph Smith îi place plăcinta cu peşte.

Simţind că s-ar putea isca o ceartă din pricina gusturilor la mâncare, Winter îşi drese glasul şi întrebă:

— Cum mai stai cu învăţătura biblică, Joseph Tinbox?

— Am ajuns la *Apocalipsa după Ioan,* răspunse acesta. Şi-i mare minunăţie, domnule. Plin de balauri, sânge şiroaie şi…

— Da, aşa e, zise Winter în grabă. Şi tu, Henry Putman, ce psalm învaţă clasa ta astăzi?

— Psalmul 139, răspunse băiatul cu tristeţe. E lung.

— Dar foarte frumos, nu găseşti? „Dacă voi zice: «Cel puţin întunerecul mă va acoperi, şi se va face noapte lumina dimprejurul meu!» Iată că nici chiar întunerecul nu este întunecos pentru Tine; ci noaptea străluceşte ca ziua, şi întunerecul ca lumina."

Henry strâmbă din nas a îndoială.

— Dacă ziceţi dumneavoastră, domnule. Eu tot nu mă dumiresc ce înseamnă.

— Înseamnă că Domnul poate vedea în întuneric, îl lămuri Joseph Tinbox cu toată înţelepciunea celor unsprezece ani ai săi.

— Şi mai înseamnă că, indiferent că-i zi sau noapte, de Dumnezeu nu ne putem ascunde, adăugă şi Winter.

Pentru o clipă, toate feţele de la masă părură îngrijorate. Winter oftă cu blândeţe.

— Ce s-a mai petrecut la cămin în lipsa mea?

— Dodo s-a luat la bătaie cu Soot, zise Joseph Smith.

— Da! încuviinţă Henry Putman agitând lingura, mai să-i arunce tocăniţa în cap lui Joseph Chance. Dodo intră în bucătărie şi se dă prea aproape de Soot – care dormea lângă foc. Şi Soot sare în sus şi îl zgârie pe Dodo pe nas.

Dar şi Dodo sare şi latră până ce Soot o ia la fugă.

— Aşa să fie? zise Winter ridicând din sprâncene. Dodo a fost foarte curajos. Nici nu bănuiam că o să îndrăznească să iasă din camera lui Peach.

— Curajoasă, îl corectă Joseph Tinbox. Dodo este o doamnă câine.

— Da? se miră Winter, rupând în două pâinea.

— Da, încuviinţă Joseph Tinbox, şi se dă în vânt după brânză.

— Hmmm, făcu Winter aruncându-i o privire aspră băiatului. Câinii sunt ştiuţi că iubesc brânza, dar nu întotdeauna se întâmplă ca şi brânza să-i îndrăgească pe ei. Şi-apoi, nu-i bine să risipim bunătate de brânză pe-un câine, nu?

— Nuuuu, zise Joseph, lungind cuvântul de parcă nu prea ştia dacă să-i dea dreptate sau nu.

Winter îşi spuse că ar fi mai bine să schimbe vorba.

— Peach ce mai face?

— Se ridică-n capul oaselor, se lumină la faţă Joseph Tinbox. Şi-o îmbrăţişează pe Dodo.

— Aha. A rostit vreo vorbă?

Între sprâncenele băiatului se ivi o cută de îngrijorare.

— Nu, încă nu. Cred că trebuie să se mai înzdrăvenească puţin, nu, domnule?

Winter, cu gândurile aiurea, dădu din cap în semn că aşa era, iar băieţii se apucară să sporovăiască despre dulciuri. De fapt, se cam îndoia de asta. Copilului nu părea să-i lipsească isteţimea şi, din ce-i spuseseră Nell şi Mary Whitsun, Peach se înzdrăvenea pe zi ce trecea. Cu toate astea, nu voia să scoată o vorbă.

La sfârşitul mesei, Winter avu grijă să-i îndrume pe băieţi să-şi spună rugăciunile, apoi se strecură în bucătărie. Jupâneasa Medina veghea la frecatul oalelor, dar ridică privirea când îl zări pe Winter intrând.

— Aţi venit să vedeţi cum mă descurc, domnu' Makepeace?

— Câtuşi de puţin. De fapt, am venit cu o mare

rugăminte, jupânească Medina.

— Şi care-i aceea?

— Mai aveţi din brânza minunată pe care ne-aţi dat-o la cină?

— Aş mai avea. Jupâneasa Medina se duse la unul dintre dulapuri şi descuie uşa de sus cu o cheie atârnată la brâu. Nu prea vă saturarăţi, eh?

— Ba am mâncat chiar bine, şopti Winter. Asta-i pentru… ăăă, Peach.

— Aha, făcu bucătăreasa dând din cap cu înţelepciune şi tăind o felie de brânză, pe care o înveli într-un şervet şi i-o întinse lui Winter. Din ce-am auzit, gâzei ăleia nu i-ar strica o bucăţică în plus.

— Aşa este, răspunse Winter pe un ton grav.

Jupâneasa Medina arătă spre o tavă.

— I-am pregătit de cină, dar fetele o clipă n-au avut să-i ducă tava în cameră, sărmănica. M-ai îngădui să vin cu dumneata?

— Fireşte, răspunse Winter, gândindu-se că grija de mamă a unei femei o va ajuta pe Peach să vorbească. Tare frumos din partea dumitale.

— Nu-i nimic nemaipomenit, se apără jupâneasa Medina, ursuză.

Luă tava şi o porniră împreună pe scări, spre încăperea pentru bolnavi. Când intră, Winter o găsi pe fetiţă dormind cu câinele în pătuţul îngust. Dodo îşi ridică uşor capul şi scoase obişnuitul ei mârâit cam fără tragere de inimă. Uitându-se la chipul lui Peach, văzu că fetiţa avea ochii larg deschişi. Jupâneasa Medina aşeză tava pe-o masă, mormăind.

— Tare arţăgoasă e. În după-masa asta, s-a luat la bătaie cu motanul în bucătărie.

— Am auzit, răspunse Winter sec, trăgându-şi un scaun lângă pat. Seara bună, Peach. Joseph Tinbox mi-a spus că aşa te cheamă. Nădăjduiesc că n-o să te superi dacă-ţi spun aşa.

Copila nu dădu vreun semn că-l auzise, dar ochii săi

mari erau aţintiţi asupra feţei lui. Winter înclină din cap, de parcă micuţa i-ar fi răspuns pe larg.

— Nu ştiu dacă mă mai ţii minte, dar eu am fost cel care te-a găsit pe stradă.

Niciun răspuns, doar braţele strânse în jurul câinelui.

— A, să nu uit.

Winter scoase bucata de brânză din buzunar. Dodo întinse gâtul, adulmecând nerăbdătoare chiar înainte s-o scoată din şervet. Joseph Tinbox avusese dreptate: câinelui chiar îi plăcea brânza.

— Jupâneasa Medina, bucătăreasa noastră, ţi-a pregătit ceva pentru cină. Sunt martor că mâncarea e foarte gustoasă, spuse el privind peste umăr la femeia care se oprise lângă uşă, fără o vorbă. Aceasta îi prinse privirea şi înclină ceremonios din cap. Winter se uită din nou la fetiţă.

— Am adus un dar şi pentru căţeluşa ta, Dodo. Vrei să i-l dai tu?

Pentru o clipă se temu că micul său vicleşug n-o să prindă. Dar Peach întinse o mânuţă. Winter rupse o bucăţică de brânză şi i-o puse în palmă.

— Sigur ţi-a fost tare frig şi frică în noaptea aia, zise în vreme ce-o privea dând căţeluşei brânza.

Mai rupse o bucăţică şi i-o întinse. După o mică şovăială, fu şi aceasta dată lui Dodo. M-am tot întrebat de unde veniseşi, continuă Winter şi-i mai întinse o bucăţică. Era foarte frig şi nu cred c-ai stat acolo prea mult. Locuiai pe-aproape? Sau aţi rătăcit mult tu şi Dodo, până ce-aţi ajuns acolo?

Tăcere, întreruptă numai de clefăitul fericit al căţeluşei.

Nu mai rămăsese niciun strop de brânză, iar Winter simţi că fetiţa nu se va atinge de mâncare cât timp era el în cameră. Se ridică.

— Când o să te simţi în stare să vorbeşti, mi-ar plăcea foarte mult să-ţi aud glasul, Peach.

Tocmai dădea să se întoarcă, aşa că aproape-i scăpă

şoapta ce veni dinspre pat. Se răsuci şi întrebă:

— Ce-ai spus?

— Pila, şopti fetiţa. Mie-mi zice Pila.

Winter clipi.

— Pila?

— Pilar! exclamă jupâneasa Medina dintr-odată şi Winter văzu că se schimbase la faţă. Pilar îţi zice, nu? întrebă ea făcând un pas către pat.

Fetiţa făcu semn din cap că da, apoi se ghemui în aşternuturi. Bucătăreasa îi aruncă o privire scurtă lui Winter şi ieşi din încăpere. El o urmă, închizând binişor uşa în urma lui.

— De unde i-ai ştiut numele? o întrebă el curios. Pilar e un nume spaniol, nu?

Jupâneasa Medina îşi astupă gura cu mâna şi, preţ de-o clipă, lui Winter i se păru că zăreşte lacrimi izvorând din ochii ei. Apoi femeia îşi luă mâna de la gură şi Winter văzu că buzele-i erau schimonosite de furie.

— Pilar e şi nume portughez, îl lămuri ea, rostind vorba „portughez” de parcă ar fi fost de-acolo. Ştiu, fiindcă-i şi ea ca mine. E şi ea o fiică a lui Avraam.

*

— Nu mă pot îmbrăca în aşa ceva, rosti Winter Makepeace cu un calm înnebunitor, câteva zile mai târziu.

Isabel izbuti cu mare greutate să nu-şi dea ochii peste cap de disperare.

— E cafeniu cu negru, foarte cumpătat.

Domnul Makepeace o privi cu mare îndoială, poate pentru că, deşi costumul era într-adevăr negru – haina şi pantalonii – şi cafeniu – jiletca –, numai o închipuire peste măsură de avântată l-ar fi putut zugrăvi drept „cumpătat”.

Haina şi pantalonii erau minunat croiţi din mătase lucioasă şi atât de neagră, că bătea în albastru. Buzunarele, mânecile, poalele şi pieptul hainei erau toate ţintate cu nasturi din argint filigranat. Cât despre jiletcă, era o

lucrătură de maestru. Isabel oftă la vederea trupului bine făcut al domnului Makepeace. Da, era o cruzime să spui că jiletca era „cafenie”. De fapt, avea mai degrabă culoarea tutunului şi era îngrijit brodată pe margini şi la buzunare cu fir verde ca mărul, argintiu, albastru-deschis şi trandafiriu.

— Aceasta, zise Isabel întinzându-se pe-o mică sofa din salon, este cea mai rafinată jiletcă pe care-am văzut în întreaga mea viaţă. Nici unui duce nu i-ar fi ruşine cu ea.

Nu-şi putu ascunde unda de mulţumire din glas – era satisfăcută şi de lucrătura costumului, şi de faptul că în sfârşit se întorsese în casa ei. De când cu lecţia de dans, domnul Makepeace îşi tot ceruse iertare că nu poate veni şi se ţinuse departe, ferindu-se s-o întâlnească, până în seara aceea. Începuse să creadă că-l speriase.

Dar iată-l stând dinaintea oglinzii de pe şemineu şi trăgându-se neliniştit de eşarfă.

— Nu sunt duce, îi spuse el, aruncându-i o uitătură în zeflemea.

— Nu, dar vei fi curând în mijlocul lor. Încetează, zise ea ridicându-se şi apucându-l de mână, sau întreaga osteneală a valetului care te-a îmbrăcat va fi fost zadarnică.

Domnul Makepeace îşi răsuci dintr-odată mâna, astfel că acum o ţinea el. Înclină uşor capul, urmărind-o cu ochii aceia căprui şi tainici, apoi, încetişor, îşi plecă fruntea şi-i sărută degetele. Isabel trase adânc aer în piept şi ochii li se întâlniră. Fir-ar să fie! De ce-o stârnea aşa atingerea buzelor acestui om pe degetele ei? Şi de ce se juca cu ea în felul ăsta?

— Cum doriţi, şopti el îndreptându-se.

— Aşa doresc, rosti ea aproape neauzit, apoi îşi trase iute mâna şi şi netezi rochia. Trăsura ne aşteaptă, dacă aţi isprăvit cu ifosele de mironosiţă.

— Am isprăvit, o încredinţă el, întinzându-i braţul.

— Prea bine, pufni ea dispreţuitor, doar ca să nu rămână datoare, apoi îi prinse braţul cu vârful degetelor şi se lăsă însoţită spre uşă.

În vreme ce el o ajuta să urce în trăsură, simţi pe

umeri aerul plăcut şi răcoros al serii. Purta o rochie brodată, de culoarea untului, cu poale grele şi lungi. Aşezându-se comod în trăsură, Isabel îşi dădu seama că rochia ei şi hainele domnului Makepeace ne asortau de minune.

Îl privi aşezându-se în faţa ei şi auzi foşnetul mătăsii. Băgă de seamă că unul dintre buzunarele hainei era umflat.

— Aveţi ceva în buzunar? Nici nu bănuiam că domnul Hurt a cusut buzunare adevărate.

— Eu l-am rugat, o lămuri domnul Makepeace aruncându-i o scurtă privire şi scoţând din buzunar o bucată mototolită de hârtie. Mi-a părut c-ar risipi materialul dacă n-ar face nişte buzunare cum se cuvine.

— Dar stricaţi toată croiala dacă vă îndesaţi lucruri prin buzunare! Asta ce mai e? se miră ea, aplecându-se să privească pata nelămurită de pe hârtie.

— Am găsit-o în pumnul unui băieţel, răspunse el ridicând din umeri.

— Asta-i emblema familiei d’Arque, spuse ea când se lămuri că are dinainte o pecete de ceară roşie. Cine era băieţelul de la care aţi luat-o?

— O recunoaşteţi? zise el netezind pecetea cu degetul mare.

— Da, cred că da.

Îi luă hârtia din mână şi-o ridică în lumina tremurândă din trăsură.

— Da, se vede limpede bufniţa din blazonul familiei d’Arque.

Peticul părea smuls dintr-o scrisoare, de-un capăt atârnând încă pecetea de ceară. Pe hârtie, se zăreau două cuvinte, mâzgălite de-o mână d-abia deprinsă cu scrisul:

chapl allee

Isabel se uită şi pe partea cealaltă. Şi aici dădu peste ceva, dar scris de-o mână elegantă, de om educat:

12 octombr

Ultimele două litere fuseseră rupte. Întoarse foaia pe toate părţile, apoi îşi ridică ochii spre el.

— Mă îndoiesc că pe partea asta a scris mâna lui d'Arque. Poate data… însă pecetea e fără îndoială a lui. Ce ciudat… Cum credeţi c-a ajuns în mâna unui băieţel din St. Giles?

El îi luă bucata de hârtie şi-o cercetă gânditor.

— O întrebare foarte nimerită. Povestiţi-mi despre acest d'Arque.

Isabel ridică din umeri nepăsătoare şi privi în altă parte.

— O să-l cunoaşteţi în curând. Sunt încredinţată că va fi şi el printre oaspeţii din seara asta. E vicontele d'Arque. A moştenit titlul de la un unchi, dacă nu mă înşel, acum nu mult timp – vreo trei ani, poate?

— E tânăr? întrebă el rezemându-se de perne, astfel încât jumătatea de sus a feţei era acum umbrită.

Isabel nu-i mai putea citi în priviri, nu-i mai vedea decât buzele.

— Se pot înţelege multe prin acest cuvânt, nu? zise ea aţintindu-l cu privirea. Bănuiesc că nu-i cu mult mai în vârstă decât mine, dacă vi se pare că asta-l face tânăr.

— Cu siguranţă că da, spuse el şi pe buze-i flutură un zâmbet uşor.

Isabel simţi că i se îmbujorează obrajii. „Lua-te-ar naiba, domnule!"

— Mulţi oameni n-ar fi, cred, de părerea dumitale. Am treizeci şi doi de ani şi am îngropat deja un soţ. Nu mai sunt o fecioară sfioasă, domnule Makepeace.

— Dar nicio babă uscată nu sunteţi, milady, răspunse el. Îl găsiţi pe domnul d'Arque bătrân?

— Fireşte că nu. Dar, oftă ea şi-şi feri ochii, bărbaţii îmbătrânesc mai încet decât femeile. Mulţi ar spune despre el că este în floarea vârstei.

— Printre care şi dumneata?

Isabel zâmbi – nu prea binevoitor – şi îşi mută din nou

ochii la el.

— Da, cred că da.

— E bărbat chipeş, zise el, cu buzele uşor crispate.

Era gelos? Şi de ce gândul ăsta îi înfiora brusc inima?

— Da, răspunse şi, fără voia ei, glasul îi sună precum un tors de pisică. E înalt, bine făcut şi are eleganţa unui animal în mişcări. Din pricina asta doamnele nu-şi mai iau ochii de la el. Şi are o minte sclipitoare. Spune cele mai obişnuite lucruri din lume, şi abia apoi îţi dai seama c-a vorbit cu înţeles ascuns sau te-a înţepat cu venin. Nu-i e dat oricui să fie aşa.

— Mmm… mârâi el, dar buzele acelea expresive, pline şi păcătos de dulci abia se mişcară. Iar eu vorbesc întotdeauna pe şleau. Poate prea deschis, de cele mai multe ori.

— Aşa este.

El se aplecă brusc înainte, iar Isabel scăpă un mic strigăt. Chipul lui era acum luminat din plin, iar în ochii atât de liniştiţi de obicei se putea citi o furie crescândă – o furie sălbatică, ca para locului. Inima Isabelei începu să bată de trei ori mai repede.

— V-aş fi mai pe plac dacă mi-aş înflori şi eu cuvintele şi aş zâmbi înşelător?

Atacul neaşteptat o împinse să răspundă fără să se gândească, direct din inimă.

— Nu, vă plac aşa cum sunteţi.

Recunoscând asta, îşi umezi buzele, iar privirile bărbatului stăruiră îndelung asupra lor. Ochii lui parcă o însemnau cu fierul roşu. Atingerea lor o răscolea mai adânc decât o îmbrăţişare. Gura i se deschise uşor, a mirare, iar el ridică privirea până o întâlni pe a ei, acum fără vreun ascunziş.

Doamne, ce văzu în ochii aceia! Cum izbutise atâţia ani să se ascundă sub masca unui simplu dascăl nu ştia nici ea. Mânie, patimă, dorinţă şi o sete crescândă, toate se oglindeau în privirea aceea frământată. Sentimente atât de puternice şi de limpezi – nu înţelegea cum de le ţinea în

frâu. Părea pe cale s-o atace şi s-o cucerească, să pună stăpânire pe Londra şi pe întreaga lume. Putea să fie orice – un războinic, un bărbat de stat, un rege.

Trăsura se opri, şi el se mişcă primul. Îi întinse mâna şi o întrebă:

— Coborâm, ca să-l cunosc şi eu pe acest viconte d'Arque?

Isabel îi încredinţă degetele tremurânde şi se miră în sinea ei de ce oare se simţea de parcă tocmai acceptase o invitaţie la duel?

Capitolul 7

Cu ultima suflare, Arlechinul şopti:

— Da.

Ochii bărbatului misterios luciră roşii, în vreme ce ai Arlechinului îşi pierdeau culorile, căpătând albul morţii. Bărbatul murmură:

— Aşa să fie!

Dintr-odată, Arlechinul fu ca mai-nainte, cu braţele şi picioarele drepte şi zdravene. Era acelaşi dintotdeauna şi totuşi schimbat: ochii îi erau albi şi acum purta cu sine două săbii... şi niciuna nu era din lemn...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Winter simţi pe braţ degetele subţiri ale Isabelei şi-l străbătu un fior de satisfacţie. Poate că era fermecată de acest d'Arque – un bărbat sclipitor şi mai apropiat de ea şi ca vârstă, şi ca rang – dar, chiar în clipa asta, braţul *lui* era cel pe care se sprijinea.

Păşi pe treptele trăsurii şi îşi aminti că trebuie să o ajute şi pe ea să coboare. Isabel îi mulţumi cu un zâmbet, chiar în vreme ce o altă trăsură tocmai pleca. Winter îşi ridică privirea şi mai apucă să zărească blazonul cu bufniţă

pe uşa trăsurii. Se uită lung la faţa vizitiului, care-i părea foarte cunoscută.

— Nu aveţi niciun temei să vă simţiţi altfel decât în largul dumneavoastră, îi şopti Isabel, care nu pricepuse de ce se oprise În loc.

— Nu cu dumneavoastră la braţ, doamnă, încuviinţă el din cap.

Abia atunci se întoarse Winter să înfrunte casa ducesei de Arlington, una dintre cele mai măreţe din întreaga Londră, despre care se şoptea că ar fi fost în parte plătită de un amant regal al fostei stăpâne. Chiar şi aşa, actuala ducesă redecorase întreaga clădire, băgându-şi soţul în mari datorii, lucru deloc lesne de observat dată fiind opulenţa balului.

Nenumăraţi servitori în livrea se înclinau adânc, conducând oaspeţii într-o sală spaţioasă, luminată ca ziua de candelabre uriaşe. O scară imensă ducea la etaj şi într-o sală de bal unde deja se înghesuiau trupuri parfumate şi transpirate.

Winter se aplecă să-i şoptească la ureche Isabelei, prinzând în nări aroma ei de lavandă şi lămâiţă:

— Credeţi cu adevărat că, amestecându-mă printre aceşti aristocraţi, voi face un bine căminului?

Cred, zise ea râzând cu vocea aceea uşor răguşită. Haideţi să vă prezint câtorva dintre cei de aici.

Păşiră în sala de bal şi Winter simţi că se trezeşte dintr-odată. D’Arque era şi el acolo în seara aceea. Deci urma să-l întâlnească pe omul care, cine ştie, poate că era chiar cel din spatele grupului hoţilor de fete din St. Giles.

Degetele Isabelei erau tot pe braţul lui, însă de data aceasta ea îl călăuzea pe nesimţite printre musafiri. Pereţii sălii erau zugrăviţi într-o plăcută nuanţă albastru-verzui, cu ornamente, albe şi aurii. Ar fi trebuit să aducă linişte privitorului, dar numai de linişte nu se putea vorbi în clipa aceea – în jurul lor, oamenii râdeau şi vorbeau în gura mare, un grup de muzicanţi se străduiau să cânte o melodie de dans, iar mirosul greu, de ceară de lumânări şi

trupuri omeneşti, era aproape copleşitor. Ce ciudat că încăperile de bal ale nobilimii erau aproape la fel de puturoase ca străzile duhnind a bălegar, din St. Giles.

— Pe cine doriţi să-mi prezentaţi în seara asta? murmură el în timp ce-şi croiau drum prin mulţime.

— Însăşi crema înaltei societăţi, aş zice, răspunse ea ridicând din umeri, apoi se aplecă spre el şi-l bătu uşurel pe braţ cu evantaiul. De fapt, oamenii aceştia ar putea ajuta căminul ca nimeni alţii.

— Despre ce vorbiţi? se miră el.

Isabel îi făcu semn din cap către doi domni impunători, care păreau să fie înşişi stâlpii societăţii londoneze. Cu frunţile plecate, cei doi păreau a discuta ceva de mare însemnătate.

— Despre ducele de Wakefield, de pildă.

Winter îl cercetă cu vădită atenţie pe bărbatul înalt şi brunet.

— Da, îmi amintesc. Fratele mai mare al lui Lady Hero şi Lady Phoebe.

— Întocmai. E un om foarte puternic şi, lesne de înţeles, putred de bogat. Wakefield are o influenţă covârşitoare în parlament. Se zvoneşte că Sir Robert Walpole nu face un pas fără să se sfătuiască mai întâi cu el. Iar însoţitorul său, marchizul de Mandeville, e aproape la fel de puternic. E fratele mai mare al lui Lady Margaret, firește. V-aş prezenta chiar acum, dar pare-se că au lucruri serioase de vorbit.

— Atunci, să ne căutăm altă pradă.

— Că bine ziceţi.

Isabel îşi ţuguie buzele, cercetând la iuţeală mulţimea oaspeţilor, iar Winter se luptă să-şi smulgă privirile rămase agăţate de imaginea aceasta.

— Of, sărmanul om! exclamă ea încetişor.

— Cine?

Dar era deja condus către un domn ce stătea singur într-o parte a încăperii. Purta o perucă cenuşie, iar ochii priveau distanţi din spatele unor lentile de ochelari. Părea

că pluteşte deasupra viermuielii din jur. Bărbatul era pe jumătate cu spatele la ei şi nu se întoarse decât în clipa în care ajunseră lângă el.

— Domnule St. John, îl salută Lady Beckinhall.

Ochii căprui ai domnului St. John se făcură mari şi se plimbară de la unul la celălalt, apoi se închiseră dintr-odată, astfel încât puţini ar fi observat mişcarea.

— Lady Beckinhall, spuse el prinzându-i mâna şi înclinându-se deasupra ei.

Isabel îşi flutură graţios cealaltă mână în direcţia lui Winter.

— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Winter Makepeace, care se îngrijeşte de Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi.

— Domnule Makepeace, dumnealui este domnul Godric St. John.

Winter îi întinse mâna bărbatului.

— Dar cred că ne cunoaştem deja.

— Aşa este? ridică din sprâncene Lady Beckinhall.

— Sunt un prieten al lui Lord Caire, spuse St. John, apucând mâna ce i se întinsese.

Nu zâmbea, dar manierele sale erau destul de plăcute. Acum, că se apropiaseră, Winter desluşi smocurile de păr argintiu ce îi împodobeau tâmplele.

— Am fost de faţă când a ars vechiul cămin. Mă bucur să vă reîntâlnesc, domnule Makepeace.

— Asemenea, domnule. Din câte îmi amintesc, ne-aţi fost de mare ajutor în noaptea aceea. Am fost uimit că nu aţi venit la nunta surorii mele.

Un muşchi tresări pe chipul celuilalt.

— Îmi pare rău că nu am fost de faţă. S-a întâmplat curând după ce Clara…

St. John strânse din buze şi privi în lături.

— Am primit cu mare tristeţe vestea morţii lui Lady St. John, spuse Lady Beckinhall aproape în şoaptă.

St. John dădu scurt din cap şi-şi înghiţi durerea.

— Acum mi-e teamă că trebuie să vă părăsim, căci aş

mai vrea să-l prezint pe domnul Makepeace şi altor oaspeţi, adăugă ea cu blândeţe, dar St. John nici nu păru să bage de seamă că se îndepărtaseră.

Lady Beckinhall îşi apropie o clipă capul de obrazul lui Winter, parfumul ei răzbătând prin miasmele din încăpere.

— Domnul St. John şi-a pierdut soţia anul trecut, după o boală grea. Erau foarte devotaţi unul altuia. Nu ştiam că a ieşit din nou în societate.

— Ah, murmură Winter şi, uitându-se peste umăr, îl văzu pe St. John stând singur şi privind în gol. E ca un mort viu.

— Sărmanul, sărmanul om, se cutremură Lady Beckinhall. Veniţi, zăresc câţiva domni cărora aş vrea să vă prezint.

— Vă urmez.

Se apropiară de un grup de bărbaţi. Lady Beckinhall îi salută cu un zâmbet strălucitor.

— Domnilor, mă întreb dacă aţi avut deja plăcerea să-l cunoaşteţi pe însoţitorul meu, domnul Winter Makepeace.

La murmurul general de tăgadă, Lady Beckinhall îl prezentă pe Winter domnilor din grup.

— Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi? zise Sir Beverly Williams. Un nume foarte lung, nu? În St. Giles, ziceţi?

— Da, domnule, răspunse Winter.

— Sfatul meu e să-l mutaţi din cloaca aia, pufni Sir Beverly. Ar trebui să-l aşezaţi mai spre apus, în părţile nou construite ale oraşului. Hanovra Square, de pildă.

— Nu cred că am putea plăti chiria în Hanovra Square, spuse Winter cu blândeţe. Şi-n plus, muşteriii noştri nu prea-şi fac veacul în părţile cele noi ale Londrei.

— Ce muşterii?

Sir Beverly Williams părea că nu pricepe despre ce e vorba.

— Vorbeşte de orfani, Williams, îl lămuri contele de Kershaw, un om prietenos şi îndatoritor, cu un nas lat şi ochi scânteietori ce împodobeau o faţă rotundă. N-am

dreptate, Makepeace?

Winter îi răspunse cu o plecăciune.

— Mare dreptate, milord. Orfanii sunt din St. Giles şi de aceea căminul e aşezat acolo.

— Limpede, murmură al treilea bărbat, domnul Roger Fraser-Bumsby. Dar St. Giles e un loc primejdios. Nu-i un nebun care bântuie pe-acolo?

— Fantoma din St. Giles, zâmbi ironic contele de Kershaw, clătinând din cap. Spune-mi că nu te temi de stafii, Fraser-Bumsby! E o legendă şi atât.

Winter o simţi pe Isabel că-i aruncă o privire, dar avu grijă să-şi păstreze o expresie de plăcut interes faţă de ce se vorbea.

— Am întâlnit Fantoma, zise ea.

Winter se întoarse încetişor şi se uită la ea.

— Adevărat? Nu mi-aţi pomenit niciodată despre asta până azi, doamnă.

— S-a petrecut totul cu două săptămâni în urmă. L-am găsit zăcând fără simţire pe stradă şi, cum era firesc, am oprit trăsura să-l ajut.

Ochii ei albaştri îi înfruntară pe ai lui. Winter ridică dintr-o sprânceană.

— Înseamnă că Fantoma vă e profund recunoscătoare.

— Doamne Sfinte, nu vă pasă câtuşi de puţin de preţioasa dumneavoastră persoană, Lady Beckinhall? exclamă Sir Beverly foarte scandalizat.

— Cât curaj din partea dumitale, rânji ca un puşti Fraser-Bumsby. Dar mă bucur că aţi scăpat nevătămată, milady.

Isabel ridică graţios din umeri.

— Nu prea era în stare să sară la mine.

— Atunci, să-i mulţumim Domnului pentru asta, tună Kershaw. Pentru că aţi scăpat nevătămată, fiindcă, dacă e să dăm crezare fie şi numai unei jumătăţi din ce se povesteşte, omul e nebun de legat. Dumneata ai dat ochii cu Fantoma, domnule Makepeace?

— Am zărit-o de la distanţă, răspunse nepăsător Winter. Îmi pare un ins foarte sfios. Acum, cu voia dumneavoastră, i-am făgăduit lui Lady Beckinhall un pahar de punci.

Şi se îndepărtă cu Isabel la braţ, în vreme ce domnii se înclinară adânc.

— Ce-a fost în mintea dumitale de-ai făcut asta? îi şuieră ea în ureche, de îndată ce se aflau destul de departe ca să nu fie auziţi.

— Nu aşa trebuia să ne scuzăm? zise el ridicând uşor dintr-o sprânceană.

— Ba da, purtarea dumitale a fost fără cusur, mormăi ea îmbufnată. Dar puteam să mai rămânem în tovărăşia lor.

— Credeam că am venit la balul ăsta ca să cunosc mai multă lume, răspunse el amuzat.

Ea strâmbă din nas, parcă gata de ceartă.

— Lady Beckinhall, ce încântare să vă văd în seara asta!

Lady Margaret Reading răsări în faţa lor şi schimbă cu Isabel un sărut prefăcut pe obraz, aşa cum obişnuiesc doamnele ce se află în legături de prietenie. Apoi Lady Margaret întinse o mână şovăitoare spre Winter. Acesta sărută aerul de deasupra degetelor. Tânăra strălucea de fericire, de parcă Winter ar fi fost un căţel care îşi făcuse giumbuşlucul aşa cum fusese învăţat.

— Domnule Makepeace, arătaţi minunat!

— Mulţumesc, milady.

Isabel îşi miji ochii la el, poate din pricina ironiei cu care rostise vorbele. Winter îşi drese glasul.

— Surâsul dumneavoastră luminează încăperea aceasta, Lady Margaret.

— Vai, mulţumesc!

Cu gândurile aiurea, Margaret îşi aruncă privirile peste umărul lui şi Winter trebui să-şi înfrâneze dorinţa de-a se uita şi el. Aici nu era în St. Giles, deci era în afara oricărui pericol. Sau măcar în afara pericolelor cu care era obişnuit.

— Lady Beckinhall, tare mi-e teamă că aproape am

rămas fără vlagă de grijă că n-o să veniţi în seara aceasta, se auzi vocea tărăgănată a unui bărbat înalt şi chipeş care răsărise lângă Isabel. Dar, iată-vă! M-am înzdrăvenit pe deplin din pricina bucuriei nemăsurate de-a vă vedea.

Isabel râse de caracterul ridicol al acestor cuvinte şi-şi trase mâna de pe braţul lui Winter spre a o oferi nou-venitului.

— Vai, domnule d'Arque, cum de născociţi mereu asemenea linguşiri nemaiauzite? Dacă nu sunt cu băgare de seamă, o să-mi suciţi capul.

— Numai dacă nu sunteţi cu băgare de seamă? întrebă d'Arque senin, aplecându-se să-i sărute mâna.

Winter îşi înăbuşi un mârâit. Era sigur că bărbatul nu se prefăcea doar că-i sărută degetele. D'Arque se îndreptă cu o mişcare languroasă, fără să-şi ia ochii de la Isabel.

— Darul meu mai trebuie cizelat, se pare, milady. Dar poate mă ajutaţi. Sub blânda dumneavoastră îndrumare, trag nădejde să mă ridic la măiestria ce-o meritaţi.

Winter îşi drese glasul.

— Are deja un ucenic.

Isabel tresări de parcă într-adevăr căzuse sub vraja acestui neobrăzat.

— Milord, aş vrea să vi-l prezint pe domnul Winter Makepeace, care are în grijă destinele Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi. Domnule Makepeace, acesta este Adam Rutledge, viconte d'Arque.

— A, Makepeace, zise vicontele după ce se înclinară amândoi. Ce spuneai mai adineauri de ucenicie?

— Lady Beckinhall s-a oferit cu mărinimie să-mi dea o educaţie mai aleasă, răspunse Winter simplu. Ca să reprezint mai bine căminul.

D'Arque ridică alene dintr-o sprânceană.

— Dar care ar fi rostul? în curând vă voi lua locul.

Winter încremeni şi-şi auzi sângele zvâcnind cu putere în urechi.

— Ce-aţi spus?

D'Arque înclină capul, parcă nedumerit de întrebare.

— Lady Penelope mi-a dat de înţeles că veţi pleca. Nu cumva v-aţi răzgândit? Chiar îmi doream acest post.

— Nu am de gând să-mi părăsesc postul de la cămin, zise Winter printre dinţi. Nici acum, nici mai târziu.

Winter Makepeace spumega de furie.

Pentru un om obişnuit să-şi ţină în frâu trăirile, priveliştea oferită pe moment era de-a dreptul înspăimântătoare. Fără să vrea, Isabel dădu să se tragă un pas înapoi, dar el îşi trânti palma peste degetele de pe braţul lui şi-o ţinu lângă el. Ochii cu pleoape grele ale vicontelui d'Arque zburară către locul unde Winter îi ţinea prizonieră mâna Isabelei, şi zâmbetul său cinic îngheţă.

— Mi s-a spus că v-aţi îndeplinit misiunea la cămin şi că nu mai e nevoie de dumneavoastră, Makepeace.

Isabel deschise gura să îl contrazică, dar Winter i-o luă înainte, rostind vorbele ucigător şi aproape în şoaptă.

— Nu mă îndoiesc că Lady Penelope este sursa informaţiei dumneavoastră. Doamna se pricepe de minune la conduri şi mănuşi fine, dar nu ştie cum se conduce un orfelinat aflat în inima zonei St. Giles. Am fost şi rămân cel mai nimerit pentru a se îngriji de cămin.

— Aşa să fie? zise d'Arque cu o undă de cruzime în glas. Poate că dumneavoastră sunteţi mulţumit la cămin, dar, din ce înţeleg, locul a căpătat o importanţă sporită. Să-mi fie cu iertare, dar cu ilustrul patronaj pe care-l are astăzi aşezământul, aţi putea chiar să fiţi o ruşine pentru el.

— Adam!

Exclamaţia de uluire a Isabelei ţâşni înainte ca ea s-o poată înăbuşi. Sub degete simţi că braţul lui Winter căpătă duritatea fierului atunci când o auzi rostind numele de botez al vicontelui. Lady Margaret o privi curioasă, în vreme ce pe chipul lui d'Arque se ivi o expresie de mulţumire arogantă.

Isabel ridică din sprâncene cu răceală. Poate că ea şi Adam Rutledge se prinseseră, în ultimul an, într-un sofisticat joc al seducţiei, poate că el dăduse de veste – mai pe ocolite – că şi-ar dori o relaţie şi ea poate că nu-l

respinsese, dar nu-i făgăduise niciodată nimic. Nu avea niciun drept s-o privească cu asemenea mulţumire de sine şi nici să-l atace pe Winter, ca să arate cine e stăpânul inimii ei.

În tăcerea stingherită ce se lăsase, Lady Margaret îşi drese glasul.

— Cred că domnul Makepeace se pricepe foarte bine la ce face şi… şi e un bun reprezentant al căminului.

D'Arque se înclină în faţa ei.

— Gestul de a-i lua apărarea domnului Makepeace vădeşte blândeţea firii dumneavoastră, milady.

— Parcă aţi descrie o pisică afectuoasă, milord, răspunse ea zâmbind scurt.

— Una cu gheare, rânji Isabel. Nu este deloc frumos din partea dumneavoastră să-l tachinaţi pe domnul Makepeace, milord. De ce vă pasă de îngrijirea unui orfelinat?

Vicontele ridică nepăsător şi leneş din umeri.

— Poate mi-am descoperit dorinţa de-a face fapte bune.

— Sau poate vă interesează altceva din St. Giles, murmură Winter.

D'Arque se încruntă în semn că nu pricepe, iar Isabel îl străfulgera pe Winter cu privirea.

— Cum ar fi? Mă bănuiţi de-o dragoste ascunsă pentru gin?

Fu rândul lui Winter să ridice din umeri.

— Se mai pot gusta şi altele în St. Giles. De pildă, fete.

Sprâncenele lui d'Arque se arcuiră uşor în sus.

— Doar nu vă închipuiţi că mi-ar plăcea copiii, nu?

— Nu am de unde să ştiu, răspunse Winter cu răceală. Nu vă cunosc deloc, milord, şi există oameni atât de josnici încât să le placă să pângărească nişte copii.

— Vă încredinţez că-mi plac femeile… în toată firea, zise vicontele aruncându-i Isabelei o privire plină de subînţeles.

Ea ridică din sprâncene şi se uită în altă parte.

D’Arque îşi plesni palmele din senin, un gest atât de neaşteptat şi violent, că Lady Margaret, care stătea lângă el, se trase înapoi. Era un bărbat bine-cunoscut pentru manierele aparent fără cusur, dar acum în ochii lui cenuşii se citea o mânie cât se poate de adevărată.

— Haideţi, strigă vicontele, să ne punem la încercare buna creştere, pe-a mea şi pe-a domnului Makepeace. Propun o întrecere de maniere alese. Ca prim teren de înfruntare, o seară la operă. Ce spuneţi, Makepeace?

Isabel porni să clatine din cap. Opera era, într-adevăr, un prilej destul de inofensiv, dar în starea în care se afla acum vicontele d’Arque, nu putea avea încredere în el.

— De acord.

Vocea lui Winter era domoală şi cumpănită, dar nu exista nici umbră de îndoială că tocmai ridicase mănuşa ce i se aruncase.

— Splendid! exclamă d’Arque, ochii sclipindu-i cu cruzime. Şi, ca să mai adăugăm ceva sare şi piper, voi invita câteva persoane onorabile, ca să ne fie judecători.

— Prea bine, se învoi Winter. Acum însă, v-aş ruga să ne iertaţi pe mine şi pe Lady Beckinhall. Mergem să gustăm câte ceva şi să ne răcorim.

— Ah, se înclină d’Arque ironic. Vă rog, nu vreau să vă ţin din îndatoririle dumneavoastră faţă de ceilalţi oaspeţi.

Winter se răsuci pe călcâie şi se pierdu în mulţime. Oamenii îi aruncau o singură privire şi se trăgeau imediat din calea lui, iar Isabel fu nevoită să alerge pentru a ţine pasul cu el.

— Nu trebuie s-o luaţi la fugă, spuse ea gâfâind şi încercând să nu ridice glasul.

— Aţi prefera să rămân şi să-l trosnesc pe nemernicul ăla? izbucni Winter.

— Nu aţi face asta niciodată. Nu vă stă în fire.

— Poate că nu ştiţi nimic despre firea mea, zise el străfulgerând-o cu privirea.

— Ba cred că ştiu, îl înfruntă ea ridicând bărbia. Cred

că vă mândriţi cu faptul că vă ţineţi emoţiile în frâu, ascunzându-le cu grijă sub masca fără niciun fason pe care-o purtaţi în lume. Cred că vă e teamă de simţământele prea profunde, poate chiar de orice fel de simţământ.

Winter se uită la ea năucit.

— E adevărat. Vă tot studiez de câteva zile. În plus, adăugă ea, dacă l-aţi fi lovit pe d'Arque, n-aţi fi făcut decât să-i daţi dreptate.

Ajunseseră într-un alcov alăturat încăperii de bal şi ferit de privirile curioase, în dosul unor vaze uriaşe şi a unor grupuri de statui. Winter se opri şi se întoarse, iar Isabel văzu că ochii îi scânteiau. O prinse de braţe şi-o ţinu într-o încleştare furioasă.

— Să-i dau dreptate că sunt un sălbatic care n-are ce căuta printre oamenii de vază? întrebă el ritos, în glas răsunându-i mânia. La asta vă gândiţi? V-aţi speriat că aţi fost văzută la braţul meu, când era şi iubitul dumneavoastră de faţă?

— Nu e iubitul meu, şuieră ea.

— Dar vrea să fie.

— Da, vrea! se smuci ea din încleştare, sătulă de mânia bărbaţilor, sătulă de un bărbat care mai întâi flirtează, apoi dă bir cu fugiţii.

— Asta vrei şi dumneata? mârâi el cu buzele schimonosite. Vrei să împărţi aşternutul cu el?

— Poate, zise ea ridicând provocator un umăr.

Faţa lui Winter era aşa de aproape că-i simţea respiraţia pe buze. Privirile îi căzură pe gura ei şi Isabel ştiu că voia să o sărute. În sfârşit, avea să simtă buzele lui Winter Makepeace peste ale ei, în sfârşit, avea să afle taina ce se ascundea sub mască. Pentru o clipă, uită unde se găseau, uită cine erau. Îl dorea. Voia să-i smulgă eşarfa din jurul gâtului, să-i descheie cămaşa şi să simtă sub buze bătaia fierbinte a inimii lui. Isabel îşi ridică fruntea, îşi desfăcu buzele şi-l îndemnă din ochi s-o sărute.

Dar Winter se smulse din vrajă şi clipi de parcă atunci ieşise dintr-o încăpere întunecată. Se uită la ea şi Isabel

văzu cum vălul îi întunecă iarăşi ochii, cum îşi repune masca şi se îndepărtează de ea cu mintea şi cu trupul.

El se retrase şi îi eliberă braţele.

— Vă cer iertare, Lady Beckinhall. A fost de neiertat din partea mea.

Îi venea să urle de furie. Dar alese să tragă adânc aer în piept, voind să se elibereze de patimă la fel de repede pe cât părea c-o făcuse el.

— Nu, domnule Makepeace, de neiertat sunt aceste scuze.

*

Fusese la un pas să-şi încalce jurământul nerostit. Fusese la un pas de-a săruta o femeie… de-a o săruta pe Isabel.

Îl sărutase odată o fată, pe când încă nu împlinise şaptesprezece ani. Înainte să-şi dea seama care era adevărata lui menire în Şi. Giles şi în viaţă. O întâlnise la un târg, dar nu-şi mai amintea cum o chema. Poate că nu-i ştiuse niciodată numele. Fusese o sărutare stângace. Pe fată n-o mai revăzuse.

Pe lângă fata aceea de demult, Isabel era precum soarele lângă o lumânare. Voia s-o atingă mai mult decât îşi dorea următoarea răsuflare. Mai mult decât dorise hrana atunci când fusese mai înfometat. Mai mult decât tânjise după apă atunci când fusese mai însetat. Era o dorinţă ce i se cuibărise sub piele, atât de puternică, încât îşi simţea trupul trăgându-l spre ea. Voia s-o ia şi să-şi astâmpere foamea ce-l chinuia. Să-şi îngroape carnea în ea şi s-o cucerească cu sălbăticia năvălitorilor din nord.

Dar nu putea.

Se uită în ochii Isabelei – frumoşi, albaştri, tumultuoşi – şi îşi seama că era sub vraja acelei femei şi a acelei clipe. Isabel îl făcea să-şi uite misiunea. Îl făcea să uite de tot ce depindea de el. Era ispita întruchipată.

Se luptă şi reuşi să se elibereze.

Ea îi prinse braţul cu nebănuită putere, însă nu era prima dată îl uimea această femeie puternică, încă de când îl găsise îmbrăcat în Fantomă, căzut fără simţire pe o stradă din St. Giles.

— Unde vă duceţi? întrebă ea.

El îşi feri privirea.

— Trebuie să ne întoarcem la bal.

— De ce?

— Trebuie să mă prezentaţi aristocraţilor, aţi uitat? zise el, făcând o grimasă.

— N-am uitat că tocmai eraţi pe cale să mă evitaţi, de parcă nici n-aş exista.

Se întoarse în sfârşit cu faţa la ea. Trebuia să găsească o cale de a lupta cu forţa lăuntrică ce-l împingea înainte, iar acum era un moment nimerit pentru asta. Buzele ei catifelate erau strânse, sprâncenele încruntate, iar ochii frumoşi… îndureraţi. „Doamne Sfinte.” Ceva în el începu să sângereze.

— Ce aţi dori să fac? şopti el, ştiind bine că balul şi toţi oaspeţii erau la câţiva paşi de ei. V-am cerut iertare, iar dumneavoastră v-aţi simţit insultată.

— Schimbaţi vorba.

Isabel lăsă mâna să cadă, iar el simţi căldura inundându-l din locul unde-l ţinuse.

— Vă feriţi de mine. Acum o clipă eraţi pe cale să mă sărutaţi. Am simţit asta şi…

— V-aţi înşelat, zise el, dar ar fi vrut să-şi smulgă părul din cap, să tragă un pumn în perete, s-o ia din nou în braţe şi să cedeze ispitei, s-o sărute până ce expresia aceea îngrozitoare va fi dispărut de pe chipul ei.

Fireşte că nu făcu nimic din toate astea.

— Aşa este, spuse ea încetişor. E limpede că mi se poate rezista cu uşurinţă.

— *Cu uşurinţă!* pufni el la auzul acestor cuvinte şi-şi încrucişă braţele pe piept ca să-şi astâmpere tremurai mâinilor.

Cum de-şi închipuia că lui îi era uşor?

— Nu mă îndoiesc că sunteţi obişnuită să fiţi sărutată de bărbaţi, şi cu atât mai mult atunci când îi priviţi aşa cum tocmai m-aţi privit pe mine.

— Vreţi cumva să spuneţi că sunt o *stricată?*

— Nu! tresări el. Nu vreau să…

Isabel se apropie de el până aproape să se atingă şi-şi înfipse un deget în jiletca lui împopoţonată.

— Poate că nu mă ridic la înălţimea standardelor dumneavoastră călugăreşti de purtare, dar asta nu mă face în niciun fel să fiu o femeie uşoară. Înţelegeţi, domnule Makepeace? Îmi place tovărăşia bărbaţilor şi gust o aventură în aşternut. Dacă asta vă stânjeneşte, atunci poate că standardele dumneavoastră ar avea nevoie de-o privire mai atentă.

Isabel se întoarse mândră, gata să plece şi să-l lase singur în micul alcov. Winter întinse braţul, fiind de data asta rândul lui să o oprească.

— Nu cred nimic din toate astea despre dumneavoastră, zise încercând s-o întoarcă spre el.

— Atunci de ce nu faceţi pasul? îl întrebă ea, privind în lături.

— Nu pot.

Isabel se întoarse, şi Winter aproape că închise ochii, orbit de strălucirea chipului ei.

— De ce? Vă împiedică oarecare lipsuri trupeşti?

— Nu, se strâmbă el. Din câte ştiu eu, nu.

— Dacă vă e teamă că sunteţi novice la astfel de lucruri, spuse ca îmblânzindu-şi căutătura, vă asigur că nu de-un iubit versat am nevoie. Nu de la început.

— Nu, nu e vorba despre asta. Nu înţelegeţi…

— Atunci, luminaţi-mă.

Winter răsuflă adânc şi-şi dădu capul pe spate, unde rămase cu ochii pironiţi la cupidonii durdulii care se hârjoneau pe tavanul ducesei de Arlington.

— Viaţa mea e închinată căminului şi cartierului St. Giles. Am jurat să-i ajut pe cei care au nevoie de ajutorul meu – o nevoie disperată – în colţul acela amărât al

Londrei.

— Vorbiţi ca de un jurământ călugăresc, spuse ea cu mirare în glas.

El îşi feri ochii, luptând să-şi adune gândurile. Nu rostise niciodată cu voce tare aceste lucruri, nu-i pomenise nimănui despre misiunea sa. Apoi trase adânc aer în piept şi se întoarse spre ea.

— E ceva foarte asemănător, în intenţie, dacă nu chiar în filosofie, unui jurământ călugăresc. Eu nu sunt ca ticăloşii din lumea bună, Isabel. Pentru mine, iubirea trupească e la fel de sfântă ca dragostea însăşi. Iar dacă iubesc o femeie până într-acolo încât s-o duc în aşternutul meu, atunci aş iubi-o îndeajuns încât s-o iau de nevastă. Nu am de gând să mă însor vreodată, aşadar nu am de gând să mă apropii vreodată prea mult de o femeie – cu trupul sau cu inima.

— Dar dumneata nu eşti călugăr. Cu siguranţă poţi avea o soţie şi o familie, şi să te îngrijeşti şi de cei din St. Giles.

Winter îi admiră frumuseţea plină de viaţă.

— Nu, nu cred că aş putea. Datoria de căpătâi a unui soţ şi tată este faţă de soţie şi familie. Orice altceva e dat la o parte. Cum să-mi mai închin viaţa orfanilor din St. Giles, dacă am o nevastă şi copii?

— Nu cred aşa ceva, zise ea făcând ochii mari. Dumneata încerci să ajungi un sfânt.

— Nu, doar că viaţa mea e dăruită binelui celorlalţi.

— Dar de ce?

— Am mai răspuns la întrebarea asta, spuse el străduindu-se să nu-şi piardă răbdarea.

Parcă pieptul îi era sfâşiat, şi-o mână îi frământa măruntaiele. Nu-i plăcea deloc.

— Copiii, sărmanii din St. Giles, vieţile îngrozitoare pe care le duc. Nu m-ai auzit când am vorbit despre asta?

— Ba încă foarte bine, se înfurie ea. Dar te întreb de ce tocmai dumneata? De ce trebuie tocmai dumneata să-ţi închini viaţa lor, risipind-o?

Winter clătină neputincios din cap. Femeia aceasta aparţinea lumii celor privilegiaţi. Nu cunoscuse niciodată greutăţile, nu-şi numărase şi ultimul bănuţ, socotind dacă să-l dea pe lemne de foc să-şi încălzească trupul sau pe-o pâine ca să-l hrănească, fiindcă de amândouă n-ar fi ajuns. Pur şi simplu nu înţelegea.

Îi eliberă braţul şi se trase înapoi, punând o distanţă prudentă între ei. Îşi stăpâni cu grijă glasul atunci când vorbi – cu blândeţe şi grijă.

— Dacă nu eu, atunci cine?

*

Megs oftă şi-şi arcui spatele, gustând din plin plăcerea delicioasă de după amor. Aceasta era una dintre marile revelaţii pe care le avusese odată ce dragul de Roger o iniţiase în tainele dormitorului: cât de uşor, de liniştit devenea trupul ei. Nu că s-ar fi întâlnit vreodată în dormitor. În clipa aceea era întinsă pe-o micuţă sofa dintr-un salon de primire foarte întunecos, aflat în spatele casei ducesei de Arlington. Auzea murmurul venit din sala de bal, înăbuşit de pereţii groşi şi de numeroasele încăperi ce despărţeau cele două locuri, dar cămăruţa aceasta rămânea totuşi un colţişor încântător şi un adăpost ferit unde nu erau decât ei doi.

— E vremea să plecăm, iubito, îi şopti Roger în ureche.

— Aşa curând? se îmbufnă Megs.

— Da, chiar acum, o certă el în glumă şi se ridică. Doar nu vrei ca preacinstitele doamne de la bal să bage de seamă că nu eşti prin preajmă, nu? Sau, şi mai rău, fratele tău, marchizul.

Numai la gândul acesta, Megs se cutremură. Amândoi fraţii ei, fiecare în felul său, făcuseră mariaje scandaloase, dar asta nu însemna că n-ar fi privit cu mare duşmănie orice urmă de necuviinţă din partea ei. Se ridică fără tragere de inimă şi porni să-şi aranjeze hainele.

— Ca să nu mai spun, continuă Roger ca din întâmplare, că mi-aş dori să mă înţeleg bine cu viitorul meu cumnat.

Uluită, cu bucuria dându-i năvală în piept, Megs se uită la el. Văzându-i chipul, Roger izbucni într-un hohot de râs cald.

— Credeai că nu te vreau de soţie, dulce Meggie? încă nu ţi-ai dat seama că sunt îndrăgostit nebuneşte de tine? Se posomorî însă la vederea chipului ei împietrit. Adică, dacă nici tu n-ai fi împotrivă să-ţi cer mâna. Mi-e teamă că am cam sărit calul…

Megs se aruncă de gâtul lui, înainte să apuce să termine.

— Ooof! exclamă Roger, prăbuşindu-se pe sofa din pricina atacului neaşteptat.

— Da, da, da! murmura Megs printre stângacele sărutări cu care îi acoperea chipul dulce, drag şi minunat. O, Roger, cum ai putea să crezi altceva decât că te iubesc din toată inima?

El îi prinse obrajii şi-i dădu un sărut mai lung şi mai aşezat.

— Of, scumpo, şopti el când îşi desprinse buzele de ale ei. M-ai făcut cel mai fericit dintre muritori.

Megs îşi lăsă capul pe pieptul lui, gustând clipa. Un moment mai târziu, Roger se trase de sub ea şi-o plesni fără jenă peste posterior.

— Sus, sus, sus!

Megs gemu, dar se supuse ordinului. Îşi aruncă la iuţeală o privire într-o oglinjoară, apoi se întoarse spre el.

— Putem avea o logodnă scurtă?

— Da, chiar te rog, încuviinţă el rânjind, pe obrazul drept ivindu-i-se gropiţa pe care ajunsese s-o adore. Dar şi-un mic hatâr? Putem să ţinem logodna secretă până ce-mi pun în ordine treburile şi te cer cum se cuvine de la fratele tău? Nu sunt pe cât de bogat şi-ar dori el să fiu, dar mi s-a făcut o propunere care…

— Taci, îi porunci ea ducându-i un deget la buze. Mă

căsătoresc cu tine fiindcă te iubesc, nu pentru bogăţiile tale.

— Te-ai putea mărita cu un nobil, se încruntă el. Cu un bărbat mult mai avut.

— Aş putea, dar n-o s-o fac, îi surâse ea în culmea fericirii. Şi-i voi spune acest lucru lui Thomas, când va sosi clipa.

Roger îşi lipi fruntea de a ei.

— Te iubesc foarte mult.

— Ştiu, spuse ea, ridicându-se pe vârfuri şi atingându-i uşor buzele cu ale ei. Făgăduiesc să nu suflu nimănui nicio vorbă despre logodna noastră, dacă şi tu-mi promiţi că nu vei aştepta prea mult înainte să mă ceri de la Thomas.

— Două săptămâni, nu mai mult. Este adevărat, Meggie, zise el, privirea lui strengărească devenind dintr-odată serioasă, este o investiţie extraordinară. Dacă totul merge ca pe roate, până şi fratele tău va fi impresionat.

Megs clătină din cap plină de dragoste şi-i şopti:

— N-ai nevoie de bani ca să mă impresionezi, Roger Fraser-Bumsby.

Rămase o clipă locului, ochi în ochi, vrând să spună atât de multe, dar negăsindu-şi cuvintele. Într-un sfârşit, îi atinse obrazul, se întoarse şi se strecură afară din încăpere.

*

Isabel se retrăsese în cadrul uşii ce ducea în salonul doamnelor şi privea gânditoare holul. Dacă n-o înşelaseră ochii, Lady Margaret tocmai ieşise dintr-o încăpere alăturată, aflată într-un colţ mai puţin luminat al coridorului. De ce oare?... Ochii Isabelei se făcură mari, apoi se îngustară. Domnul Roger Fraser-Bumsby tocmai ieşise şi el din aceeaşi încăpere. Măi să fie!

Era o femeie de lume şi ştia că întâlniri din acestea pe furiş aveau uneori loc pe la baluri, dar Lady Margaret era moştenitoarea necăsătorită a unei familii de vază. Era la fel de adevărat că domnul Fraser-Bumsby părea un om de

treabă, dar Megs îşi risca reputaţia şi bunul nume al întregii familii întâlnindu-se singură cu el.

Isabel îşi aranjă rochia, apoi o porni spre sala de bal. Trebuia să găsească o cale de a-i spune lui Megs că nu fusese atât de discretă pe cât îşi imaginase. Până atunci însă, trebuia să se întoarcă la petrecere şi la Winter Makepeace. Stătuse prea multă vreme în salon. Oare se ascundea de el? Oftă. Era prima dovadă de laşitate din viaţa ei. Trebuia să-l înfrunte şi să sporovăiască vrute şi nevrute, până ce blestematul de bal avea să se termine.

Capitolul 8

În seara aceea, Arlechinul se răzbună pe cei care îl nedreptăţiseră. Atacatorii lui nu apucaseră încă să părăsească St. Giles când îi găsi şi, deşi ţipară, văzându-i ochii albi, nelegiuiţi, încercând să se apere, nu se ridicau la înălţimea Fantomei din St. Giles! }i ucise pe toţi, fără o vorbă şi fără urmă de milă. Arlechinul ieşi la vânătoare şi în noaptea următoare. Curând, toţi cei care făcuseră vreodată vreo fărădelege ştiau că trebuiau să se ţină departe de St. Giles noaptea, căci Fantoma era însetată de sânge...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

— O, doamnă, ciorapii aceia sunt culmea eleganţei! exclamă Pinkney în seara următoare, în timp ce Isabel îşi întindea noii ciorapi de mătase cu dantelă pe gambă. Şi au un preţ atât de rezonabil! Să mai comand o duzină?

Isabel îşi arcui degetele pentru a vedea broderia bătută de deasupra dantelei, pe partea exterioară a gleznei. Era într-adevăr frumoasă. Fără îndoială, Winter Makepeace ar crede că ciorapii cu dantelă brodată sunt o risipă necugetată de bani. Înclină capul sfidător înspre Pinkney.

— Cumpără două duzini.

Servitoarea zâmbi larg, fiind mereu entuziasmată atunci când venea vorba de cumpărarea unor veşminte costisitoare şi îi ţinu juponul Isabelei, astfel încât aceasta să îl poată îmbrăca.

— Aşa o să fac, milady.

— Bine, spuse Isabel absentă, studiindu-se în oglindă.

Cămăşuţa ei era tivită cu dantelă pe mânecile care-i ajungeau până la cot şi în jurul gâtului, iar prin materialul de borangic se întrezărea rozul sfârcurilor. Oare o astfel de privelişte l-ar ispiti pe cuviosul Winter? îşi dorea oare să îl ispitească?

— Milady?

Pinkney întinse corsetul de mătase, iar Isabel încuviinţă, ridicându-şi braţul, astfel încât servitoarea să-i poată strecura corsetul peste cap. Pinkney veni în faţa Isabelei şi începu să strângă şireturile, în timp ce Suzie, ajutorul său, îngenunche să ţină corsetul nemişcat.

Spusese că nu vrea o legătură cu ea – sau cu oricare altă femeie – cât se putea de direct. Se pare că era devotat minte, suflet şi carne cartierului St. Giles şi locuitorilor acestuia. De ce s-ar umili alergând după un bărbat – care nu era decât un dascăl de şcoală când erau atâţia alţi gentilomi dornici? Lord d'Arque, de exemplu, era chipeş, spiritual şi, fără îndoială, ar fi fost un partener de alcov foarte experimentat şi priceput.

Servitoarele se ridicară şi începură să-i adune fustele. În seara aceea Isabel purta o rochie violet de brocart, cu un model în relief violet-închis, ţesut în material. Păşi cu grijă printre straturile de material şi rămase în picioare, în timp ce servitoarele îi ridicară fusta, începând să o strângă în jurul taliei.

Problema era că nu se simţea prea interesată de o aventură romantică cu d'Arque – sau cu oricine altcineva în afară de Winter. Ce ciudat că doar cu o săptămână în urmă ar fi râs auzind o astfel de idee: ea şi administratorul căminului. Dar, în ultima săptămână, percepţia ei asupra lui

se schimbase. Îi vorbea ca un egal, ca şi când rangul ei şi poziţia lui pur şi simplu nu contau. Pentru Winter Makepeace ea îi era asemenea, şi nu doar atât. Numeroşi bărbaţi considerau că femeile sunt fie nişte fiinţe angelice, care trebuie urcate pe un piedestal, fie nişte copile mari, incapabile de a da dovadă de raţiune. Winter îi vorbea ca şi când ar fi fost la fel de inteligentă ca el, ca şi când ar fi fost interesată de aceleaşi lucruri ca el, ca şi când ar fi vrut să ştie ce o interesa şi îi vorbea luând-o în serios.

Şi gândindu-se la asta, îşi dădu seama că nimeni nu mai fusese interesat de ea, de Isabel-femeia. Fusese soţie şi fiică, iubită şi doamnă de societate, plină de spirit. Dar nimeni nu mai privise dincolo de aceste măşti pentru a descoperi ce gândea cu adevărat femeia care le purta.

Era oare atât de îngrozitor să îşi dorească să fie mai aproape de un bărbat care o vedea ca pe o persoană?

Pinkney o ajută să intre în corsajul strâmt al rochiei. Strecură pieptarul brodat în formă de „V” pe deasupra corsajului, apoi prinse marginile din faţă ale corsajului, cu grijă, de acesta. Servitoarea apucă şi netezi blând dantela cămăşuţei, astfel încât să se vadă doar marginea în decolteu, iar apoi legă mânecile rochiei la coatele Isabelei pentru a lăsa la vedere faldurile de dantelă de dedesubt.

— Gata.

Pinkney făcu un pas în spate, încântată.

— Arătaţi splendid în seara aceasta, milady.

Isabel îşi arcui sprâncenele, întorcându-se întâi într-o parte, apoi în alta, pentru a se privi în oglinda de deasupra mesei de toaletă.

— Într-atât de splendid încât să seduc un preot?

— Milady?

Pinkney se încruntă, confuză.

— Nu contează.

Isabel atinse trandafirul roşu de mătase, împodobit cu briliante, din coafura sa, încuviinţând pentru sine.

— A sosit domnul Makepeace?

— Nu, milady.

— La naiba, mormăi Isabel, văzând cu coada ochiului că de sub unul dintre fotoliile ei ieşea un picioruş.

— Du-te şi asigură-te că trăsura e pregătită. Cobor în câteva minute.

Isabel aşteptă până în clipa în care amândouă servitoarele plecară, iar apoi se apropie de fotoliu.

— Christopher?

Piciorul se retrase sub scaun.

— Milady?

Ea oftă.

— Ce faci acolo?

Linişte.

— Christopher?

— Nu vreau să fac baie! se auzi un mormăit subţire şi răzvrătit.

Îşi muşcă buza ca să nu zâmbească, deşi el nu o putea vedea.

— Dacă nu faci baie niciodată, o să se adune atâta mizerie pe tine, încât va trebui să o răzuim cu lopata.

De sub fotoliu se auzi un chicotit.

— Puteţi să-mi mai povestiţi despre Fantomă, milady?

Ea ridică din sprânceană în direcţia fotoliului. O fiinţă atât de mică era capabilă de şantaj?

— Foarte bine, o să-ţi spun o poveste despre Fantoma din St. Giles, dar apoi trebuie să mergi la Carruthers.

Se auzi cum oftă adânc.

— Bine.

Isabel privi prin dormitor în căutarea inspiraţiei. Butterman îi transmisese descoperirile sale în legătură cu Fantoma, chiar în acea după-amiază. În mare parte erau zvonuri nătânge şi poveşti menite să sperie copiii. Fantoma avea cicatrici şi mânca ficatul fecioarelor. Putea să se afle în două locuri deodată, iar în ochii săi ardea o flacără portocalie. După alţii, putea să zboare şi bătea la ferestrele băieţilor neascultători. Dar unele poveşti păreau a conţine un grăunte de adevăr.

— Milady?

Picioruşul se ivi din nou de sub fotoliu, iar vocea lui Christopher păru nerăbdătoare.

Isabel îşi drese vocea:

— A fost odată ca niciodată... „Nu aşa încep toate poveştile?” O văduvă sărmană, care vindea chifle cu agrişe. În fiecare dimineaţă se trezea înainte să cânte cocoşul şi îşi cocea chiflele, apoi le aşeza unele peste altele într-un coş mare şi încăpător şi, după ce-şi punea coşul pe cap, mergea pe străzile Londrei, strigând: „Chifle cu agrişe! Chifle cu agrişe! Mai bune n-aţi gustat nicicând! Cumpăraţi chifle cu agrişe!” Ziua întreagă mergea de colo-colo strigând şi până la cină coşul ei se golea, iar picioarele i se umpleau de bătături, însă biata văduvă reuşea să strângă, astfel, câţiva bănuţi de pe urma trudei sale. Apoi, cumpăra puţină carne, puţină pâine şi puţin lapte şi se întorcea acasă să-şi hrănească pruncii.

Isabel făcu o pauză pentru a-şi da seama dacă-şi pierduse ascultătorul, dar aproape imediat Christopher rosti:

— Dar Fantoma?

— O să ajung şi la asta, spuse ea. Într-o zi, în timp ce văduva Ne întorcea spre casă, un grup de bărbaţi năvăliră asupra ei şi o bătură, luându-i toţi bănuţii. „O, opriţi-vă, opriţi-vă!”, strigă văduva şi mai spuse: „Cine mă va ajuta?”, dar tuturor le era teamă de tâlhari şi nimeni nu îi sări în ajutor. Văduva rămase plângând pe stradă şi trebui să îşi vândă şalul ca să plătească cina copiilor ei. A doua zi, puse la copt şi îşi vându chiflele cu agrişe, dar, din nou, întorcându-se acasă, fu asaltată de acelaşi grup de tâlhari. Aceştia o bătură iarăşi pe biata văduvă, luându-i bănuţii şi râzând când ea strigă „Cine mă va ajuta?”

— O, şopti Christopher de sub fotoliu. Dacă aş fi avut un pistol, i-aş fi împuşcat pe oamenii ăia.

— Ar fi fost un act de mare curaj din partea ta.

Isabel trebui să îşi dreagă glasul – simţi un nod în gât la gândul că băieţaşul voia să ajute o străină.

— De data aceasta, biata văduvă trebui să îşi vândă

pantofii ca să le cumpere de mâncare pentru cină copiilor săi. A treia zi, văduva era disperată, dar nu putea face nimic altceva, decât să-şi coacă chiflele cu agrişe, umblând pe străzile Londrei cu picioarele goale pentru a le vinde. Când se întoarse acasă, în seara aceea, avea picioarele însângerate şi era istovită. Tâlharii o atacară din nou, iar ea nu putu decât să şoptească „Cine mă va ajuta?” Isabel se opri puţin. Dar, de data aceasta, cineva o auzi. Fantoma din St. Giles sări asupra tâlharilor fără suflet ca o furtună.

— Ura!

De sub fotoliu apăru capul lui Christopher, părând entuziasmat, în timp ce Isabel continuă:

— Fantoma avea două săbii, ştii? Una lungă şi una scurtă, şi le folosi pe amândouă, atacându-i pe acei tâlhari. Îi făcu să ţipe de durere şi teamă şi, când le veni de hac, le smulse hainele de pe trupuri. Tâlharii fură forţaţi să o ia la goană despuiaţi şi desculţi prin St. Giles, ca să scape de Fantomă. Oamenii îşi cerură iertare pentru suferinţele pe care i le provocaseră bietei văduve şi nu o mai deranjară niciodată.

— Oo, spuse Christopher strângându-şi braţele în jurul trupului. Ooo!

Avea ochii mari şi obrajii îmbujoraţi, iar Isabel speră că nu îl agitase prea tare.

— Este cea mai bună poveste pe care am auzit-o, spuse Christopher.

Isabel zâmbi, simţindu-se uşor stânjenită, căci se lăsase ea însăşi dusă puţin de valul poveştii. Dacă cu asta se ocupă Winter Makepeace noaptea, dorea să îl felicite chiar ea însăşi.

— N-am terminat. Vrei să mai auzi?

Christopher încuviinţă. Epilogul nu fu atât de plin de acţiune, dar era partea favorită a Isabelei.

— A doua zi dimineaţă, când văduva se trezi ca să-şi pregătească chiflele cu agrişe, ghici ce găsi lângă cuptor. O pungă cu bani – mai mult decât pierduse după ce fusese jefuită de tâlhari – şi o pereche nouă de pantofi.

— Cum a intrat Fantoma în casa ei? Era încuiată?

— Da, era, spuse Isabel. Nimeni nu ştie cum a intrat.

Ochii lui Christopher se făcură mari, meditând asupra ideii.

— Acum, spuse Isabel, trebuie să merg la operă, iar tu trebuie să te duci să faci baie, îţi aminteşti?

Christopher strâmbă din nas, dar ieşi de sub fotoliu destul de repede. Se opri la uşă.

— Veniţi să-mi spuneţi noapte bună mai târziu?

Ea înghiţi în sec. Faptul că-i spusese povestea şi bucuria evidentă a copilului o făcuseră să devină mai încrezătoare în interacţiunea ei cu Christopher. Acum simţea că păşeşte pe nisipuri mişcătoare din nou.

— Ştii că nu pot.

El încuviinţă, fără a se uita la ea, şi plecă. Ea privi lung după el, buimacă. Ce voia de la ea – şi orice ar fi fost, putea ea să-i sufere? Nu avea timp pentru asta. Trebuia să meargă la operă. Isabel ne îndreptă către uşa dormitorului, ieşind în hol, aproape gonind pe scări. Ai fi zis că fuge de un demon, în loc de un copil, se gândi ea cu amărăciune. Jos, Butterman stătea lângă uşa de la Intrare. Se înclină.

— Vizitiul a trimis vorbă că domnul Makepeace a fost reţinut din motive obiective şi că vă va întâlni la operă.

— O, foarte bine, mormăi ea iritată.

Ce credea Winter? încerca să piardă concursul de maniere. Dese al lui Lord d’Arque înainte ca acesta să fi început măcar?

— În cazul acesta voi pleca imediat. O, Butterman?

— Milady?

Ea inspiră, calmându-şi respiraţia.

— Te rog să-i spui lui Carruthers că Christopher a intrat din nou în camerele mele.

Expresia lui Butterman nu se schimbă deloc.

— Desigur, milady.

— Spune-i să nu fie prea aspră cu băiatul, bine?

El încuviinţă, pocnind din degete, către un lacheu care se grăbi să urce pe scara servitorilor, în timp ce Butterman

îi ţinu uşa.

Isabel se încruntă, coborând treptele din faţa casei. Poate că era timpul să îi spună lui Louise, mama lui Christopher, să-i găsească copilului o altă casă. Problema era că nătânga femeie nu se pricepuse niciodată la bani – atâţia câţi avea – şi nu-şi putea permite să-l întreţină pe Christopher, ca să nu mai pomenim de cercurile în care se învârtea…

— Bună seara, milady. Harold se înclină, sprijinindu-i mâna, în timp ce ea urcă în trăsură.

— Mulţumesc, Harold.

Se instală confortabil pe pernele moi, privind alene la trăsura care înainta pe străzile întunecate ale Londrei.

În faţa operei din Covent Garden, trăsurile erau aliniate la marginea străzii, unele în spatele celorlalte. Opri şi trăsura ei, şi-şi aşteptară rândul la o coadă lungă. Isabel îşi lungi gâtul, încercând să îl repereze pe Winter. Văzu trăsura lui d'Arque cu blazonul lui special şi, un minut mai târziu, chiar pe viconte, conducând două doamne în clădirea operei. Inima îi stătu în loc, dându-şi seama că acestea erau Lady Penelope şi domnişoara Greaves, însoţitoarea ei. Minunat! îl alesese pe cel mai acerb critic al lui Winter ca judecător al acestui concurs stupid de maniere alese.

Iar Winter Makepeace nu se vedea nicăieri.

*

Într-o cameră de depozitare a operei, Winter Makepeace îşi scoase hainele cu mişcări rapide şi eficiente.

Fusese reţinut la cămin în ultimul minut de o urgenţă de ultimă oră, când una dintre fetiţe dispăruse. Mary Morning, care nu avea decât doi ani, fusese în cele din urmă găsită teafără şi nevătămată, ascunsă într-unul dintre dulapurile din bucătărie. Lăsase copilul în mâinile capabile ale lui Nell, dar căutarea lui Mary Morning îl făcuse pe Winter să sosească la operă mai târziu decât planificase.

Îşi trase tunica de arlechin pe el, calculând că nu avea decât douăzeci de minute pentru a se schimba în costumul Fantomei din St. Giles, pentru a da fuga în spatele operei şi a-l găsi pe vizitiul lui d'Arque, ca să-l ia la întrebări. De ce părea să aibă o a doua slujbă, de noapte, ca hoţ de fete în St. Giles? Winter îl recunoscuse pe vizitiul lui d'Arque la balul ducesei de Arlington: era cel mai în vârstă dintre cei doi membri ai bandei hoţilor de fete, care încercaseră să-l răpească pe Joseph Chance.

Îşi scoase masca din sacul moale pe care-l luase cu el la operă. Nu voia să fie luat la întrebări în drum spre operă, aşa că îşi adusese cu el costumul şi săbiile, iar mai târziu, la finalul serii, avea să se întoarcă la cămin din nou. Acum îşi legă masca pe faţă, cu sentimentul familiar de libertate pe care aceasta i-l dădea, lira asemenea unei feline mari care îşi întindea membrele înainte de vânătoare.

„Stăpâneşte animalul."

În adâncul lui, auzi un mârâit. Trebuia să elibereze fiara, cât era costumat în Fantomă, însă trebuia totodată să o controleze. Doar un pic de aer proaspăt. Ce s-ar face dacă o va întâlni vreodată pe Isabel Beckinhall deghizat astfel? Ar lua ce nu îndrăznea să ia la lumina zilei?

Winter alungă gândul neliniştitor din minte, ascunzând sacul cu haine după uşă. Precaut, aruncă o privire de-a lungul coridorului. Peste douăzeci de minute avea să afle răspunsurile căutate de la vizitiul lui d'Arque şi se va întoarce, schimbându-se din nou în costum. Se va ascunde iarăşi sub carapacea protectoare a lui Winter Makepeace, devenind încă o dată dascălul rigid şi sobru şi administratorul orfelinatului. Bărbatul care abia îndrăznea să-şi închipuie în visurile sale că o sărută pe Isabel Beckinhall.

*

În cele din urmă, trăsura Isabelei trase în faţa uşilor de la Intrarea în clădirea operei, iar faţa simplă şi onestă a

lui Harold apăru la uşa trăsurii.

— Milady?

— Mulţumesc, murmură ea coborând. Mă aştepţi după colţ?

— Da, milady.

Trăsura se îndepărtă şi Isabel urcă treptele către operă singură. Va trebui să se prezinte la loja lui d'Arque fără ucenicul ei – deşi acest fapt va fi extrem de defavorabil pentru Winter. Lady Penelope va remarca în mod sigur întârzierea acestuia.

Rândurile mulţimii se îngroşară când intră în clădire. Doamne înveşmântate în culori strălucitoare stăteau de vorbă cu gentilomi nu mai puţin elegant îmbrăcaţi. Deasupra, plafonul vestibulului se arcuia la înălţime, cu lojile pictate în albastru, crem şi stacojiu.

— Scuzaţi-mă, murmură Isabel, când o doamnă mai în vârstă, cu o bonetă de dantelă elegantă, se izbi de ea.

Femeia se întoarse şi Isabel simţi că e trasă de fustă. Privi în jos şi văzu o bucată de dantelă atârnând la tiv.

— La naiba, mormăi ea pentru sine.

Parcă îşi amintea că pe coridorul de la capătul bolului principal se află o cameră de toaletă. Cu grijă, Isabel îşi ridică fustele, îndreptându-se în direcţia aceea. Dacă se grăbea, ar fi trebuit să aibă timp să prindă dantela şi să ajungă la loja lui d'Arque înainte de începerea reprezentaţiei.

Coridorul era prost luminat, însă încăperea căutată era prima uşă pe dreapta. Isabel începu să o împingă, când văzu o formă iţindu-se la capătul îndepărtat al coridorului.

Prin faţa ochilor îi trecu costumul pestriţ, negru şi stacojiu.

Nu avea cum să fie el. Isabel îşi spuse că probabil confundase modelul, în timp ce înainta pe coridorul slab luminat. Fantoma nu ieşise niciodată din St. Giles. Ei bine, cu excepţia zilei în care îl găsise, ziua în care se aventurase la Tyburn pentru a-l salva pe pirat de ştreang. Mai mult, Winter Makepeace trebuia să fie la operă chiar acum. Dacă

el era într-adevăr Fantoma…

Inima Isabelei începu să bată într-un ritm rapid şi neregulat, în timp ce se apropia de locul în care văzuse licărirea stacojie. Privi în jur. Doar câteva lumânări se vedeau în suporturile lor din această parte a holului. Judecând după duşumeaua simplă de lemn şi pereţii neîmpodobiţi, trebuia să fie un fel de pasaj pentru personal. Isabel înainta cu grijă de-a lungul acestuia, trecând de o uşă pe jumătate deschisă, care dădea într-o cameră de depozitare. La capăt, holul o lua spre dreapta. Trase cu ochiul după colţ. Se vedea o scară îngustă care ducea în sus.

Era goală.

Oftă, îndreptându-se de spate, dezamăgită.

— Cauţi ceva, Lady Beckinhall?

Şoapta era răguşită şi scăzută, însă în mod clar masculină. Se întoarse. El se sprijinea de peretele holului cu graţia indolentă a unui leopard. Nu-l văzuse în picioare ultima dată – atunci era rănit şi bolnav. Acum vedea că e înalt şi bine legat, iar costumul de arlechin mulat pe formele lui îi scotea în evidenţă muşchii de pe picioare, piept şi braţe, în timp ce masca cu nas lung îi conferea un aspect vag satanic.

Îşi înclină capul, iar gura lui – gura aceea familiară şi senzuală – se arcui cu un amuzament sardonic.

— Sau poate cauţi pe cineva, milady.

— Poate că da.

Ea îşi ridică bărbia, simţind că obrajii i se înroşesc.

— Dar dumneata ce faci aici? Nebunii, măcel sau benchetuială?

El ridică din umeri.

— Contează?

Ea făcu un pas precaut către el. Vocea era aceeaşi, iar trupul avea înălţimea şi forma potrivite, însă emana o libertate, o îndrăzneală nesăbuită pe care Winter Makepeace nu i le arătase *niciodată.* Dar Winter Makepeace nu dăduse dovadă niciodată de niciun semn de violenţă, iar

dacă era să crezi poveştile, omul din faţa ei nu numai că era obişnuit cu violenţa, însă se şi pricepea bine la asta.

Isabel era complet fascinată.

— Contează, dacă te temi pentru viaţa dumitale. Probabil ştii că mulţi te vor după gratii sau chiar mort.

— Şi ce dacă?

Incredibil, părea *amuzat.* Mai făcu un pas.

— S-ar putea să fiu… tristă… dacă ţi s-ar întâmpla ceva.

— Aşa ai fi?

Ea întinse mâna încet, trecându-şi un deget de-a lungul nasului diform al măştii.

— Cine eşti?

Gura lui frumoasă făcu o grimasă.

— Cine doreşti să fiu.

Ea râse atunci, rămânând cumva fără respiraţie.

— Nu face promisiuni pe care nu le poţi ţine, domnule.

— Nu fac niciodată asta, cuvintele lui îi traversară simţurile ca o şoaptă.

Îi întâlni ochii căprui dincolo de găurile din mască şi întinse mâna către ceafa lui. Degetele ei găsiră şiretul care ţinea masca legată şi traseră uşor.

El ridică mâna şi pentru o clipă ea fu dezamăgită, gândindu-se că vrea să o oprească. Apoi îşi ridică masca de piele vopsită de pe chip. Ca şi data trecută, purta o mască neagră de mătase subţire, care-i acoperea jumătate din faţă sub masca de piele. Îşi înclină capul.

— Asta doreşti?

— Nu, şopti ea, ridicându-se pe vârfuri, cu mâinile rezemate de pieptul lui puternic. Avea să afle adevărul într-un fel sau altul. *Asta vreau.*

Îşi lipi buzele de gura lui. O asaltă ca un prădător barbar. Fu un sărut aspru, lipsit de pricepere şi fineţe, însă, cu toate acestea, Isabel simţi un fior puternic traversându-i trupul. Era obişnuită cu îmbrăţişări civilizate, pregătite cu grijă, impecabile. Manierate şi detaşate. Prin contrast cu acestea, Fantoma din St. Giles era ca o furtună care

năvălea asupra ei, plin de pasiune şi emoţie. Un bărbat adevărat cu întreaga lui fiinţă.

Simţi că braţele lui o strâng, trăgând-o aproape de pieptul lui şi frângând-o, neputincioasă, pierdută, simţind că îşi pierde echilibrul, cu inima bătându-i să-i iasă din piept. Şi ştia – *ştia* – că sărutase nu numai Fantoma din St. Giles, ci şi pe Winter Makepeace.

Se retrase gâfâind, cu ochii scrutând trăsăturile familiare de sub mască.

Apoi o mână se încleştă pe umărul ei şi o desprinse din braţele lui.

— Cum îndrăzneşti? strigă d'Arque, izbind-o pe Isabel de perete.

Ea clipi, şocată, privind către Fantomă, care îşi legă masca pe faţă.

— Răspunde-mi, laşule! ceru d'Arque, scoţându-şi sabia.

— Nu! ţipă Isabel, dar era prea târziu.

D'Arque se repezi către Fantoma din St. Giles cu sabia scânteind.

Winter îşi scoase sabia exact la timp, pentru a para atacul lui d'Arque. Mârâi în barbă la maniera „cavalerească" în care celălalt se purtase cu Isabel şi îndepărtă sabia lui d'Arque cu dispreţ. Winter se retrase către scări, după colţul pasajului îngust. Nu-i era teamă că trebuia să se dueleze cu vicontele, dar dacă îl împingea, d'Arque s-ar fi retras… dând peste Isabel, care se afla în spatele vicontelui. Pur şi simplu nu putea risca să o vadă prinsă între săbiile lor.

Însă vicontele nu se lăsa descurajat cu atâta uşurinţă. Gândindu-se în mod clar că o pusese pe fugă pe Fantoma din St. Giles, o luă pe urmele lui Winter.

Winter îşi încleştă dinţii şi îl atacă pe d'Arque cu o serie de lovituri care ar fi trebuit să îl facă pe acesta să bată în retragere. Vicontele rânji, îndepărtându-i lama. Pentru o clipă, Winter îl privi fix, imperturbabil.

Apoi se întoarse şi alergă iute pe scări în sus, cu

răsuflarea întretăiată.

D’Arque îl urmă – ticălosul – forţându-l pe Winter să se întoarcă la capătul scărilor, exact la timp pentru a evita să fie înjunghiat

În spate.

— Fugi, Fantomă? rânji d’Arque batjocoritor.

Nici măcar nu părea că l-ar fi obosit goana pe scări.

— Nu ştiam că eşti aşa de laş, dar e mai uşor să lupţi în întuneric i u cei neinstruiţi în arta scrimei.

O, ce minunat ar fi fost să îi dea o replică. Dar Winter nu îndrăznea – riscase suficient vorbind cu Isabel. În schimb, fandă în tăcere, mortal, punând piciorul din faţă în pământ, odată cu lovitura.

D’Arque pară, iar bicepşii i se umflară în haina strâmtă de catifea de un albastru pal. Ochii vicontelui se măriră, clătinându-se la capătul scărilor.

O *singură lovitură puternică.* Doar atâta avea nevoie pentru a-l trimite pe celălalt de-a rostogolul pe scări, aruncându-l în uitare. Winter simţea că se sufocă, iar pulsul îi bătea ca o tobă de război.

Nu era un animal.

Winter se îndepărtă, retrăgându-se către uşa din spatele lui şi întinzând mâna să o deschidă. D’Arque îşi reveni şi sări spre el. Winter ridică sabia, ieşind în întâmpinarea loviturii brutale a lui d’Arque, iar lamele scrâşniră, izbindu-se una de cealaltă.

Căzu pe jumătate în cadrul uşii şi auzi ca prin ceaţă ţipătul unei femei. Se aflau în holul din spatele lojilor operei. În jurul lor, oamenii care soseau pentru spectacol umpleau coridorul.

Winter lăsă sabia în jos, retrăgând-o din încleştarea lamelor, iar apoi îl lovi pe d’Arque în coapsă cu latul cizmei. Simţi că sabia vicontelui îi zgârie cizmele de piele înalte, în timp ce acesta îşi mişca membrele haotic, încercând să-şi recapete echilibrul.

— La naiba! exclamă un gentilom mai în vârstă, care purta un costum împopoţonat, în clipa în care Winter se izbi

de el.

D’Arque se îmbujorase, iar pe frunte i se vedea o brumă de sudoare, dar rânjea, dinţii lui albi ieşind în evidenţă, în contrast cu pielea oacheşă.

— Predă-te, hoţule!

Winter îşi dezgoli dinţii, scuturând o dată din cap. Apoi se repezi către una din loji.

Era ocupată, desigur. Doi gentilomi o zbughiră, lăsând-o singură pe o tânără doamnă, care îl privea înspăimântată.

— Scuzaţi-mă, şopti Winter, trecând pe lângă ea.

Se înclină pe balustrada lojii. Nu se aflau decât la primul nivel, dar până la parter erau mai bine de şase metri. Balustrada largă înconjura teatrul, alcătuind o potcoavă, cu capetele pe fiecare dintre marginile scenei. Dacă ar fi putut…

În spatele lui, tânăra respira sacadat.

Winter se răsuci. Vicontele năvălise deja asupra lui, cu sabia scânteind. Winter ară, însă nu avea prea mult loc să se mişte. Deodată, sabia lui d’Arque îi ajunse la beregată, de care îl despărţea doar spada lui Winter. Winter se împiedică, făcând un pas în spate, lovindu-se cu spinarea de balconul din spatele lui. Lamele se izbiră, scrâşnind însetate de sânge, în timp ce d’Arque se lăsă cu întreaga lui greutate asupra lui. Încet, chinuit, Winter se aplecă peste balcon. Simţea fierbinţeala respiraţiei celuilalt, îi mirosea parfumul prea dulce, amestecat cu transpiraţia persistentă şi acidă. Capul şi partea de sus a trunchiului său atârnau în aer. În spatele lui, un abis de două etaje. Vicontele gâfâi de efort, mârâind.

— Predă-te, eşti încolţit!

— Nu! strigă o voce feminină familiară de dedesubt, de la parter. Adam, nu! Trebuie să-i dai drumul!

Încet, Winter zâmbi larg, cu sprâncenele ridicate în spatele măştii. Vicontelui nu-i plăcu asta. Ochii lui albaştri se îngustară, iar Winter crezu într-adevăr că Isabel s-ar putea să-i fi semnat condamnarea la moarte. Şi poate că

aşa s-ar fi întâmplat dacă Winter nu ar fi petrecut multe, multe nopţi lungi exersând arta scrimei. Profită de neatenţia de moment a vicontelui pentru a se împinge cu toată forţa în el.

D'Arque se desprinse de el, iar Winter sări pe balustrada balconului. Auzi un ţipăt de la parter, dar nu îndrăzni să privească în jos. D'Arque sări şi el pe balustradă. Sabia acestuia scânteie, ţintind spre chipul lui Winter. Winter pară lama lui d'Arque şi lansă o lovitură către pelvisul acestuia.

Nici unui bărbat nu-i plăcea să fie lovit acolo. Reacţia lui d'Arque fu prea bruscă şi, pentru o secundă, îşi pierdu echilibrul, braţul lui liber fluturând în aer. De jos se auziră icnete. Winter ţâţâi uşor.

— Fii blestemat, mârâi d'Arque, lansând încă o lovitură.

Winter nu-l plăcea, dar nu voia nici să-l ucidă pe viconte.

Nu avea nicio dovadă clară împotriva lui d'Arque. Poate că omul ora totuşi nevinovat. Winter se retrase cu spatele pe balustradă, parând atacul lui d'Arque, în timp ce acesta se retrăgea către scenă. Aproape râse cu voce tare. Inima îi bătea să-i sară din piept, iar membrele erau puternice şi iuţi, şi se simţea *liber.*

„Doar cei nesăbuiţi consideră că victoria e garantată." Vocea fantomatică a lui Sir Stanley îi reverbera în minte.

Se luptară de-a lungul balustradei, apropiindu-se de scenă, ocupanţii lojilor împrăştiindu-se pe măsură ce se apropiau de fiecare dintre acestea.

D'Arque lansă un atac către faţa lui Winter. Winter se înclină într-o parte şi îl înţepă pe viconte în partea de sus a braţului, înroşindu-i haina. Vârful săbiei lui trecu prin haina de mătase de un albastru pal a vicontelui, lăsând în urmă o lungă crestătură în diagonală, când Winter îşi retrase sabia.

Pe albastrul pal începură să apară pete roşii. D'Arque îl atacă cu o furie oarbă, iar Winter evită cu uşurinţă atacul. Dar vicontele pusese prea multă greutate pe piciorul din

faţă. Se rostogoli deasupra hăului, începu să cadă, iar ţipetele celor de jos se ridicară în aer.

Winter nu stătu deloc pe gânduri. Pur şi simplu apucă braţul liber al omului, salvându-l de la moarte.

Sabia lui d'Arque căzu de la înălţime spre parter, înfigându-se într-un scaun de pluş, unde rămase dreaptă, unduindu-se dintr-o parte într-alta. Winter privi în ochii mari ai lui d'Arque. Acesta înghiţi în sec.

— Mulţumesc.

Winter înclină din cap şi eliberă braţul vicontelui. Se întoarse şi alergă câţiva metri de-a lungul balustradei, către scenă, în spatele lui auzi strigăte şi cineva încercă să-l prindă de pelerină, în timp ce trecea în goană pe lângă el. Ajunse la scenă şi găsi frânghia cortinei legată cu o clemă pe margine. Două lovituri de sabie şi frânghia era liberă. Winter o apucă, simţind arsura ascuţită în bicepşi, în timp ce se legăna suspendat deasupra scenei. Muzicienii se ridicară ca un val de pe scaune.

Îşi dădu drumul pe scenă, aterizând uşor pe vârful picioarelor cu sabia încă în mână, dar nu trebuia să se deranjeze. Cei care se îngrijeau de scenă, aflaţi în apropierea lui, se retraseră. Winter se întoarse şi se ascunse în aripa laterală, fugind de pe scenă şi de agitaţia pe care o provocase duelul. Se strecură pe lângă un alt membru al personalului, iar apoi sprintă de-a lungul coridorului întunecat, sperând că se îndreaptă către partea din spate a teatrului, pentru a ajunge la o uşă dosnică, care avea să-l scoată pe alee.

Fusese o nebunie. Nu ar fi trebuit să-i atragă atenţia Isabelei cu privire la prezenţa sa. Fusese o mişcare mult prea riscantă, dar când o văzuse şi îşi dăduse seama că ea îl reperase – încerca de fapt să îl găsească… Ei bine, nu fusese în stare să-şi controleze dorinţa de a o înfrunta, de a schimba replici sarcastice cu ea, de a o săruta fără rezerve.

Fantoma putea să facă noaptea ceea ce Winter Makepeace nu îndrăznea să facă niciodată în timpul zilei. Coridorul se opri brusc într-o fundătură, cu o uşă care nu

ducea nicăieri, ce părea veche şi rar utilizată. Era încuiată cu lacătul, dar acesta era ruginit şi lui Winter îi fu uşor să-l smulgă.

Precaut, deschise uşa. Era şi mai bine decât aleea la care se gândise. Se afla pe o stradă lăturalnică şi toate trăsurile care aduseseră nobilimea la operă stăteau aliniate, aşteptând. Putea găsi ceea ce căutase, înainte ca Isabel să îi încurce planurile. Nu intrase în clădirea operei decât pentru a se schimba cu costumul de fantomă – Convent Garden era mult prea strălucitoare şi populată noaptea, pentru a-şi putea permite să sosească îmbrăcat în costumul Fantomei. Nu avea decât câteva minute pentru a descoperi Informaţia pentru care venise.

Winter îşi vârî sabia în teacă, scoţându-şi lama cea scurtă. Se strecură pe uşă, înaintând de-a lungul trăsurilor aliniate, atent să rămână în umbră. Un grup de vizitii şi lachei stăteau adunaţi laolaltă în faţă, fumând pipe, dar printre ei nu îl văzu pe vizitiul lui d'Arque.

Şi mai departe, reperă bufniţa de pe blazonul unei trăsuri – iar pe capra acesteia, pe vizitiul aţipit. Winter sări pe capră şi apucă gulerul omului, înainte ca acesta să se trezească.

— Ce vrei? bolborosi vizitiul, înainte să zărească sabia lui Winter.

Făcu ochii mari văzând masca de arlechin. Chiar şi în lumina slabă a felinarelor trăsurii, Winter văzu că acesta era acelaşi om care aproape că îl răpise pe Joseph Chance. Îl scutură ca pe un şobolan, şoptind:

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru Lord d'Arque, bolborosi vizitiul.

— De ce răpeşte fete din St. Giles?

Ochii vizitiului se îngustară.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Winter îndreptă vârful săbiei către ochiul omului.

— Gândeşte-te.

— Nu este d'Arque, bălmăji omul.

Winter îşi îngustă ochii.

— Nu e d’Arque?

— Ce vrei să spui?

Omul scutură din cap, evident speriat. Winter îi atinse obrazul cu vârful săbiei.

— Vorbeşte!

— Oi!

Atrăseseră atenţia fumătorilor de pipă. Cu o mişcare subită, vizitiul se eliberă de strânsoarea lui. Omul căzu de cealaltă parte a trăsurii, se ridică şi dispăru în întuneric.

Winter sări grăbit din trăsură şi pătrunse în întuneric. Când ajunse la o distanţă sigură, se opri rezemându-se de un zid, ca să-şi tragă sufletul. Îl dureau braţele în urma duelului şi din cauza legănatului deasupra scenei şi nu aflase nimic de la vizitiu, iar noaptea nu se încheiase încă.

Şi mai trebuia să meargă şi la operă.

Capitolul 9

Adevărata Dragoste a Arlechinului auzi în curând poveştile despre soarta acestuia. Cum fusese atacat şi cum îl părăsiseră, lăsându-l să-şi dea sufletul. Cum reuşise să supravieţuiască, iar acum rătăcea noaptea pe străzile din St. Giles, ucigând răufăcătorii. Ea ştia că bărbatul pe care îl iubea nu fusese nicicând atât de violent, aşa că se hotărî să dea de Arlechin pentru a-i vorbi, să vadă dacă l-ar putea aduce pe calea cea bună...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Zece minute mai târziu, Lady Penelope spuse:

— În sfârşit, iată-l pe domnul Makepeace, iar Isabel putu să-şi tragă, în cele din urmă, sufletul.

Rămase cu faţa înainte, în timp ce el îi saluta pe ceilalţi ocupanţi ai extravagantei loje de operă a lui Lord d’Arque. Se pare că Lord d’Arque invitase o mulţime de

oameni să asiste la înfrângerea lui Winter, în concursul lor prostesc de maniere alese.

În afară de ea, Lady Penelope şi domnişoara Greaves, erau de asemenea prezenţi prietenii săi, contele de Kershaw şi domnul Charles Seymour, laolaltă cu doamna Seymour, o femeie cam urâtă, evident mai în vârstă decât soţul său.

— Cred că este clar că domnul Makepeace a pierdut duelul manierelor alese, spuse Lady Penelope. Să-l declar pe milord d'Arque câştigător?

— Sunt flatată, milady, se auzi obişnuita voce tărăgănată a lui d'Arque, dar din cauza neobişnuitei apariţii a Fantomei, cred că ar fi cel mai bine să spunem că runda aceasta a fost remiză şi să stabilim o altă seară pentru concurs. Am putea alege balul de mâine seară al bunicii mele?

— Dar… începu Lady Penelope.

Fu întreruptă de vocea blândă a domnişoarei Greaves.

— O, bravo, Lord d'Arque. Echitatea faţă de rivali este cu siguranţă cea mai mare calitate a unui gentilom, nu sunteţi de acord, domnule Makepeace?

Isabel aproape izbucni în râs. Domnişoara Greaves o dezarmase complet pe Lady Penelope. Spera doar că însoţitoarea doamnei nu va fi nevoită să plătească pentru afirmaţia ei mai târziu.

— Sunt de acord, domnişoară Greaves, răspunse Winter, iar chestiunea fu stabilită.

Isabel privea fix, cu gândul în altă parte, către scena pe care doi bărbaţi se luptau cu cortina. Nu se cădea să-i permită lui Winter Makepeace să afle cât de îngrijorată fusese. Dacă voia să alerge de colo-colo înveşmântat într-o pelerină şi cu chipul acoperit de o mască, dacă se credea invincibil, iar pe ea o nesăbuită, atunci avea să-l lase să o facă.

Un moment mai târziu auzi foşnetul uşor al veşmintelor, în timp ce el se aşeza lângă ea.

— Bună seara, milady.

Ea îşi înclină capul, fără să se întoarcă spre el.

După freamătul provocat de duel, după întrebările şi exclamaţiile alarmate referitoare la rana superficială a lui Lord d'Arque, vicontele îşi instalase suita în loja sa, situată exact deasupra scenei. Lord d'Arque ceruse să se aducă prăjituri şi vin în lojă, de maniere alese chiar şi dacă duelul nu l-ar fi transformat pe Lord d'Arque în eroul serii.

Dedesubt, supraveghetorii care se ocupau de scenă – care reuşiseră să lege cortina – făceau plecăciuni ample, aclamaţi de mulţimea de la parter.

— Se pare că v-aţi hotărât să nu-mi vorbiţi. Winter Makepeace oftă. Îmi cer iertare pentru sosirea întârziată. Am fost reţinut la orfelinat. Unul dintre copii…

Strânse din buze nerăbdătoare. Se săturase de minciunile lui.

— Sunt sigură că aţi auzit deja că aţi ratat apariţia celebrei Fantome din St. Giles.

În sfârşit, ea se întoarse către el şi îl privi. Avea gura strânsă – expresie despre care învăţase că însemna că era nerăbdător – dar altfel era exact ca de obicei.

De cealaltă parte, Lady Penelope îşi făcea viguros vânt cu evantaiul.

— Aproape că am leşinat, văzând că Lord d'Arque îşi risca *viaţa,* luptându-se cu acea bestie! Dacă aţi fi căzut de la balcon… Se cutremură teatral. Într-adevăr, curajul dumneavoastră ne-a salvat pe toţi în această seară, milord.

Vicontele d'Arque îşi recuperase între timp obişnuitul său aplomb. Rana de la umăr era bandajată foarte elegant cu o batistă stacojie. Câteva doamne aproape se luaseră la palme, disputându-şi privilegiul de a-i oferi mantiile, batistele sau chiar jupoanele, pe care erau dispuse să le sacrifice, transformându-le în bandaje.

Privirea lui Lord d'Arque căpătă o undă sardonică când se înclină înspre Lady Penelope.

— Dacă mi-aş fi dat viaţa în slujba dumneavoastră, aş fi considerat că sacrificiul a meritat cu asupra de măsură.

— Mare păcat că niciun alt gentilom nu a fost suficient

de curajos încât să provoace la duel Fantoma, spuse Lady Penelope, privind cu înţeles către Winter.

— Unii dintre noi au depăşit niţel vârsta la care puteau sări de colo-colo prin balcoane, învârtind sabia, spuse Lord Kershaw sec. Cuvintele lui erau ironice, căci nu avea mai mult de patruzeci de ani. Deşi sunt sigur că Seymour ar fi făcut o luptă pe cinste cu Fantoma – este bine cunoscut la clubul de scrimă. I-ai învins şi pe Rushmore, şi pe Gibbons ultima dată când ai fost acolo, nu-i aşa, Seymour?

Aşezat alături, domnul Seymour arbora o mină modestă. Însă Lady Penelope îi ignoră pe amândoi.

— *Voiam să spun* un bărbat mai tânăr – precum domnul Makepeace, poate.

— Dar domnul Makepeace nu se afla aici – şi, pe lângă aceasta, nu poartă sabie, protestă domnişoara Greaves cu voce slabă. Chiar dacă ar fi fost aici, când dăduse strechea în Fantomă, cu siguranţă nu vă aşteptaţi ca un gentilom să lupte neînarmat.

— Adevărat, dar în acest caz nu cred că domnul Makepeace are dreptul să poarte sabie, nu-i aşa? întrebă Lady Penelope pe un ton ridicat. Doar nobilii au acest privilegiu.

— Foarte adevărat, milady, murmură Winter, calm.

— Aţi purta sabie dacă aţi putea? îl interogă domnişoara Greaves.

Winter se înclină în direcţia ei.

— Cred că oamenii civilizaţi pot găsi căi de a rezolva o dispută fără a recurge la violenţă, doamnă, prin urmare, nu, nu aş purta.

Domnişoara Greaves zâmbi.

Isabel pufni în barbă, făcându-l pe Winter să-i arunce o privire aspră.

— Ce sentiment nobil, rosti Lord d’Arque pe un ton tărăgănat. Dar mă tem că în clipa în care am văzut că Fantoma o acostează pe Lady Beckinhall, am fost mai preocupat de bunăstarea *ei* decât de un argument filosofic.

Lord Kershaw îi aruncă Isabelei o privire scrutătoare.

— Nu ştiam că aţi fost acostată de Fantomă, milady.

Isabel îşi ridică bărbia, privindu-l direct în ochi.

— Deferenţa dumneavoastră vă face cinste, Lord d'Arque, continuă Lady Penelope, ignorându-i pe ceilalţi. Sunt sigură că Lady Beckinhall trebuie să fi fost înnebunită de teamă. Îşi încruntă sprâncenele, nedumerită. Cum aţi ajuns să vă treziţi singură cu Fantoma din St. Giles, milady?

Lui Lady Penelope îi revenea sarcina de a scoate în evidenţă cea mai stânjenitoare parte a serii. Contele îşi arcui o sprânceană, zâmbind.

— Spuneaţi cândva că aţi salvat Fantoma. O cunoaşteţi mai bine decât ştim?

Isabel îşi drese glasul.

— Am văzut Fantoma furişându-se în spatele scenei şi am urmărit-o.

— Singură? Frumoasele sprâncene întunecate ale lui Lady Penelope aproape că dispărură sub păr de arcuite ce erau. Ce curajoasă aţi fost, doamnă, să-l înfruntaţi de una singură. Doreaţi să-l prindeţi chiar dumneavoastră sau aveaţi un alt motiv pentru a-l urmări pe coridorul întunecat?

— Mi-e teamă că judecata mi-a fost întunecată de curiozitate, milady.

Isabel zâmbi printre dinţii încleştaţi.

— Vai, curiozitatea le-a venit de hac multor domniţe cu inima slabă, murmură Winter.

Ochii lui Lord d'Arque se îngustară, privind când la Winter, când la ea.

— Nu merită să vă sacrificaţi viaţa de dragul curiozităţii, Lady Beckinhall. Sper că vă veţi înfrâna imboldurile necugetate pe viitor.

— Îmi sugeraţi să devin mai prudentă, milord?

Isabel îşi înclină capul sceptică.

— În cazul ucigaşilor furioşi, da.

Vicontele avea o mină abătută.

— Nu doresc să-mi încrucişez sabia în vorbe cu dumneavoastră, milady, dar când v-am descoperit cu

Fantoma păreaţi… în primejdie.

Isabel inspiră adânc. Până în acest moment, Lord d'Arque se purtase ca un gentilom perfect în seara respectivă. Nu suflase un cuvânt despre faptul că o găsise în braţele Fantomei, făcând doar o aluzie vagă că aceasta ar fi ameninţat-o. Fusese recunoscătoare pentru prudenţa lui – dacă s-ar fi aflat de sărut, reputaţia ei ar fi avut de suferit.

De data asta surprinse o aluzie la o ameninţare implicită din partea vicontelui. Cu toate acestea, nu-i putea permite să defăimeze Fantoma.

— Nu cred că eram deloc în pericol.

— Nu? murmură vicontele.

— Nu, replică ea sec.

— Cum puteţi spune aşa ceva când Fantoma este un ucigaş bine-cunoscut? strigă Lady Penelope.

— Cred că zvonurile legate de crimele sale nu sunt altceva decât zvonuri, spuse Isabel. Fantoma nu m-a rănit în niciun fel.

— De câte ori l-aţi întâlnit? întrebă doamna Seymour.

Isabel simţi un val de căldură traversându-i gâtul.

— O dată înainte de asta. Acum e a doua oară.

— Multă lume din St. Giles a dat nas în nas cu Fantoma, ici-colo, adăugă Winter vag. Eu însumi l-am întâlnit.

Isabel îi aruncă o privire sceptică. Gura lui zvâcni.

— Şi, oricine ar fi, Fantoma nu m-a ameninţat niciodată. Dimpotrivă, de fapt. A ajutat la prinderea unui ucigaş periculos anul trecut.

— Atunci, poate că Lord d'Arque nu ar fi trebuit să se lupte cu el, spuse domnişoara Greaves abătută.

— Poate că cel denumit Fantoma nu este vinovat de niciuna dintre crimele de care e acuzat şi nu ar trebui să fie urmărit.

— E ridicol, pufni Lady Penelope.

— Ai o inimă prea blândă, draga mea Artemis. Cei care comit crime îngrozitoare nu merită compasiunea

noastră. Locul lor este în închisoare… sau atârnaţi în ştreang.

Domnişoara Greaves se albi subit.

— În orice caz, nu sunt de aceeaşi părere. Lady Penelope se cutremură teatral. Curajul lui Lord d'Arque şi minunata lui pricepere în mânuirea săbiei ne-a salvat de la o tragedie, cred.

Vicontele se înclină înspre Lady Penelope.

— Vă mulţumesc, milady, a fost o adevărată plăcere.

— Un singur lucru nu înţeleg, spuse Lord Kershaw.

Isabel ridică din sprâncene.

— Milord?

— De ce s-a aflat Fantoma aici în această seară? întrebă Lord Kershaw. Am înţeles că frecventează St. Giles – de unde şi numele lui.

Isabel îşi drese glasul.

— S-a aventurat până la Tyburn cu doar două săptămâni în urmă.

— Este un criminal. Fără îndoială, a plănuit să ne atace şi să ne jefuiască pe toţi, afirmă Lady Penelope apăsat.

— Sau poate că a venit să salveze pe cineva, spuse domnişoara Greaves.

Lady Penelope îşi dădu ochii peste cap.

— Poate că vâna, spuse Winter.

— Exact ce spuneam şi eu, adăugă Lady Penelope grăbită.

— Iertaţi-mă, milady, spuse Winter, dar voiam să spun că poate căuta pe cineva care l-a nedreptăţit – pe el sau pe cei pe care îi protejează în St. Giles.

— Ce idee ciudată, spuse Lord d'Arque.

Winter îl privi, cu o faţă lipsită de expresie.

— Aşa să fie oare?

— Cred că opera este pe punctul de a începe, îi întrerupse Isabel.

Sunetele vagi de acordare a instrumentelor încetară şi orchestra începu să interpreteze cea mai recentă

compoziţie, minunată, a domnului Handel.

— Da. Domnişoara Greaves se aplecă înainte, nerăbdătoare. Iat-o pe La Veneziana. Se spune că este cea mai mare soprană a vremurilor noastre.

— Da? Lady Penelope folosea o pereche de ochelari de operă, împodobiţi cu briliante. Dar e aşa slăbuţă şi măruntă.

Isabel privi către soprana de pe scenă. Purta o rochie cu roşu şi alb şi, în ciuda faptului că era scundă, prezenţa ei pe scenă era impunătoare. Iar asta încă înainte de a deschide gura.

În timp ce vocea înaltă şi suavă se ridica spre plafonul operei, Winter se apropie de Isabel.

— Are o voce magnifică, şopti el.

— Te poate face să uiţi cât de mărunţică e.

Se întoarse să-l privească şi văzu că ochii lui întunecaţi şi gravi licăreau de neastâmpăr. Simţurile i se aprinseră subit. Cu nu mai mult de o jumătate de oră, aceiaşi ochi o priviseră ţintă prin găurile măştii, cu pasiune, ardoare şi cu o foame avidă care o lăsaseră fără suflare. Retrăi momentul, pierderea subită a echilibrului, senzaţia de prăbuşire, şi simţi o groază devastatoare.

Dumnezeule mare, bărbatul acesta o putea nimici de-a dreptul.

*

Trecuse de miezul nopţii când Winter o apucă obosit către cămin. Opera era cam la un kilometru de St. Giles şi i se părea că ar fi irosit banii luând o birjă pentru un drum atât de scurt. Ca să nu mai spunem că purta cu sine sacul lung şi moale, în care îşi ascunsese costumul de Fantomă, iar pe umăr îi atârnau săbiile – lucruri pe care ar fi preferat să nu fie nevoit să le explice nimănui.

O trăsură trecu pe lângă el, hodorogind, iar Winter se trase în grabă înapoi, căci roţile intrară într-o baltă de pe stradă, împroşcând un val de apă murdară şi noroi. Stropii îi

atinseră ciorapii şi pantofii, iar el privi mâhnit la petele întunecate de pe ciorapii care până atunci fuseseră albi. Minunat. Acum duhnea a canal şi va trebui să-şi spele ciorapii înainte de a se vârî în pat.

Winter oftă. Pierduse pariul cu d'Arque încă dinainte ca acesta să înceapă, aşa că mai conta oare că noii săi ciorapi erau pătaţi? Lady Beckinhall fusese rece tot restul serii, aruncându-i priviri suspicioase şi luându-l peste picior – asta când se deranja să-i vorbească. Ştia că el era Fantoma? Trebuia cel puţin să bănuiască după acel sărut… sau bănuia oare? Cu siguranţă, o femeie atât de directă i-ar fi dat de înţeles acest lucru, dacă ar fi ştiut deja că el e Fantoma. Iar dacă *nu* bănuia că el era Fantoma, poate că nu era deloc interesată de Winter Makepeace. Poate că doar îi plăcea să sărute bărbaţi mascaţi. Winter lovi o piatră desprinsă din caldarâm cu atâta putere, că aceasta ricoşă cu zgomot în cărămizile unei clădiri.

Nu era un animal.

Winter se opri să-şi calmeze respiraţia. Nu ar fi trebuit să o sărute. Dacă nu ar fi purtat costumul Fantomei, ar fi fost capabil să reziste ispitei – sau cel puţin spera că ar fi fost capabil să reziste. Adevărul e că, din momentul în care îşi lipise gura de a ei, fusese pierdut. Isabel avea gust de fierbinţeală şi mentă, de miere şi dorinţă. Când îşi trecuse limba peste gura lui, avusese o erecţie deplină, dureroasă. Cu acea unică atingere, deschisese în el Cutia Pandorei în care se aflau toate nuanţele pasiunii.

Prudenţa îi impunea să stea cât mai departe de această doamnă, atât cât era omeneşte posibil. Ar fi trebuit să ia seara aceasta ca pe un avertisment şi să se retragă. Cu toate acestea, ştia că nu o va face. Isabel îi oferea singura speranţă că ar putea continua să rămână la cămin. Mai mult, îi oferea mijloacele de a-l investiga pe d'Arque, căci, fără Isabel şi fără „tutela" acesteia, nu ar fi frecventat în mod normal cercurile selecte în care se învârtea d'Arque.

Winter pufni. Se minţea dacă credea că acela era motivul real pentru care voia să o vadă. Oricât de

importante erau căminul şi descoperirea rolului lui d'Arque în chestiunea hoţilor de fete, ştia în adâncul sufletului că nu putea să stea departe de ea din cauza *ei.* Îl atrăgea. Fie că era instinctul animalic – partea masculină din el pe care crezuse că o reprimase cu multă vreme în urmă, dar care ieşea la suprafaţă –, fie ceva mai spiritual, nu conta deloc. Nu putea să-i dea pace doamnei, aşa cum nu putea renunţa să respire.

Pentru o clipă, Winter se sprijini de colţul dărăpănat al unei case de cărămidă. Nu numai că era periculos de atras de Isabel, ci simţea şi că o căuta cu lumânarea în ceea ce-l privea pe d'Arque. Ce dorise să spună vizitiul lui d'Arque când zisese că *nu era* vicontele? Oare în spatele bandei hoţilor de fete se afla vreun alt nobil? Iar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce mâna lui Joseph Chance rămăsese încleştată pe o bucată de hârtie cu sigiliul lui d'Arque?

Winter se îndreptă, scuturând din cap. Probabil că făcea ca lucrurile să pară mai complicate decât erau. Fără îndoială, vizitiul minţise pur şi simplu pentru a scăpa pielea stăpânului – şi pe a lui însuşi. D'Arque trebuia să fie implicat, altfel de ce…

Tropotul subit al copitelor pe pietrele caldarâmului îl făcură pe Winter să se retragă în umbră, dar nu prea avea unde să se ascundă.

Căpitanul Trevillion trecu de colţ, urmat de vreo şase din dragonii săi. Îl reperă pe Winter, căci trase de frâiele calului, oprindu-l imediat.

— Domnule Makepeace. St. Giles nu e un loc sigur, prin care să te plimbi noaptea târziu, după cum sunt sigur că ştiţi.

— Într-adevăr, ştiu asta.

Dat fiind că ofiţerul de dragoni îl recunoscuse deja, Winter ieşi la vedere, în lumina lunii.

— Aţi ieşit să vânaţi bătrânele care vând gin în mijlocul străzii, căpitane?

Buzele lui Trevillion se strânseră, iar Winter se întrebă ce fusese căpitanul nevoit să îndure din cauza lipsei de

succes în campania de curăţare a zonei St. Giles de producătorii şi vânzătorii de gin.

— Am o pradă mai mare în seara aceasta, spuse Trevillion cu vocea sa aspră. Fantoma a fost văzută lângă biserica St. Giles-in-the-Fields.

— Într-adevăr?

Winter arcui o sprânceană.

— Înseamnă că e foarte activ astă-seară. Vin de la operă, unde şi-a făcut apariţia mai devreme.

— La operă? Una dintre sprâncenele lui Trevillion se ridică ironic. Umblaţi prin cercuri alese, pentru cineva care locuieşte în St. Giles, Makepeace.

— Şi ce dacă umblu? replică Winter cu răceală.

Unul din colţurile gurii severe a căpitanului se lăsă în jos, auzindu-i cuvintele.

— Nu mă priveşte câtuşi de puţin, presupun.

Trevillion ridică bărbia, arătând către sacul de pe umărul lui Winter.

— Şi întotdeauna mergeţi cu un bagaj aşa de greu la operă?

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse Winter relaxat. Am trecut pe la un prieten în drum spre casă. A donat nişte cărţi pentru cămin.

Winter îşi menţinu privirea neclintită, deşi îşi ţinea respiraţia. Dacă ofiţerul de dragoni îi va cere să se uite în sac, nu va avea nicio explicaţie pentru costumul Fantomei.

Trevillion mormăi şi privi într-o parte.

— Umblaţi cu grijă în drum spre casă, Makepeace. Am destule pe cap ca să mă mai ocup şi de uciderea dumneavoastră.

— Grija dumneavoastră pentru mine este înduioşătoare, spuse Winter.

Trevillion încuviinţă scurt şi dădu pinteni calului.

Winter privi până când soldaţii fură înghiţiţi de noapte. Abia după aceea oftă şi îşi permise să se relaxeze.

Restul drumului către casă fu lipsit de incidente. Douăzeci de minute mai târziu, Winter pătrunse în

bucătăria căminului. Soot, motanul negru, se întindea lângă şemineu, zgâriind uşor cu ghearele sale ascuţite vatra de cărămidă moale; apoi se îndreptă, arcuindu-se şi ciocnindu-şi capul mare de fluierul piciorului lui Winter, în semn de salut.

Se aplecă să-l scarpine pe bătrânul motan între urechi.

— Stai de pază, Soot?

Soot mieună şi se întoarse la vatra caldă. O lampă fusese lăsată aprinsă pentru el, iar Winter o ridică, întorcându-se către scările din spate, care duceau spre încăperile sale de sub streaşină. Doar că în clipa în care lumina ajunse la colţul scărilor, îşi dădu seama că nu era singur.

Joseph Tinbox stătea cu umerii căzuţi pe un scaun, cu ochii închişi, respirând încet şi regulat. Inima lui Winter tresări, văzându-l. Oare băiatul îl aşteptase? Puse mâna cu blândeţe pe umărul copilului.

— Joseph.

Acesta clipi, privindu-l somnoros şi confuz. Winter îşi aminti deodată de copilaşul de doi ani pe care îl găsise pe treptele de la intrarea vechiului cămin, cu aproape zece ani în urmă. Pe atunci avea părul blond, chipul lui mic era înlăcrimat, iar de încheietură avea legată o cutie goală de tablă. Băieţaşul suspinase din rărunchi când îl ridicase Winter, aşezându-şi capul cu toată încrederea din lume pe umărul lui.

Joseph Tinbox clipi din nou, trezindu-se de-a binelea.

— O, domnule, am stat să vă aştept.

— Văd, spuse, Winter, dar a trecut de mult ora ta de culcare.

— Dar, domnule, e important.

Winter ştia prea bine ce însemna „important” pentru băieţi – ciondăneli cu alţi băieţi, un titirez pierdut şi găsirea unor pisoi pe stradă.

— Sunt sigur că este, spuse el liniştitor, dar…

— Peach a vorbit! îl întrerupse Joseph nerăbdător. Mi-

a spus de unde vine.

Winter, care fusese cât pe-aci să-l mustre pe Joseph Tinbox pentru că-l întrerupsese, se opri.

— Ce a spus?

— Cred că ar trebui să vă spună chiar ea, spuse Joseph cu solemnitatea unui lord în parlament.

— Doarme la ora asta.

— Nu, domnule, îl contrazise Joseph. E speriată. A zis că aşteaptă să vă întoarceţi.

Winter îşi arcui sprâncenele.

— Prea bine atunci.

Joseph Tinbox se întoarse, luând-o înainte pe scări.

Winter îl urmă cu felinarul şi sacul său, pe care îl purta încă pe umăr.

Casa era tăcută la această oră târzie din noapte, iar lumina felinarului tremura pe zidurile simple de mortar care mărgineau scările. Winter se întreba ce secret ar putea împiedica un copil să nu vorbească mai bine de o săptămână. Privi spatele îngust al lui Joseph. Avea sentimentul că băiatul trebuise să-şi pună la bătaie considerabilele puteri de convingere pentru a o determina pe Peach să-i vorbească în seara aceea.

Joseph ajunse la etajul la care se aflau dormitoarele. Era linişte şi aici, dar din când în când se auzeau sunete slabe: un cuvânt murmurat, un suspin şi foşnetul aşternuturilor. Joseph privi peste umăr către Winter, ca şi când ar fi vrut să se asigure că acesta îl urma încă, apoi se îndreptă în vârful picioarelor de-a lungul holului, către încăperea pentru bolnavi.

Când Joseph crăpă uşa, Winter văzu că băiatul avea, într-adevăr, dreptate: Peach era trează. Fetiţa stătea întinsă exact în mijlocul pătuţului din cameră, cu aşternuturile trase până la bărbie şi cu un braţ în jurul lui Dodo, câinele. Lângă ea, ardea o singură lumânare.

Winter privi către lumânare, apoi către Joseph. Băiatul se înroşi.

— Ştiu că ziceţi că o lumânare rămasă aprinsă ar

putea stârni un incendiu, dar…

— Nu-mi place întunericul, rosti Peach, cât se poate de clar.

Winter privi către fetiţă. Ea îl privi ţintă la rândul ei, speriată, dar sfidătoare, cu nişte ochi căprui atât de întunecaţi, încât păreau aproape negri. El încuviinţă şi-şi trânti sacul pe podea, înainte de a se aşeza pe scaunul de lângă pat.

— Multora le displace noaptea. Nu este deloc un lucru ruşinos, Pilar.

— Îmi place mai mult Peach, vă rog, domnule.

Winter încuviinţă, privindu-l pe Joseph Tinbox, care se duse de cealaltă parte a patului, luând mâna lui Peach.

— Bine, Peach. Joseph mi-a transmis că vrei să-mi spui ceva.

Peach dădu din cap o singură dată, ascunzându-şi mica bărbie ascuţită în aşternuturile albe.

— M-au luat hoţii de fete.

Winter simţi că i se accelerează pulsul, dar rămase calm şi natural, ca şi când vorbele fetei nu ar fi avut prea mare importanţă.

— Oh?

Peach îşi înghiţi lacrimile, încleştându-şi mâna în blana sârmoasă a lui Dodo. Câinele tresări, dar altfel nu trădă în niciun fel că fetiţa l-ar fi tras de blană.

— Eram… eram la colţul bisericii.

— St. Giles-in-the-Fields? murmură Winter.

Fata se scărpină pe frunte.

— Cred. Cerşeam acolo.

Winter încuviinţă. Nu voia să întrerupă fluxul povestirii lui Peach, dar trebuia să afle ceva.

— Părinţii tăi erau şi ei cu tine acolo, Peach?

Peach ridică dintr-un umăr, întorcându-şi chipul.

— Au murit. Mama a murit de febră, iar tata de tuse, la fel şi micuţa Raquel. Toţi sunt morţi.

Winter simţi că i se strânge inima. Auzise această poveste de atâtea ori până acum – familii devastate de

boală şi sărăcie, în urma cărora rămâneau copii orfani, forţaţi să-şi găsească într-un fel sau altul calea într-o lume indiferentă. Dar nu-i fu mai uşor să o audă din nou.

— Îmi pare rău, spuse el încet.

Peach strânse din umeri şi încercă să privească înspre el.

— Înainte de a muri, tata a rugat-o pe jupâneasa Calvo să mă ia la ea. Am stat un pic acolo. Dar jupâneasa Calvo a zis că avea deja prea multe guri de hrănit şi că trebuia să plec.

— Vrăjitoare cu inima de piatră, mormăi Joseph furios.

Winter îi aruncă o privire dojenitoare. Băiatul lăsă capul în jos, dar rămase încruntat.

— Continuă, te rog, Peach, spuse Winter cu blândeţe.

— Păi, am încercat să găsesc de lucru, chiar m-am străduit, dar n-am găsit deloc, spuse Peach.

— Şi nici cerşitul nu-mi era de folos mai deloc. Tot trebuia să mă mut ca să nu mă bată ăi mai mari.

Erau bande care conduceau grupuri de cerşetori şi alţii care profitau de pe urma acestora, cerându-le un procent din banii pe care îi câştigau zilnic. Un copil singur, ca Peach, nu avea nicio şansă în faţa bandelor.

— Spune-i ce s-a întâmplat dup-aia, Peach, şopti Joseph Tinbox.

Fetiţa se holbă la băiat, ca şi când ar fi prins curaj privindu-l, apoi trase aer adânc în piept şi se uită spre Winter.

— A doua seară când am fost la biserică, m-au luat. Hoţii de fete. M-au trezit şi m-au luat pe sus. Am crezut – fetiţa îşi înghiţi nodul din gât – am crezut că o să mă omoare, dar nu au făcut-o.

— Ce au făcut, Peach? întrebă Winter.

— M-au dus într-o pivniţă. Şi era plină de fete, aşa era, şi toate roşeau. La început am crezut că nu era aşa rău. Nu mi-e greu să lucrez, nu mi-e deloc. Mama zicea că eram bună de ajutor. Şi Dodo era acolo, deşi nimeni nu-i zicea pe nume şi tot încercau să o alunge.

Pentru un moment, fetiţa îşi ascunse faţa la gâtul lui Dodo, iar terierul îi linse urechea. Şoapta ei abia se auzi, astfel că Winter trebui să se aplece ca să-i audă următoarele cuvinte.

— Dar nu ne dădeau de mâncare mai nimic. Doar terci şi apă, şi în terci erau gândaci.

Peach suspină. Joseph Tinbox îşi muşcă buza, părând îngrijorat şi neliniştit. Întinse şovăielnic o mână către fată, apoi se opri, degetele lui înaintând tremurător către umărul ei osos. Privi către Winter. El încuviinţă. Cu stângăcie, Joseph o bătu uşor pe spate. Peach se cutremură, ridicând capul.

— Şi asta nu era ce-a fost mai rău. Ne şi băteau dacă nu lucram destul de iute. Era o fată pe care o chema Tilly. Au bătut-o aşa de mult că a leşinat, iar a doua zi dimineaţa nu mai era acolo.

Peach îl privi pe Winter, cu ochi imenşi şi chinuiţi. Nu rosti cuvintele, dar undeva, în mintea ei de copil, ştia că prietena ei Tilly trebuia să fi murit.

— Cred că ai fost foarte curajoasă, îi spuse Winter fetiţei. Cum ai scăpat?

— Într-o noapte, şopti Peach, hoţii de fete au adus o fată nouă. S-au certat cu jupâneasa Cook – ea era cea care ne punea pe toate să lucrăm. Dar au lăsat uşa descuiată în urma lor. Am văzut crăpătura din uşă. Aşa că eu şi cu Dodo am fugit – am fugit cât am putut de tare, până când nu i-am mai auzit strigând în urma noastră.

Peach se sufocă, ca şi când ar fi retrăit groaza goanei prin întuneric, urmărită de oameni nemiloşi.

— Curajoasă, curajoasă fată, murmură Winter, iar Joseph încuviinţă apăsat. Ştii unde era pivniţa, Peach?

Fata scutură din cap.

— Nu, domnule. Dar ştiu că e sub prăvălia unui lumânărar.

— Ah, spuse Winter, încercând să-şi învingă dezamăgirea. Erau zeci de mici prăvălii de lumânări în St. Giles. Totuşi, era mai bine decât nimic. Ce fată deşteaptă

eşti, Peach, că ai ţinut minte un astfel de lucru.

Peach roşi sfioasă.

— Acum, cred că e vremea să vă băgaţi la culcare amândoi, spuse Winter, ridicându-se.

Îl privi pe Joseph bătând-o încă o dată uşor pe spate pe Peach, într-un ultim semn de încurajare, înainte de a-l urma pe Winter către uşă. Winter deschise uşa, însă apoi se opri, ţintuit de un gând.

— Peach?

— Domnule?

— Ce coseaţi tu şi celelalte fete în pivniţă?

— Ciorapi, spuse Peach, rostind cuvântul ca şi când ar fi avut un gust spurcat. Ciorapi de mătase cu dantelă brodată.

*

Winter căscă de-i trosniră fălcile a doua zi după-amiază, când majordomul Isabelei îl primi în casă.

Majordomul ridică abia vizibil o sprânceană în semn de dezaprobare.

— Lady Beckinhall vă aşteaptă în salonaş, domnule.

Winter încuviinţă obosit şi o apucă după majordom. Ieşise pe străzile din St. Giles când se crăpase de ziuă, căutând prăvălia unui lumânărar care să aibă atelier în pivniţa de dedesubt, însă până acum nu reuşise să găsească locul. Şi nimeni nu auzise de vreo jupâneasă Cook. Era posibil ca Peach să se înşele cu privire la prăvălia lumânărarului – la urma urmelor, era îngrozită când fugise de jupâneasa Cook şi hoţii de fete – sau poate că jupâneasa Cook îşi mutase atelierul ilegal.

Bineînţeles, exista o a treia posibilitate – mai neliniştitoare. Câţiva dintre obişnuiţii lui informatori fuseseră destul de tulburaţi şi circumspecţi. Poate că locuitorii din St. Giles se temeau prea tare de hoţii de fete şi de jupâneasa Cook pentru a le da în vileag sălaşul.

Majordomul deschise o uşă vopsită în galben, iar

Winter îşi făcu curaj pătrunzând în salon. Ea stătea lângă una dintre numeroasele ferestre înalte din capătul îndepărtat al încăperii, cu chipul într-un profil delicat, iar soarele licărea în părul ei negru şi lucios.

Inima i se strânse dureros, prima clipă în care o văzu fiind aproape ca o lovitură de pumn. De obicei, expunerea repetată la un element intruziv diminua şocul după o vreme. Şi, totuşi, în cazul Isabelei, de fiecare dată când o vedea se cutremura din nou, atât în trup, cât şi în spirit. Se temea amarnic că întâlnirile repetate cu Isabel nu-l făceau decât să o dorească şi mai intens.

— Domnule Makepeace, spuse ea, întorcându-se de la fereastră. Acum, silueta ei se contura pe fundalul strălucitor al ferestrei, iar chipul îi rămânea în umbră. Mă întrebam dacă o să mai vii astăzi.

Ah. Nu îl iertase pentru întârzierea din urmă cu o seară.

— Într-adevăr, milady? spuse el, înaintând cu prudenţă. Dar văd că deja ai cerut ceaiul. Arătă spre serviciul de ceai aşezat pe masa joasă. Am spus că voi veni la ora patru şi este, după cum arată ceasul de pe poliţa căminului, exact ora pomenită.

Se îndepărtă de fereastră şi văzu după expresia de pe chipul ei că nu era câtuşi de puţin împăcată de cuvintele lui.

— O nouă circumstanţă atenuantă – să îndrăznesc să spun *unică* – pentru dumneata, domnule Makepeace.

— Am crezut că am trecut la numele de botez, murmură el, încercând o altă abordare – cu siguranţă, nu avea să câştige nicio dispută pe tema punctualităţii sale.

— Am trecut?

— Da. El zâmbi crispat. Isabel.

Ea se încruntă.

— Nu…

Exact în clipa aceea, din direcţia dulapului elegant sculptat se auzi un mic suspin. Amândoi se întoarseră către piesa de mobilier şi, în mod ciudat, expresia ei trecu de la

mânie la incertitudine. Ea rămase neclintită, aşa că Winter se îndreptă către dulap, puse un genunchi pe duşumea şi deschise uşa de dedesubt.

Un chip pătat de lacrimi ieşi la iveală.

— Christopher, spuse Winter, amintindu-şi numele băiatului de prima dată când venise aici. Privi peste umăr, dar Isabel părea încremenită. Se uită din nou la băiat. E confortabil dulapul?

Băiatul îşi şterse nasul cu mâneca de catifea.

— Nu, domnule.

— Ai vrea să ieşi de acolo?

Copilul încuviinţă în tăcere. Winter întinse mâna cu blândeţe şi îl luă în braţe. De la distanţa aceasta, putu să vadă că Christopher era un băieţaş frumuşel, care nu avea mai mult de trei sau patru ani. Winter se ridică, ţinând încă băiatul în braţe şi se întoarse către Isabel. Multe femei simţeau înclinaţia firească de a lua copilul din braţele unui bărbat – instinctul matern fiind mai puternic decât cel patern, poate –, însă Isabel nu făcu un astfel de gest.

Winter ridică din sprâncene înspre ea, iar Isabel scuturã din cap, ca şi când atunci şi-ar fi venit în fire.

— O să sun să vină Carruthers.

— Vreau să stau, se smiorcăi Christopher.

Isabel înghiţi în sec.

— Cred… cred că ar fi mai bine să te întorci la doică.

Când mai fusese Lady Beckinhall atât de nesigură pe ea, ca să nu mai pomenim că se bâlbâise? Ceva îi scăpa aici. Winter îşi drese glasul şi murmură către băiat:

— Mă gândeam să încerc un biscuit de pe tava de ceai. Vrei şi tu unul?

Christopher încuviinţă. Winter se aşeză pe un divan lângă masa joasă, cu băiatul pe genunchi, oferindu-i un biscuit, înainte de a-şi alege el însuşi unul.

Muşcă din biscuitul pufos, privind către spatele ţeapăn al Isabelei. Se întorsese la fereastră din nou, ignorându-i complet şi pe el, şi pe băiat. Ciudat.

— E bun, nu-i aşa? îi spuse el copilului.

Christopher încuviinţă şi şopti cu gura plină:

— Biscuiţii bucătăresei sunt cei mai buni.

— Ah.

Pentru o clipă, mestecară laolaltă în linişte.

— Unde este Carruthers? mormăi Isabel din capătul celălalt al încăperii.

Christopher, care fusese pe punctul de a muşca din nou din biscuit, îl lăsă în jos, strângându-l cu degete lipicioase în poală.

— Nu prea-i place de mine.

Winter îşi dori să poată nega cuvintele băiatului, dar nu crezuse niciodată că e bine să-i minţi pe copii, iar Isabel era în cealaltă parte a încăperii, încercând în mod evident să pretindă e a băiatul nu se afla acolo. Se aplecă şi turnă nişte lapte din urcior într-o ceaşcă, adăugând câteva picături de ceai fierbinte. Îi întinse mâna băiatului.

Christopher dădu drumul biscuitului – din păcate, pe podea – şi luă ceaşca în mâini, bând cu poftă.

Doica, o femeie cam urâţică, de vârstă mijlocie, dădu fuga În încăpere.

— O, milady, îmi pare tare rău. Se apropie, luându-l pe Christopher din braţele lui Winter înainte de a se întoarce spre Isabel. Nu se va mai întâmpla, vă promit.

Isabel rămase cu spatele spre încăpere.

— Te rog să ai grijă să nu se mai întâmple.

Biata Carruthers se albi înainte de a face o reverenţă către spatele Isabelei, grăbindu-se apoi spre uşă.

Winter îşi turnă gânditor o ceaşcă de ceai.

— Crezi că sunt rea, rosti Isabel.

Winter o privi. Îşi ţinea spatele drept, dar îşi dădea seama din poziţia umerilor că îşi încrucişase braţele, ca şi când ar fi vrut să-şi protejeze miezul fiinţei.

— Cred, spuse el încet, că aş vrea să ştiu cine este Christopher şi ce înseamnă el pentru tine.

Urmă un lung moment de tăcere, în care el se întrebă dacă avea să-i răspundă, apoi îi auzi vocea, calmă şi lipsită de emoţie.

— Christopher este fiul regretatului meu soţ.

Sprâncenele lui Winter se împletiră, însă, înainte de a apuca să pună vreo întrebare, ea se întoarse.

Gura ei frumoasă se strânsese, rămânând din ea doar o linie dreaptă, ca şi când ar fi vrut să ascundă o emoţie copleşitoare.

— Mama lui a fost amanta lui Edmund.

— În… ţeleg, spuse Winter, deşi nu înţelegea. Şi locuieşte aici? Aceasta a fost dorinţa soţului tău?

Ea ridică din umeri.

— Nu am ştiut nimic despre Christopher şi Louise – mama lui – până după moartea lui Edmund. Se pare că nu a făcut niciun aranjament pentru ei.

El o privi pur şi simplu, aşteptând, dorindu-şi ca distanţa dintre ei să nu fie atât de mare. Isabel îşi împreună mâinile în dreptul taliei.

— Louise a venit la mine la o lună după ce l-am înmormântat pe Edmund. Mi-a spus că Edmund o instalase într-o căsuţă în oraş, dar după moartea lui chiria nu mai fusese plătită. Ea nu avea niciun ban – de atunci mi-am dat seama că nu înţelege nici măcar elementele de bază când vine vorba să-şi administreze finanţele. Mi-a cerut nişte bani, iar eu…

Se întrerupse, ridicând din nou din umeri.

Părea atât de dezolată, stând singură în centrul încăperii, cu mâinile împreunate, ca şi când ar fi susţinut un recital neplăcut, dar necesar.

— Isabel, vino şi bea nişte ceai.

Spre marea lui uşurare, ea se apropie de el, aşezându-se pe divanul din faţa lui, privindu-l încremenită cum îi turna o ceaşcă de ceai, adăugând lapte şi zahăr din abundenţă.

— Nu trebuia să-mi torni, spuse ea absentă, acceptând ceaşca.

El îi aruncă o privire ironică.

— Nimeni nu-mi toarnă în ceaşcă la cămin, te asigur.

— O. Sorbi din ceai. Da, desigur.

El o privi încurcat. Era ceva ce-i scăpa aici. Ceva ce nu-i spusese încă.

— Ştiai că soţul tău are o amantă?

Ea scutură din cap, lăsându-şi ceaşca de ceai în poală, ţinând-o acolo între palme.

— Nu, nu tocmai, dar nu am fost deloc surprinsă. Edmund rămăsese văduv cu mulţi ani înainte de a ne căsători, şi avea nevoile lui.

El sorbi din ceai – care se răcise între timp – gândindu-se.

— Mi-ai spus mai înainte că i-ai fost credincioasă soţului tău. Trebuie să te fi simţit trădată, aflând că el nu ţi-a răspuns în acelaşi fel.

Privirea ei era cinică.

— Uiţi că astfel de lucruri – un bărbat care are o amantă – sunt considerate a fi aproape obligatorii în lumea mea. Am fost surprinsă să aflu de Louise, dar nu şocată. La urma urmelor, nu ne-am căsătorit din dragoste. Edmund mi-a arătat întotdeauna cel mai mare respect. A avut grijă să nu-mi lipsească nimic, chiar şi după moartea lui. Ce altceva mai poate o femeie să ceară de la un bărbat?

— Credinţă. Pasiune. Iubire, spuse Winter prea iute. Prea apăsat.

Îl privi, iar expresia ei cinică se transformă în curiozitate.

— Într-adevăr? Din asta crezi că e făcută căsătoria?

— Da.

Ea închise ochii.

— Atunci e păcat că te-ai hotărât să nu te căsătoreşti niciodată, domnule Makepeace.

Fu rândul lui să-şi ferească privirea.

— De ce nu i-ai dat pur şi simplu bani lui Louise?

Ea trasă marginea ceştii de ceai cu degetul.

— I-am dat, dar… se mută din loc în loc, dar casa mea e mare. Îşi muşcă buza. Christopher era bebeluş la vremea aceea – iar Louise părea o mamă cu capul în nori.

— Aşa că ai invitat-o să-l lase la tine? întrebă el. Pe

copilul soţului?

Ea încuviinţă.

— Da.

— Ai fost foarte amabilă.

Strâmbă din nas.

— Nu mi-a fost greu, în special când Christopher era mic. Am angajat-o pe Carruthers, m-am asigurat că avea ce-i trebuie…

Vocea ei se întrerupse, şovăitoare.

— Dar? interveni el.

Îi aruncă o privire iritată.

— Dar după ce a crescut, Christopher a dezvoltat o fascinaţie bizară pentru mine. Se furişează în apartamentul meu, se ascunde sub draperii şi sub pat, scotoceşte prin garderob şi prin cutia de bijuterii.

Winter clipi.

— Ia lucruri?

— Nu. Niciodată. Scutură ferm din cap. Şi totuşi, de ce o face oare?

— Nu e cine ştie ce mister, răspunse Winter. Eşti stăpâna casei, frumoasă şi fermecătoare. E firesc să fie fascinat de tine.

Ea zâmbi pentru întâia oară de când se întâlniseră în ziua aceea.

— Vai, domnule Makepeace, cred că este cel mai frumos compliment pe care mi l-ai făcut.

El refuză să se lase distras.

— Băiatul te nelinişteşte. De ce?

Aproape că-şi regretă întrebarea, căci zâmbetul ei pieri şi îşi întoarse privirea.

— Poate că nu prea-mi plac copiii.

„Atunci de ce să devii patroana unui orfelinat?” se gândi el, dar, din fericire, nu dădu glas gândului.

— Ei bine… Isabel bău ce mai rămăsese din ceai, puse ceaşca jos, apoi se ridică. Astă-seară are loc serata lui Lady Whimple – bunica lui Lord d’Arque. Îţi sugerez să exersăm dansul.

Winter oftă. Dansul devenise cea mai puţin interesantă activitate pentru el.

— Asta dacă intenţionezi să participi astă-seară, rosti Isabel apăsat.

Winter se ridică, privind în ochii albaştri şi strălucitori ai Isabelei.

Invitaţia în casa din oraş a lui d'Arque îi furniza oportunitatea perfectă de a cerceta biroul şi dormitorul acestuia.

— O, e o ocazie pe care nu aş rata-o pentru nimic în lume.

Capitolul 10

Două nopţi la rând, Adevărata Dragoste a Arlechinului bătu neînfricată primejdioasele străduţe lăturalnice din St. Giles, căutându-şi neobosită iubitul – dar în zori se întoarse acasă dezamăgită. Însă în cea de-a treia noapte, Adevărata Dragoste îl găsi, aplecat deasupra trupului unui hoţ pe care tocmai îl ucisese.

— Arlechinule, o, Arlechinule! strigă Adevărata Dragoste, îţi aminteşti de mine?

Dar el îşi întoarse chipul de la ea, plecând, ca şi când nu ar fi putut nici s-o audă, nici s-o vadă...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

În ciuda asigurării lui Winter că intenţiona să participe la balul lui Lady Whimple, Isabel intră în seara aceea în sala de bal a lui Lord d'Arque fără vreo aşteptare că-l va vedea. Încă o dată, alesese să sosească la reşedinţa din oraş a vicontelui separat, de data aceasta folosindu-se de scuza

că fusese reţinut de îndatoririle sale de dascăl.

Începuse să se sature de astfel de poveşti – de minciunile prost însăilate ale unui bărbat pentru care altfel morala era sfântă. Nu-i va mărturisi oare niciodată că el era Fantoma? Sau credea că era atât de netoată încât nu-l recunoscuse sub mască şi costumul pestriţ? Cu cât pretindea mai mult că nu era nimic ieşit din comun, cu atât o mânia mai tare.

Isabel inspiră adânc, liniştindu-se, şi aruncă o privire în jur. Sala de bal era, fireşte, decorată extravagant şi zugrăvită cu un stacojiu elegant. Părea că Lord d'Arque cheltuise o avere pe garoafele de seră – preferatele bunicii sale. Încăperea era ticsită cu flori albe, roşii şi roz, care parfumau aerul cu un iz persistent de cuişoare.

Vicontele d'Arque stătea alături de bunica sa, întâmpinându-şi oaspeţii, şi, când se apropie de ei, Isabel făcu o reverenţă în faţa bătrânei doamne. Lady Whimple locuia cu nepotul său deja. Se spunea că fusese o frumuseţe în tinereţe, însă vârsta îşi pusese amprenta pe figura sa, judecând după pielea căzută din jurul gurii, al ochilor şi al gâtului ei. Pleoapele îi căzuseră şi ele de fiecare parte a arcului sprâncenelor, făcând-o să arate de parcă ar fi trăit o suferinţă perpetuă, însă ochii de un cenuşiu luminos sclipeau de inteligenţă.

— Lady Beckinhall, rosti vârstnica doamnă cu glas tărăgănat, nepotul meu m-a informat că susţii cauza administratorului unui cămin de copii.

Isabel zâmbi politicos.

— Într-adevăr, milady.

Lady Whimple pufni.

— Pe vremea mea, doamnele din înalta societate erau mai interesate de intrigile romantice şi de clevetiri, dar presupun că voi, tinerele de astăzi, trataţi cu sfinţenie eforturile caritabile.

Din tonul ei era clar că sfinţenia nu era o calitate care merita preţuită.

— Sper să pot face faţă presiunilor, murmură Isabel.

— Hmm, răspunse Lady Whimple sceptică. D'Arque mi-a spus, de asemenea, că este interesat el însuşi de conducerea acestui cămin pentru drăcuşorii aceia, dar îi place să mă bată la cap, aşa că nu l-am luat prea în serios.

— *Grand-mere!*[1] Vicontele se aplecă să-şi sărute bunica pe obraz – gest care păru să o irite. Ştiu că ideea de a face ceva care nu-mi aduce beneficii imediate este, într-adevăr, foarte bizară, dar trebuie să învăţăm să ne mişcăm în pas cu timpurile. Îi aruncă o privire zeflemitoare Isabelei. Şi dacă mă plictisesc de cămin, pot oricând să angajez pe alţii care să se ocupe de asta.

Isabel îşi miji ochii la el. D'Arque o tachina pretinzând că ar fi un plictisit capricios. Singurul lucru bun în legătură cu temperamentul său schimbător era că se putea plictisi de acest „concurs" şi să renunţe până nu era prea târziu.

— Ha. Treaba ta, atât timp cât nu te aştepţi ca eu să iau parte la această nebunie, mormăi Lady Whimple.

— Sunt de acord, milady, rosti o voce masculină lângă ei.

Isabel se întoarse şi văzu că Lord Kershaw şi doamna Seymour ajunseseră în spatele ei, în mulţimea care stătea la coadă, aşteptând să fie primită.

Lord d'Arque zâmbi.

— Şi tu eşti împotriva mea, Seymour?

— Nu împotriva ta, d'Arque. Domnul Seymour râse în timp ce soţia sa părea plictisită. Dar trebuie să recunoşti că Lady Whimple are dreptate spunând că este straniu să te vedem în ipostaza de administrator al unui orfelinat.

— Straniu sau nu, asta e ambiţia mea, spuse d'Arque încăpăţânat. Fie şi doar pentru că patroanele căminului sunt câteva doamne adorabile. Pe deasupra, Londra a început să mă plictisească. S ar putea ca supravegherea unor puşlamale neastâmpărate să fie teribil de amuzantă.

Bunica pufni.

— Dacă spui tu, răspunse domnul Seymour, scuturând

---

11. Bunico!(în lb.franceză, în original).

din cap neîncrezător. Şi nu are rost să încerc să te conving să renunţi, pun prinsoare. Aşa că, în schimb, îmi voi îndrepta atenţia către Lady Beckinhall, întrebând-o dacă şi-a revenit după întâlnirea cu prietenul ei, Fantoma din St. Giles.

Isabel se încruntă, gata să obiecteze, însă vicontele i-o luă înainte.

— Şi iată-l pe rivalul meu, continuă d'Arque. Câştigă puncte pentru că a sosit la timp, cred.

Brusc, Winter era acolo, aproape de ea, prezenţa lui copleşindu-i simţurile. Purta noul costum, cu jiletca de culoarea tabacului, şi rămase uluită, din nou, de cât de bine arăta în ea.

— Milord. Winter Makepeace se înclină scurt înspre viconte. O luă pe Isabel de braţ. Vă rog să mă scuzaţi, rândurile celor care aşteaptă să fie primiţi se îngroaşă.

Isabel abia avu timp să încline capul către ceilalţi, căci Makepeace o târî după el.

— Nu aşa se procedează.

— Nu?

Avea un aer de detaşare ce părea a fi dispoziţia lui dominantă în acea seară.

— Dar nu e nepoliticos din partea gazdei să-şi facă oaspeţii să aştepte atât de mult la coadă?

— Poate. Isabel se uită în faţă şi începură să înainteze prin încăpere. Dar a fost aproape la fel de nepoliticos să intri şi să mă răpeşti pur şi simplu, fără a saluta.

— Dar l-am salutat pe viconte.

Se opri, întorcându-se cu faţa spre el. De ce era atât de arţăgos în seara aceasta?

— Dar nu pe mine, nici pe Lady Whimple sau pe domnul şi doamna Seymour.

Gura lui se încleştă.

— Cred că începe dansul.

Ea ridică din sprâncene, uluită.

— Este o invitaţie?

O privi, apoi îşi întoarse ochii de la ea, ca şi când *el* ar

fi fost cel îndreptăţit să fie mânios pe *ea.*

— Dacă doreşti să fie.

— Doresc, spuse ea simplu, căci voia, într-adevăr, să danseze cu el, în ciuda faptului că era furioasă.

În timpul lecţiilor, fusese surprinzător de graţios, dar, mai mult, în ciuda dispoziţiei lui, în ciuda legământului său de a nu avea de-a face cu ea, îşi dorea să fie cu el.

Îl dorea.

Astfel că, atunci când îi întinse mâna, i-o luă, lăsându-l să o conducă spre ringul de dans. Era un dans popular, cu paşi alerţi şi complicaţi, dar ea rămase conştientă tot timpul de trupul lui masiv, mişcându-se în jurul ei. Alunecarea subtilă a pantofilor lui pe podea, felul în care se înclina şi se apleca, cu mişcări parcimonioase, toate acestea erau însăşi întruchiparea eleganţei. Nu mai văzuse niciodată un dansator mai graţios, şi totuşi nu atrăgea atenţia asupra sa, căci nu era câtuşi de puţin demonstrativ în mişcări.

Când, în cele din urmă, se opriră, faţă în faţă, ţinându-se de mână, respiraţia lui nici măcar nu se înteţise, deşi ea aproape că-şi pierduse suflul. Privi în jos către ea, iar ochii lui căprui erau gânditori şi un pic trişti. Ea îşi drese glasul.

— Vrei să-mi spui ceva?

Ridică privirea, cu ochi precauţi.

— Nu-mi vine nimic în minte. Dacă vrei să-mi cer scuze pentru despărţirea abruptă de d’Arque, n-o voi face.

Ea strânse din buze. Aşadar, dorea să păstreze în continuare secretul despre Fantomă!

— Nu? Ea respiră adânc. Atunci nu contează că mă refeream la altceva.

— La ce altceva?

Nici măcar nu privea în direcţia ei. Ea zâmbi crispat.

— Mă refeream la seara trecută. Nu mi-ai explicat, de fapt, de ce ai întârziat atât de mult la operă, încât ai ratat complet apariţia Fantomei.

— Am încercat să îţi spun că a intervenit o urgenţă la cămin…

— Se pare că asta se întâmplă destul de des, îl

întrerupse ea.

În cele din urmă o privi, cu ochi întunecaţi şi lipsiţi de expresie.

— Da, se întâmplă. Este un cămin pentru copii, la urma urmelor, iar copiii sunt extrem de imprevizibili.

— Nu doar ei.

O privi ţintă pentru un moment, apoi îşi îndepărtă privirea.

— Pari agitată. Poate că dacă ţi-aş aduce o cupă de punci te-ai răcori.

Şi plecă, înainte ca ea să poată spune că ura punciul.

Plecă de lângă ea, lăsând-o baltă, în mijlocul ringului. Nu i se mai întâmplase aşa ceva. Dumnezeule, se credea regele Angliei?! Credea că *ea* era o femeiuşcă oarecare?

Afişă un zâmbet îngheţat către o doamnă respectabilă care se holba la ea de-a dreptul, apoi se întoarse, părăsind ringul de dans. Câteva cunoştinţe o salutară şi nici măcar nu era sigură ce le răspunse. După ceva vreme, se trezi din nou pe ringul de dans, fără să-şi amintească de câte ori dăduse ocol încăperii. Îşi pregătise câteva cuvinte pe care să i le spună lui Winter când avea să revină cu nenorocitul de punci. Pe unde umbla? Nu ar fi trebuit să dureze atât să-i aducă o cupă de punci. Dacă nu cumva o evita sau se furişase afară din sala de bal ca un laş…

…sau se dusese să desfăşoare vreo activitate fantomatică.

Ideea o izbi în moalele capului. Capul îi zvâcni, în timp ce scruta sala de bal. Nu era nicăieri. Doar nu ar fi avut curajul… nu *aici!* Dar, trecând din încăpere în încăpere, descoperi că Winter Makepeace nu era în niciuna dintre camerele deschise publicului.

Ceea ce, desigur, însemna că rămâneau apartamentele private din locuinţa lui Lord d’Arque.

Isabel se afla la marginea sălii de bal. Nu-i trebuiră decât şase paşi pentru a se strecura pe hol. Nu mai fusese în casa vicontelui d’Arque decât o singură dată, dar îşi amintea că la capătul holului se afla biblioteca. Se îndreptă

grăbită către uşă şi aruncă o privire înăuntru. Doar un candelabru lumina încăperea, dar văzu că era goală. Îi mai trebuiră doar câteva minute ca să descopere că Winter nu era nicăieri la etajul acela.

Isabel trase adânc aer în piept şi se strecură la nivelul următor, îşi risca reputaţia făcând asta. Dacă ar fi căutat doar la etajul la care se afla sala de bal, ar fi putut spune că se rătăcise, în cazul în care ar fi fost descoperită. Era mai greu să susţină că se încurcase pe coridoare dacă se afla la alt etaj.

Deschise cu precauţie o uşă şi dădu de dormitorul unei doamne, probabil al lui Lady Whimple. Din fericire, înăuntru nu era nicio servitoare, dar nici Winter nu era acolo. Înaintă pe coridor şi se trezi în faţa uşii unui alt dormitor. Inspiră adânc şi se strecură înăuntru.

Încăperea era decorată în nuanţe masculine de roşu şi maro, fiind, evident, apartamentul personal al lui Lord d'Arque. Un pat uriaş cu draperii ocupa aproape tot centrul încăperii, iar ferestrele erau acoperite cu perdele de aceeaşi culoare. Diferite piese de mobilier masive, elegant sculptate, încadrau pereţii. Isabel se strecură înăuntru şi, cu sentimentul că se făcea de râs, se uită sub pat. Tocmai începea să se simtă dezamăgită, când îşi dădu seama că cineva fredona în încăperea alăturată. Dumnezeule, trebuia să fie valetul lui Lord d'Arque – şi, după sunet, se îndrepta spre dormitor. Isabel se opri puţin, gata să o ia la goană…

Când o mână puternică ţâşni prin perdelele de la fereastră, târând-o în alcovul de dincolo.

Icni – scoţând un sunet slab – dar mâna îi astupă gura. Ochii ei nu se obişnuiseră cu întunericul încă, dar ştiu instantaneu cine era. El se aplecă, nasul lung al măştii alunecând pe părul ei, şi-i şopti:

— Şşşt.

Ea încremeni, cu inima bătându-i ca a unui iepure prins în cursă. O ţinu strâns lipită de el, în timp ce ascultau amândoi cum valetul, care continua să fredoneze, se mişca prin cameră. Mâna lui era fierbinte, chiar şi prin pielea

mănuşii, şi îi simţea pieptul puternic lipit de spate. Acum inima îi bătea dintr-un motiv complet diferit.

Un motiv complet nepotrivit.

Se auzi cum cineva trase un sertar, dincolo de perdele. El continuă să respire adânc şi calm. S-ar fi putut afla la fel de bine în salon, luând ceaiul, atât de puţin afectat era.

Simţi că se sufocă de indignare. Cum îndrăznea să fie atât de calm, atât de sigur pe sine? Cum îndrăznea să-i facă sfârcurile să he întărească şi pântecul să se încălzească? Cum îndrăznea să-i facă tot ce-i făcuse – şi să nu recunoască nimic?

Mâinile ei fuseseră încleştate în jurul braţului lui, dar acum le lăsă să cadă. Valetul începu o nouă melodie – ceva familiar, deşi nu o recunoştea exact. Pipăi în spatele ei, iar degetele atinseră materialul neted care stătea întins peste coapsele lui. El se suci, ca şi cum ar fi vrut să se ferească de ea, dar nu era loc. În spatele lor se afla fereastra care ajungea până în podea, iar în faţă perdeaua.

Nu avea cum să-i scape. Îşi trecu mâinile de-a lungul lui, cât de bine putu în poziţia aceea stingheritoare. Îi simţi coapsele şi curba şoldului, dar nu mai mult. Îşi strânse pumnii, frustrată, apoi se decise.

Se întoarse iute în braţele lui. Ar fi putut-o împiedica, firește, dar orice zbatere l-ar fi alertat pe valet. Îşi ridică privirea şi îi văzu ochii scânteind în spatele măştii. Era furios? Curios? Stârnit? Conta prea puţin. Se săturase să aştepte ca el să recunoască cine era. Se săturase să arboreze o falsă mască de voioşie, când era mult mai mult de atât – *simţea* cu mult mai mult – în profunzime.

Nimeni nu-i observase vreodată masca. Nimeni, în afară de el. Dacă nu putea sau nu voia să facă prima mişcare, la naiba, avea s-o facă ea.

Se lăsă în genunchi.

El inspiră brusc. Simţi mişcarea ca şi când nu ar fi auzit valul de aer pe care îl inspirase. Întinzând mâna, găsi nasturii de la prohab şi începu să-i desfacă.

Mâinile lui se încleştară în jurul încheieturilor ei, ţinându-i palmele lipite de şale.

Ea privi în sus, în timp ce se auzi sunetul distinctiv al unei uşi care se deschide şi se închide.

Linişte.

Îşi înclinase capul privind-o ţintă, iar ea îi simţea muşchii coapselor tari şi încordaţi sub antebraţele ei.

Aşteptă, dar el nu făcu nicio mişcare.

Încet, ea se aplecă înainte şi sărută uşor pielea subţire a mănuşilor lui. Deschise gura. Şi îl muşcă de articulaţiile degetelor.

El tresări. Uşor, cu o mişcare abia perceptibilă, dar ea o simţi totuşi şi zâmbi larg.

— Nu, şopti el, atât de încet că ai fi zis că oftase.

Sub mâinile ei încleştate într-ale lui, văzu că se întărise pe deplin. Cuvintele ei fură rostite încet, dar clar.

— Lasă-mă.

Încet, ca şi când s-ar fi luptat cu sine, îşi desfăcu mâinile. Nu aşteptă să vadă dacă se va răzgândi. Aplecându-se înainte, se năpusti asupra prohabului lui, desfăcându-l în grabă; vârî mâna înăuntru şi găsi ce căuta.

Era aşa cum îşi amintea: gros şi greu şi, o, atât de frumos. Îi scoase mădularul din pantaloni, trecându-şi degetele peste pielea fierbinte şi întinsă.

El rămase nemişcat, ca şi când ar fi fost gata fie să o ia la fugă, fie să se ia la trântă, aşa că următoarea ei mişcare fu rapidă şi sigură: deschise gura şi-l primi.

Deasupra ei, el şopti un cuvânt scurt şi aspru.

Ea închise ochii, desfătându-se cu parfumul lui, senzual şi cu aromă de mosc. Avea gust de sare şi de bărbat, iar ea îl savură lacomă, simţind viaţa de sub limba ei. Îşi mişca mâna dreaptă, mângâindu-l încet, dar ferm, căci dorea ca această clipă să dureze. Voia să fie o experienţă pe care el nu avea s-o uite cât va trăi.

Mâinile lui mari se mişcară şovăielnic, atingându-i părul, obrajii, şoptind deasupra frunţii ei, cu cele mai tandre mângâieri.

Lacrimile îi înţepară ochii şi i se tăie răsuflarea, dându-i drumul din gură, dar continuând să-l ţină în mâini. Privi în sus, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji şi simţi că el îi şterge obrazul cu vârful mănuşii. O făcuse să simtă… să simtă prea mult. O făcuse să-şi dorească lucruri pe care nu le putea avea niciodată.

Buzele lui perfecte se întredeschiseră.

— Isabel.

— Nu, murmură ea, încăpăţânată.

Nesuferitele lacrimi nu se mai opreau şi le simţea gustul, în timp ce-l gusta făcându-l să geamă uşor.

El se lăsă pe spate, ca şi când ar fi fost împins, iar reacţia lui o făcu să-şi arcuiască buzele în jurul lui, satisfăcută. Închise ochii din nou, lăsând tot ceea ce o înconjura, suferinţa dinlăuntru şi chiar şi pe el să dispară. Se concentră doar asupra membrului său, atât de tare, atât de flămând, în întregime la dispoziţia ei.

Până când degetele lui i se înfipseră în păr aproape dureros şi ştiu că se apropia de punctul culminant. În clipa aceea îşi ridică privirea, dornică să-i vadă convulsiile spasmodice, privind cum, pe umerii adunaţi, capul i se clătina de încordare, iar gura i se deschise, dând la iveală dinţii ce străluceau în lumina lunii.

Era udă între coapse, cu trupul îmbătat de el şi gata să-l primească, dar nu ar mai fi putut…

Mişcarea lui bruscă o luă prin surprindere. Cu o clipă în urmă fusese în genunchi, la picioarele lui, iar acum o ridicase la aceeaşi înălţime. Mâinile lui încleştate pe braţele ei îi provocau durere şi scoase un scâncet uşor, iar ochii i se făcură mari, văzând…

Apoi îi simţi gura pe buze, iar limba lui o răvăşi şi îi simţi întreaga forţă cuprinzându-i trupul. Se lipi de el, gata pentru orice ar fi vrut să-i facă…

Iar apoi el dispăru.

Isabel clipi, atingându-şi buzele strivite cu vârful degetelor. Doamne, Dumnezeule, ce făcuse? Lumea năvăli asupra ei – cine era ea şi, mai important, cine *era el.* Căci

lumina lunii se răsfrânsese asupra chipului lui înainte de a o săruta şi le văzuse limpede strălucind pe obrajii lui încleştaţi:

Lacrimi.

*

Winter Makepeace se opri, împleticindu-se într-un colţ întunecat, şi se sprijini de perete, frecându-şi faţa cu mâinile. Era udă de lacrimi. Plânsese ca un copil. Doamne, Dumnezeule, ceea ce făcuse Isabel fusese cutremurător. Să fii atât de aproape de o fiinţă umană, faptul că îngenunchease de-a dreptul, la picioarele lui, şi... Era ca şi când i s-ar fi trezit subit un nou simţ. O *simţise,* simţise lumea din jurul lui şi în acelaşi timp ştia că ei se aflau în centrul acesteia, doar ei doi. În acel moment, animalul pe care încercase să-l lege şi să-l întemniţeze rupsese lanţurile şi *răgea.*

Icni, îndreptându-se de spate. Ştia cine era el, sub mască? îi făcuse lucrul *acela* lui Winter Makepeace sau Fantomei? Dacă ar fi fost vorba despre Fantomă, ar fi simţit că moare, dar dacă era Winter Makepeace, atunci tocmai schimbase totul. Frumoasă, îndărătnică şi teribilă femeie!

Scutură din cap furios. Ar fi putut-o opri. Era mai mare decât ea, mai puternic. Dar pur şi simplu nu *voise* să o oprească. În momentul acela, când mâinile ei îi atinseseră prohabul, iar mădularul se lupta să fie eliberat, ar fi murit dacă ea s-ar fi îndepărtat fără să-l atingă. Făcuse tot ce putuse pentru a-şi ţine mâinile departe de ea, atâta cât reuşise. Iar când în cele din urmă îl atinsese – gura ei dulce şi frumoasă pe mădularul lui semeţ... Simplul gând îl făcu să se învârtoşeze din nou.

Winter înjură şi ieşi prudent din întuneric. Ar trebui să se întoarcă la bal, ar trebui să arboreze o mască, dar avea alte chestiuni de care trebuia să se ocupe acum. Pe scări răsunară paşi. Se ascunse iute într-o încăpere. Era mică şi întunecoasă – un garderob, poate dar văzu o fereastră, vag

luminată de lună. Îşi luă sacul cu haine, pe care îl ascunsese aici când se schimbase în costumul de Fantomă. Fusese mai sigur să controleze casa lui d'Arque în costumul Fantomei, pentru cazul în care ar fi fost descoperit. Planul său fusese să-şi îmbrace din nou costumul şi să se întoarcă la bal, dar nu mai mult.

Winter traversă către fereastră şi o deschise, privind afară. Dădea în grădina din spate – lumina lunii arunca umbre asupra gardurilor vii tunse geometric, iar el se afla încă la trei etaje deasupra. Totuşi, din fericire, sub pervazul fiecărei ferestre se afla o lespede decorativă. Nu avea decât zece centimetri – cel mult dar ar fi trebuit să fie de ajuns.

Cinci minute mai târziu, Winter sări pe pământ. Se aplecă să scoată bucăţica de hârtie pe care o ascunsese în cizmă şi o înclină, astfel încât lumina lunii să scoată la iveală cuvintele mâzgălite:

Calfshead Lane nr. 10.

O adresă din St. Giles. Găsise bileţelul sub hârtia sugativă de pe biroul lui d'Arque. Buza i se răsfrânse. Oare d'Arque era atât de sigur pe sine, încât notase adresa la care erau ţinuţi copiii? Părea improbabil, dar Winter nu avea de gând să ignore indiciul.

Vântul nopţii îi aduse la urechi râsul unei femei. Rămase nemişcat, privind către casă. Lumina năvăli în grădină, în timp re se deschise uşa, pe care ieşi un cuplu. Doamna se înclină către pretendentul ei, în mod evident cât se poate de entuziasmată de ce s-ar fi putut întâmpla în grădina întunecoasă.

Winter îşi luă sacul şi se întoarse, alergând uşor pe iarba cosită, îndreptându-se către poarta care avea să-l scoată în lumea de dincolo. Oare întâlnirea lor nu fusese decât un joc pentru Isabel? Un divertisment uşuratic în timpul unui bal frivol?

Sau ştiuse cine era cu adevărat?

*

Isabel se grăbi să se întoarcă în sala de bal, sperând că absenţa ei nu fusese remarcată, dar nu era cazul să se îngrijoreze.

Altceva făcuse ca încăperea să vuiască.

Oamenii se înghesuiau în jurul unui bărbat, lângă intrarea în sala de bal – din care se auzeau murmure îngrozite şi strigăte. Isabel era prea departe pentru a auzi care era cauza agitaţiei, începu să se îndrepte într-acolo, dar Lord d'Arque se interpuse în calea ei.

Îl prinse de mânecă.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

El o privi absent.

— Nu ştiu. Nu am auzit ce a spus. Vino să aflăm despre ce e vorba.

Vicontele o conduse prin mulţime, iar Isabel îl urmă. Când se apropiară de intrare, văzu că omul era de vârstă mijlocie, bine îmbrăcat, dar era limpede că era servitor şi, la fel de limpede, că era agitat. Şocată, văzu că pe obraji îi şiroiau lacrimi.

— O, milord! strigă omul, văzându-l pe viconte. Este îngrozitor.

Oamenii scoteau diverse exclamaţii şi vorbeau tare, dar, cu toate acestea, Isabel auzi pe cineva spunând „nu" cât se poate de clar. Se uită în stânga ei şi o văzu pe Lady Margaret. Chipul fetei se făcuse cenuşiu. Isabel se îndreptă către ea.

— Ce s-a întâmplat? spuse Lord d'Arque, iar vocea lui impunătoare păru să-l calmeze pe om. Spune-mi.

Isabel ajunsese la Lady Margaret între timp, atingându-i cotul. Tânăra nu dădu niciun semn că o văzuse. Ochii ei mari şi căprui îl fixau, implorator, pe servitor.

— Stăpâne… Servitorul se străduia să răsufle, în timp ce din ochi îi ţâşnea un alt şuvoi de lacrimi. Doamne, Dumnezeule, milord, domnul Fraser-Bumsby a fost ucis!

O femeie ţipă. Lord d’Arque se făcu alb, chipul părându-i gravat în piatră, iar Isabel îşi aminti că era – *fusese* – bun prieten cu domnul Fraser-Bumsby.

— Nu… nu ştiam unde să mă duc în altă parte, milord, spuse servitorul, înainte de a izbucni din nou în plâns.

În jurul lor, murmurul mulţimii creştea, însă atenţia Isabelei fu atrasă de Lady Margaret. Fata se legăna pe loc, cu gura deschisă, fără a putea rosti vreun cuvânt. Părea un copil plesnit peste faţă. Isabel o luă de braţ.

— Nu.

Cuvântul avu cel puţin efectul de a o face pe Lady Margaret să se întoarcă spre ea, deşi privea fix, fără a vedea ceva.

— Roger…

— Nu, şopti Isabel ferm. Nu acum.

Margaret clipi ca şi când ar fi fost năucă. Deodată, se prăbuşi fără să scoată vreun sunet. Isabel se mişcă, dar nu suficient de repede pentru a o prinde pe fată.

Din fericire, cineva fu mai iute. Domnul Godric St. John se avântă cu viteza fulgerului, prinzând-o pe Lady Margaret înainte ca aceasta să se lovească de podea.

Isabel îi atinse braţul bărbatului.

— Veniţi cu mine.

El ridică dintr-o sprânceană, dar, fără un cuvânt, o ridică în braţe pe fata căzută în nesimţire. Isabel nu se putu abţine să nu remarce cât de uşor o ridicase. Ciudat. Nu ar fi crezut că domnul St. John, un recunoscut filosof, era atât de puternic.

Dar asta conta prea puţin momentan. Isabel se îndreptă grăbită spre marginea sălii de bal, departe de mulţimea prinsă în discuţii, departe de toate potenţialele bârfe.

— Aduceţi-o aici, îl instrui ea pe domnul St. John. Găsise un salon mic, lângă camera de toaletă a doamnelor. Din fericire, nu era nimeni în preajmă – plecaseră cu toţii să vadă care era cauza agitaţiei din sala de bal.

El o aşeză pe Lady Margaret cu blândeţe pe un divan,

apoi o privi pe Isabel, vorbind pentru întâia oară.

— Pot să trimit după cineva?

— Nu.

Îngenunche lângă divan, atingând obrazul lui Lady Margaret. Fata gemea uşor, revenindu-şi în simţiri. Privi către domnul St. John.

— Vă mulţumesc pentru ajutor. Cel mai bine ar fi să nu pomenim despre ce s-a întâmplat.

El strânse din buze.

— Puteţi conta pe discreţia mea.

Mai aruncă o privire înspre Megs, apoi părăsi în tăcere încăperea.

— Roger? scânci Megs.

— Şşşşt, murmură Isabel. Putem sta aici puţin până îţi revii, dar nu trebuie să zăbovim prea mult. Cineva va remarca dispariţia ta şi va face legătura cu moartea domnului Fraser-Bumsby şi…

— O, Dumnezeule! icni Lady Margaret şi începu să suspine atât de tare, încât trupul i se cutremura.

Isabel închise ochii pentru o clipă, copleşită de durerea profundă a celeilalte femei. Ce drept avea ea să se amestece? Ce drept avea să o facă pe fată să-şi dea seama că nu trebuia să lase pe nimeni să-i vadă disperarea – şi imensa iubire pentru domnul Fraser-Bumsby care trebuie s-o fi provocat.

Dar nu era nimeni altcineva. Aşa că Isabel deschise ochii şi se aşeză lângă Lady Margaret, care suspina.

— Gata, gata, spuse ea stânjenită, îmbrăţişând-o pe fată. Nu te lăsa copleşită. O să ţi se facă rău.

— Îl iubeam, scânci Lady Margaret. Urma să ne căsătorim. Tocmai… tocmai…

Scutură din cap, ca şi când ar fi fost incapabilă să rostească vorbele.

O, de ce trebuia să fie moarte pe lume? Disperare şi durere? De ce speranţele unei tinere fete adorabile trebuiau să se spulbere, iar visurile ei de a-şi construi o familie şi de a iubi trebuiau să se năruiască? Pur şi simplu

nu era corect… nu era *drept.* Când oamenii ţeseau intrigi unii împotriva altora în fiecare zi, ce fel de Dumnezeu pedepsea o fată nevinovată?

Isabel simţi că pe chip i se întipărea o grimasă de amărăciune. Doar că Lady Margaret nu avea să mai fie nicicând nevinovată. Băuse din cupa suferinţei şi a pierzaniei şi avea să rămână marcată pe veci.

Isabel inspiră.

— Vino. O vom găsi pe mama ta şi…

Dar Lady Margaret scutură din cap.

— Nu este aici. A plecat la o petrecere la ţară.

— Atunci fratele tău, marchizul.

— Nu!

Lady Margaret o privi obosită.

— Nu ştie de mine şi Roger. Nimeni nu ştie.

Isabel îşi muşcă buza.

— Atunci trebuie să fim discrete. Dacă oaspeţii de dincolo vor vedea că eşti atât de afectată, vor crede ce e mai rău… vor *spune ce* e mai rău.

Margaret închise ochii.

— Ar avea dreptate. Suntem… am fost… îndrăgostiţi.

Ah! Ei bine, Isabel nu era îndreptăţită să o judece. Ba chiar admira afirmaţia simplă a celeilalte: nu se ghicea nicio undă de ruşine în glasul lui Lady Margaret legat de povestea de iubire – doar durere.

Ceea ce nu schimba faptul că Lady Margaret ar fi fost compromisă iremediabil dacă s-ar fi aflat că ea şi Roger Fraser-Bumsby avuseseră o aventură.

— Un motiv în plus să te aduni, rosti Isabel cu blândeţe.

— Nu-mi pasă, şopti Lady Margaret.

— Ştiu, draga mea, dar în viitor o să-ţi pese. Cuvintele Isabelei fură directe, aproape brutale, ştia, dar trebuiau spuse. Adună-te, milady, trebuie să traversăm sala de bal şi să ne îndreptăm către trăsura ta. Acum. Cu cine ai venit în seara aceasta?

— Mă… mătuşa mea stă cu mine cât e plecată mama.

Isabel îşi amintea vag de o doamnă mai în vârstă, cu părul cărunt, care o însoţea uneori pe Lady Margaret.

— Bine. Te instalez mai întâi în trăsură, iar apoi o trimit la tine.

Nu era chiar atât de simplu, desigur. Mai fu nevoie de încă cincisprezece minute şi de multe îndemnuri din partea Isabelei, dar cel puţin Lady Margaret era gata să iasă din încăpere. Avea ochii roşii, faţa umflată şi era clar că plânsese, dar cel puţin n-o oprise.

— Nu trebuie decât să ajungi la trăsură, murmură Isabel, însoţind-o pe fată din nou în sala de bal. Câţiva paşi, iar apoi te poţi relaxa.

Margaret încuviinţă mecanic.

— Aşa, bravo, spuse Isabel.

Ajunseseră în sala de bal. Oamenii se înghesuiau încă la intrare şi nimeni nu părea să le acorde atenţie, din fericire.

— Îi vom spune pur şi simplu mătuşii tale că ai o migrenă. Poţi avea încredere în servitoarea ta?

— Cum?

Margaret părea năucă. Probabil că fata nu se gândise cât de repede se răspândeşte bârfa printre servitori.

— Nu contează. Scapă de servitoarea ta imediat ce te ajută să te dezbraci. Încuie uşa şi odihneşte-te.

— Lady Beckinhall, aici eraţi!

Vocea masculină venea de undeva din lateral.

Se întoarse, blocând pe jumătate perspectiva bărbatului asupra lui Lady Margaret. Domnul Seymour stătea alături de Lord d’Arque. Amândoi aveau un aer grav. Vicontele era încă puţin verde în jurul gurii. Spre deosebire de acesta, obrajii domnului Seymour erau ca para focului.

— Înfiorătoare treabă. Uciderea cu sânge rece a unui gentilom, exact aici, în Londra. Privi curios către Lady Margaret. Vestea trebuie să fi fost copleşitoare pentru cei cu o sensibilitate delicată.

Isabel îi aruncă o privire liniştitoare bărbatului.

— Într-adevăr. Şi chiar şi pentru cei cu o sensibilitate

normală. Domnul Fraser-Bumsby era un gentilom cu maniere alese, preferatul multora. Ne va lipsi.

Lord d'Arque mormăi ceva în barbă, îndepărtându-se brusc.

— Au fost apropiaţi, spuse domnul Seymour, înclinând capul în direcţia lui d'Arque.

— Se pare că au fost la şcoală împreună. Habar n-aveam. D'Arque a ţinut totul secret, iar Roger era prietenos cu toată lumea. Clătină din cap. Îl vom găsi pe ucigaş, nu vă temeţi, doamnelor. Am chemat dragonii şi răscolesc St. Giles chiar în clipa aceasta, îl vom arunca în închisoare până la ivirea zorilor.

Isabel privi fix, uluită.

— Cine?

Domnul Seymour ridică din sprâncene.

— Cine l-a ucis pe Roger Fraser-Bumsby? întrebă Isabel nerăbdătoare.

— Îmi pare rău, Lady Beckinhall, dar credeam că aţi auzit, spuse domnul Seymour cu blândeţe. Roger Fraser-Bumsby a fost ucis de Fantoma din St. Giles.

Capitolul 11

Adevărata Dragoste vărsă lacrimi amare, dar nu se dădu bătută. A doua zi dimineaţa se duse să caute povaţă la o femeie înţeleaptă.

— Ah! spuse femeia înţeleaptă auzind povestea Dragostei Adevărate. Arlechinul şi-a vândut sufletul Stăpânului Nopţii şi nu mai poate umbla în lumină. Va petrece eternitatea astfel, fără a-i vedea sau a-i auzi cu adevărat pe cei din jurul lui, mânat doar de răzbunare. Nu e uşor de făcut, dar, dacă vrei să-l readuci la lumină, trebuie să-l legi mai întâi prin Iubire, apoi să-i speli ochii cu Suferinţă şi, în cele din urmă, să-l atingi cu Speranţa...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Luna era aproape pe cerul nopţii, călăuzindu-i paşii ca o zeiţă, în timp ce Winter Makepeace sărea de pe un acoperiş pe altul, o jumătate de oră mai târziu. Ateriză în patru labe, dar se ridică lute, alergând uşor peste şindrile. Era atât de aproape. Era atât de aproape acum, că o simţea în vine. Copiii care aveau nevoie de ajutorul lui nu erau departe şi avea să-i găsească, salvându-i. Trebuia să încerce să uite emoţiile pe care i le provocase Lady Beckinhall. Să încerce să recapete şi să păstreze tot ce eliberase ea. Avea să fie doar Winter Makepeace cu ea, asigurându-se că nu va mai întâlni nicicând Fantoma. Dacă va putea face asta, poate că va avea şansa să-şi continue viaţa exact aşa cum fusese înainte. Căci, oricât de minunat era să fie cu ea, făcuse legământ să urmeze o altă cale. *Aceasta.* Pentru asta era făcut – să le facă dreptate celor lipsiţi de glas. Să îndrepte nelegiuirile care ameninţau să copleşească străzile din St. Giles.

Sări de pe acoperiş pe un zid, iar de acolo pe Calfshead Lane. La numărul zece văzu o uşă strâmbă, fără nicio lumină în faţă. Deasupra capului său, două uşi mai jos, o firmă se clătina în vânt, iar dacă scria ceva pe ea, era prea întuneric ca să poţi vedea. Winter încercă mânerul uşii, iar când acesta refuză să cedeze, făcu un pas înapoi şi izbi pur şi simplu în uşă. Lemnul se lovi de peretele dinăuntru, clătinându-se şi scârţâind din balamalele ruginite. Winter o prinse cu o mână, privind înăuntru.

— Pleacă! strigă o voce stridentă dinăuntru.

Winter scrută întunericul. Dincolo de uşă stătea ghemuită o femeie, fluturând un cuţit cu o mână tremurătoare.

— Dumnezeule, ăsta e diavolul însuşi!

— Unde sunt copiii? rosti Winter cu o voce joasă şi aspră. Femeia se holbă în jur, buimacă.

— Copii? Nu-i niciun copil aci.

Winter înaintă, apoi alergă îndărăt.

— Ştiu că sunt copii aici. Unde sunt?

Ochii apoşi ai femeii se făcură mari.

— Ai venit să mă duci în iad?

Winter o privi ţintă. Câteva siluete – moarte sau adormite – stăteau întinse în colţul micii încăperi, dar erau clar adulţi. Iar femeia din faţa lui nu părea capabilă să conducă o afacere de exploatare a copiilor.

— Mai este cineva aici?

Ea clipi, rămânând cu gura pe jumătate deschisă.

— Nu de când a plecat proprietaru' casei de amanet. Asta fu acu' câteva luni.

Winter se duse iute la singura uşă din încăpere şi o deschise. Dincolo de aceasta era un mic spaţiu gol, iar tavanul era atât de jos că nu aveai loc să stai drept acolo.

Şi era complet goală.

Dezamăgirea îi făcu inima să se strângă. Acesta trebuia să fie locul în care erau ţinuţi copiii. Adresa era singurul indiciu pe care reuşise să-l găsească în dormitorul lui d'Arque. Dacă era falsă, atunci era pierdut. Copiii *erau* pierduţi.

De afară se auzi tropot de potcoave pe caldarâm. Winter ieşi în fugă din încăpere. Trecea un grup de bărbaţi călare. Dragonii lui Trevillion, ţinând torţe deasupra capului. În lumina tremurătoare, abia avu timp să vadă firma atârnată cu două uşi mai jos, în timp ce aceştia galopau către el.

O lumânare.

— Stai! strigă căpitanul.

Ei bine, nu avea să facă aşa ceva. Winter sări, ţinându-se de colţul clădirii. Începu să se caţere, folosindu-se doar de degetele de la mâini şi de la picioare. Zidul explodă alături, aruncându-i bucăţi de cărămidă în mască. Cu întârziere, răsună detunătura împuşcăturii.

— Coboară sau te împuşc acolo unde eşti, strigă Trevillion.

Winter apucă marginea burlanului şi sări pe acoperiş, exact în clipa în care o altă împuşcătură lovi ţiglele de la călcâiele lui. Alergă drept înainte, fără a se mai gândi unde

păşea, conştient că era urmărit de caii de pe caldarâm. Ajunse în vârful acoperişului, alunecând peste el şi trecând de cealaltă parte a casei, în timp ce ţiglele desprinse de paşii lui se izbeau de pământ. Dragonii dădură şi ei colţul şi galopară pe străduţa de dedesubt. Saltul pe cealaltă casă era prea amplu şi nu avea cum să reuşească fără a se prăbuşi, ceea ce însemna că avea să fie prins imediat.

— Renunţă! strigă Trevillion. Te-am încercuit.

Şi, într-adevăr, văzu că erau dragoni şi pe aleea din dreapta sa. Erau zeci de data aceasta. De ce se hotărâse Trevillion subit să-şi aducă tot plutonul?

Nu mai avea de ales. Winter se dădu doi paşi înapoi şi începu să alerge pe marginea acoperişului, către cea mai apropiată casă.

— Nu vei reuşi niciodată, omule!

Se auzi o împuşcătură şi gemu, sărind. „Prea departe. Prea departe.” Winter lovi marginea celeilalte clădiri, simţind o durere pătrunzătoare în piept în urma impactului. Avea braţele întinse,

Cu degetele bâjbâind, apoi începu să cadă. Aluneca, iar pielea mănuşilor lui era sfâşiată de şindrilele aspre.

Apoi se prinse de ceva. Atârnă doar un moment – şoptind: „Mulţumesc lui Dumnezeu” – apoi se împinse în sus cu degetele de la picioare, sprijinindu-se de zidul casei, reuşind să urce deasupra marginii. Şi alergă cât îl ţineau picioarele.

*

Detunăturile armelor răsunau în noapte.

Isabel icni, de parcă ar fi fost lovită ea însăşi. Deschise uşa trăsurii şi, ţinându-se de cureaua din interior, îşi scoase capul din trăsura în mişcare.

— Mână înspre locul din care se aud împuşcăturile, John!

Vizitiul ei era de obicei un om imperturbabil, dar, auzindu-i cuvintele, se întoarse, cu o expresie alarmată.

— Sunteţi sigură, milady?

— Da, da, fă cum îţi spun.

Isabel închise uşa din nou, dar rămase lângă fereastră, trăgând neliniştită cu ochiul afară. De îndată ce auzise că Fantoma era învinovăţită de moartea domnului Fraser-Bumsby, ştiuse că Winter era în mare primejdie. Plecase înainte de răspândirea veştii despre crimă şi, prin urmare, nu ştia că în noaptea aceea, dintre toate nopţile, nu trebuia să iasă în costumul Fantomei.

Ridică creştetul, ascultând neliniştită. Împuşcăturile se auzeau foarte aproape. Dacă trăgeau după Winter însemna că trebuia să fie aproape. Doar dacă nu cumva gloanţele îşi atinseseră ţinta…

O umbră se mişcă în întuneric. Inima ei tresări. Isabel deschise uşa, încă dinainte de a recunoaşte masca, cu nasul lunguieţ.

— Iute! Intră aici.

El sări în trăsură, fără a aştepta să încetinească. Isabel trânti uşa şi bătu în acoperiş.

— Acasă, John!

Apoi se lăsă pe perne, privindu-l ţintă. Avea mănuşile sfâşiate, dar altfel costumul era la locul lui. Era viu. Viu, viu, viu! îi mulţumea Domnului şi tuturor îngerilor şi sfinţilor care erau în preajmă. Doamne, Dumnezeule, era atât de uşurată!

Îşi scoase pălăria moale, apoi începu să-şi scoată mănuşile, ca şi când nu ar fi fost câtuşi de puţin sfârşit. Ca şi când ea nu ar fi murit de o mie de ori căutându-l. Şi – *şi!* — dacă ar fi fost după el, nu l-ar fi căutat deloc, căci nu ar fi ştiut că el era Fantoma. Furia, învolburată, arzătoare, începu să clocotească în ea.

— Idiot ce eşti, şuieră cu voce joasă. Nu ştii că toţi soldaţii din Londra te caută, cu ordinul să te prindă mort sau viu?

El stătea pur şi simplu, răsuflând cu greutate, fără să spună vreun cuvânt, în timp ce-şi vâra mănuşile la centură.

— Winter! voi ea să-l trezească.

El înţepeni, înainte de a-şi smulge masca de piele de pe faţă şi masca de mătase de dedesubt. Expresia de pe chipul lui era cumplită, dar văzu că ochii îi ardeau, chiar şi în lumina obscură a trăsurii.

— Deci ştii.

— Nu aveai de gând să-mi spui niciodată, nu-i aşa? râse ea furioasă, cu pieptul răscolit de un vârtej de emoţii. *Bineînţeles* că ştiu. Crezi că pot săruta un bărbat *fără* să ştiu cine este?

Dacă era posibil, figura lui deveni şi mai aspră.

— Atunci ştiai mai devreme în seara asta, când ai…

— Când m-am pus în genunchi în faţa ta?

Dacă se gândea că o să-l şocheze, fu dezamăgită. Nici măcar nu se clinti. O privi pur şi simplu cu nişte ochi pe care nu-i putea citi, oricât încerca.

De data aceasta, râsul ei sună aproape isteric.

— Erai gelos pe tine însuţi, domnule Makepeace, sau ai crezut că sunt atât de depravată, încât să-mi vâr mâna în prohabul gentilomilor cu scopul precis de a…

Nu o lăsă să-şi termine îngrozitoarele cuvinte. Sări de partea cealaltă a trăsurii, înşfăcând-o în braţele lui puternice şi trăgând-o spre el, înainte ca ea să apuce măcar să icnească. Stătea în poala lui asemenea trofeului unui hoţ, în întregime în puterea lui. Ceva înlăuntrul ei se linişti.

— Nu, murmură el, privind ţintă la gura ei. Am jurat că n-o să se întâmple asta. Ai idee ce ai făcut?

Nu o lăsă să răspundă, lipindu-şi gura de a ei. Isabel suspină, doar o singură dată. De teama pe care o făcuse să o trăiască, pentru durerea care-i sfâşia inima lui Lady Margaret, pentru toate speranţele şi visurile care nu se vor împlini niciodată.

Totuşi, toate acele lucruri erau acum în urmă. Aici, *acum,* era doar acest bărbat. Aşa că Isabel îi luă chipul în palme, acceptându-i sărutul, deschizându-şi gura şi lăsându-i limba să pătrundă, desfătându-se cu agresiunea lui subită. Era mare şi fierbinte sub ea şi o săruta cu nerăbdare şi cu o foame de nestăvilit. Drept răspuns, în ea

se aprinse focul. Îl dorea pe aceste bărbat. Îl voia în ea. Îl voia *acum.* Îi prinse buza de jos între dinţi, muşcând uşor, şi fu răsplătită cu un mormăit sălbatic. Sălbăticia lui ar fi trebuit să o înfricoşeze, să o îndemne la prudenţă, în schimb, îi aţâţă dorinţa.

Îşi strecură mâinile prin tunica lui, simţindu-i muşchii tari de pe piept sub degete. Era ca un tigru tânăr, plin de muşchi şi pasiune, iar ea voia să-l călărească – nu pentru a îmblânzi bestia, ci pentru a simţi pentru un moment întreaga lui vitalitate.

Întinse mâna spre prohabul lui, iar el gemu şi îşi înclină capul, sărutând-o cu şi mai multă disperare. Deja se întărise sub degetele ei, viu şi fierbinte. Bâjbâia, căci degetele ei, de obicei agile, erau amorţite de dorinţă, şi pentru o clipă se gândi că s-ar putea să trebuiască să sfâşie ţesătura, atât de disperată era să ajungă la carnea lui dezgolită.

Dar nasturii cedară în cele din urmă şi ea scânci în gura lui, simţindu-i pielea fierbinte în palme. Era atât de tare, de parcă ar fi apucat un fier drapat în catifea: moale şi totuşi de neclintit, îi mângâie carnea, strângând cu blândeţe.

Când începu să tragă nerăbdător de fustele ei, îşi ridică posteriorul pentru a-l ajuta să le dea deoparte. Era o nebunie, un adevărat delir.

Îi găsi şoldurile goale sub jupon şi i le prinse în mâini, sărutul lui devenind şi mai sălbatic. Îi simţi degetele mângâindu-i posteriorul, apoi cuprinzându-i coapsele.

Se aflau într-o trăsură, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să-l oprească. Dar nu voia, pur şi simplu. După ce i se refuzaseră atâtea, era atât de îngrozitor să ia ce putea?

Îşi aruncă un picior peste al lui, încălecându-l, apoi îşi strecură mâna sub ea şi îl găsi din nou. El îşi desprinse gura de a ei.

— Aşteaptă.

— Nu. Îl privi în ochi. Nu-mi pasă dacă îţi vei vărsa

sămânţa imediat, vreau să te simt în mine acum.

Ochii lui frumoşi se măriră, apoi se îngustară.

— Nu vei ţine mereu frâiele, milady.

Ea zâmbi suav.

— Fireşte că nu, dar acum le ţin.

Şi îl aşeză la intrare. Era deja atât de udă, încât el alunecă imediat înăuntru. El gemu şi închise ochii, dându-şi capul pe spate şi sprijinindu-l de speteaza scaunului trăsurii, ca şi când ar fi fost torturat.

Ea alunecă încet deasupra lui, muşcându-şi buza, zâmbind de plăcerea pură pe care o simţea şi privindu-i chipul, în timp ce îl primi cu totul în ea.

El înghiţi în sec, muşchii gâtului său ieşind în relief. Uşor, cu blândeţe, ea se ridică, atentă, mişcarea făcând-o să geamă de plăcere.

— Nu, şopti el. Eliberarea va veni prea repede.

— Ştiu, gânguri ea, lingându-l pe gât. Dar nu vei uita niciodată asta. Nu mă vei uita niciodată.

El deschise ochii, iar buza lui de sus zvâcni, în timp ce gemu:

— N-o să te uit vreodată, orice ar fi.

Şi îi apucă şoldurile ferm, izbindu-se în ea. Era stângaci, lipsit de eleganţă, ezitant şi dur – şi îi plăcu la nebunie. Ea îşi lăsă capul pe spate, râzând în timp ce rămânea fără suflare.

— La naiba, mormăi el, mişcându-se înainte şi înapoi, fă-o.

Privi în jos spre el, ca o zeiţă supremă.

— Ce să fac?

Ochii lui se îngustară până ajunseră două fante subţiri.

— Fă dragoste. Fă dragoste cu mine. *Acum.*

Cuvintele lui rostite cu glas scăzut o conduseră spre punctul culminant. Tremura, fără a mai râde acum, înnebunită să ducă la capăt ceea ce începuseră, indiferent cum dorea el s-o numească. Se aplecă asupra lui, ridicându-se, izbindu-se de el, făcându-l să icnească,

simţind că trupurile lor se mişcă în tandem.

Dorea… tânjea după… *ceva.* Era toată numai dorinţă. Trăsura se legăna pe străzi, iar ea se legăna deasupra lui, amplificând mişcarea. Până când văzu stele lucind în spatele pleoapelor închise. Până când fierbinţeala se ridică în valuri din pântecele ei. Până când începu să gâfâie, incapabilă să tragă aer în piept, incapabilă să gândească, capabilă doar să *simtă.*

Să-l simtă. Pe el. În ea. Iar când el gemu, sonor şi lung, ea deschise ochii să-i vadă dinţii încleştaţi, în timp ce o trăgea sălbatic înspre el. Mădularul lui era îngropat adânc, iar ea jură că simţea zvâcnirile, căldura arzătoare a sămânţei lui, umplând-o pe deplin. Continuă, neîntrerupt, aşa cum nu mai simţise niciodată până atunci, ca şi când ar fi marcat-o într-un fel primitiv.

În cele din urmă icni, reuşind, în sfârşit, să tragă aer în piept, şi căzu peste el ca o floare ofilită de căldură.

Îşi linse buzele, oftând, şi spuse:

— Ei cred că l-ai ucis pe Roger Fraser-Bumsby.

Braţele lui se strânseră în jurul ei.

— E mort?

— Da.

Îşi sprijini palmele de pieptul lui şi se împinse în sus. Încă mai stătea cu capul dat pe spate, rezemat de speteaza banchetei şi o privea cu ochii pe jumătate deschişi.

— Valetul domnului Fraser-Bumsby le-a dat tuturor celor prezenţi la bal vestea… după ce ai plecat.

El nici măcar nu roşi la aluzia implicită.

— Nu l-am ucis pe Fraser-Bumsby.

Ea îi răspunse cu o grimasă.

— Ştiu asta. Erai cu mine.

El ridică o sprânceană.

— Ai crede ce e mai rău despre mine dacă nu aş fi fost?

— Nu, bineînţeles că nu, spuse ea grăbită. Nu eşti capabil de crimă.

— Atunci mă cunoşti foarte bine, rosti el uşor, deşi

tonul lui era sceptic.

— Poate că nu ştiu totul despre asta – atinse tunica pestriţă a Fantomei – dar cred că te cunosc pe *tine* suficient de bine, încât să cred că nu ai comite o crimă, indiferent de costumul pe care l-ai purta.

— Hmm, fu singurul lui comentariu.

— Mi-ai spune?

El aruncă o privire pe fereastră. Se apropiau deja de casa ei din oraş.

— Ce să-ţi spun?

Ea îi mângâie tunica.

— De ce faci asta?

Privi din nou către ea cu asprime.

— Poate. Dar acum va trebui să plec înainte ca trăsura să ajungă acasă la tine.

— Cum?

Isabel se trezi depusă câtuşi de puţin ceremonios pe locul de vizavi. Privi uluită cum el îşi puse ţinuta în ordine cu câteva mişcări rapide.

— Nu poţi să pleci! Dragonii au ieşit pe străzi să te caute.

El ridică privirea nerăbdător, legându-şi masca de mătase.

— Mai am de lucru în seara asta.

— Ţi-ai *pierdut minţile?*

Gura lui făcu o grimasă sub masca cu nas lung.

— Poate, dar trebuie s-o fac.

— Nu, nu trebuie… începu ea, dar el deschisese deja uşa trăsurii şi sări afară.

Isabel îşi roti privirea prin trăsura goală. Îi simţea sămânţa încă prelingându-se din ea. Dar nu era nimic nou, nu-i aşa?

*

Megs stătea pe scaunul de la fereastră, privind fix în noaptea întunecoasă.

O noapte nesfârşită, nesfârşită.

Plânsese după ce ajunsese acasă. Se abţinuse până le spusese servitoarelor să o lase singură, apoi începuse să plângă. În tăcere, neostoit, până când începuseră să o doară pleoapele de la lacrimile sărate, până când căzuse istovită, cu gura deschisă, pierdută. Acum era goală de lacrimi şi de orice altceva.

Mintea ei se învârtea în cercuri istovitoare, ca un animal ţinut prea mult în cuşcă. Roger era mort. Îl văzuse cu doar câteva zile în urmă, şi atunci era viu – mustind de viaţă, puternic, inteligent şi afectuos –, dar acum era mort.

Viu, apoi mort.

Poate că făcuseră o greşeală. Poate că altcineva – o, ce gând ticălos! — fusese ucis în mod brutal în locul lui Roger. Poate că Roger fusese doar rănit, iar slujitorul, copleşit de groază, dăduse fuga să aducă vestea înainte de vreme.

Dar nu. Găsiseră cadavrul. Îi spuseseră servitoarele în timp ce o dezbrăcau. Bârfele circulau atât de rapid printre servitori, iar vocile lor erau avide, descriindu-i cum îl întinseseră pe Roger, plin de sânge şi fără viaţă, în trăsura lui Lord d’Arque, pentru a-l duce acasă. Lord d’Arque nu l-ar fi confundat pe Roger cu altcineva.

Megs se abţinuse cu greu să nu le plesnească pe servitoare – lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată. În schimb, le poruncise să o părăsească pe un ton mult prea aspru. Lady Beckinhall ar fi dezaprobat gestul. Tonul ei nu fusese discret, iar servitoarele o priviseră pline de curiozitate înainte de a pleca.

Cumva, lui Megs i se părea imposibil să nu-i pese. Piciorul stâng îi amorţise. Se mişcă, resimţind înţepăturile subite ca pe un semn neavenit de viaţă. Când se mişcă, auzi un foşnet. Pipăi sub ea şi scoase o scrisoare. Desigur. Era de la Hero, soţia fratelui ei, Griffin, şi fusese adusă în timp ce se îmbrăca pentru balul din seara aceea. O aruncase pe scaunul de la fereastră pentru a se delecta cu ea mai târziu.

Ei bine, acum era mai târziu. Megs se ridică şi aprinse o lumânare cu tăciunii din cămin, înainte de a se întoarce la fereastră. Concentrându-se cu grijă, rupse sigiliul şi desfăcu bucata de hârtie.

„Dragă surioară”, începea Hero. Era înduioşătoare. Hero se obişnuise să i se adreseze astfel lui Megs când îi scria, de îndată ce se căsătorise cu Griffin. Megs aproape că zâmbi, amintindu-şi. Scrisoarea era lungă şi plină de detalii, povestind despre o nouă aripă a casei de la ţară a lui Griffin, despre greutăţile pe care le aveau cu bucătăreasa şi plantarea merilor în grădină. Hero păstrase vestea care probabil că o entuziasma cel mai tare pentru final:

…Şi, draga mea, cred că vei fi fericită să auzi secretul meu: sunt în al nouălea cer de fericire. Fratele tău este încântat, însă extrem de enervant uneori cu grija lui faţă de starea mea. Cred că va fi un tată mândru în iarna ce vine.

Pentru un moment, Megs nu făcu decât să se holbeze la hârtia din mână. Fericită, ar trebui să fie fericită pentru fratele ei şi pentru Hero.

Îşi plecă creştetul şi plânse.

Tocmai trăise cea mai minunată experienţă.

Winter alunecă în umbra unui intrând, oprindu-se să privească trăsura Isabelei, care dispărea după colţul unei străzi îndepărtate. Oare ea simţise la fel? Fusese la fel de magnific şi pentru ea precum fusese pentru el? Sau el era pentru ea ca orice alt bărbat cu care se împreunase până atunci?

Buza de sus i se ridică în semn de nemulţumire, încă înainte să-şi dea seama. Refuza să fie un amant oarecare pentru ea – unul de care să scape uşor şi pe care să-l uite imediat. Poate că nu era decât un biet dascăl, iar ea o baroană, dar, împreună, când erau doar ei doi, erau un bărbat şi o femeie. Unele lucruri erau cât se poate de limpezi.

Alungă valul fierbinte de gelozie. Nu-i făcea deloc bine

şi avea alte chestiuni de care trebuia să se ocupe înainte de a se confrunta din nou cu Isabel.

Winter se întoarse şi o luă spre St. Giles. Fără îndoială, dragonii erau încă în căutarea lui – uciderea unui nobil era o chestiune şocantă pentru cei care ţineau frâiele puterii în Londra. Aveau să pună toţi soldaţii pe care îi aveau la dispoziţie să-l vâneze. Pentru o clipă, Winter se întrebă cine îl ucisese, de fapt, pe Fraser-Bumsby, dar apoi îndepărtă gândul din minte. Probabil că fusese o tâlhărie, iar Fantoma din St. Giles era vinovatul la îndemână.

Douăzeci de minute mai târziu, se apropie cu grijă de Calfshead Lane, numărul 10, fără să fi făcut vreun popas. Firma lumânărarului era dincolo de acesta. O văzuse cu coada ochiului, exact când dragonii lui Trevillion se năpustiseră asupra lui. Probabil că îi scăpase în căutările precedente prin zonă. Firma era mică şi uzată – uşor de trecut cu vederea în mulţimea de firme atârnate în St. Giles, asemenea unui cârd de ciori ponosite.

Uşa de sub firmă era îngustă şi deteriorată, dar zăvorul acesteia era mai nou şi în stare bună. Winter încercă mânerul şi fu surprins să descopere că uşa se deschise uşor înspre înăuntru. În încăpere era întuneric beznă. Winter aşteptă, dar nu era niciun fel de lumină cu care ochii lui să se obişnuiască. Închizând uşa, se întoarse pe alee, mergând până la o prăvălie la intrarea căreia atârna un mic felinar. Apucă felinarul şi refăcu drumul până la prăvălia lumânărarului.

De data aceasta, când deschise uşa, felinarul de împrumut lumină o încăpere largă, dar pustie. Pe pereţi atârnau rafturi înguste şi cârlige înfipte la întâmplare, probabil pentru ustensilele negustorului. Erau toate goale şi, judecând după praful aşternut pe ele, fuseseră astfel de ceva vreme.

O pală subită de vânt făcu uşa să scârţâie şi ceva se furişă în umbre. Winter ridică felinarul şi văzu un şobolan gonind de-a lungul zidului. Pacostea nici măcar nu se opri, continuându-şi turul nocturn.

Totuşi, în spatele şobolanului era o altă uşă. Winter se îndreptă spre ea şi îşi puse prudent urechea pe lemn. Aşteptă o clipă, ascultându-şi propria respiraţie şi râcâitul şobolanului, dar nu auzi nimic de partea cealaltă.

Făcând un pas înapoi, îşi scoase ambele săbii şi aşeză felinarul pe podea, de unde avea să lumineze încăperea, când uşa se deschidea.

Apoi izbi lemnul cu piciorul. Se dădu în lături, ferindu-se de un posibil atac din interior, dar nu apăru nimeni. Încăperea părea goală.

Winter aşteptă, ascultând. Nu-i ajunse nimic la ureche, în afară de vânt. Cu grijă, îşi vârî sabia cea lungă în teacă, ridică felinarul şi intră în încăpere. Înăuntru se simţea o duhoare vagă, care îi ridică părul pe ceafă: urină, vomă, teamă. Locul era gol, în afară de rămăşiţele scheletului unui şobolan şi câteva zdrenţe.

Ceva luci în crăpăturile duşumelei când se întoarse, ţinând felinarul la înălţime. Se aplecă şi examină podeaua prăfuită. Între scânduri se prinsese un fir strălucitor. Cu grijă, îl extrase cu vârful săbiei, ridicându-l în lumina felinarului.

Un fir de mătase.

Puse felinarul jos şi îşi scoase mănuşa cu dinţii. Apoi apucă firul de pe vârful săbiei şi îl ascunse în tunică.

Nu mai era nimic de văzut aici. Era limpede că părăsiseră locul. Atelierul fusese oare închis permanent, sau pur şi simplu mutaseră copiii şi munca îngrozitoare pe care îi sileau să o facă?

Nu conta în clipa aceea: oricum ar fi fost, dăduse greş în noaptea aceea. Nu salvase copiii.

Winter ridică felinarul şi plecă. Afară, vântul se înteţise, suflându-i picuri de ploaie peste obraji. Ascultă, dar nu se auzea niciun zgomot, în afară de scârţâitul firmei lumânărarului de deasupra. Probabil că dragonii vânau în altă parte prin St. Giles. Puse felinarul la loc, apoi se aplecă, ţinând piept vântului şi mergând cu paşi repezi.

De două ori se retrase pe străduţe lăturalnice sau în

pragul unor porţi pentru a evita alţi trecători nocturni şi o dată fu nevoit să se caţere pe acoperişuri pentru a-i evita pe dragoni. Făcu luate acestea aproape mecanic şi, abia când se trezi într-o grădină frumoasă din West Side, îşi dădu seama în ce direcţie o apucase.

Stătea în faţa casei din oraş a Isabelei, privind ţintă la ferestrele din spate, întrebându-se care era dormitorul ei. Ce ciudat că picioarele îl purtaseră instinctiv aici. Ea nu era din lumea lui. Nu avea să-i ofere ceai şi pâine prăjită, ca o gospodină din St. Giles. Nu ar înţelege abisul de nevoi care înghiţea mahalaua St. Giles sau motivul care îl mâna să încerce să îl umple. Sau poate că ar înţelege. Isabel se dovedise a fi o femeie mai complexă decât crezuse el prima dată.

Dar diferenţele dintre ei nu aveau oricum nicio importanţă, căci ceea ce îi aducea laolaltă era la fel de străvechi precum Adam şi Eva. Ea scosese la iveală bestia, făcându-l să simtă, când până atunci trăise într-o lume rece şi neclintită. Nicio altă femeie nu mai făcuse asta. Era singura femeie pentru el acum. Poate că ar trebui să-i arate acest lucru.

În timp ce stătea acolo, norii se rupseră şi ploaia începu să curgă şiroaie. Winter îşi ridică faţa către şuvoaie, lăsând ploaia să-i spele îndoielile şi nenorocul nopţii. Lăsă ploaia să-l cureţe de toate.

O lumină începu să licăre la o fereastră de la parter. Poate că vreo servitoare făcea ordine. Sau vreun lacheu trăgea pe furiş o duşcă de gin. Sau poate că Isabel nu avea somn. În orice caz, avea să afle în curând.

Capitolul 12

Adevărata Dragoste se gândi mult şi bine la cuvintele femeii înţelepte. Apoi îşi despleti părul lung şi bălai şi, smulgând câteva şuviţe, porni să împletească din ele o frânghie subţire. Pe

când lucra, se gândea la ceasurile de când îl cunoştea pe Arlechin, de când tânjise după el, şi la miile de clipe în care-l iubise...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Ce nerozie!

Isabel se uita, fără să vadă, la biblioteca atent aranjată a lui Edmund. Răposatul ei soţ iubise mai presus de orice să adune cărţi neruşinat de scumpe, deşi nu le citise pe niciuna. Chiar şi aşa, pentru ea erau un izvor de alinare în nopţi ca aceasta, când somnul se încăpăţâna să nu vină.

Oftă şi luă de pe raft o cărţulie de poezii de amor. N-avea nimic ieşit din comun – poetul fusese cam prea mulţumit de propriul talent –, dar poate că acest defect avea să-i aducă somnul pe la gene. Făcuse deja o baie fierbinte şi ceruse un pahar de lapte cald şi unul de vin. Alte leacuri care s-o facă să adoarmă nu mai ştia.

Isabel se instală într-un scaun foarte comod, îmbrăcat în piele şi aşezat dinaintea căminului, în care însă nu ardea focul, şi-şi înveli picioarele cu şalul. În lipsa focului, încăperea era puţin rece, dar n-avea să întârzie prea mult aici. Deschise cartea, înclinând-o ca să prindă lumina lumânării, şi porni să citească.

Pasămite că poezia avusese efectul scontat, fiindcă, atunci când îşi ridică ochii, nu ştia cât timp se scursese şi, la început, se întrebă dacă nu cumva visează. La numai câţiva paşi de ea stătea el, îmbrăcat în straiele Fantomei din St. Giles.

Îi tresări inima de-o bucurie naivă. Până acum se întrebase dacă nu cumva pentru el fusese doar împlinire trupească, ca o masă bună după un post îndelungat. Eşti mulţumit şi recunoscător pentru mâncare, dar odată terminată, nu te mai gândeşti la ea. Dar, iată, venise la ea fără să-l fi chemat. Măcar ştia că, în ochii lui, nu avea

valoarea unei fripturi sau a unei plăcinte.

— O să-mi uzi covoraşul din faţa căminului.

Cu mişcări leneşe, el îşi scoase masca şi-i spuse:

— Ai nevoie de alte încuietori.

Isabel ridică din sprâncene şi-nchise cartea.

— Nu-s chiar atât de vechi.

— Da, dar, zise el scoţându-şi şi masca de mătase şi lăsând-o să cadă pe covoraş, sunt mai degrabă pe post de podoabă, decât folositoare.

— Asta ar lămuri felul în care ai intrat? întrebă ea privind cum îşi scotea pălăria.

— În parte. Îşi descheie centura săbiei şi o lăsă cu grijă pe dalele din faţa vetrei. Aş fi intrat oricum, chiar dacă încuietorile ar fi fost desăvârşite, dar mi-ar fi luat ceva mai mult timp, spuse el şi începu să-şi descheie tunica.

— Poate că nu am nimic aici care să atragă privirile nepoftiţilor, zise Isabel, cu gândurile în altă parte.

— Eşti tu aici, veni răspunsul lui, însoţit de priviri scânteietoare, aruncate pe sub sprâncenele încruntate.

Ce fericire! De ce oare cuvintele acestea simple însemnau mult mai mult pentru ea decât orice complimente înflorite pe rare le auzise în trecut? îşi muşcă buza.

— Ce cauţi aici?

El îşi scoase tunica şi se aşează să-şi scoată cizmele, fără a se osteni să se uite la ea.

— Vreau să-mi arăţi.

— Ce să-ţi arăt?

De data asta îşi ridică ochii spre ea. Rămase cu o cizmă în mână, sfredelind cu privirea până în adâncul sufletului.

— Tot.

Isabel înghiţi nodul pe care-l simţise în gât la auzul acestui cuvânt.

— Ce te face să crezi c-aş vrea să te învăţ?

El încremeni şi neclintirea aceasta neaşteptată îi făcu inima să bată mai tare, de parcă bărbatul ar fi fost o fiară

gata să sară asupra ei.

— Mi-am permis prea mult?

— Nu, răspunse ea umezindu-şi buzele uscate.

— Nu mă tachina, Isabel, spuse el şi se aplecă să-şi scoată şi cealaltă cizmă.

Isabel privi preţ de-o clipă cum îşi scotea cizma şi-şi descheia cămaşa.

— De ce faci asta?

El ridică din umeri şi-şi scoase cămaşa peste cap, dezgolindu-şi pieptul puternic.

— Nu le duce nimeni lipsa.

— Cui?

— Sărmanilor şi copiilor din St. Giles.

Se opri cu mâinile la pantaloni şi-i aruncă o scurtă privire. Isabel îi citi în ochi mânia.

— Se trimit ostaşii pentru moartea unui nobil, dar mor copii în fiecare lună şi nimănui nu-i pasă.

Ea înclină uşor capul, ştiind că trebuie să-şi cântărească atent cuvintele.

— Roger Fraser-Bumsby a fost un om bun.

El încuviinţă.

— Iar dacă şi-ar fi bătut servitorii, dacă şi-ar fi sedus servitoarele şi şi-ar fi abandonat părinţii bătrâni, ucigaşul lui ar fi vânat cu aceeaşi îndârjire.

— Adevărat.

Isabel ridică fruntea. În seara asta, mânia lui căpătase forţe proaspete. Ceva se petrecuse cu el, după ce coborâse din trăsură.

— Ce-ai vrea să facă obştea?

— Să-i pese.

Îşi smulse pantalonii şi rămase numai în lenjerie, mădularul lui întărit întinzând ţesătura subţire.

— Aş vrea ca oamenilor să le pese la fel de mult de un copil sărman, pe cât le pasă de un gentilom. Vreau să aibă grijă ca fiecare copil să aibă ce mânca, haine şi-un acoperiş deasupra capului. Vreau să vadă că oraşul nu mai poate trăi privind cu nepăsare la oamenii care mor în şanţ.

— Vorbeşti de-o revoluţie, şopti ea.

— Şi dac-ar fi aşa? întrebă el cu pumnii strânşi. Poate că mai avem nevoie de una. Una născută din nevoie, nu din fervoare religioasă. Am obosit să tot salvez copii orfani sau părăsiţi. Nu mai vreau să îngrijesc un copil în ceasurile nopţii, ca să-l văd apoi murind în zori. Nu mai vreau să mai îngrop copii, nu mai vreau să-i caut pe cei părăsiţi, numai ca să aflu că…

Cuvintele i se înecară, iar el îşi feri ochii. Ah, se apropiau de ce-l rodea cel mai tare. Isabel ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, dar se temea că el n-ar fi îndurat gestul de compasiune.

— Ce s-a petrecut în seara asta?

— Sunt în căutarea unui atelier ţinut de nişte hoţi de copii, zise el cu o grimasă, care-i obligă să muncească fără plată şi aproape fără mâncare. În noaptea asta mi-am zis că l-am găsit – în sfârşit, după zile întregi de căutări –, dar, când am ajuns, era gol. Copiii au dispărut iarăşi. Fie au fost duşi în altă parte, fie or fi fost ucişi e a să nu existe martori.

Isabel tresări văzându-i durerea din ochi.

— Sper că nu vrei să duci singur pe umeri această povară. N-ai păcătui prin mândrie, domnule Makepeace?

Oricare alt bărbat ar fi pufnit dispreţuitor. El însă închise ochii.

— Poate. Poate că sunt prea mândru. Dar asta nu mă spală de vina de-a fi ajuns prea târziu, zise deschizând brusc ochii. I-am abandonat şi eu pe acei copii.

Isabel îşi plecă fruntea. Cum putea oare să-l ajute? Pe acest om cu simţăminte prea adânci, care purta povara celor din St. Giles pe umerii săi? Ce-i mai putea da, în afară de ce-i dăruise deja – trupul ei?

Lăsă uşurel cartea pe masă, lângă lumânare. Apoi ridică sfeşnicul şi se duse spre cămin. Cărbunii fuseseră deja aranjaţi, aşa că îngenunche şi scăpără o scânteie.

— Ce faci? o întrebă el.

Ea se ridică şi se întoarse cu faţa spre el.

— M-am gândit că, pentru ce vrei tu, n-ar strica puţină

căldură.

Îşi lăsă şalul să cadă pe podea. Dedesubt avea o cămaşă de noapte din mătase şi dantelă. O dezbrăcă şi îşi aruncă încălţările, rămânând goală, ca o Veneră peste care s-au aşternut anii. Îşi îndreptă umerii şi-i zâmbi sfidător. Doar că în privirea lui nu se citea deloc dezamăgire, ci mai degrabă o mare uimire. Ea îşi umezi buzele, prilej să observe că îi tremurau uşor, şi păşi către el.

— Acum spune-mi, ce anume doreşti să-ţi arăt?

— Tot, repetă el.

Un cuvânt copleşitor, căci din gura altuia ar fi sunat ca o exagerare. Venind de la Winter Makepeace, nu era.

— Atunci, atinge-mă, spuse ea cu glas răguşit.

Palma lui mare şi fierbinte îi cuprindea aproape perfect sânul stâng. Rămase o vreme acolo, apoi o ridică şi începu să-i mângâie delicat pielea.

— Aşa? întrebă cu o voce adâncă, în vreme ce ochii îi urmăreau atent mişcările.

— Da, e plăcut.

— Plăcut, repetă el, privind-o brusc în ochi.

— Ciupeşte-mi sfârcul, îl îndemnă ea zâmbind.

El apăsă uşor, prea delicat.

— Mai tare.

— Nu vreau să te rănesc, se încruntă el.

— Fii fără grijă, îi şopti ea.

De data asta, simţi ciupitura în adâncurile locului ei tainic. Winter îi strânse sânii cu amândouă mâinile, pipăind şi strângând până ce se îngreunară. Apoi se trase un pas înapoi.

— Ce faci? întrebă ea tăios, fiindcă simplul fapt că stătuse acolo şi se lăsase mângâiată îi trezise, în mod ciudat, toate simţurile.

— Întinde-te. Vreau să te văd toată.

Cu un nod în gât, Isabel îşi aşeză cu grijă cămaşa de mătase pe covoraş şi se întinse peste ea. Îl privi scoţându-şi lenjeria şi îngenunchind lângă ea, gol ca în ziua în care se născuse.

Focul îi făcea pielea să strălucească, aruncând umbre ce dansau pe muşchii braţelor şi ai pieptului. Părul îi era încă strâns la spate, dar, cum se oprise să-i admire trupul, Isabel întinse mâna şi desfăcu panglica simplă, neagră. El o privi uimit. Isabel zâmbi, trecându-şi degetele prin părul lui castaniu. Îi cădea până la umeri şi acum, că i-l desfăcuse, îi dădea un aer sălbatic.

— Ce-i frumos şi lui Dumnezeu îi place.

Zărise oare o umbră de roşeaţă pe obrajii lui?

— Vreau să te ating, îi spuse el încet. Să te simt… să te gust.

Ea înclină din cap, rămasă parcă dintr-odată fără suflare.

Se aplecă, sprijinindu-şi braţul lângă obrazul ei, ca o pisică sălbatică acaparând prada. Îl privi cum îşi lasă capul spre sânul ei, dar închise ochii atunci când limba lui îi atinse sfârcul. O atingere uşoară, ca o explorare. Oare aşa o atinsese Adam prima dată pe Eva? Cu uimire, cu veneraţie?

Dintr-odată îi prinse sfârcul între dinţi, iar ea tresări. Îi dădu de îndată drumul şi-o privi printre şuviţele de păr.

— Te-a durut?

— Nu, spuse ea muşcându-şi buza. E… e bine.

Mai rămase o clipă cu ochii la ea, parcă pentru a-i cântări vorbele, apoi se aplecă din nou şi-i linse sfârcul cu mişcări lungi şi ferme, înainte să-l sugă brusc. Isabel strânse pumnii ca să nu scoată un sunet, altfel se temea că el s-ar putea opri, şi îşi dorea foarte tare să n-o facă. Îi eliberă dintr-odată sânul, ridicându-se s-o mai privească o dată.

— Vreau să te descopăr toată.

— N-am să te împiedic, spuse ea pe un ton ca un tors de pisică.

Cu mişcări delicate, îi urmări cu vârful degetelor linia sânului, apoi o porni în sus, către claviculă. Apoi îi luă braţul şi i-l ridică, pentru a-şi continua mişcarea de-a lungul subsuorilor. Isabel se zvârcoli.

— Te doare?

— Nu, firește că nu. Mă gâdili!

Colțurile gurii lui se ridicară deodată și mâna îi țâșni către pielea sensibilă de sub braț.

— O!

Se zvârcolea și chicotea, iar el se aruncă deasupra ei ca s-o împiedice să se miște.

— Stai liniștită, îi porunci cu severitate, buzele lui fiind atât de aproape de ale ei.

— Atunci, nu mă mai gâdila, șopti Isabel.

Îl privea în ochii adânci și misterioși și simți pe pântec prima împunsătură a mădularului său stârnit. Chipul lui Winter redeveni grav. Înclină din cap și se retrase încetișor, parcă așteptându-se ca ea să fugă. Isabel își desfăcu brațele larg și zâmbi, deși buzele îi tremurau. Winter o urmări o clipă cu privirea, apoi își lăsă capul spre pântecul ei. Isabel tresări.

— Te gâdil? șopti el cu buzele atingându-i pielea.

— Nu.

— Mmm.

Sunetul îi vibră în corp, făcându-i degetele de la picioare să se strângă. Cu gura deschisă, trecu ușor peste buricul ei, dar încetini ca să-i exploreze cu limba partea de sub pântece. Când ajunse la cuibul de păr, se opri.

— Pielea ta e atât de fină. Învață-mă. Nu știu ce să fac.

Răsuflarea lui îi încălzea părul, iar degetele lui îi mângâiară în treacăt despicătura, lămurind dincolo de orice umbră de îndoială despre ce anume erau lecțiile.

Ea își desfăcu picioarele și trase aer în piept pentru a se liniști.

— Este acolo o mică umflătură, ascunsă în partea de sus a despicăturii.

Degetele lui se supuseră imediat îndrumării, desfăcând și descoperind.

— Aici?

Se frecă delicat de ea. Isabel închise ochii.

— Da. Doar… atinge-mă acolo.

El încremeni, iar Isabelei i se păru că-l aude gândind. Dacă degetele sale ar fi fost oriunde altundeva, ar fi zâmbit, dar chiar în clipa aceea… pur şi simplu era peste puterile ei. Aşteptă, inspirând şi expirând, ascultând trosnet ul blând al focului. Ce ciudat. O mai atinseseră şi alţi bărbaţi acolo, dar niciunul nu o întrebase cum. Dacă fuseseră mai îndemânatici, îi plăcuse. Dacă nu, îi îndrumase către alt loc. Mândria bărbaţilor e un lucru tare fragil. Nici prin minte nu-i trecuse vreodată să le spună cum s-o atingă. Să le spună ce-i plăcea cel mai mult.

În sfârşit, o mişcare, o împunsătură timidă. Isabel îşi muşcă buza.

— Ai putea să… mângâi?

— Aşa?

— Mai blând, zise ea trăgând aer în piept.

— Aşa?

Isabel râse, dar era un râs exasperat. Era prea sus, nu descoperise locul acela. Poate că ar trebui…

— Isabel, îi simţi ea dintr-odată răsuflarea în ureche. Am toată noaptea la dispoziţie. Sigur pot să învăţ ce să fac până în zori. Te rog, arată-mi.

O, câtă sinceritate! Şi, ciudat, nu păruse că mândria lui ar fi fost rănită. Părea mai degrabă… curios. Dacă el putea să vorbească atât de sincer despre asta, atunci putea şi ea. În fond, ea trebuia să fie cea sofisticată, cu mai multă experienţă. Asta însemna, fireşte, şi că trebuia să fie mai deschisă la explorări amoroase decât el. Nu? Sau poate că profesorii simpli aveau şi-un chip cu totul neaşteptat, pe care ea nu-l văzuse niciodată. Ezitase prea mult.

— Isabel.

— Doar…

Întinse mâna şi-i întâlni degetele puternice. O clipă, degetele lor se împletiră.

— Nu e prea mare, cam de mărimea unui bob de mazăre, dar e foarte sensibil şi trebuie atins în locul nimerit, zise ea îndrumându-l. E o cută mică de piele… Dacă o atingi, se naşte o senzaţie puternică, dar mie nu-mi

place să fie trasă în sus. Dacă ai vrea doar să…

Îi mişcă degetul într-un cerc uşor, atingerea care-o înfiora cel mai mult. Atingerea pe care niciun bărbat nu i-o oferise vreodată.

— Aşa? întrebă el în şoaptă, iar Isabel îi simţi răsuflarea pe coapsă.

— Da, da, e foarte…

Înghiţi în sec. Era în adevăr o senzaţie minunată să stea întinsă acolo şi să se lase mângâiată. Dar, dacă mai continua…

— Poate că ar trebui să trecem mai departe.

— Ce-i drept, e drept, zise el şi-n glas i se citea un amuzament întunecat. Îmi place să te privesc. Să te miros.

Doamne Sfinte!

Îl simţi cum îi desface mai larg coapsele, îi simţi pieptul aşezându-se între ele, braţele care-i învăluiau picioarele. Faţa probabil că era chiar în dreptul părţilor ei intime, iar ochii lui priveau cum… Gura lui Winter îi atinse pielea dintre pliurile depărtate, iar ea oftă adânc, neputând să respire. Degetele lui încă o mai mângâiau…

— Ţi-am făcut rău?

— Nu!

Îl apucă de păr şi-l trase în jos, uitând de sfială şi maniere alese. Iar el se dovedea un învăţăcel isteţ. O gustă, limba dansând în jurul degetelor, desfăcându-i pliurile, sărutând-o adânc, până ce Isabel se simţi cuprinsă ca de o furtună violentă, gâfâind şi uitând de sine şi de trecerea timpului. Se arcui sub el, simţind ca prin vis că-i prinsese coapsele, gonind pe aripile furtunii.

Când deschise în sfârşit ochii, el era întins alături, aşteptând răbdător, cu mâna aşezată posesiv pe pântecul ei. Întinse o mână, urmărind gânditoare linia gurii lui.

— Vino la mine.

Îşi desfăcu picioarele ca o invitaţie, iar el se aşeză deasupra. Îi luă mădularul întărit în mână şi-l îndreptă către deschizătura umedă, privindu-i pe sub pleoapele întredeschise chipul încordat.

— Acum, şopti ea, acum.

El se ridică, o pătrunse, dar părea că ezită.

— Nu te înfrâna.

— Nu vreau să-ţi fac rău, spuse el printre dinţii încleştaţi.

— Nu-mi faci, şopti ea zâmbind. Vreau să te simt. Fiece bucăţică din tine.

Şi-i prinse sfârcul între degete. Ceva păru să cedeze în el. Se trase înapoi, apoi se împinse în ea repede şi cu putere. Ochii lor se întâlniră. Ai lui erau hotărâţi, apoi veni eliberarea, făcându-i chipul să se cutremure, şi venele de pe gât să se întindă. Se mai împinse o dată şi rămase acolo, lipit strâns de ea, parcă luând-o în posesie pentru veşnicie.

Zâmbetul ei tremură. Se părea că veşnicia nu fusese făcută pentru ei.

*

Preţ de-o clipă, mintea lui Winter se opri în loc. Toate grijile, preocupările, toate gândurile încetară. Întins pe covoraşul din faţa căminului, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând iute, nu mai simţea decât linişte. Şi minunata căldură a femeii de lângă el. Pace deplină.

Isabel îşi plimbă degetele pe pieptul lui, gâdilându-l un pic.

— Winter?

— Hmmm?

— Cum ai ajuns să fii Fantoma din St. Giles?

Winter deschise ochii. Gândurile şi amintirile dădură năvală cu atâta putere, încât aproape că-l duru.

— M-a învăţat un bărbat, pe numele său Sir Stanley Gilpin.

Ea se ridică într-un cot, aplecându-se asupra lui. Mişcarea Îi făcu sânii să se legene lin, timp de-o clipă captând întreaga lui atenţie.

— Ce vrei să spui?

Părul Isabelei era încă strâns într-o coafură

complicată, dar el îşi dorea foarte mult să şi-l desfacă. Nu o văzuse niciodată cu părul desfăcut.

— Sir Stanley a fost un bun prieten al tatălui meu şi binefăcătorul căminului până la moartea sa, acum doi ani. Era văduv. Iii copilărie, venea la noi şi vorbea cu tata despre religie şi filosofic. Erau prieteni de când se ştiau, dar aveau firi deosebite.

— În ce fel?

Căzut pe gânduri, îi scoase un ac din păr.

— Tata era un om foarte sobru.

— Aşa ca tine, zâmbi ea.

El încuviinţă din cap şi mai scoase un ac.

— Da, ca mine. Muncea din greu cât era ziua de lungă, iar seara citea Biblia şi ne asculta la lecţii pe mine şi pe surorile mele. Puţinii bani ce-i prisoseau erau puşi deoparte şi, în cele din urmă, i-a folosit ca să înfiinţeze orfelinatul. Credea că oamenii trebuie să-şi închine viaţa ajutorării semenilor.

Isabel îşi împreună mâinile pe pieptul lui şi îşi sprijini bărbia pe ele.

— Şi Sir Stanley?

— Tata îl iubea ca pe-un prieten, dar îl vedea ca pe-un fluşturatic. Sir Stanley iubea romanele şi poezia, teatrul şi opera, ba chiar a scris câteva piese, deşi trebuie să recunosc cinstit că nu erau prea reuşite.

— Pare un om încântător, spuse Isabel zâmbind larg.

Winter clipi, iar mâinile îi încremeniră în părul ei. Nu se gândise niciodată la asta, însă…

— Da, cred că aşa a fost. Oricum, nu semăna deloc cu tata. Când eram copil, îl admiram foarte mult.

Îl copleşi o vină străveche. Tatăl lui fusese întruchiparea unui bărbat virtuos – credincios, muncitor, darnic. Sir Stanley însă fusese o fire exuberantă, mereu cu idei ciudate în minte, deloc cu picioarele pe pământ şi ciudat de fascinant pentru un tânăr.

— Ar fi greu să nu admiri un astfel de om, îi spuse Isabel cu blândeţe.

El îi aruncă o privire şi se întrebă dacă ştia ea oare ce simţământ de vină-l copleşea? Scutură din cap şi îşi depănă în continuare povestea.

— Sir Stanley fusese un negustor şiret, în tinereţile lui. Făcuse avere investindu-şi banii în Compania Indiilor de Est. Mai târziu, dacă nu mă înşel, şi-a deschis un teatru. Oricum, când am împlinit şaptesprezece ani, îl ajutam deja pe tata la cămin…

Isabel se ridică dintr-odată.

— Ai început atât de tânăr?

Winter reuşise să-i elibereze o şuviţă lungă de păr şi acum i-o răsucea pe deget, urmărindu-i mişcările.

— Da. De ce? Mulţi se apucă de-o meserie la vârsta asta.

Sprâncenele ei delicate se încruntară.

— Da, fireşte, însă… zise, dar clătină din cap gânditoare. Tu ai avut vreun cuvânt de spus în toate astea?

— Adică dacă m-am gândit vreodată să las baltă căminul şi toţi copiii de acolo…

— Winter! îl certă ea.

Părea revoltată. Winter găsi încă un ac şi-l scoase din păr.

— Dacă te ajută cu ceva, să ştii că-mi place munca mea. Mi-a plăcut întotdeauna.

— Şi dacă nu ţi-ar plăcea?

— Aş face-o oricum, spuse el cu blândeţe. Cineva trebuie să facă asta.

Ea se întinse iarăşi pe pieptul lui.

— Asta este. De ce trebuie să fii mereu tu?

— De ce nu?

O a doua şuviţă îi căzu pe umeri, iar el o trase şi-o plimbă pe buze. Părul Isabelei mirosea a violete.

— Vrei să mai vorbim despre asta sau vrei să auzi povestea despre cum am devenit Fantoma din St. Giles?

Ea strâmbă din nas cu o mutriţă adorabilă, şi-o fluturare de fericire dulce străbătu pieptul lui Winter.

— Fantoma.

El înclină din cap.

— Munceam la cămin de vreo trei sau patru luni, când s-a petrecut… ceva neplăcut.

Pentru o clipă îşi îndreptă atenţia numai asupra unui ac pe care-l scoase din părul Isabelei, de la ceafă, dar ştia prea bine că trage de timp. Ea aşteptă răbdătoare, fără o mişcare şi fără o vorbă. În sfârşit, ochii li se întâlniră. Winter înghiţi un nod.

— Am fost trimis să aduc un copil. Ni se spusese că rămăsese orfan după moartea tatălui. Când am ajuns la încăperile sărăcăcioase unde îşi duseseră traiul, copilul tocmai era vândut unui codoş.

Winter o auzi trăgând brusc aer în piept.

— Doamne sfinte!

Da, într-adevăr, Doamne sfinte… îşi amintea încăperea micuţă, unde se înghesuiau vreo duzină de adulţi, dar şi de copilul înspăimântat. Era roşcat, căpşorul lui strălucind ca un far în mijlocul acelei mizerii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Isabel, şi vocea ei joasă, guturală, îl aduse înapoi, îndepărtându-l de amintirile negre.

— Am încercat să-i opresc, spuse el, cu toată atenţia îndreptată către şuviţele mătăsoase dintre degete. Îşi aminti de pumnii azvârliţi în toate părţile. Durerea ţâşnind din coastele rupte, azvârliţi în toate părţile. Chipul scăldat în lacrimi al băieţelului care fusese luat şi dus de acolo. Nu am izbutit să-l salvez.

— Of, Winter, şopti ea, sărutându-l dintr-odată şi prinzându-i faţa în mâinile ei delicate. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Fiecare cuvânt era un sărut pe obrajii, gâtul şi buzele lui. Winter se întinse şi-i cuprinse chipul în mâini ca s-o poată săruta cum se cuvine: adânc şi pătimaş. Vechea durere se împleti şi se contopi cu dulceaţa clipei, până ce în cele din urmă, se risipi. Dar nu de tot.

Se retrase şovăind, mângâindu-i obrazul cu degetul mare.

— Mulţumesc.

— Nu trebuia să treci prin astfel de clipe, atât de tânăr, se mânie ea.

— Şi copilul? întrebă el blând.

— Nici el n-ar fi trebuit sa treacă prin aşa ceva, se mânie Isabel şi mai tare.

Zâmbetul lui Winter era trist. Ştia ea oare că astfel de lucruri se petreceau în fiecare zi în St. Giles?

— Să ne întoarcem. Sir Stanley a aflat povestea la următoarea lui vizită. M-a luat deoparte şi m-a întrebat dacă mi-ar surâde să deprind o cale de-a mă apăra în mod onorabil.I-am spus da.

Sir Stanley avea cam şaizeci de ani pe-atunci, iar Winter îşi amintea că, în ciuda veseliei şi a zâmbetelor ce-i împodobeau de obicei chipul, părea foarte abătut.

Scoase şi ultimul ac din părul Isabelei şi-şi plimbă degetele prin buclele ei bogate, pieptănându-le şi întinzându-i-le pe umeri.

— Sir Stanley m-a poftit la el acasă şi, vreme de un an, m-a învăţat să folosesc o spadă şi să fac tot soiul de acrobaţii. El însuşi le deprinsese la teatru şi a fost un maestru pretenţios.

— Tatăl tău nu s-a împotrivit?

— El nu avea habar de ce făceam acolo, zise Winter ridicând din umeri. Tata era ocupat cu berăria şi căminul. Cred că se bucura că Sir Stanley mă luase sub aripa lui. Iar Sir Stanley nu-i spusese chiar adevărul despre ce făceam la el acasă.

Isabel ridică dintr-o sprânceană.

— Nu-i spusese chiar adevărul? Winter Makepeace, nu cumva ţ i-ai minţit preacinstitul părinte?

— A fost o ticăloşie din partea mea, ştiu, se ruşină el.

Isabel zâmbi cu gura până la urechi şi îl sărută pe nas.

— Cred că-mi placi mai mult când eşti ticălos.

— Da? întrebă el, căutându-i privirea. Dar lupt să-mi ţin în frâu pornirile ticăloase.

— De ce?

— Vrei să colind străzile precum o sălbăticiune turbată?

— Nu, spuse ea şi fruntea i se încreţi. Dar nu cred că e vreo primejdie, adăugă după ce-l privise îndelung. Tot omul are un strop de ticăloşie în el.

— Poate, se încruntă el. Dar ticăloşia mea este cu adevărat întunecată.

Pletele Isabelei se revărsau minunat pe umeri.

— Prăpastia întunecată de care vorbeai?

— Da, făcu el o grimasă. Poate. M-ai întrebat odată de ce surorile mele nu poartă cu ele umbra acelui loc, aşa, ca mine. Cred că ceva din fiinţa mea trage la răul din St. Giles. Uneori, când văd că un om a suferit sau un copil a fost bătut, simt nevoia să… ucid.

— Dar nu o faci.

— Nu. Mă lupt cu ispita şi o alung, apoi am grijă să nu fac rău decât celor care merită.

— A trebuit… începu ea, dar se opri încruntată, trecându-şi un deget peste pieptul lui. A trebuit vreodată să ucizi pe cineva?

— Nu, răspunse el, tresărind la atingere. Am fost aproape, dar în am oprit de fiecare dată.

— Şi cred c-o vei face şi de-acum înainte, spuse Isabel aşezându-şi braţul pe pieptul lui Winter. Te temi poate de întunericul din sufletul tău, dar mie nu mi-e frică. Eşti un om bun, Winter Makepeace. Cred că atragi răul din St. Giles pentru că simţămintele tale sunt foarte adânci.

— Mulţi m-au învinuit că nu simt nimic, zise el şi colţurile gurii îi zvâcniră.

— Pentru că ai ascuns întotdeauna ce simţi, ţi-ai ascuns trăirile. Şi nu-s toate întunecate. Unele sunt chiar… frumoase.

Avea dreptate? Winter rămase cu ochii pironiţi în tavanul bibliotecii, cufundat în gânduri. Poate că avea. Descoperise că Isabel era o femeie isteaţă. Dar dacă greşea, dacă-şi dădea frâu liber fie şi o clipă… Nu, era prea primejdios.

— Nu trebuie să hotărăşti nimic acum, zise ea. Povesteşte-mi despre costumul arlechinului. Ce te-a împins să-l îmbraci?

— Sir Stanley l-a născocit, răspunse el, uşurat că schimbase vorba. El a fost prima Fantomă din St. Giles, înţelegi? Totul se petrecuse în tinereţea lui.

— Ce? tresări ea, ridicându-se iarăşi. Adică au fost mai multe?

— O, da, zâmbi el văzându-i atitudinea revoltată. De fapt… Ei bine, să zicem numai că legenda Fantomei din St. Giles s-a născut acum mult timp. Câteva zeci de ani, pe puţin. Poate şi mai mult. Sir Stanley a întruchipat o legendă foarte veche. Zilele lui din teatru i-au dat ideea pentru costum. „Oamenii văd ceea ce-şi doresc să vadă”, obişnuia el să-mi spună. Dacă le aduci dinainte o siluetă ce pare fantomatică, însufleţită de puteri neomeneşti, atunci asta vor crede că văd. Într-o luptă, asta lucrează în favoarea ta. Uneori, duşmanul e atât de speriat de mască şi costum, că o rupe la fugă.

— Mmm, murmură ea desenând un cerc în jurul sfârcului său stâng.

Winter simţi că-l stârneşte din nou şi se întrebă dacă avântul lui n-o va speria.

— Aşadar, ziua te îngrijeşti de destinele căminului, iar noaptea te prefaci în Fantoma din St. Giles. Greşesc?

El se încruntă şi răspunse cu o voce golită de expresie:

— Nu chiar în fiecare noapte…

— Nu, fireşte, zise ea aproape mârâind. Bănuiesc că uneori mai şi dormi. Măcar o dată, de două ori pe săptămână.

Winter o privi lung, întrebându-se ce o mâniase. Isabel oftă ţii se ridică, desfăcându-i coapsele. Toate gândurile i se tulburară când îi simţi părţile femeieşti aproape de mădularul lui.

— Şi-o să faci mereu asta?

— Ce? întrebă la rândul lui, din nou atent la chipul ei,

acum încruntat. Să bântui prin St. Giles?

— Şi dacă eşti rănit?

Isabel se aplecă până ajunse aproape să-i atingă obrazul. Sânii îi atârnau ispititori, iar el prinse unul în palmă, simţindu-i greutatea dulce.

— Winter! Ce s-a petrecut după ce te-am adus acasă din St. Giles, rănit?

— M-am întors la cămin şi m-am odihnit, ridică el din umeri, mângâindu-i sfârcul cu degetul mare. Aşa cum am făcut şi altă dată.

— Şi altă dată?

Prea târziu îşi dădu seama de greşeală. Mărturisirea nu reuşi decât s-o înfurie şi mai tare.

— De câte ori ai mai fost rănit?

— Nu de prea multe ori, încercă el s-o liniştească.

Ciudat, dar furia ei nu-i potolea patima. Ba chiar o înteţea. Dar, chiar aşa novice în ale amorului cum se găsea, ştia că, pentru a repeta isprava de mai-nainte, era mai bine să aştepte ca ea să se liniştească.

— De câte ori? întrebă ea ritos, clocotind de furie.

— De trei, poate de patru ori, răspunse el, îndulcind întrucâtva adevărul.

De fapt, pierduse şirul rănilor primite în vreme ce purta straiele Fantomei.

— Winter! exclamă ea cu adevărat întristată. Trebuie să găseşti o cale de-a renunţa.

— De ce? se miră el.

Isabel îl plesni dureros peste piept.

— Nu pricepi? Odată şi-odată o să fii schilodit sau chiar ucis!

— Şşşt…

Îi prinse mâna şi i-o duse la buze, mângâindu-i palma.

— Sunt bine pregătit şi sunt ani de când fac asta, Isabel.

— Nu-mi alunga grijile, de parcă-ar fi un fir de praf, spuse ea plesnindu-l şi cu cealaltă mână.

— Isabel.

O prinse şi de data asta şi-i îndepărtă braţele.

— Ooof!

Nemaiavând de ce să se sprijine, se prăbuşi pe pieptul lui.

— Winter, nu trebuie să…

Obosit de cearta inutilă, o trase mai aproape şi-o sărută. Pentru o clipă, ea se împotrivi. Apoi, cu un oftat, se abandonă sărutului, deschizând buzele şi dăruindu-i ce-şi dorea. Din gâtul lui porni un geamăt adânc, aproape un mârâit. Femeia aceasta îl despuiase de cuminţenie, de judecată şi de voinţă. Nu mai era în stare decât să simtă şi să acţioneze. Fiara din el se trezise şi scotea un răget. Coapsele lui se mişcau deja sub ale ei, atrăgând-o mai aproape. Era atât de tare, încât aproape că simţea cum sângele îi zvâcnea în mădular; simţea dorinţa, nevoia – nevoia de ea.

Parcă intuind asta, ea scoase un sunet liniştitor. Cândva tot avea să-i elibereze încheieturile. Îl mângâie, ca o fecioară care îmblânzeşte o sălbăticiune, iar o parte din el era gata să izbucnească în hohote de râs la gândul acesta. Cealaltă nu voia decât să ia ce
0 se dăruia.

Din fericire, ea se ridică şi-l înlănţui. El scrâşni din dinţi la atingerea ei şi deschise ochii. Isabel se aplecă spre el şi-i urmări atent chipul.

— Şşşt, am eu ce-ţi trebuie.

Oare-şi râdea de el? Ce importanţă mai avea, o accepta şi într-un caz, şi-n celălalt. Nu mai era în stare s-o îndepărteze sau să-şi alunge dorinţa.

Isabel îl primi uşor în ea, şi plăcerea aproape că-l făcu să se elibereze imediat. Îşi muşcă buzele ca să împiedice o asemenea ruşine. Ca să nu se sfârşească atât de repede.

O privi printre pleoapele pe jumătate lăsate. Părea pierdută în propria plăcere, cu capul dat pe spate şi părul curgându-i în cascade. La priveliştea asta, ceva sălbatic şi orb se trezi în el. O parte din el era înăuntrul ei. Trupul *lui* îi aducea un asemenea extaz. Poate că ea credea că nu e

vorba decât de o uniune trupească, dar el ştia că nu era aşa. Era a lui. O mai prevenise că actul acesta fizic însemna mai mult. Era o unire pentru veşnicie. Însă nu-şi pierduse într-atât minţile încât să nu priceapă că ochii ei nu vedeau lucrurile astfel. Trebuia să fie cumpănit, să nu se grăbească. Dacă, între timp, nu-l voia decât pentru aşternut, atunci avea să se folosească de asta ca s-o lege de el.

Întinse mâinile şi-i mângâie sânii aşa cum ştia că-i place, iar când ea oftă de plăcere, fu cuprins de-o bucurie sălbatică. Femeia aceasta. Femeia aceasta era a lui.

Îşi plimbă un deget de-a lungul pântecelui ei, până ajunse la cârlionţii care-i ascundeau mugurele plăcerii, în căutarea micii umflături pe care i-o arătase, mângâind-o uşor, în cercuri. Ea oftă din nou şi-şi deschise ochii albaştri, aprinşi de-o poftă poznaşă.

— Încerci să-mi furi frâiele?

Chiar şi în culmea plăcerii, el ridică dintr-o sprânceană.

— Le ţii tu numai fiindcă ţi-am dat voie.

— Priveşte.

Îşi aşează mâinile îndărăt, pe picioarele lui. Spatele îi era uşor arcuit, bazinul uşor înclinat. Se ridică încet. Poziţia îi oferea lui Winter o privelişte minunată a mădularului ce ieşea dintre pliurile delicate ale pielii ei. O privi îndelung, neputând să-şi ia ochii de la ea. Isabel schimbă lent direcţia, iar carnea lui înroşită se împlântă adânc în ea.

— E bine?

O auzi cum râde cu răsuflarea tăiată. Îşi ridică ochii şi-o văzu îmbujorată, cu o pânză de sudoare ce-i făcea chipul să strălucească Era o zeiţă. O zeiţă crudă, care voia să-l înnebunească.

Se mişcă fără să se gândească, apucând-o de şolduri, arcuindu-se şi răsucindu-se. Isabel era acum întinsă pe spate, iar el se ridică deasupra ei, fără să se dezlipească de trupul ei. Îşi aşeză palmele lângă chipul ei mirat şi-i zâmbi, deşi asta aproape că-l ucise.

— Priveşte.

Ochii ei se îndreptară către locul unde erau uniţi, iar el simţi cum se încordează înăuntrul ei. Se retrase uşor, fiece clipă fiind o agonie dulce, până ce mai rămase doar puţin în ea. Apoi, încet, se împinse cu putere înapoi, până ce şoldurile lor se uniră. Se aplecă, gura lui aproape atingând-o pe a ei – dulce, ispititoare – şi-i şopti:

— E bine?

— Doamne, Winter, gemu ea cu ochii albaştri înceţoşaţi. Încă o dată.

— Cu plăcere.

Şi-o mai făcu o dată. Şi încă o dată. Şi încă o dată. Până ce ea începu să geamă la fiecare retragere şi împingere. Până ce aproape simţi că pieptul îi era sfâşiat. Până ce degetele ei se înfipseră, cerşind, în carnea lui. Până ce nu se mai putu stăpâni. Până ce fiara fu eliberată şi se aruncă asupra ei, scăpată din frâu.

La final, când el se arcui cu un rictus de plăcere dulce, când ea îl privi cu ochi pierduţi şi-i atinse uşor obrazul asudat, ştiu. Îşi revărsase sufletul în adâncurile ei, odată cu sămânţa.

Capitolul 13

Apoi, Adevărata Dragoste luă o sticluţă şi se aşeză, gândindu-se la ce însemna Arlechinul pentru ea şi la cum jelise când îl pierduse. Tristeţea ce-o cuprinse îi aduse în ochi lacrimi pe care le strânse cu grijă în sticluţă...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Era încă întuneric când Isabel urcă scările ce duceau către dormitorul ei, dar zorii erau aproape. Rămăsese lângă Winter după ce făcuseră dragoste a doua oară, aţipind un

pic, bucurându-se de apropierea lui. După ce el, în sfârşit, se ridicase şi se îmbrăcase, nu se îndurase să părăsească biblioteca de îndată. Se răzgândise numai fiindcă ştia că servitorii aveau să se întrebe de ce-şi petrecuse noaptea acolo. Erau oameni de încredere – îi plătea regeşte – dar erau totuşi oameni. Era mai înţelept să nu le dea şi alte motive de bârfă în afară de legătura ei cu Fantoma din St. Giles.

Era prea devreme până şi pentru slujnică să se trezească şi să cureţe căminele, însă, de îndată ce ajunse în iatac, Isabel îşi dădu seama că nu era singură. Chiar lângă uşă se zărea o mică siluetă ghemuită. Uluită, Isabel se opri şi se uită lung la Christopher. Coridorul era îmbrăcat în covoare, dar, chiar şi aşa, podeaua nu putea oferi prea mult confort pentru odihnă. Cu toate acestea, băieţelul dormea dus, ca un şoricel ghemuit pe-o coastă, pieptul ridicându-i-se şi coborând lin. Părea un nou-născut. Avea părul blond şi ochii albaştri ai mamei, dar, cum se uita la el, observă că nasul şi bărbia erau moştenite de la tată. Într-o bună zi va fi leit dragul de Edmund.

Isabel oftă. Nu era nici ţipenie prin preajmă şi fără îndoială că sărmana Carruthers încă dormea buştean în patul din camera copilului. N-avea cine s-o ajute. Cu multă grijă, dar oarecum cu stângăcie, nefiind obişnuită cu asta, se aplecă şi luă în braţe trupuşorul cald al băieţelului adormit. Acesta nu scoase niciun sunet în timp ce-l purta în braţe spre pat, dar greutatea lui o miră întrucâtva. Îl aşeză binişor pe pat şi-i trase aşternuturile până la bărbie.

— El e aici? întrebă Christopher, clipind din ochii albaştri somnoroşi şi rostind cuvintele cu atâta greutate, că Isabel nu ştiu dacă se trezise sau încă mai dormea.

— Cine? îi şopti ea.

— Fantoma, răspunse el, acum vorbind limpede. Am visat că a venit şi v-a salvat, milady.

— De la ce să mă salveze? se miră Isabel, cu un colţ al gurii arcuit.

Băieţelul se ghemui pe-o parte şi-o privi fără să

clipească.

— Am visat că plângeaţi singură într-un turn, iar Fantoma a venit să vă salveze.

— Ah, făcu ea cu sprâncenele încruntate, mirată că un băieţel putea avea astfel de vise ciudate. A fost numai un vis, Christopher. Sunt teafără, după cum vezi.

El încuviinţă din cap şi căscă de-i trosniră fălcile.

— Atunci, înseamnă că v-a salvat.

Logica lui Christopher o făcu să clipească, dar băieţelul se porni să sforăie uşurel. Isabel rămase o vreme nemişcată, uitându-se lung la el, la copilul acesta care se încăpăţâna să-i fie în preajmă oricât de des l-ar fi alungat. La copilul acesta care-i cerea o dragoste de mamă, aşa puţină şi veştejită cum era. Lacrimile îi inundară ochii. Îşi aminti de vorbele pe care i le tot spusese Winter: „Dacă nu eu, atunci cine?” N-avea în veci să fie o sfântă, ca el, dar poate că măcar atâta lucru, un lucru mic, neînsemnat, putea să facă şi ea.

*

Peach dormea şi ea dusă. Winter o privea lung, întrebându-se ce era mai nimerit să facă pentru micuţa evreică. Nu ştia prea multe despre evreii din Londra, doar că erau de fapt în afara legii şi că îşi duceau viaţa în taină. Ar fi putut s-o boteze, îşi spuse, şi s-o crească în legea creştină, dar ceva în sufletul lui tresări la gândul c-ar fi putut s-o schimbe până într-acolo. C-ar fi ajuns s-o înveţe să mintă şi să se ascundă toată viaţa.

Măcar acum arăta mai bine decât în primele zile când sosise la cămin. Obrajii i se împliniseră şi prinseseră culoare, ba chiar părea să se fi înălţat puţin, dacă aşa ceva era cu putinţă într-un răstimp atât de scurt. Dodo era cu ea, ghemuită protector în braţele lui Peach. Micuţul terier îl măsură din priviri, bănuitoare, dar măcar nu mai mârâi la el.

Winter îşi mută ochii la celălalt copil din patul îngust.

— Joseph.

Joseph Tinbox, care dormea cu braţul deasupra capului şi c-un picior azvârlit peste marginea patului, deschise ameţit un ochi.

— Ce…?

— Ce cauţi în patul lui Peach? îl întrebă Winter cu blândeţe.

Băiatul se ridică în capul oaselor, cu părul lipit de ţeastă la spate şi ridicat, în faţă.

— A visat urât.

— A visat urât, repetă Winter ridicând bănuitor din sprânceană.

— Da, răspunse băiatul, acum treaz de-a binelea şi cu o expresie foarte sinceră pe chip. Nu puteam s-o las să doarmă singură.

— Şi-ai auzit că visa urât, tocmai din celălalt capăt al holului, din dormitorul băieţilor?

Joseph deschise gura, dar abia atunci îşi dădu seama de hibă: din dormitorul aflat în celălalt capăt al coridorului, n-ar fi avut cum să audă altceva decât un urlet. Îşi plecă fruntea, uitându-se la Winter prin desişul părului.

— A visat urât, mi-a spus chiar ea.

Winter oftă. Era bine că băiatul voia s-o ocrotească, dar…

— Ai ajuns la o vârstă, Joseph, când nu se mai cuvine să dormi în acelaşi pat cu o fată, chiar şi pentru o cauză nobilă.

Judecând după privirea lui nedumerită, era limpede că Joseph habar n-avea despre ce vorbeşte. Chiar şi aşa, adevărul era că lumea era croită strâmb şi oamenii îşi judecau aproapele nu după binele de care erau în stare, ci după gândurile cele mai ticăloase din inimile lor.

— Hai, Joseph. Peach e destul de mare să doarmă şi singură, îl îndemnă Winter luându-l de mână. O are şi pe Dodo lângă ea, fi o apere.

Joseph Tinbox îi aruncă o privire încărcată de străvechea înţelepciune a copiilor.

— Dodo e câine, domnule. Nu poate să-i răspundă când Peach vrea să povestească despre ce i s-a întâmplat.

— Îmi cer iertare, ai mare dreptate, spuse Winter încuviinţând. Peach îţi povesteşte peripeţiile prin care a trecut?

Joseph făcu semn din cap că da, însă nu scoase o vorbă.

— Am înţeles. Winter se uită prin cameră, cu sprâncenele împreunate, apoi continuă: Atunci, poate că ar trebui să facem un târg. Ce-ai zice să dormi într-un pat lângă Peach? În felul ăsta, o poţi asculta când vrea să-ţi vorbească, dar să vă şi odihniţi amândoi cum se cuvine.

Joseph cugetă solemn, ca un judecător, apoi dădu din cap cu hotărâre.

— E un târg bun, zic.

Se căţără în pat şi căscă. Winter luă lumânarea şi se întoarse să plece. Curând aveau să se ivească zorile. Dar Joseph îl opri cu o întrebare.

— Domnule?

— Da?

— Unde vă duceţi noaptea?

Winter se opri şi aruncă o privire peste umăr. Joseph îl urmărea cu nişte ochi foarte înţelepţi pentru un copil de vârsta lui. Dintr-odată Winter simţi toată povara minciunilor.

— Merg să îndrept nedreptăţile.

Se aştepta la mai multe întrebări – Joseph avea, de obicei, desaga plină, iar răspunsul lui nu fusese prea lămurit –, dar băieţelul se mulţumi să încline din cap.

— Mă învăţaţi şi pe mine, într-o bună zi?

Winter făcu ochii mari. Să-l înveţe să…? Mintea lui refuză gândul de a-l pune în primejdie pe Joseph. Dar, de va fi vreodată ca Fantoma să aibă un ucenic, ştia în adâncul sufletului că altul mai curajos decât acest flăcău n-ar fi găsit.

Şovăi o clipă, apoi vorbi:

— Mă mai gândesc.

— Mulţumesc că mă lăsaţi să stau cu Peach, domnule, clipi el somnoros.

— Mulţumesc că ai grijă de ea, Joseph, şopti Winter, cu pieptul tresărind de-o emoţie răsărită ca din senin, apoi închise uşa în urma lui.

*

— Unde mergem? întrebă Christopher nerăbdător, în după-amiaza următoare.

— Într-un loc cu mulţi copii, îi răspunse Isabel. Poate găseşti un tovarăş sau doi de joacă.

Christopher nu părea prea convins.

— Oare o să le placă de mine?

Isabel simţi un junghi dureros. Îl luase pe Christopher şi plecaseră într-o vizită la cămin, dintr-o toană. Fusese tare fericit în dimineaţa aceea, când se trezise în patul ei, iar ea nu-l certase. Se gândise că poate s-ar fi bucurat să fie în tovărăşia unor copii de vârsta lui, dar de fapt ce ştia ea despre copii? Poate că tocmai făcuse o greşeală cumplită. Christopher părea de-a dreptul înspăimântat! Nu prea fusese în preajma altor copii. Louise îl mai lua din când în când în vizită, însă ea nu avea familie, iar prietenii ei nu aveau copii. În scurta lui viaţă, Christopher trăise mai mult izolat.

Deşi nu-i era mamă, Isabel se simţi vinovată. Ar fi trebuit să bage de seamă mai demult cât de singur era. Şi, constată ea din senin, lui Winter trebuia să-i mulţumească pentru faptul că acum era mai atentă la astfel de lucruri. Îi deschisese ochii asupra lumii şi asupra propriei vieţi şi îi trezise ceva în adâncurile sufletului.

Gândul acesta o nelinişti. Legătura lor era menită să nu dăinuiască. Într-o zi – poate nu prea îndepărtată – va trebui să-l părăsească. Dar, cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât era mai cucerită de ochii lui întunecaţi, serioşi. Ochii aceia îi vedeau sufletul cum n-o mai făcuseră alţii până atunci.

Isabel se cutremură. Când îl va părăsi pe Winter, va fi ca şi cum va lăsa în urmă un strat de piele.

— Milady?

Vocea subţire a lui Christopher o aduse înapoi în prezent. Se uită la el şi-i zâmbi încurajator.

— Nu ştiu dacă te vor plăcea, îi răspunse, dar dacă te porţi frumos cu ei, nu cred că-ţi vor găsi pricină.

Nu părea să-l fi liniştit prea mult. Isabel privi pe fereastră şi oftă în tăcere. Fără îndoială că Winter o va crede o nesocotită, fiindcă îl ducea pe Christopher la cămin.

Dar, peste o jumătate de ceas, când se întâlniră, alte gânduri mi i dădeau pace bărbatului. Stătea pe treptele din faţa căminului, vorbind cu căpitanul Trevillion, ofiţerul de cavalerie.

Zărindu-i, Isabel îşi ridică fustele şi iuţi pasul în direcţia lor.

— Bună dimineaţa, domnilor, le strigă când ajunse aproape de ei.

Căpitanul Trevillion îşi scoase pălăria înaltă şi se înclină fără să coboare de pe cal, dar Winter îi aruncă doar o scurtă privire. Rămase o clipă cu ochii la Christopher, aflat lângă Isabel, apoi se întoarse iarăşi la căpitan.

— După cum spuneam, n-am zărit deloc Fantoma azi-noapte, căpitane.

Isabel simţi cum i se strânge inima. Doamne, oare intrase căpitanul la vreo bănuială?

— Dar aţi fost plecat până târziu, din ce-mi spun copiii, zise Trevillion mieros, îndreptăţind teama Isabelei. Nu se poate să nu fi auzit ceva.

— Împuşcături, răspunse Winter blând. Dar, căpitane, vă asigur că mi-am făcut un obicei din a mă ţine departe de orice sunete de încăierare.

— Fantoma a ucis un gentilom azi-noapte, mârâi soldatul, după cum sunt sigur c-aţi aflat. Sunt încredinţat că ne veţi da de veste mie şi oamenilor mei de îndată ce aflaţi ceva.

— Aveţi cuvântul meu de onoare, promise Winter

solemn.

— Bun, zise căpitanul dând din cap, apoi se întoarse către Isabel. Cred că vestea a ajuns şi la urechile dumneavoastră, milady. În clipa de faţă, St. Giles e un loc prea primejdios pentru plimbări.

— Grija dumneavoastră, căpitane, îmi încălzeşte inima, ca întotdeauna, îi zâmbi ea şi-i făcu un semn cu mâna lui Harold, care şedea respectuos la câţiva paşi în urma ei. Dar sunt însoţită de servitorul meu.

— Omul e înarmat? întrebă ritos căpitanul.

— Întotdeauna.

— Ei bine, să nu vă prindă întunericul pe-aici, îi ordonă căpitanul Trevillion, de parcă ar fi fost un ostaş de-al său, apoi întoarse calul şi adăugă: Iar dumneavoastră, domnule Makepeace, să nu vă uitaţi făgăduiala.

Fără să mai aştepte răspuns, se îndepărtă la galop.

— De ce era furios căpitanul? întrebă Christopher în timp ce-l urmărea dispărând în zare.

Cât durase discuţia, se uitase cu ochii mari la calul uriaş şi la uniforma impresionantă a călăreţului.

— A muncit noaptea întreagă, îl lămuri Winter cu blândeţe, vorbind direct cu el. Căpitanul Trevillion e pesemne foarte obosit. Ai venit în vizită pe la noi, Christopher?

— Da, domnule, spuse el, ascunzându-se sfios între fustele Isabelei. Doamna spune că aici sunt copii cu care pot să mă joc.

— Doamna spune adevărul.

Winter îi adresă Isabelei un zâmbet larg – atât de rar întâlnit la el –, care-i făcu inima să bată mai repede.

— Mă bucur că Lady Beckinhall s-a gândit să te aducă la noi, Ai venit să mă mai dăscăleşti cum să mă port ca un gentilom, milady?

— Astăzi, nu, deşi mi-e teamă că lecţiile noastre sunt abia la început, răspunse ea ţuguindu-şi buzele. Nu, mai ales după noaptea trecută şi… soarta cruntă a domnului Fraser-Bumsby, continuă ea după o scurtă privire aruncată

lui Christopher. Cred că întrecerea dintre tine şi domnul d'Arque ar trebui oprită pentru o vreme. Oricum, nici nu cred că mai are vreo însemnătate, mai cu seamă după ce-ai părăsit balul fără să-ţi iei rămas-bun de la cineva.

— Te-ai ales cu o însărcinare cu adevărat grea, murmură Winter în vreme ce deschidea uşa de la intrare şi-i conducea înăuntru.

— Of.

Isabel îşi dădu ochii peste cap, dar era în toane prea bune în acea după-amiază ca să-l certe.

— Cred că bucătăreasa noastră a copt nişte chifle azi-dimineaţă, dacă vrei să mergi să vezi, îi spuse Winter lui Harold.

— Da, domnule.

Servitorul se îndreptă spre bucătării, iar Christopher se uită după el cu jind.

— Poate c-ar trebui să mergem şi noi să vedem de chifle, murmură Winter. Dar, înainte de asta, ce-ar fi să vedem cum stau băieţii cu învăţătura?

Auzindu-l pomenind de băieţi, Christopher păru nerăbdător, dar şi puţin speriat. Nu-i răspunse, dar luă mâna întinsă de bărbat. Winter se uită cu ochi calzi la Isabel, peste capul băieţelului.

Urcară tustrei scările ce duceau către etaj, unde se aflau carnetele de studiu, deasupra dormitoarelor. Pe măsură ce se apropiau, Isabel se gândi că era neobişnuit de linişte aici, iar când intrară se lamuri şi de ce: copiii erau la ceaiul de după-amiază. Se întinseseră nişte mese lungi şi fiecare băiat avea dinainte o cană aburindă şi o farfurie cu o chiflă pe ea.

— Aha, văd c-am sosit tocmai la timp, şopti Winter.

Capetele se îndreptară în direcţia vocii lui şi, la semnul lui Nell Jones, băieţii salutară în cor:

— Bună ziua, domnule Makepeace!

— Bună să vă fie inima, băieţi!

Winter făcu semn către un loc liber pe una dintre bănci, părând uşor amuzat, deşi nu zâmbea.

— Vreţi să luaţi ceaiul cu noi, Lady Beckinhall?

Ba îi promise din ochi răzbunare, iar buzele lui se destinseră într-un zâmbet. Se aşeză lângă ea şi-i turnă o ceaşcă din ceaiul care, adăugând lapte şi zahăr fără să fie rugat, apoi i-o întinse.

Christopher stătea cam ţeapăn pe banca din faţa lor, fără să îndrăznească să guste din ceai, dar privind cu jind la chifla din farfurie.

— E mama ta?

Un băiat, care părea de vârsta lui, se aplecase şi-i pusese întrebarea c-o voce răguşită. Christopher aruncă o căutătură prudentă înspre Isabel.

— Nu.

— Dar mamă ai?

— Da. Tu?

— Nu. Niciunul dintre noi n-are. De-asta suntem aici, la cămin.

— O…

Christopher se gândi o clipă la ce auzise, apoi luă chifla şi muşcă din ea.

— Eu n-am tată.

Băiatul dădu din cap cu un aer înţelept.

— Nici eu. Vrei să vezi un şoarece?

— Da, te rog, zise Christopher vădit interesat.

— Henry Putman, zise Winter fără să ridice privirea.

— Da, domnule? răspunse băiatul care vorbise până atunci cu Christopher, uitându-se la Winter cu ochi nevinovaţi.

— Sper că aşa-zisul şoarece e undeva, afară.

Henry Putman îşi încreţi fruntea, iar Winter oftă.

— Poate te ajută Christopher să-l duci afară, după ce terminaţi ceaiul.

— Da, domnule, încuviinţă Henry Putman dând viguros din cap şi luând o înghiţitură mare de ceai. Poate ne ajută şi Joseph Chance. Că doar el l-a salvat din ghearele lui Soot.

Un al treilea băieţel dădu din cap cu convingere,

muşcând din chiflă.

Peste cinci minute, Isabel îl urmări cu privirea pe Christopher, care se îndepărta în goană împreună cu noii săi prieteni. Restul copiilor dispărură şi ei în acelaşi fel. Din câte se părea, sosise ora exerciţiilor în aer liber.

— Te porţi tare frumos cu ei.

— Nu-i greu. Nu trebuie decât să îi respecţi şi să-i asculţi.

— Poate ţi se pare uşor, zise ea. Ou mereu îmi fac griji legat de ce îi spun. Sau de ce nu îi spun.

— Cred că toate mamele manifestă aceste griji faţă de modul în care îşi cresc copilul.

— Nu sunt mama lui, se încruntă ea.

— Fireşte că nu, murmură el. Dar l-ai adus azi aici. Ultima dată când l-am văzut în preajma ta, îi dădeai ordine. Ce s-a petrecut între timp?

— Nu ştiu. Poate s-a prins de mine ceva din sfinţenia ta.

El ridică dintr-o sprânceană. Isabel oftă.

— Sau poate că am obosit să îi fac şi lui rău, şi mie, tot alungându-l.

Pe chipul lui Winter apăru un surâs cald şi neaşteptat, iar ea se întrebă preţ de-o clipă dacă îl va vedea vreodată râzând.

— Oricum ar fi, mă bucur că l-ai adus.

Isabel ridică stânjenită din umeri, aruncându-şi privirile curioase prin încăpere. În afară de bănci şi de masa cea lungă, nu mai era niciun alt fel de mobilier pe-acolo. Podeaua de marmură era goală. Pe-o etajeră singuratică se vedeau un teanc de tăbliţe de scris şi-o carte, probabil Biblia, judecând după grosime. Se întoarse iarăşi spre el.

— Încăperea aceasta e foarte spartană. Bănuiesc că aveţi bani să aranjaţi puţin căminul.

Winter păru surprins de remarca ei.

— Ce schimbări am putea aduce?

— Nu de mine atârnă o astfel de hotărâre… începu ea, dar se opri şi clătină din cap. De pildă, un covor. Sunt

convinsă că podeaua e foarte rece iarna. Câteva gravuri înrămate, poate chiar tablouri la care să se uite copiii. Perdele la ferestre.

Şirul vorbelor ei se întrerupse din nou, fiindcă-l observase zâmbind.

— De ce mă priveşti aşa?

— Doar îţi admiram darul de-a şti cum să faci dintr-o casă un cămin primitor.

— Nu-i mare scofală, pufni ea.

Rămăseseră singuri în camera de studiu. Din senin, el o trase mai aproape şi-o sărută repede şi apăsat. Apoi se trase înapoi, lăsând-o fără suflare.

— Vrei să-mi transformi căminul într-un astfel de loc primitor, Isabel?

Ea încuviinţă din cap, neobişnuit de tăcută, dar numai fiindcă-l văzuse ce mulţumit era. Se întrebă cu groază dacă nu cumva voise să spună altceva.

Isabel nu ştia dacă să-l aştepte în noaptea aceea. Winter nu-i dăduse niciun semn – în afară de acel sărut fierbinte, pe care i-l furase în camera de studiu a copiilor – că ar fi vrut să o revadă. Că ar fi vrut să împartă din nou aşternutul cu ea.

Se trezi totuşi în bibliotecă, în toiul nopţii, după ce toată lumea din casă adormise. Rătăci printre rafturi, trecându-şi degetele peste cotoarele învelite în piele şi mătase, scoţând câte-o carte ici şi colo, doar ca s-o aşeze de îndată la loc. Vai! Era la fel de înduioşătoare precum o tânără care, făcându-şi debutul în societate, pândea de după perdelele din salonul mamei apariţia trăsurii unui eventual pretendent.

Când, în sfârşit, auzi fâşâitul uşor al uşii ce se deschidea, nu fu în stare nici măcar să se prefacă nepăsătoare. Se întoarse ca o furtună şi inima îi tresări de bucurie – purta costumul de Fantomă.

— Vrei să atârni în ştreang? îl certă ea traversând încăperea. Vrei să ajungi martirul locuitorilor din St. Giles? Nu-i de ajuns că le dăruieşti fiecare clipă din zi şi din

noapte, acum îţi dai şi viaţa pentru ei?

— Nu vreau să ajung martir, te asigur, zise el cu blândeţe, privind cum îi aruncă la podea pălăria şi masca şi îi desface mantia.

— Atunci ţi-ai ales o cale tare ciudată de-a o arăta, spuse Isabel, încruntându-se la butonii de la cămaşa lui ca să nu izbucnească în lacrimi. Dacă eşti prins, te vor spânzura pe loc, şi nu va avea cine să te scape în ultima clipă, aşa cum s-a întâmplat cu Mickey O'Connor, piratul. Nu *are* cine să te scape.

— Isabel. Îi prinse mâinile tremurânde şi le ţinu strâns, în ciuda încercărilor ei de-a se elibera. Şşşt, n-o să mă prindă nimeni.

Nu voia să plângă în faţa lui.

— Nu eşti de neînvins, îi şopti. Ştiu că asta crezi, dar greşeşti, eşti din carne şi sânge, supus aceloraşi legi ca oricare alt om.

— Nu te purta aşa, şopti el sărutând-o pe gât.

— Cum, dacă te încăpăţânezi să-ţi rişti viaţa în felul ăsta?

Winter o ridică în braţe şi-o aşeză pe masa din bibliotecă, stând între picioarele ei desfăcute.

— Trebuie să-i găsesc pe copiii aceia, Isabel. Au nevoie de mine.

— Toată lumea din St. Giles are nevoie de tine, zise şi-i apucă părul cu amândouă mâinile. Dar dacă tu ai avea nevoie de ei, nici e a le-ar păsa. Doar te-au fugărit şi te-au atacat când l-ai salvat pe pirat!

— Oare ar trebui să-i ajut numai pe cei care au curajul să mă ajute la rândul lor? murmură el strângându-i fustele în pumnii încleştaţi. Sau poate numai pe aceia care se dovedesc mai milostivi?

— Nu, sigur că nu, tresări ea simţindu-i palmele mari mângâindu-i coapsele. Chiar dacă ar exista o astfel de întrecere, nici n-ai lua-o în seamă. Tu îi salvezi deopotrivă pe cei care merită şi pe cei care nu-s demni. Eşti un sfânt, la naiba!

El chicoti scurt, iar ea îşi dădu seama că era prima dată când auzea sunetul acela venit de la el. Apoi mâinile lui poposiră acolo ţii orice gând îi fugi din minte. Winter se aplecă spre ea, în vreme ce degetele lui îi găsiră locul special şi-l mângâiară delicat.

— Iartă-mă că-ţi provoc atâta îngrijorare. Aş face orice ca să fii fericită.

Isabel deschise larg ochii şi întinse mâna să-i atingă obrazul.

— Chiar şi să renunţi la Fantoma din St. Giles?

Dar el nu răspunse. Fie pentru că nu voia s-o dezamăgească, fie pentru că degetele ei, care îi desfăceau pantalonii, îi distrăgeau atenţia.

Îşi întoarse faţa către ea, chiar când Isabel îi găsi şi ultimul nasture şi-şi strecură mâna înăuntru. Îl găsi întărit şi fierbinte, aşa cum bănuia că este, aşteptând-o nerăbdător. Îl cuprinse, primindu-i în acelaşi timp limba în gură şi degetele în adâncurile ei, şi gemu. Ştia că-i simţea umezeala, dar nu se putea opri. Nu mai fusese niciodată aşa, atât de adevărat şi de puternic. Toate culorile lumii ei izbucneau pline de viaţă când era în preajma lui, O umplea de energie, o trezea din amorţeală.

Era pe margine, dar nu voia să se prăbuşească fără el. Se desprinse din sărut, gâfâind.

— Vino înăuntru.

El îi sărută sălbatic gura deschisă, degetele alunecându-i încet afară din despicătură. Îi depărtă şi mai mult picioarele cu coapsele, apropiindu-se de miezul ei. Se retrase numai cât s-o privească în ochi.

— Aşa?

— Da, chiar aşa.

El se împinse puternic înăuntrul ei, lărgindu-i şi întinzându-i muşchii pentru a-şi face loc. Ea îl apucă de umeri şi-şi încolăci picioarele deasupra şoldurilor lui, stând în cumpănă chiar pe marginea mesei, complet deschisă şi vulnerabilă.

Winter o prinse de şold şi se retrase lent, cu ochii

aţintiţi spre locul unde carnea lui era împreunată cu a ei. Isabel îi simţi alunecarea pielii, forţa controlată a retragerii şi ştiu că, dacă ar fi continuat atât de încet, avea să-şi piardă minţile.

— Mai repede, îi ceru ea strângându-l de umeri. Mai repede!

— Nu te grăbi, clătină el din cap.

Se retrase doar ca să intre din nou, încet. Prea încet.

— Winter, îl imploră ea, răsucindu-se, încercând să-l grăbească.

Dar el o ridică dintr-odată de pe masă, făcând-o să ţipe şi să se prindă de el, de teamă să nu cadă. Rămase cu ea încolăcită în jurul lui, apoi respiră lent, pieptul lui ridicându-se sub greutatea ei.

— Încet, şopti el şi-i acoperi buzele cu ale lui.

Isabel uită de tot. Limba lui îi mângâia gura, caldă şi puternică, masculină şi insistentă, iar mădularul lui era atât de adânc în ea încât labiile îi erau larg depărtate. Era a lui. El ţinea frâiele.

Winter începu să se mişte, sărutând-o în continuare, mişcarea fiind seducătoare, o uşoară împungere, o legănare blândă şi ritmică. Ea gemu printre buzele lipite de ale lui.

— Winter.

— Da, murmură şi el. Da.

O lipi de perete şi-şi încordă picioarele. Dintr-odată se împingea în ea repede, adânc şi fără greşeală. Dinţii lui erau dezgoliţi, buzele trase în sus, iar ochii îi străluceau.

— Da.

Isabel ştia că momentul era aproape şi se temu să nu-şi piardă minţile. Îi prinse şi-i muşcă buza, suspinând. Era atât de puternic, atât de potrivit pentru ea, încât nu avea să mai găsească niciodată un bărbat ca el. Îi răpea orice prilej de-a mai fi cu altcineva, iar plăcerea clipei era mai presus de cuvinte.

Îi simţi muşchii încordându-se înăuntrul ei, îl simţi implântându-se în ea, lipindu-i ceafa de perete. Rămase

nemişcat, pulsând în interiorul ei. Sărutând-o, murmura ceva, şoptea, mormăia, chiar în timp ce trupul încă i se mai cutremura. Isabelei îi trebuiră câteva momente bune până să înţeleagă ce spunea. Şi atunci se trase înapoi şi se uită la el îngrozită. Winter arăta la fel de sigur pe sine, de calităţile lui.

— Te iubesc.

Capitolul 14

În cele din urmă, Adevărata Dragoste a Arlechinului îşi înclină capul, îşi împreună mâinile şi se rugă sfinţilor şi îngerilor şi lui Dumnezeu însuşi pentru speranţa de care avea nevoie pentru a-l salva pe Arlechin de soarta crudă ce îl ţinea prizonier. Se rugă până când răsări luna în seara aceea, apoi, strângând în jurul ei Funia Iubirii, Sticluţa Mâhnirii şi propria Speranţă, se ridică şi ieşi, pornind hotărâtă spre St. Giles...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Winter îşi dădu seama imediat că făcuse o greşeală de strategie. Îşi scormoni în minte, încercând să găsească o soluţie. Nu avea niciun rost să încerce să îşi acopere greşeala. „Când ţi-ai expus o slăbiciune în luptă, atacă, nu te retrage.”

Era prea repede, ştia acest lucru, dar nu avea ce să mai facă acum. Inspiră adânc, trăgându-şi sufletul, apoi o privi în ochi.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ochii ei erau deja mari de uimire, dar gura ei dulce se căscă larg la auzul acestor cuvinte. Dacă situaţia nu ar fi fost atât de complicată, ar fi izbucnit în râs.

— Eşti nebun?

Chiar şi aşa, nu reuşi să îşi împiedice buzele să

tresară.

— Unii fără îndoială aşa ar crede.

— Nu pot să mă căsătoresc cu tine!

Se aşteptase la lovitură, dar tot îl izbi în plin. Expresia ei era atât de sceptică.

Cel puţin nu îi mai venea să râdă.

— De fapt, poţi. Eu nu sunt promis unei alte femei, tu nu eşti promisă unui alt bărbat, ţi-am spus că te iubesc, iar tu mi te-ai oferit deja.

Erau încă înlănţuiţi ca unul, iar erecţia lui nu se retrăsese complet. Nu prea putea să îl contrazică.

Şi totuşi o făcu:

— Nu m-am *oferit* ţie, pufni ea, cu faţa încă fermecător de roşie după descătuşarea pasiunii. A fost un moment de activitate fizică, nimic mai mult.

Era o femeie cu o voinţă puternică, mai în vârstă şi cu un rang cu mult superior. Dacă îi dădea voie, avea să preia controlul. Aşadar, acum era momentul să ia atitudine, să dicteze direcţia în care avea să evolueze relaţia lor.

Căci era ferm hotărât să se bucure în viitor de o relaţie cu ea – una legală şi confirmată de biserică în public, una intimă şi plină de iubire în intimitate. Nu îşi mai dezgolise niciodată sufletul în faţa unei alte femei aşa cum făcuse cu ea. Ea vedea animalul din el şi avea curajul să îl mângâie.

O *iubea.*

Şi credea că şi ea îl iubea – chiar dacă refuza să recunoască deocamdată. Dacă îi dădea voie să îl alunge, nu aveau să mai regăsească niciodată acea apropiere. Aveau să redevină ceea ce fuseseră înainte: două suflete rătăcite, singure şi izolate, separate pe veci de oamenii din jurul lor.

Nu putea să trăiască astfel din nou ţii nu avea de gând să îi permită nici ei să se întoarcă în acel purgatoriu.

Astfel că se lăsă peste ea, folosindu-şi forţa şi înălţimea superioară pentru a conferi greutate cuvintelor lui. O, şi carnea lui obraznică încă era îngropată într-a ei. Se folosi şi de asta.

Se izbi cu şoldurile de ale ei, amintindu-i ceea ce tocmai făcuseră, şi spuse:

— Nu m-am culcat cu nicio altă femeie înainte de tine. Ţi-am spus asta clar. Credeai că am să te las să mă seduci cu inima uşoară? Nu, eu n-am crezut asta. *Tu* ai făcut o înţelegere cu mine în momentul în care mi-ai deschis porţile spre trupul tău.

— Nu am făcut nicio înţelegere!

Privirea îi era furioasă – şi înspăimântată, dar nu avea să-i permită să îl forţeze să dea înapoi.

— Scumpă Isabel, îi şopti el. Ai făcut o înţelegere cu inima, cu sufletul şi cu trupul tău şi ai pecetluit-o cu revărsarea pasiunii tale peste mădularul meu.

Ea clipi, părând năucită. Nu mai folosise niciodată astfel de cuvinte, mai ales nu cu ea, dar sinceritatea lor aspră era necesară.

— Nu… nu pot să mă căsătoresc cu tine, murmură ea aproape doar pentru sine.

Avea lacrimi în ochi şi părea încolţită. Regreta neliniştea pe care i-o stârnea acest lucru, dar nu avea să renunţe la ea.

— Nu eşti decât un biet profesor de şcoală. Ce te face să crezi că m-aş căsători cu tine?

Cuvintele ei îl răniră şi nu fu încântat să le audă, prin urmare îi răspunse grosolan şi fără ocolişuri. Îşi înclină pelvisul peste al ei, mişcându-şi mădularul ce se trezea la viaţă în teaca ei alunecoasă.

Ea icni, cu privirea aţintită asupra lui, iar el văzu momentul când toate argumentele ei făţarnice se risipiră. Când speranţa ei de a scăpa uşor din acea situaţie se stinse.

— Sunt stearpă.

Cuvintele răsunară seci şi amare. Le auzi, apoi nu mai auzi nimic o vreme. Îi privi chipul trist, palid şi cumva însingurat în timp ce ea îi vorbea.

— … La cel de-al treilea copil pierdut mi-am dat seama că nu voi reuşi niciodată să aduc pe lume un prunc

viu, o auzi spunând când îşi veni în fire. În ciuda tuturor doctorilor pe care i-a adus Edmund. Dar la cel de-al patrulea copil a fost cel mai rău. Am sângerat foarte mult timp, iar doctorii mi-au spus că am noroc că am rămas în viaţă, însă am plătit un preţ, au zis ei. Sunt distrusă pe dinăuntru în mod ireparabil.

O spuse pe un ton calm, dar el înţelese că probabil ţipase şi plânsese la aflarea veştii, căci Isabel a lui nu era o femeie pasivă. S-ar fi împotrivit verdictului. Ar fi murit încercând să salveze cel de-al patrulea copil. Slavă Domnului că acest lucru era imposibil.

Winter ştia că în curând, foarte curând, avea să fie nevoit să jelească după copiii pe care nu avea să-i aibă niciodată. În acel moment, însă, nu avea decât un singur ţel:

— Nu contează, spuse, când ea făcu o pauză să respire.

Ea îl privi aproape dispreţuitor:

— Bineînţeles că da. Toţi bărbaţii îşi doresc copii din sângele lor, iar eu nu ţi-i pot oferi. Nu voi putea avea niciodată ceea ce alte femei au atât de uşor. Un prunc – *copii* – e ceva ce am pierdut pentru totdeauna.

— E o pierdere, sunt de acord, spuse el, retrăgându-se blând din ea.

Ea îşi coborî picioarele pe podea, dar când vru să fugă de el, el o ridică pur şi simplu în braţe şi o duse pe o sofa, aşezând-o în poala lui ca pe un copil mic. Nici nu mai ţinea minte de câte ori ţinuse astfel în braţe copii în lacrimi, pentru a-i opri din plâns.

— Winter… dădu ea să spună.

— Şşşt. Îşi aşează degetele pe buzele ei. Ascultă-mă! Nu pot să neg că mi-ar fi plăcut să am copii cu tine. O fetiţă care să-ţi moştenească părul şi ochii ar fi fost încântarea vieţii mele. Dar *tu* eşti cea pe care o doresc în primul rând, nu copii de legendă. Pot să îndur pierderea a ceva ce nu am avut niciodată. Însă nu pot să îndur să te pierd *pe tine.*

Ea clătina deja din cap, refuzându-i dorinţa de a fi

ascultat.

— Eşti un bărbat tânăr, Winter Makepeace. Poate că acum crezi că nu te interesează să ai propriii copii, dar asta se va schimba. De ce crezi că nu m-am recăsătorit niciodată? Într-o bună zi ai să te uiţi la mine şi ai să vezi o hârcă stearpă.

Ceva din tonul ei îl făcu să o privească mai îndeaproape. Ochii îi erau chinuiţi, chipul ruşinat.

— Aşa te-a privit soţul tău?

— Nu. Nu, bineînţeles că nu. Dar închise ochii ca lovită de o durere insuportabilă. Edmund a fost întotdeauna un gentleman.

— Şi totuşi te-a lăsat să-i creşti bastardul. Punându-ţi astfel sare pe rană.

Ochii ei se deschiseră larg, disperaţi şi înnebuniţi. Clătină din cap chiar în timp ce spuse:

— Refuz să fiu o piatră de moară care să te împiedice să ai o familie adevărată. Nu aş putea suporta ca vreun alt bărbat să mă privească din nou cu privirea aceea, dar mai ales nu… nu tu.

Acea mică ezitare de la sfârşit făcu să-i crească inima în el. Îşi dădu seama atunci că era doar o problemă de timp şi răbdare. Probabil foarte multă răbdare.

— Nu am să te privesc niciodată altfel decât cu admiraţie deplină. O mângâie pe păr, alinând-o. Nu ai să fii niciodată o piatră de moară atârnată la gâtul meu, ci vei fi soarele ce îmi va însenina ziua. Înghiţi un nod. Nu înţelegi? Tu m-ai adus în lumină. Ai acceptat părţi din mine pe care nu am reuşit niciodată să le las să vadă lumina zilei. Nu mă obliga să mă retrag în întuneric.

Ea închise ochii, ostenită.

— Nu e de-ajuns. Nu-ţi face asta – *nu-mi* face asta. Peste câţiva ani ai să consideri că nici măcar pentru bani nu a meritat să te căsătoreşti cu mine.

El tresări, lovit de insultă. Soţul ei îi lăsase cicatrici adânci, iar acum se retrăgea panicată. Nu avea să continue discuţia acum. Cu multă blândeţe, o mută pe sofa şi se

ridică, încheindu-se la pantaloni.

— E evident că nu am să te conving în noaptea asta. Eşti obosită şi, mărturisesc, la fel sunt şi eu. Să lăsăm discuţia pe mâine.

Fireşte, ea deschise gura din nou, însă el se aşteptase la acest lucru şi îi acoperi buzele dulci cu ale lui, sărutând-o până când se înmuie.

Apoi ridică fruntea:

— Şi ai grijă, scumpă Isabel, să nu mă insulţi prea tare când ne certăm, bine?

Avu grijă să plece în grabă – înainte ca ea să apuce să mai spună ceva.

— Milady!

Isabel deschise ochii şi o văzu pe Pinkney stând cu un aer ezitant la căpătâiul patului ei.

Camerista îi întinse o bucată de hârtie împăturită.

*

— Milady, biletul ăsta adresat dumneavoastră a sosit chiar acum. Băiatul care l-a adus zicea că a primit un şiling în plus să vină cu el cât de repede. Cred că trebuie să fie ceva important, nu credeţi?

Evenimentele din seara precedentă îi năvăliră din nou în minte înainte să apuce să se pregătească sufleteşte. Cererea lui Winter de a se căsători cu el. Refuzul ei şocat. Se desfătaseră reciproc. De ce voia el să schimbe totul? Isabel nu ar fi vrut decât să îşi vâre capul sub o pernă. Gemu.

— Cât e ceasul?

— Doar unu după-amiaza, spuse Pinkney pe un ton de scuză.

Desigur. Slujitoarea doamnei considera că era culmea eleganţei să doarmă până la mijlocul după-amiezii.

Se ridică în capul oaselor:

— Trimite după nişte cafea, bine? Şi dă-mi să văd biletul acela.

Biletul era împăturit şi sigilat cu pecete, iar Isabel rupse sigiliul când Pinkney porni spre uşa dormitorului să ceară cafea. Deschise mesajul şi citi.

L. Penelope îl însoţeşte pe L. D'Arque la cămin în după-amiaza aceasta. Cred că intenţionează să îl alunge pe domnul Makepeace.

A.G.

Artemis Greaves. Însoţitoarea îşi risca locul de muncă. Isabel începu să mototolească hârtia chiar în timp ce coborî din pat.

Îi spusese că o iubea. Nu putea să se gândească la acest lucru pe moment. Nu dacă voia să îl ajute pe Winter.

— Milady?

Pinkney păru surprinsă când se întoarse şi îşi găsi stăpâna deja ridicată din pat şi scotocind prin comoda cu sertare.

— Lasă cafeaua, spuse Isabel distrată, aruncând biletul în foc. Ajută-mă să mă îmbrac.

Zece minute mai târziu – un record extraordinar pentru toaleta ei, care aproape îi provocă lui Pinkney o criză de isterie –, Isabel urcă în trăsura ei.

— Dacă mi-aţi fi acordat doar alte cinci minute, aţi fi putut să purtaţi noua dumneavoastră tunică militară verde, se plânse Pinkney.

Isabel se instală confortabil pe pernele trăsurii, privind nerăbdătoare pe fereastră.

— Dar tocmai asta e, nu aveam acele cinci minute în plus. Nu pot să sper decât că şi puţinul timp pierdut nu ne-a întârziat prea mult.

Străzile Londrei păreau chiar mai aglomerate decât de obicei. De două ori trăsura ei fu nevoită să oprească din cauza animalelor de pe drum şi, chiar şi când era în mişcare, abia dacă avansa ceva mai repede decât dacă ar fi mers pe jos.

Drumul până la Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi păru să dureze câteva ore agonizante, deşi nu

ar fi putut fi mai mult de jumătate de oră. Chiar şi aşa, trăsura vicontelui d’Arque se afla deja în faţa orfelinatului când ajunse şi ea.

— Aşteptaţi aici, le porunci Isabel, coborând în grabă din trăsură.

Urcă în fugă treptele de la intrare şi încercă uşa. Era încuiată. Ridică ciocănelul şi îl lăsă să cadă, continuând să bată până când cineva îi deschise brusc uşa. Mary Whitsun se zgâi la ea cu faţa palidă. Din interiorul căminului, Isabel auzi voci ridicate.

— Veniţi repede, milady, îi spuse Mary.

Fără un cuvânt, se întoarse şi fugi înapoi înăuntru. Isabel îşi ridică fustele şi o urmă în grabă. Dumnezeule bun, oare de ce ţipa lord d’Arque? Căci auzea acum că vocea lui era cea care răsuna atât de strident.

Împreună cu Mary Whitsun intră în camera de zi exact în clipa în care vicontele d’Arque se răsuci pe călcâie, întorcând spatele căminului.

— … Îl cunoşti pe acest ucigaş, Makepeace! Ai recunoscut deja asta. Dă-ne numele lui, deci, fii bun, altfel te duc în faţa unui magistrat sub acuzaţia că tăinuieşti un tâlhar şi un ucigaş.

Scena era dramatică. Lord d’Arque părea să nu mai fi pus geană pe geană de când aflase vestea uciderii prietenului lui, cu două seri în urmă. Era tras la faţă, ochii îi scânteiau ca ai unui nebun, iar jacheta şi pantalonii chiar îi erau pătate. Lângă el, contele de Kershaw şi domnul Seymour afişau un aer sumbru, în timp ce Lady Penelope părea gata să explodeze de agitaţie. Domnişoara Greaves, stând lângă stăpâna ei, îi aruncă Isabelei o privire pe furiş.

În contrast cu micul grup tensionat, Winter stătea singur într-o parte a camerei, nemişcat şi privind atent. Chipul îi era atât de stăpânit, încât Isabel habar nu avea ce ar fi putut să-i treacă prin minte. Şi-ar fi dorit în acel moment să se poată apropia de el şi să îi stea alături.

Imposibil.

— V-am informat deja, spuse Winter pe un ton subtil

ameninţător, că deşi m-am întâlnit cu Fantoma din St. Giles, habar nu am cine e individul cu adevărat.

— O, nu ocoli adevărul, domnule Makepeace, exclamă Lady Penelope.

El se întoarse încet spre ea.

— Oare de ce aş face aşa ceva, milady?

— Chiar aşa, de ce? spuse domnul Seymour încet. Poate că Fantoma este… un prieten de-al dumitale? Sau, eventual, cineva mai apropiat? S-a întâmplat deja de două ori să fiţi absent când şi-a făcut apariţia Fantoma – la operă şi acum câteva seri la balul lui d'Arque.

Un torent de groază pură năvăli în venele Isabelei. Dacă identitatea lui Winter era descoperită, ar fi putut fi spânzurai pentru uciderea lui Roger Fraser-Bumsby, indiferent dacă era sau nu vinovat.

Făcu instinctiv un pas în faţă.

— Vai, milord! Ce acuzaţie ridicolă! Se prea poate ca domnul Makepeace să fi ajuns cu întârziere la operă, dar m-a condus în sala de bal a lui Lord d'Arque, după cum poate confirma Lord d'Arque însuşi. Îl acuzaţi pe domnul Makepeace că ar fi capabil să zboare de la casa din oraş a lui d'Arque până în St. Giles în câteva secunde? În plus, sunt mulţi cei care au văzut Fantoma. I-aţi acuza pe toţi că ascund cumva adevărul?

Lord Kershaw se înclină spre ea.

— Aveţi mare dreptate, milady. Chiar şi dumneavoastră aţi avut mai multe întâlniri între patru ochi cu Fantoma, nu-i aşa?

— Mă acuzaţi *pe mine,* milord? Isabel zâmbi dulce. Poate credeţi că am ajutat Fantoma să-l ucidă pe bietul domn Fraser-Bumsby dintr-o toană de moment?

— Fireşte că nu, spuse Lord Kershaw. Dar ce coincidenţă fericită că aţi apărut exact la timp pentru a-i lua apărarea domnului Makepeace, Lady Beckinhall.

Ea îşi arcui o sprânceană, având grijă să nu o privească pe domnişoara Greaves.

— O coincidenţă? Nicidecum. Stabilisem să mă

întâlnesc azi cu domnul Makepeace pentru a face un tur al căminului.

— Ne îndepărtăm de problema care ne interesează, domnilor, se răsti vicontele. Nu îşi desprinsese nicio clipă privirea de pe Winter, în tot acest timp. Poţi cel puţin să îmi spui unde *aş putea* să găsesc Fantoma, Makepeace?

Winter clătină din cap.

— Sunt la fel de neştiutor ca dumneavoastră, milord. Ştiu că nu doriţi să auziţi asta, dar nu sunt cu totul sigur că domnul Fraser-Bumsby a fost ucis de către Fantomă.

Un val de sânge urcă în obrajii lui Lord d'Arque, colorându-i faţa într-un roşu furios, însă domnul Seymour fu cel care îi răspunse:

— Uiţi ceva, Makepeace. A existat un martor. Valetul lui Roger Fraser-Bumsby a descris crima destul de detaliat.

— Aşa am auzit şi eu, murmură Winter. Este ciudat că Fantoma nu l-a ucis şi pe valet, ca să nu lase în urmă un martor atât de meticulos.

— Nu am timp pentru astea, spuse lord d'Arque. Am să găsesc Fantoma din St. Giles cu sau fără ajutorul tău, Makepeace. Căpitanul Trevillion mi-a spus că oamenii lui aproape au reuşit să prindă Fantoma în noaptea crimei. Nu e decât o problemă de timp până vom pune mâna pe el.

Dădu să plece, dar Lady Penelope îl reţinu.

— Cum rămâne cu darul dumneavoastră, milord?

Lord d'Arque se opri şi se întoarse, afişând un zâmbet ciudat, feroce.

— Cum am putut să uit? Cred că e evident, având în vedere ultimele câteva zile, că am câştigat micul nostru concurs de bune maniere, Makepeace. Putem aştepta până când Lady Hero şi Lady Caire se întorc în oraş pentru a rezolva problema, dar mă gândesc că poate ar fi mai uşor să le oferim doamnelor o decizie gata luată.

— V-am spus deja că nu am să renunţ la cămin, spuse Winter sec.

Vicontele dădu din cap, chibzuit.

— Ţin minte. Dar mă întreb dacă nu cumva te-ai lăsa,

ăăă… convins… dacă ar fi să-ţi ofer un stimulent.

Winter se crispă.

— Dacă vă închipuiţi că banii pot să mă cumpere…

Lord d’Arque flutură o mână, întrerupându-l.

— Nu mă gândesc la ceva atât de grosolan. Interesele căminului – şi ale copiilor din el – sunt întotdeauna pe primul loc pentru mine. Sper că e valabil şi în cazul dumitale?

Winter nu făcu decât să îşi îngusteze ochii.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Isabel pe un ton tăios. Nu îi plăceau platitudinile unsuroase ale lui Lord d’Arque. Vicontele îşi urmărise întotdeauna doar propriile obiective, ceea ce de regulă nu era o problemă, dar acum că era mânat de mâhnirea provocată de uciderea domnului Fraser-Bumsby, d’Arque părea să-şi fi pierdut cu totul controlul. Ce propuneţi, milord?

Lord d’Arque ridică din sprâncene:

— Nu doresc decât să acord un brevet naval celui mai vârstnic băiat din orfelinat, oricine ar fi acesta. Cred sincer că dumneavoastră şi domnul Makepeace aţi aproba un astfel de gest.

Isabel inspiră adânc. Un brevet naval pentru un băiat era ceva ce trebuia cumpărat şi, prin urmare, era de regulă rezervat băieţilor din rândurile micii sau marii nobilimi. A acorda un astfel de brevet unui băiat orfan care nu avea pe nimeni pe lume era ceva pur şi simplu nemaipomenit. Ce punea la cale Lord d’Arque?

Apoi îşi dădu seama: cel mai mare băiat din cămin era Joseph Tinbox. Un muşchi din obrazul lui Winter tresări.

— Sunteţi foarte generos, milord.

Vicontele înclină din cap.

— Mulţumesc, ştiu. Dar, desigur, există o condiţie pentru o asemenea generozitate. Nu pot acorda brevetul decât dacă sunt numit administrator al căminului. Ai fi nevoit să accepţi să te retragi politicos. Chiar acum.

Isabel deja făcuse câţiva paşi în faţă, clătinând din cap.

— Ei, ia ascultaţi…

Dar Winter vorbi peste ea, pe un ton lipsit de inflexiuni:

— Vă daţi cuvântul de onoare de gentleman, milord, că veţi face acest lucru imediat ce voi pleca?

Lord d’Arque păru aproape surprins.

— Mi-l dau.

— Prea bine. Consimt.

— Winter, şopti Isabel, dar el pornise deja cu paşi mari spre uşă, cu o expresie hotărâtă pe chip.

Ea se întoarse spre Lord d’Arque, se apropie de el şi se ridică pe vârfuri pentru a-i şuiera în faţa îngâmfată:

— Cred că vă urăsc în acest moment.

Apoi plecă după Winter.

*

Winter îşi pregătise deja o raniţă şi începuse să-şi strângă lucrurile când îl găsi Isabel, cinci minute mai târziu, într-o cămăruţă din capătul celor cinci şiruri de trepte ale căminului.

Smulse imediat cămăşile pe care acesta şi le vârâse în raniţă.

— Ce crezi că faci?

El se opri, afişând un aer ostenit, răbdător şi de suferinţă îndelungată, naiba să-l ia!

— Îmi strâng lucrurile.

— Să nu îndrăzneşti să faci pe martirul cu mine, şuieră ea furioasă. Îi faci jocul lui Lord d’Arque.

— Ştiu, spuse el. Nu contează.

— Bineînţeles că da!

— Îmi bazez decizia pe ceea ce consider că e mai bine, nu pe motivele lui de a-mi face oferta asta.

— Dar nu poţi să consideri că e mai bine pentru tine să părăseşti căminul. Ca Joseph Tinbox să se despartă de tine şi să plece pe mare.

El îşi îndreptă din nou atenţia asupra raniţei.

— Şi totuşi aşa consider.

Ea aruncă o privire disperată prin încăpere, căutând ceva, orice, care să îl determine să se răzgândească. Încăperea era mică şi mobilată cu un gust spartan, ghemuită sub streaşină. Fusese în mod evident gândită ca odaie pentru un servitor, nu pentru administratorul căminului. Gândul o înfurie şi mai tare.

— De ce? întrebă ea. De ce trebuie să cauţi mereu rolul de martir? Te îmbraci cât mai simplu posibil, îţi rişti viaţa pentru oameni care te-ar vâna şi te-ar ucide dacă ar putea, ba chiar ai ales cel mai umil dormitor din casa asta în care să dormi.

El ridică din sprâncene, surprins.

— Ce nu e în regulă cu dormitorul ăsta?

— E o cameră de servitori, şi ştii asta, se răsti ea iritată. Şi nu încerca să schimbi subiectul.

El îngenunche pentru a vârî mâna sub pat.

— Nu aş îndrăzni.

Ea îşi puse mâinile în şolduri, conştientă de faptul că îşi pierdea orice urmă de eleganţă în acea stare de agitaţie.

— Lord d’Arque crede că ai vreo legătură cu Fantoma din St. Giles…

— Şi are dreptate.

Winter îşi scoase costumul de Fantomă de sub pat.

— Eşti nebun? şuieră ea, întorcându-se în grabă şi încuind uşa,

— Mă tot întrebi asta, murmură el.

— Şi pe bună dreptate! îşi încleştă pumnii, pregătindu-şi argumentul. El face asta doar din răzbunare. Nu e cu adevărat

Interesat de cămin – e doar o toană pentru el. Cum crezi că se va descurca să îl administreze?

— Nu prea bine, spuse Winter, împăturindu-şi costumul şi aşezându-l în raniţă. Dar e o discuţie care nu îşi are rostul: d’Arque a recunoscut el însuşi că va angaja un administrator pentru cămin.

— Şi tu chiar crezi, sincer, că oricine s-ar descurca la

fel de bine ca tine? întrebă ea disperată.

El îi aruncă o privire ironică.

— Mi-e greu să răspund la asta fără să par îngâmfat, dar nu, nu cred că oricine se va descurca la fel de bine ca mine.

Ea îşi aruncă mâinile în aer.

— Aşadar, ai recunoscut chiar tu – nu poţi pleca de la cămin.

El clătină din cap.

— Nu am făcut decât să admit că înlocuitorul meu, cel mai probabil, nu se va descurca la fel de bine ca mine. Nell Jones se află la cămin de aproape la fel de mult timp ca şi mine. Sunt mai mulţi servitori acum, o bucătăreasă şi Sindicatul Doamnelor care să îl călăuzească. Sunt convins că se va găsi o cale să o scoată la capăt fără mine.

— Căminul poate că o va scoate la capăt fără tine, dar tu ce vei face? întrebă ea încet.

El se opri şi ridică lent privirea spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Căminul acesta înseamnă totul pentru tine, nu-i aşa? Arătă vag spre încăpere. Ai spus-o chiar tu în repetate rânduri. St. Giles, căminul acesta, copiii din el. Sunt munca ta de-o viaţă.

El dădu din cap.

— E adevărat. Va trebui să găsesc o altă muncă de-o viaţă, presupun.

Inima ei se strânse de durere. Pentru el. Pentru tot ceea ce refuza să recunoască.

— Unde ai să te duci, Winter?

El ridică din umeri.

— Am resurse. Am să găsesc un alt loc unde să trăiesc.

— Şi ai să găseşti şi un alt băiat ca Joseph Tinbox?

— Nu, spuse el încet, cu regret, vârând în raniţă câteva cărţi şi închizând-o. Nu, Joseph Tinbox e unic.

— Îl iubeşti mult, Winter, spuse ea. Nu poţi să-l laşi să plece pe mare.

El închise ochii pentru o clipă şi brusc pe chipul lui apăru totul: toată mâhnirea – toată durerea pe care se aşteptase să o vadă înainte. Apoi îi deschise, iar în ei se citea o expresie hotărâtă.

— Tocmai fiindcă îl iubesc pe Joseph am să îl las să plece.

Capitolul 15

Adevărata Dragoste a Arlechinului rămase în umbră, căutându-l pe Arlechin pe străduţele înguste din St. Giles. De două ori fugi din calea unor bărbaţi care păreau periculoşi, iar o dată fu nevoită să se ascundă în pragul unei uşi preţ de câteva minute lungi, până trecu pe lângă ea un grup de ţărănoi beţi, împleticindu-se. Dar indiferent cât de tare ar fi bătut inima ei de teamă, nu renunţă să îl caute pe Arlechin...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Zvonurile circulă rapid într-un orfelinat. Sunt o mulţime de urechi, o mulţime de ochi mici şi atenţi, strângând informaţii şi aşteptând nerăbdători să dea vestea mai departe.

Toţi băieţii erau la lecţii. În clipa în care Winter intră în clasă, o jumătate de oră mai târziu, şi îl văzu pe Joseph Tinbox, îşi dădu seama că băiatul aflase deja.

— Joseph Tinbox, pot să discut puţin cu tine?

Ceilalţi băieţi se zgâiră la Joseph ca şi cum s-ar fi uitat la un prizonier condamnat. Joseph înghiţi un nod şi se ridică de pe banca pe care stătuse aşezat. Când băiatul porni spre el, Winter observă cât de mult se înălţase. Aproape că-l putea privi pe Winter în ochi, Cu doar un an în urmă abia dacă îi ajungea până la umăr. Acum avea aproape înălţimea unui bărbat adult.

Joseph se opri în faţa lui şi spuse încet, astfel încât ceilalţi băieţi să nu îl poată auzi:

— Trebuie neapărat?

Când îi auzi vocea tremurând la ultimul cuvânt, sunetul aproape îi frânse inima lui Winter.

— Da, trebuie.

Joseph îşi plecă uşor capul şi îl urmă pe Winter afară din clasă. Winter se uită pe hol pentru o clipă, năucit, înainte de a-l conduce pe Joseph în încăperea pentru bolnavi. Aceasta era goală în acel moment – Peach se simţise suficient de bine cât să meargă la una dintre lecţiile fetelor.

Închise uşa şi îl privi pe flăcău.

— Ai aflat, să înţeleg?

Joseph Tinbox dădu din cap fără un cuvânt.

— Un bogătaş vrea să mă trimită pe mare.

Winter se aşeză pe patul gol al lui Peach.

— Vrea să facă mult mai mult de-atât, Joseph. A promis că îţi va cumpăra un brevet în Marina Regală a Maiestăţii Sale.

Grandoarea numelui fu suficientă pentru a-l face pe Joseph se lumineze la faţă de încântare – doar pentru o clipă, nu mai mult. Apoi îşi reluă expresia încăpăţânată pe care o avusese la intrarea în încăpere.

— Nu vreau să merg.

Winter dădu din cap.

— Bineînţeles că nu. Nu ai fost niciodată pe mare, va trebui să laşi în urma ta pe toată lumea – şi totul – să ştii. Dar mă tem că asta nu contează. Va trebui să fii mai curajos ca niciodată, Joseph, fiindcă pur şi simplu nu poţi să refuzi această oportunitate.

Privirea lui Joseph alunecă pentru o clipă spre patul pe care era aşezat Winter.

— Nu pot. Peach are nevoie de mine.

Preţ de o secundă, Winter simţi nevoia să închidă ochii şi să se recunoască învins. Majoritatea copiilor ajungeau la cămin singuri – lipsiţi şi de familie, şi de

prieteni. Prin urmare, era de două ori mai minunat când alegeau să îşi facă un prieten. Să se apropie de un alt copil singur şi fără nimeni pe lume. Joseph, din pur altruism, devenise protectorul lui Peach… şi prietenul ei. Să distrugă o astfel de apropiere era cu siguranţă un păcat.

Dar asta nu conta. Winter se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Majoritatea băieţilor care pleacă de-aici devin ucenici, ştii asta, nu, Joseph?

Joseph dădu din cap, circumspect.

— Dacă au noroc, după ani buni de muncă, pot ajunge să fie cizmari, măcelari sau ţesători. Toate munci cinstite. Toate vieţi destul de bune.

Winter întinse braţele.

— Dar tu, Joseph, *tu* ai acum oportunitatea de a deveni mai mult. Tu poţi deveni gentleman. Odată ajuns în Marina Regală ca *ofiţer,* nu ca simplu matelot –, dacă eşti harnic, viteaz şi deştept, te poţi ridica mult deasupra oricăruia dintre ceilalţi băieţi de aici, într-o bună zi ai putea ajunge căpitan al propriului vas.

Băiatul făcu ochii mari înainte de a-şi muşca buza.

— Dar e vorba de mare. Dacă nu o să-mi placă marea, domnule?

La aceste cuvinte Winter zâmbi, căci era singurul lucru de care era sigur.

— O să-ţi placă. O să înveţi să navighezi, o sa asculţi poveştile băieţilor şi ale bărbaţilor mai mari decât tine şi ai să călătoreşti pe tărâmuri fantastice departe, foarte departe de Londra. Joseph, va fi cea mai grozavă aventură din viaţa ta.

Pentru o clipă, Winter fu sigur că ieşise victorios. Că îl convinsese pe Joseph că decizia pe care o luase el era cel mai bun lucru pentru băiat pe termen lung.

Apoi privirea lui Joseph Tinbox se opri asupra pernei, pe caro încă se vedea unde stătuse capul lui Peach. Se zgâi la ea un moment, cu ochii nesiguri, apoi ridică privirea spre Winter, hotărât,

— Îmi pare rău, domnule. Pare un dar ceresc, sincer, dar nu pot s-o las pe Peach singură.

Winter înghiţi un nod. Se simţea atât de ostenit, atât de sătul să lupte şi iar să lupte fără oprire. Fără un răgaz cât de mic. Dar nu era decât autocompătimire sentimentală.

— Şi mie îmi pare rău, Joseph, fiindcă mă tem că ai înţeles greşit. Se ridică de pe pat. Nu te rog să mergi. Îţi poruncesc.

*

Isabel luă cina singură în seara aceea, târziu în noapte, în salonul ei privat. În căminul din spatele ei focul trosnea, pe masa rotundă se aflau flori proaspete într-o mică vază de porţelan, iar bucătăreasa pregătise o supă limpede excelentă, însă părea să nu aibă poftă de mâncare.

Fusese invitată la o serată, dar dată fiind plecarea lui Winter de la cămin şi moartea domnului Fraser-Bumsby, pur şi simplu nu avea chef să iasă. Biata Lady Littletown avea cu siguranţă parte de o prezenţă jalnică în seara aceea – ba chiar era posibil să nu vină nimeni.

— Să servesc peştele, milady? întrebă Will-lacheul.

— Te rog, oftă Isabel distrată.

Încă era tulburată – profund – de cererea în căsătorie a lui Winter şi de dezertarea lui de la cămin. Fiindcă exact asta era, indiferent care erau motivele lui sau cât de virtuoase le considera el. Renunţase la cămin pentru viitorul unui singur copil. Acest lucru pur şi simplu nu era corect din punct de vedere moral, indiferent care ar fi fost argumentele lui sau cât de mult ar fi însemnat Joseph Tinbox pentru el.

Şi mai avea un motiv de îngrijorare şi mai mare: unde *era el?* Pinkney îi povestise entuziasmată mai devreme că Fantoma fusese văzută alergând peste acoperişurile din St. Giles, hăituită de dragonii lui Trevillion. Din câte ştia ea, poate că zăcea pe undeva rănit – sau, şi mai rău, mort.

Isabel împinse paharul de vin deoparte. Fu cuprinsă brusc de o senzaţie de greaţă.

— Milady, aveţi un vizitator, intonă Butterman din prag pe un ton de dezaprobare profundă. A insistat să vă vadă, altfel l-aş fi alungat. Însă…

— Este în regulă, răsună o voce masculină din spatele majordomului.

„O, slavă Domnului!”

Winter ocoli majordomul şi aruncă pe podea raniţa pe care o căra cu el.

— Mulţumesc, domnule Butterman.

Majordomul se crispă.

— Doar Butterman, domnule.

Winter dădu din cap cu un aer sobru.

— Voi avea grijă să nu uit.

— Domnule Makepeace, spuse Isabel, nu doriţi să luaţi cina cu mine?

El se întoarse spre ea, cu sprâncenele arcuite a surprindere – ce altceva se aşteptase să facă, să îl scoată afară? — şi spuse:

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, Lady Beckinhall.

Ei bine. Nu cumva erau teribil de formali, având în vedere că doar noaptea trecută se cufundase în ea cu sălbăticie în biblioteca ei?

— Te rog să-i ceri doamnei Butterman să pună masa pentru încă o persoană, îl instrui Isabel pe majordom.

Acesta ieşi, reuşind cumva să dea spatelui lui un aer şocat – cum doar un bun majordom poate s-o facă.

În clipa în care uşa se închise în urma lui, Isabel se aplecă peste mahonul lustruit al mesei şi şuieră:

— Unde ai fost? Am auzit zvonuri cum că Fantoma ar fi alergată prin St. Giles toată seara. Nu ştiam dacă îţi riscai pielea – *din nou* – sau dacă zvonurile erau toate false.

— O, unele dintre ele erau destul de adevărate. Îşi trase scaunul din faţa ei şi se lăsă să cadă în el. M-am distrat bine evitându-l pe Trevillion şi oamenii lui în seara

asta.

Omul ăsta o înnebunea! Pur şi simplu refuza să renunţe – indiferent cât de periculoase ar fi fost acum pentru el străzile din St. Giles. Nu ştia dacă să arunce cu tacâmurile în el sau să sară peste masă şi să îl sărute.

Din fericire, chiar în acel moment doamna Butterman dădu năvală în salon, însoţită de o slujitoare. Tăcerea dintre ea şi Winter părea apăsătoare, dar femeia nu dădu semne că ar fi observat ceva.

Odată ce termină de turnat vinul lui Winter, doamna Butterman dădu din cap satisfăcută, întrebă dacă mai doreau ceva şi părăsi încăperea. Pentru o clipă rămaseră singuri, căci lacheul nu se întorsese încă – probabil se dusese să aducă peştele.

Isabel profită de ocazie să întrebe:

— Ai găsit atelierul în care lucrează copiii?

Winter clătină din cap cu o expresie de dezamăgire cruntă şi ridică paharul de vin.

— Doar zvonuri. Se vorbeşte despre copii care locuiesc într-un pod undeva, dar sursa mea – pe care a trebuit s-o plătesc dublu ca s-o fac să vorbească – nu mi-a indicat decât vag localizarea. Am cercetat o clădire care părea promiţătoare, dar dintr-o alta am fost alungat de dragoni. Va trebui să încerc din nou într-o altă seară.

Faptul că el ieşea în fiecare seară, deşi dragonii îl hăituiau atât de aprig, o scotea din minţi de teamă.

— Îmi pare rău, spuse ea cu prudenţă. Dar nu ai putea cel puţin să aştepţi câteva nopţi înainte să ieşi din nou?

El îi aruncă o privire nerăbdătoare pe sub sprâncene.

— Fiecare zi în care nu reuşesc să îi găsesc e una în plus în care copiii aceia sunt abuzaţi.

Ea clătină din cap şi se încruntă spre farfurie, dorindu-şi să-l poată ajuta cumva, înainte să îi dea prin gând altceva.

— Şi Joseph Tinbox? Cum a primit vestea legată de brevetul lui?

— Nu prea bine. Winter sorbi din vin, închizând ochii

pentru o clipă pentru a savura gustul. Apoi îi deschise şi o privi. A trebuit să îi spun că nu are de ales şi trebuie să accepte oferta. Când am plecat refuza să mai vorbească cu mine.

— O, Winter.

Dădu să se întindă peste masă pentru a-l atinge pe mână când Will deschise uşa. Lacheul servi peştele în tăcere, plimbându-şi neliniştit privirea între Winter şi ea.

— Te poţi retrage, spuse Isabel ferm.

— Da, milady, murmură tânărul, ieşind pe uşă.

Fără îndoială toţi servitorii ei aşteptau pe coridor să audă raportul lui Will. Isabel oftă şi se uită la Winter. Acesta sorbi din nou din vin.

— E foarte bun. Italian?

— Da, tocmai l-am primit. Îşi îngustă ochii. Tu eşti fiul unui *berar.* Cum se face că te pricepi la vinuri?

Să fi văzut oare o umbră de jenă în ochii lui? El ridică din umeri.

— Îmi plac vinurile.

— Tocmai când am impresia că am ajuns să te cunosc, îmi dezvălui ceva cu totul neaşteptat despre tine, spuse ea.

— Ah. Puse paharul jos. În privinţa asta suntem diferiţi. Eu nu mă aştept să îţi cunosc vreodată toate secretele. Aştept nerăbdător, şi câţiva ani de-acum încolo, să descopăr lucruri noi în fiecare zi.

— Winter… Inima aproape i se frânse când văzu căldura din ochii lui căprui. Nu putea să-l lase să creadă că s-ar putea răzgândi. Ştii că nu avem un viitor împreună.

El nu răspunse, ci se mulţumi să guste din peşte, dar simpla lui tăcere era un semn grăitor al încăpăţânării lui.

Ea oftă.

— Ce ai să faci acum?

— Mă gândeam să mă apuc de lecţii în particular, răspunse el, cu un băiat tânăr.

Sprâncenele ei se împreunară.

— Pe cine cunoşti care să aibă…

El zâmbi când ea făcu ochii mari, înţelegând brusc.

— Dar Christopher nu are decât cinci ani, protestă ea. E mult prea mic să aibă preceptor.

— Am descoperit că instruirea copiilor – în special a băieţilor – e bine să înceapă cât mai repede posibil, spuse el netulburat. Am să încep lecţiile cu Christopher mâine.

— Dar... dar...

Încercă să găsească o scuză pentru ca Winter să nu înceapă lecţiile cu Christopher, dar adevărul era că lui Christopher, fără îndoială, avea să îi prindă bine o doză de disciplină masculină. Dumnezeu îi era martor că era un copil aproape sălbăticit, neavând-o decât pe Carruthers care încerca să-l îmblânzească. În acelaşi timp, simplul gând că Winter avea să se afle tot timpul în casa ei o făcea să tremure. Era şi ea om, în fond. Putea să continue să îl refuze având o asemenea ispită chiar sub nas?

— Bun. Mă bucur că am lămurit asta, spuse Winter, ca şi cum ea şi-ar fi dat pe deplin şi cu recunoştinţă consimţământul. Îmi duc lucrurile sus.

— Hei, ascultă... începu ea să spună, înainte să priceapă cu adevărat ultimele lui cuvinte. Se întrerupse brusc, clipind derutată. Poftim?

Zâmbetul lui devenise categoric rapace când se ridică de la masă.

— Unul dintre avantajele de a fi preceptor în loc de profesor de şcoală este că preceptorii locuiesc alături de familie. Acum, în ce cameră doreşti să mă instalezi?

*

Trei zile mai târziu, Winter era aşezat la o măsuţă joasă în camera copiilor din casa Isabelei. Era o încăpere aflată la ultimul etaj al casei, dar bine echipată, chiar şi aşa. Ferestrele înalte lăsau să intre multă lumină şi erau protejate cu zăbrele în partea de jos, conform uzanţelor, pentru a preveni eventuale accidente. Un set impresionant de soldăţei de tinichea mărşăluia de-a lungul unui raft de

cărţi, şi un leu de cârlţi, destul de ponosit, se lăfăia pe scaun lângă elevul lui.

Winter împinse o farfurie cu prăjituri minuscule în mijlocul mesei.

— Bun, Christopher. Bucătăreasa a avut bunătatea de a ne pregăti brioşe pentru ceai. Câte ne-a dat?

— Băiatul, aşezat la masa din faţa lui, se sprijini în coate pentru a studia prăjiturelele cu glazură. Fiecare avea câte o căpşună deasupra şi arăta foarte apetisant.

— Doisprezece! spuse el după un moment petrecut numărând pe muteşte.

— Corect, spuse Winter. Dacă am împărţi prăjiturile între noi doi, câte am avea fiecare?

Sprânceana lui Christopher se încreţi aprig în timp ce reflectă la întrebare. Winter îi turnă o ceaşcă de ceai cu lapte şi o linguriţă de zahăr cât aşteptă.

— Şase? întrebă băiatul în cele din urmă, răspunzând sub formă de întrebare.

— Aşa e. Winter îi zâmbi aprobator. Dar câte şase brioşe pentru fiecare ţi-ar provoca fără îndoială o durere de burtică, iar mie probabil o criză de gută. Prin urmare – o salută din cap pe Isabel când aceasta intră în camera copiilor – avem cu adevărat mare noroc că Lady Beckinhall a venit să ia ceaiul cu noi.

Isabel zâmbi.

— Bună ziua, domnule Makepeace. Christopher.

— Facem matematică, milady! Christopher începu să ţopăie în scaun. Iar bucătăreasa ne-a pregătit brioşe pentru ceai.

— Minunat! Isabel îi aruncă un zâmbet pieziş lui Winter în timp ce se aşeză. În ultimele câteva zile observase o îmbunătăţire semnificativă a nivelului ei de confort în preajma lui Christopher. Ce altceva ai mai discutat cu domnul Makepeace azi?

Winter se grăbi să soarbă din ceai, evitându-i privirea. Christopher, chiar dimpotrivă, se aplecă în faţă cu un aer conspirativ.

— Bătălia de la Hastings. Ştiaţi că regele Harold a fost ucis de o săgeată care l-a nimerit în ochi?

— Chiar aşa? Vocea Isabelei păru uşor lipsită de vlagă. Şi acesta e un subiect potrivit pentru băieţi mici, domnule Makepeace?

Winter îşi drese vocea.

— După părerea mea, la discuţiile despre istorie momentele mai captivante au şanse mai mari de a capta atenţia unui băiat.

— Hm. Îşi turnă o ceaşcă de ceai, adăugând lapte şi zahăr. Habar nu aveam că lecţiile particulare cu băieţei sunt atât de… hm, dramatice.

— E o ocupaţie fascinantă, spuse Makepeace grav. De exemplu, eu şi Christopher tocmai urmează să discutăm despre împărţire. Bun, Christopher, trebuie să împărţim aceste brioşe între noi trei. Câte crezi că vom primi fiecare?

Christopher îşi încreţi nasul gânditor.

— Cinci?

— Ah. Vrei să îţi verificăm estimarea?

Christopher dădu din cap viguros.

— Atunci, te rog să formezi porţii egale de brioşe.

Winter sorbi din ceai şi îl privi pe Christopher aşezând cu grijă câte o brioşă pe fiecare dintre farfuriile lor, pe rând, până când toate brioşele dispărură de pe platoul de servit.

— Bun, spuse Winter. Acum…

— Vom putea să şi mâncăm la un moment dat aceste prăjituri? bombăni Isabel, studiind brioşele de pe farfuria ei.

— Răbdare, Lady Beckinhall. Învăţătura nu trebuie zorită, o mustră el. Ea îi aruncă o privire ce promitea răzbunare. Bun, deci, Christopher, poţi să numeri prăjiturile de pe farfuria ta?

— Patru.

— Şi noi suntem trei, spuse Winter. Deci trei ori patru fac…?

Christopher îşi plimbă privirea între farfurii, apoi micuţul chip I se lumină.

— Doisprezece! Trei ori patru fac doisprezece,

domnule Makepeace!

— Aşa este, Christopher, spuse el aprobator. Iar acum, Lady Beckinhall, putem să ne mâncăm prăjiturile.

— Ura! ţipă Christopher, încercând să îşi îndese o brioşă întreagă în gură.

Hm. Bunele maniere la masă erau un subiect pe care puteau să îl discute mai târziu.

Winter o privi pe Isabel muşcând cu delicateţe din prăjitură şi ştergându-şi cu limba o firimitură din colţul gurii şi simţi tensiunea crescând între picioarele sale. Reuşise să ascundă acest lucru bine, îşi spuse el, dar să locuiască în aceeaşi casă cu ea, să ia toate mesele cu ea – după cum insistase ea –, chiar şi simplul fapt de a respira acelaşi aer cu ea era aproape o agonie.

Winter muşcă posomorât din prăjitură şi mestecă. Îşi jurase că nu avea să mai deschidă subiectul căsătoriei până când ea nu apuca să se obişnuiască puţin cu ideea. Evident, îi ceruse mâna mult prea repede pentru gustul ei. Astfel, trebuia să aibă răbdare şi să aştepte, lăsând-o să se înveţe treptat cu prezenţa lui în viaţa ei. Şi, hotărâse el, era mai bine să se abţină cu totul de la relaţii intime în acest timp. O decizie pe care începea să o regrete.

— Mai doreşti nişte ceai? Se aplecă să îi umple din nou ceaşca, mişcarea permiţându-i lui Winter să îi admire pieptul în toată splendoarea sa. Domnule Makepeace?

El ridică din nou privirea. O văzu clipind spre el cu un aer inocent.

— Da. Da, desigur.

Era foarte posibil ca acea aşteptare să îl ucidă. Ea îi zâmbi în timp ce îi turnă ceai în ceaşcă.

— Sper că te simţi confortabil în camera ta.

— Foarte.

Sorbi grăbit din ceai şi îşi opări limba.

— Priveliştea e pe gustul tău?

Singura lui privelişte era un zid de cărămidă.

— Da.

Ea flutură din gene spre el peste buza ceştii.

— Şi patul. E moale şi… primitor?

Lui Winter aproape că îi rămase în gât bucăţica de prăjitură pe care tocmai o muşcase.

— Sau preferi un pat mai tare? întrebă ea blând. Unul care să nu cedeze prea repede?

— Cred – îşi îngustă ochii spre ea – că indiferent de cum ar fi patul pe care mi l-ai oferit, e perfect. Dar spune-mi, milady, tu ce fel de saltea preferi? Una moale, plină doar cu pene de gâscă, sau una care e puţin mai… tare?

Se întâmplă foarte rapid, dar el observă: privirea ei coborî fulgerător spre punctul de întâlnire a coapselor lui, apoi urcă din nou. Dacă până atunci nu ar fi avut ce să vadă acolo, acum cu siguranţă avea.

— O, îmi place o saltea tare şi fermă, toarse ea. Bine încălzită şi gata pentru o cursă lungă.

Nările lui se lăţiră involuntar, căci ar fi putut jura că îi simţea aroma – era catifelată şi pregătită pentru el. Dacă ar fi fost singuri, dacă ar fi avut vreun pat prin apropiere sau chiar…

— De ce faci curse pe saltea, milady? întrebă Christopher cu gura plină de prăjituri. Mie îmi place *să dorm* în pat.

— Ăăă…

Isabel îşi miji ochii, încercând să găsească un răspuns la acea întrebare inocentă.

— Şi Lady Beckinhall doarme în patul ei, Christopher, spuse Winter, fără a sublinia nimic anume. Acum ţine minte să nu vorbeşti cu gura plină şi mai bea nişte ceai.

Băiatul îi întinse bucuros ceaşca. Winter i-o umplu, având grijă să nu se uite la Isabel. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să îşi distragă atenţia de la poftele lui la fel de uşor cum îl distrăgea pe Christopher…

Capitolul 16

În cele din urmă Adevărata Dragoste a Arlechinului auzi un strigăt şi zgomotul unor bărbaţi luptându-se. În loc să fugă din

faţa violenţei, se furişă mai aproape, aruncând o privire după colţ. Acolo, într-o piaţetă, îl văzu pe Arlechin luptându-se cu cinci bărbaţi deodată. Bărbaţii din jurul lui strigau şi gemeau din pricina eforturilor lor, însă Arlechinul nu scotea niciun sunet, doborându-şi metodic inamicii unul câte unul...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Isabel stătea întinsă în pat în noaptea aceea, cu cuvertura de mătase trasă până sub bărbie, şi se întreba ce făcea. Îl refuzase pe Winter – îi spusese în faţă că nu putea să se căsătorească cu el. Oricare alt bărbat ar fi primit acea veste cu uşurare: putea să continue aventura cu ea fără angajamentele presupuse de o căsnicie. Opţiunile lui în acel moment fuseseră fie să continue ca înainte, fie să pună capăt întregii poveşti.

În schimb, el reuşise să se mute în casa ei.

Nu era naivă. Bărbatul era încăpăţânat şi orgolios. Nu renunţase la ideea lui ridicolă de a se căsători cu ea. Poate că într-adevăr îl iubea.

Închise ochii în întuneric, inima strângându-i-se dureros de teamă, la acest gând. Nu-şi permisese să nutrească acest gând pană acum. Era pur şi simplu prea groaznic de contemplat. Ea nu era ca el, o persoană capabilă de sentimente profunde. Ea se ferise de emoţii adânci de orice natură aproape de când se ştia. În adâncul sufletului ei, Isabel ştia: pur şi simplu nu era demnă de dragostea lui. Într-o bună zi, el avea să afle acest lucru, iar în a< el moment...

Nu auzi absolut nimic, dar simţi o mişcare, o schimbare în aerul din camera ei, căldura unei alte prezenţe.

Isabel deschise ochii. Winter era acolo, la capătul patului ei, cu o singură lumânare în mână, purtând doar cămaşa, jiletca şi pantalonii.

— Iartă-mă, şopti el, punând jos lumânarea. Nu am

reuşit să stau departe.

Ea se ridică în coate, cu pulsul începând să-i gonească, şi îl privi dezbrăcându-se.

— E ciudat, de fapt, spuse el, aproape ca şi cum ar fi vorbit doar pentru sine. Autocontrolul meu e destul de ferm, de regulă. Am reuşit să păstrez secretul Fantomei timp de opt ani, ascunzându-l atât prietenilor, cât şi familiei. Nu îmi ies din fire prea des. Am suferit răni fără să las pe nimeni să vadă asta, nici măcar printr-un gest sau un cuvânt, chiar dacă a însemnat să îmi curăţ şi să îmi cos rănile singur. Cred că, obiectiv vorbind, putem cădea de acord că autocontrolul meu e mai bun decât cel al unui bărbat obişnuit. În fond, am fost abstinent până te-am cunoscut pe tine şi aproape mulţumit de această stare de fapt. Îşi împături vesta şi o puse pe un scaun. Dar apoi te-am întâlnit *pe tine* şi s-a ales praful de tot, inclusiv, se pare, de toate regulile mele de comportament, ceea ce, consider eu, e în întregime din vina ta.

Acel comentariu scandalos o făcu pe Isabel să rostească primele cuvinte de când intrase Winter în dormitorul ei.

— Vina *mea?*

El dădu din cap, sever ca un judecător.

— Da. Hai să analizăm faptele. Te-ai alăturat Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copil Abandonaţi şi ai început imediat o campanie de tachinare împotriva mea.

Ea se ridică în capul oaselor cu totul, fascinată atât de raţionamentul lui, cât şi de faptul că începuse să îşi scoată cămaşa, De fapt, era posibil ca pieptul lui să fie lucrul care-i plăcea cel mai mult pe această lume. Nu că ar fi avut de gând să îi spună aşa ceva.

— Tachinare?

— Tachinare. Îşi împături şi cămaşa, muşchii braţelor lui mişcându-se într-o manieră ce îi distrase atenţia. Micile ironii, privirile viclene prin care mă anunţai că, din nou, te credeai foarte deşteaptă când îmi aruncai săgeţi, corsajele

decoltate şi provocatoare…

Isabel coborî involuntar privirea spre pieptul ei.

— Corsajele mele nu sunt provocatoare!

„Ei bine, nu *tot* timpul, cu siguranţă.” El o privi cu severitate.

— Provocatoare. Îşi descheie nasturii de la prohab, iar ea aproape uită despre ce vorbeau. Şi asta fără a mai lua în calcul aluziile cu subînţeles de mai târziu, lecţiile de flirt şi lecţiile de dans, când profitai de orice ocazie pentru a-mi atinge posteriorul.

— Nu ţi-am atins posteriorul niciodată, absolut niciodată. Aproape niciodată, se corectă în gând. Intenţionat.

Făcu ochii cât de mari putea şi îi aruncă o privire plină de uluire şi nevinovăţie, care ar fi înduioşat şi un preot al Inchiziţiei spaniole. El îşi coborî sprâncenele într-o expresie furtunoasă şi se dezbrăcă şi de pantaloni, şi de lenjerie, dezgolind un mădular obraznic şi semeţ.

— Tu, spuse el încet, ameninţător, apropiindu-se de pat, eşti o seducătoare desfrânată de tineri inocenţi, prea necunoscători într-ale lumii pentru a scăpa din mrejele tale, chiar presupunând că şi-ar dori să o facă.

Ajunse pe pat, înălţându-se deasupra ei, atât de brusc, fierbinţeala lui radiind spre focul mocnit din pântecele ei, atât de tare încât ea scoase un ţipăt uşor.

El se sprijini pe un braţ şi coborî cealaltă mână de la gâtul ei, între sâni, peste abdomen, până la locul ei intim, unde îşi răsfiră larg degetele în semn de posesiune. Pentru o clipă nu făcu decât să îşi privească mâna ce îi acoperea miezul de feminitate.

Apoi ridică privirea spre ea, iar ea văzu că orice urmă de glumă dispăruse din ochii lui. Se făcuseră atât de întunecaţi, încât erau aproape negri.

— Ce aş fi putut să fac ca să nu mă las sedus de tine? Ce aş fi putut să fac ca să nu cad în mrejele tale? E oare ceva de mirare în faptul că mă aflu aici în noaptea asta?

Ea înghiţi un nod, căci nu îl mai văzuse niciodată într-

o astfel dr dispoziţie. Îşi dădu seama acum că glumele lui de mai devreme ascunseseră faptul că aproape părea să îi poarte pică şi ei, şi mrejelor ei.

— Ce vrei?

Pleoapele lui coborâră când îi examină gura.

— O, ştii prea bine ce vreau.

Nu aşteptă un răspuns sau o permisiune. Îi asedie pur şi simplu gura, deschizându-şi larg buzele peste ale ei, de parcă ar fi putut să o înghită.

De parcă ar fi putut să o facă a lui.

Îşi plimbă limba şi dinţii peste buzele ei, fără a-i permite nicio clipă să-l tragă mai adânc. Controlând şi ghidând amorul lor. Ea îi simţi pieptul gol sub palme, bătaia puternică şi excitată a inimii. Căldura şi tensiunea lui o înconjurau din toate părţile, şi totuşi nu reuşea să îl tragă peste ea. Să îi seducă limbă să îi penetreze gura.

Scânci sub asaltul lui ispititor şi i se păru că îl aude chicotind, Ceea ce o făcu să îşi smucească iute capul şi să îşi înfigă unghiile în muşchii pieptului său.

— Nu, îi spuse el ferm, ca unui copil. Eu sunt la cârmă în noaptea asta, milady. Eu sunt cel care deţine controlul.

Se ridică deasupra ei, atletic şi rapid şi, prinzând-o de şolduri, o întoarse pe burtă.

— Uf! Ea se zbătu, încercând să-şi vâre mâinile pe sub corp, dar acum el hotărâse să se culce cu tot corpul peste al ei, apăsând-o în saltea. Winter, dă-mi drumul.

— Nu, îi murmură el în ureche.

Răsuflarea lui fierbinte îi înfioră pielea capului, când el îi dădu blând la o parte buclele. Preţ de o clipă o mângâie pe păr, ca şi cum ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume. Ca şi cum nu ar fi stat cu mădularul apăsându-se ferm pe posteriorul ei.

Se culcase îmbrăcată doar într-o cămăşuţă subţire, dintr-un material delicat ca voalul, şi care nu o împiedica să îi simtă corpul peste al ei. Ba chiar părea să intensifice senzaţia, permiţându-i să alunece peste ea cu o frecare delicioasă la fiecare mişcare.

— Îţi ador părul, ştiai? îi şopti el. Visam la el în patul meu singuratic de ascet – bucle lungi, de culoarea abanosului, mângâindu-mi trupul în timp ce dormeam. Mă trezeam excitat, tânjind şi blestemându-te.

— Nu te cred. Nu te-am auzit niciodată înjurând, nici măcar când aveai dureri mari.

— Consider că e un păcat să rosteşti numele Domnului în deşert, spuse el, dându-i blând părul la o parte şi dezgolindu-i gâtul. Şi totuşi, tu mă împingi în păcat.

Gura lui ajunse pe pielea ei, în locul sensibil de la intersecţia dintre gâtul şi umărul ei. Îşi plimbă limba peste acel punct ca şi cum ar fi vrut să îi deguste esenţa, ca şi cum ar fi experimentat. Apoi, brusc, o muşcă, cu dinţii tăioşi şi tari, iar ea icni.

— Te-am rănit? o întrebă el, cu gura îngropată în pielea ei.

— Nu, spuse ea tremurător, căci, în ciuda atacului său, nu o rănise.

Era întotdeauna blând cu ea, întotdeauna conştient de mărimea şi forţa lui superioare.

— Tu mă răneşti, spuse el pe un ton de conversaţie. În fiecare zi. În fiecare oră. Clipă de clipă.

— Îmi pare rău.

Încercă să se răsucească, încercă să îi prindă faţa în mâini şi să îi spună că nu o făcea intenţionat, sincer. Nu făcea decât ceea ce credea că e mai bine pentru amândoi.

Dar cândva, nu demult, el îşi pierduse în cele din urmă răbdarea nesfârşită.

— Nu. O muşcă din nou, ca un armăsar pedepsind o iapă. Facem cum vreau eu.

Îşi coborî mâinile pe coastele ei, lăsându-le să alunece peste mătase, până găsi tivul cămăşuţei ei de noapte. Apoi o trase în sus, încet, centimetru cu centimetru, tachinând-o cu senzaţia expunerii treptate a pielii ei la aerul nopţii.

— Eşti udă, spuse el atingând-o, şi deşi rostise cuvintele lejer, aproape pe un ton de conversaţie, nu reuşise să-şi ascundă răguşeala din voce.

Excitarea ei îl incită şi mai tare. Animalul preluând controlul asupra corpului uman. Doar că animalele nu simţeau iubire. Nici regrete sau mâhnire.

Isabel refuză să se gândească la aceste lucruri în acel moment. Degetele lui o tachinau, făcând-o să-şi ridice şoldurile, implorator.

Îi îndepărtă coapsele cu genunchii lui, instalându-se între ele ist fel încât îi simţi mădularul, insistent şi tare, împingându-se la intrarea în ea. Nu era sigură nici măcar că ar fi putut să intre din acel unghi. Era aproape complet întinsă pe burtă. Dar el se împinse şi îl simţi despicând-o, savură întinderea atât de plăcută a muşchilor.

El se opri ca pentru a reflecta, apoi se împinse în faţă din nou, intrând în forţă, croindu-şi drum în miezul ei fierbinte. Ea strânse perna de lângă ea, dorindu-şi să se ridice pe genunchi şi să se împingă în spate. Să îl împingă în grabă spre încheierea inevitabilă.

Dar el era prea puternic, prea încăpăţânat. Nu îi lăsă deloc libertate de mişcare. Se încordă din nou şi alunecă încă puţin în ea. I se păru că îl aude gemând, dar sunetul fu înăbuşit de propriul scâncet de dorinţă. El deschise gura pe ceafa ei şi se împinse brusc cu forţă, îngropându-se complet în ea.

Ea aproape ajunse la climax primindu-l. Cu mare grijă, cu delicateţe, el îi găsi mugurele plăcerii cu vârful degetelor şi se mulţumi să-şi ţină arătătorul apăsat pe el. Nici nu era nevoie să facă mai mult – greutatea ei şi a lui peste ea o apăsau în jos pe degetul lui. Ea încercă să îşi rotească şoldurile, să se mişte peste acel unic deget, dar era ţintuită din spate, imobilizată de voinţa lui.

— Acum, şopti el, şi se retrase uşor.

Atât de puţin, mai puţin de un centimetru, cu siguranţă. Atât de puţin încât nici nu ar fi trebuit să conteze.

Dar când se împinse din nou în ea, rapid şi în forţă şi aproape brutal, mişcarea îi făcu şoldurile să se frece de mâna lui, prinsă între ea şi saltea. O făcu să icnească,

chinuindu-se să respire, când senzaţia îi stârni fiori de plăcere aproape dureroasă.

— Te iubesc, îi şopti el, împingându-se din nou în ea. Şi din nou. Fiecare mişcare controlată. Fiecare mişcare măruntă având un efect devastator. Te iubesc.

Ea pierdu orice noţiune a timpului. Nu mai ştia de ea şi unde se afla. Nu mai ştia cine era el – cine era *ea.* Îşi pierdu minţile.

Fiindcă acea plăcere la limita durerii era atât de dulce, atât de divină, nimic nu mai conta în afară de a o face să continue. Fusese sedusă, vrăjită, îmbătată de arta lui de a face amor. În acest moment era tot ceea ce conta pe lume pentru ea.

Iar el nu se opri. Gâfâia acum, aerul intrându-i şi ieşindu-i cu un hârşâit aspru din plămâni în timp ce intra şi se retrăgea din ea, cu mişcări ce deveneau din ce în ce mai spasmodice.

— Eliberează-te, naiba să te ia, îi mârâi el în ureche. Scaldă-mi mădularul în lichidul tău.

Iar acea poruncă brutală fu picătura ce umplu paharul. Fu cuprinsă de spasme, prinsă între degetele lui şi membrul lui, pe deplin în puterea lui, în timp ce el continuă neobosit să se împingă în ea, dincolo de speranţă şi visuri, şi raţiuni umane.

Era o fiinţă alcătuită din senzaţii şi nimic altceva, cu o plăcere scânteietoare strălucindu-i prin vene, făcându-i inima să-i bată, stârnindu-i furnicături în tălpi. Era totul şi nimic, şi asta doar datorită lui. El îi prelungea plăcerea, făcând-o să dureze, şi părea că nu avea să înceteze niciodată să se împlânte în ea.

Însă nu era decât un simplu muritor în fond. Isabel simţi când îl copleşi şi pe el acea senzaţie fantastică. Se cutremură peste ea, cu degetul apăsat cu forţă pe mugurele ei, în timp ce sămânţa i se revărsă în ea.

Îşi înăbuşi un strigăt în umărul ei. Apoi ea alunecă ca într-un vis, lichidă şi moale, aproape fără să mai simtă nimic de fericire. El zăcea greoi pe spatele ei, prăbuşit

peste ea, răsuflarea lui mângâind-o fierbinte pe ureche, dar ei nu îi păsa. Era aproape confortabil şi o idee nebunească îi năvăli în minte, să îi ceară să rămână peste noapte. Ce conta dacă vreuna dintre servitoare îl vedea acolo dimineaţă? Era casa ei, în fond, şi era văduvă. Cu siguranţă…

El se ridică dintr-o singură mişcare uşoară, iar corpul ei, dezgolit de căldura ce îl acoperise, se răci imediat. Fără un cuvânt, îşi trase pantalonii, îşi culese restul de haine şi ridică lumânarea.

Şi ieşi din camera ei.

*

Winter se furişă prin noapte cu uşurinţa renumitei Fantome. Trecuse cu mult de miezul nopţii deja, iar străzile din St. Giles erau sărăcăcioase şi întunecate, dar nu reuşise să adoarmă după ce plecase de la Isabel. Se gândise să încerce să îi găsească din nou pe copiii despre care se zvonea că locuiau într-un pod. Mai urmărise astfel de zvonuri şi înainte – în repetate rânduri – şi fusese dezamăgit de fiecare dată, dar acest lucru nu prea conta. În noaptea aceea avea nevoie de activitate fizică. În noaptea aceea avea nevoie să uite.

Bestia din el evadase în noaptea aceea. Îşi încălcase promisiunea de a sta departe de Isabel pur şi simplu fiindcă îi fusese imposibil să o facă. Iar când venise la ea, făcuse dragoste cu ea ca un animal înnebunit de dorinţă. Ea fusese udă, însă, minunat de udă, deci poate că ea nu fusese chiar atât de dezgustată ca el de brutalitatea primitivă cu care o posedase. Ea nu fusese înspăimântată, ceea ce era bine, fiindcă el însuşi era cu siguranţă înspăimântat de întunericul din el. Era ca şi cum ea ar fi descuiat o cuşcă ce, odată deschisă, nu mai putea fi închisă niciodată. Bestia ieşise la iveală acum, liberă şi neîmblânzită, iar bestia *o adora.* Spiritul ei vioi, locul acela vulnerabil dinăuntrul ei, chiar şi durerea pe care i-o provocase faptul că era stearpă.

Şi în special expresia ce apărea în ochii ei albaştri, atât de albaştri, când o atingea în miezul fiinţei ei. O, bestiei îi plăcea în special acest din urmă lucru.

Mârâi în barbă, în timp ce sări de pe o clădire pe alta. Spaţiul era prea mare, săritura prea periculoasă, şi totuşi ateriză cu uşurinţă pe cealaltă parte.

Poate că iubirea neîmplinită îl făcea semizeu. Ce blasfemie era un asemenea gând! Se opri pe acoperiş, având în spate lumina lunii, iar în faţă trapa acoperişului. Clătină din cap, încercând să îl limpezească de orice emoţie înainte de a-şi scoate cele două săbii, lovind cu piciorul trapa înclinată a acoperişului.

Aceasta se deschise spre interior pe două balamale stricate, lovindu-se de un perete nevăzut. Încăperea astfel dezvăluită era cufundată în întuneric. Câteva siluete întunecate începură să se ridice, ameţite de somn şi confuzie. Ochii lui Winter erau deja obişnuiţi cu întunericul. El avea de partea lui surpriza şi faptul că se afla într-un punct mai înalt.

„Atacă întotdeauna de deasupra dacă poţi.” Vocea fantomatica a mentorului lui îi şopti în ureche chiar în timp ce Winter sări înăuntru prin trapă. Ateriză pe cel mai masiv dintre indivizi un bărbat cu umeri uriaşi, duhnind a transpiraţie. Bărbatul nu apucase să se ridice decât în genunchi, dar greutatea lui Winter îl trânti la pământ cu faţa în jos. Nu se mişca, prin urmare Winter se întoarse spre celălalt bărbat, lovindu-l într-o parte a capului.

Un pistol se descărcă undeva, scânteia lui orbindu-i pe toţi.

Winter închise ochii şi continuă lupta. Cu mulţi ani în urmă, Sir Stanley îl pusese să se antreneze cu sabia purtând un sac pe cap exact din acest motiv. Simţi o siluetă ciocnindu-se de corpul lui, iar Winter îi înfipse bărbatului un cot în partea de sus a stomacului. Se auzi o bufnitură când bărbatul căzu şi foşnetul unor picioare încercând să fugă.

Winter deschise ochii. Bărbatul pe care tocmai îl doborâse la pământ se chinuia să se ridice în picioare. O

jumătate de duzină de maşinării ciudate, de forma unor scaune supradimensionate, erau înşiruite de-a lungul pereţilor camerei joase de mansardă. În rest camera era goală cu excepţia corpului primului bărbat, încă inconştient după ce Winter aterizase peste el.

Winter se simţi sfâşiat de dezamăgire, senzaţia făcându-l să se poarte mai brutal decât de obicei când îl ridică pe bărbatul de la picioarele lui:

— Unde sunt? întrebă el, fiindcă nu avea ce altceva să facă. Unde sunt copiii?

Spre uluirea lui, victima lui arătă cu mâna spre capătul îndepărtat al încăperii.

— Acolo.

Winter îşi miji ochii, neîncrezător. Fie bărbatul încerca să scape de el, fie era o capcană, dar, în orice caz, trebuia să verifice.

Îl prinse pe bărbat de gulerul cămăşii şi îl târî până la capătul îndepărtat al încăperii. Când se apropie, Winter văzu că în perete se afla o uşă mică. Speranţa începu să-i înflorească în inimă şi se luptă sălbatic să şi-o înăbuşe. Mai găsise ascunzători şi înainte. Toate fuseseră goale sau ocupate de adulţi.

Uşa era baricadată cu o grindă solidă de lemn, iar Winter o ridică înainte de a deschide prudent uşa. Era şi mai întuneric decât în camera de la exterior, o mică văgăună de coşmar fără lumină sau speranţă. Aerul aproape că duhnea a disperare. La început crezu că mica încăpere înfiorătoare era goală. Apoi în întuneric se mişcă o siluetă mică. Şi încă una. Şi încă una.

Faţa unei fetiţe apăru din văgăună, slabă şi înfometată:

— Vă rog, fu tot ce reuşi ea să spună.

Îi găsise. În sfârşit îi găsise!

*

— Aveţi un vizitator, milady.

Megs ridică distrată ochii din cartea deschisă în poala ei, a doua zi dimineaţă. Nu mai ţinea minte de cât timp stătea acolo în bibliotecă, ascunzându-se în spatele cărţii, dar lângă cot avea o ceaşcă de ceai goală, aşadar în mod evident trecuse ceva timp.

— Nu primesc vizitatori, spuse ea pe un ton monoton.

— O, cu siguranţă asta nu e valabil şi pentru mine.

Lady Beckinhall intră în pas vioi în bibliotecă, apărând din spatele majordomului şi făcându-i semn din cap să se retragă.

Acesta păru uşurat când ieşi din încăpere.

— Am venit să te scot în oraş, o anunţă Lady Beckinhall, studiind o Biblie uriaşă aşezată pe un suport.

— Mă doare capul.

— Cu atât mai bine, atunci, spuse Lady Beckinhall veselă. Aerul curat o să-ţi facă bine.

— De regulă doctorii recomandă odihnă la pat pentru durerile de cap, remarcă Megs.

— Ei recomandă odihnă la pat pentru *orice,* replică Lady Beckinhall pe un ton mâhnit. Întoarse spatele Bibliei, cu o expresie mai blândă. Te rog? A trecut aproape o săptămână de când domnul Makepeace a plecat de la cămin. Presupun că în acest răstimp Lady Penelope a reuşit deja să îl distrugă. M-am gândit că ar trebui cel puţin să mergem să vedem ce se întâmplă.

— Domnul Makepeace a plecat?

Pentru o clipă, Megs simţi o tresărire de interes.

— Da. La două zile după ce…

Lady Beckinhall se crispă şi se întrerupse, privind-o pe Megs neputincioasă. La două zile după ce murise Roger. Megs coborî din nou privirea spre cartea din poala ei, rostind cuvintele nedesluşit:

— Nu pot. Îmi pare rău.

O simţi pe Lady Beckinhall apropiindu-se.

— De ce? De ce nu poţi să pleci?

— Pur şi simplu nu pot.

— Ce e? Lady Beckinhall îşi puse o mână răcoroasă pe

fruntea ei. Chiar eşti bolnavă? Ai fost la un doctor?

— Nu! Megs îşi trase capul într-o parte. Nu-i vorba de asta.

— Atunci ce e?

Cuvintele îi zburară de pe buze înainte să apuce să le oprească:

— Sunt însărcinată.

Deschise ochii, ridicând privirea, şi surprinse pe chipul lui Lady Beckinhall o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată la nimeni. Se făcuse cenuşie la faţă, cu ochii bulbucaţi de groază.

O, minunat. Se părea că reuşise să o şocheze pe imperturbabila Lady Beckinhall.

— Îmi pare rău, murmură Megs fără rost. Nu ştiu ce mi-a venit să îţi spun. Uită că am…

— Ai făcut-o ştiind că ai nevoie de ajutor. Expresia dispăruse de pe chipul lui Lady Beckinhall la fel de rapid cum apăruse, culoarea începând să-i revină în obraji. Şi, din fericire, i-ai spus exact persoanei potrivite.

Capitolul 17

Când Arlechinul îl ucise şi pe ultimul dintre bărbaţi, Adevărata Dragoste a Arlechinului fugi spre el, dar chiar în acel moment el se întoarse şi se îndepărtă fulgerător, sprinten ca un cerb. Preţ de câteva ore îndelungate, Adevărata Dragoste îl urmări pe Arlechin, fără a-l pierde nicio clipă din priviri, până când el se împotmoli într-o fundătură. Cât ai clipi, Adevărata Dragoste ţâşni în faţă şi aruncă funia împletită din propriul păr peste trunchiul lui, strângând-o bine şi legându-i braţele pe lângă corp. Astfel îl legă cu Iubirea ei...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Isabel intră în elegantul ei salon de luat masa şi se

opri. Megs obosise vizibil în dimineaţa aceea şi se retrăsese pentru un pui de somn. Isabel intenţionase să vină acasă pentru a servi prânzul devreme înainte de a ieşi din nou. Dar la masa din lemn de trandafir era aşezat Winter, cu o ceaşcă de ceai în faţă. Ceea ce era ciudat.

De regulă Winter lua micul dejun devreme, după care pleca spre camera copiilor sau spre o cameră de lucru pe care ea îi permisese să o folosească. Şi totuşi era încă aici, la câteva ore după ce ar fi trebuit să înceapă lecţiile cu Christopher.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea fără introducere.

Privirea lui nu se desprinse de pe ceaşca de ceai.

— I-am găsit.

Isabel aruncă o privire rapidă spre lacheu, care stătea în colţ prefăcându-se că nu ascultă, şi îi făcu semn să iasă.

— Pe cine ai găsit?

— Am găsit copiii.

Vocea îi era moartă. Ea se încruntă.

— Dar asta e o veste bună, cu siguranţă.

Privirea lui se ridică în cele din urmă spre ea, şi văzu că ochii îi erau înroşiţi şi înfundaţi în orbite. Hotărî că se înşelase mai devreme: nu se trezise târziu în dimineaţa aceea. Nici măcar nu se culcase.

Îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Povesteşte-mi.

El îşi întinse mâinile în faţa lui şi îşi privi palmele ca şi cum ar fi încercat să îşi înţeleagă trecutul sau viitorul.

— Se aflau în podul unei case, o mansardă împărţită în două şi apoi împărţită din nou în mai multe camere minuscule. Cincisprezece fete, toate înghesuite într-o încăpere fără ferestre, fără aer, şi un tavan ce nu îmi ajungea mai sus de umăr în cel mai înalt punct. Niciuna dintre ele nu a zâmbit de fericire sau măcar de uşurare când am deschis uşa baricadată şi le-am scos de acolo. Cred că renunţaseră la orice speranţă.

Isabel închise ochii, jelind pentru acei copii ascunşi şi exploataţi. Jelind pentru durerea lui Winter.

— Dar le-ai găsit, totuşi. Vor învăţa să zâmbească din nou.

— Aşa crezi? întrebă el, iar când deschise ochii îl văzu clătinând din cap. Eu nu ştiu.

— Unde se află acum?

— Le-am dus la cămin. Am bătut la uşă şi am rămas în umbră până când cineva le-a deschis şi le-a condus înăuntru, unde voi fi în siguranţă. Nu s-au clintit, nu au încercat să fugă cât au aşteptat.

Mâncarea de la micul dejun era încă aşezată pe platouri acoperite pe bufet. Isabel se ridică şi umplu o farfurie cu şuncă afumată, rinichi cu unt şi ouă fierte moi.

— Poftim, mănâncă asta.

Winter se zgâi la mâncare ca şi cum ar fi fost ceva ce nu mai văzuse niciodată.

— Erau câţiva adulţi în încăperea exterioară, când am ajuns eu acolo, dar majoritatea au fugit. Am reuşit să pun mâna pe un bărbat, dar pare a fi cam scrântit. Nu a putut să-mi spună cine se află în spatele afacerii. Cine e aristocratul care câştiga bani pe spinarea acelor copii mici. Poate că nici nu l-a văzut vreodată pe d'Arque.

Ea tocmai îi turna încă o ceaşcă de ceai, dar se opri brusc.

— Lord d'Arque?

— Da. Îşi trecu nerăbdător mâna prin păr. Ţi-am spus – am găsit bucata aceea de hârtie cu sigiliul lui în mâna unuia dintre copiii pe care i-am salvat din mâinile acestor oameni.

Ea îşi arcui o sprânceană şi spuse blând:

— Mi-ai spus că ai găsit bucata de hârtie în mâna unui băieţel din St. Giles. Nu ai pomenit niciodată că băieţelul ar fi avut legătură cu oamenii pe care îi căutai, cei care ţineau atelierul.

— Nu ţi-am zis? Se încruntă cu un aer teribil de obosit. Ei bine, avea legătură. Oamenii din St. Giles îi numesc „hoţii de fete", fiindcă se pare că preferă fetele pentru munca lor. Fetiţele au degete mai mici şi sunt mai

îndemânatice la muncile ce necesită fineţe.

Ea îşi împreună sprâncenele:

— Dar nu mi-l pot imagina pe vicontele d'Arque implicat în aşa ceva.

Winter îi aruncă o privire posacă.

— Iar eu l-am recunoscut pe vizitiul lui d'Arque ca fiind unul dintre hoţii de fete.

Dezvăluirea o făcu să ezite pentru o clipă.

— Ai vorbit cu vizitiul?

— Da. Winter se strâmbă. A spus că nu d'Arque se află în spatele operaţiunii.

— Ei bine, atunci…

— Apoi vizitiul a fugit înainte să apuc să mai aflu ceva de la el. Se prea poate să-şi fi acoperit stăpânul.

— Sau poate că spunea adevărul, zise Isabel. Ştiu că nu îţi place vicontele, şi recunosc că poate fi destul de enervant, dar asta nu înseamnă că e un răufăcător. Asta nu înseamnă că e genul de persoană care ar lăsa ca nişte fetiţe să fie exploatate pentru bani.

El clătină din cap.

— Cred că eşti subiectivă.

Ea îşi aminti expresia de pe faţa lui Winter când Lord d'Arque flirtase cu ea la balul ducesei de Arlington.

— Cred că e posibil ca şi tu să fii subiectiv.

El ridică din umeri îmbufnat, fără să adauge ceva.

— De ce nu-i arăţi lui Lord d'Arque bucata de hârtie? Şi nu-l întrebi cui îi era adresată?

El îi aruncă o privire ironică, dar nu spuse nimic.

Ea îşi turnă o ceaşcă de ceai, adăugând câteva picături de lapte şi o linguriţă de zahăr înainte de a sorbi din el.

— Ce confecţionau în atelierul acela, oricum? Nu mi-ai spus niciodată.

— Ciorapi. O spuse pe un ton mâhnit. Îţi închipui? Îi muncesc pe copilaşii aceia până îşi dau duhul ca să facă ciorapi din dantelă cu broderie, în stil franţuzesc, pentru gâsculiţele din înalta societate.

Isabel simţi brusc o strângere de inimă.

— Ai văzut ciorapii?

— Nu până azi-noapte, răspunse el. Lăsaseră o cutie cu broderii terminate care urmau să fie cusute ulterior pe ciorapi.

Erau în continuare singuri în salonul pentru micul dejun. Isabel se ridică şi, ocolind masa, veni lângă Winter. El o privi întrebător până când puse un picior pe scaunul de lângă al lui şi îşi ridică fustele.

— Aşa arătau broderiile? întrebă ea încet.

El încremenise, zgâindu-se la delicata broderie în roz, auriu şi albastru de pe glezna ei. Fusese cusută ulterior pe un ciorap alcătuit în întregime din dantelă albă, de la talpă până peste genunchi. O dantelă fină, enorm de scumpă, vândută mult mai ieftin decât ar fi costat altundeva. Fusese înşelată.

Apoi privirea lui se ridică pentru a o întâlni pe a ei.

— De unde îi ai?

Ea îşi lăsă fustele să cadă şi coborî piciorul pe podea.

— Servitoarea mea, Pinkney, mi i-a cumpărat. Nu sunt sigură de unde, dar era încântată de preţ.

Gura lui se strânse cu o expresie mohorâtă.

— Ai putea să o chemi aici, te rog?

— Desigur, spuse ea, păstrând un ton calm, şi se duse la uşă pentru a-i transmite porunca lacheului ce aştepta afară.

Winter era teribil de furios, îşi dădu ea seama. „Gâsculiţe din înalta societate.” Oare credea că şi ea era una dintre acele gâsculiţe de care pomenise? Cele pe care nu le interesa niciodată cine făcea ciorapii, atâta timp cât erau la modă? Ei bine, *chiar* era una dintre acele gâsculiţe, nu-i aşa?

Se cufundă în scaun, aşteptând să apară Pinkney. El nu mai spuse nimic altceva, mulţumindu-se să se zgâiască la masă printre mâini, cu o cută întipărită între sprâncene.

Uşa salonului se deschise şi intră Pinkney.

— Aţi dorit să mă vedeţi, milady?

— Da. Isabel îşi împreună mâinile în poală. Vreau să ştiu despre ciorapii de dantelă pe care mi i-ai cumpărat în ultima vreme.

Fruntea lui Pinkney se încreţi.

— Ciorapi, milady?

— De unde i-ai cumpărat? întrebă Winter, pe un ton sumbru.

Ochii albaştri ai lui Pinkney se deschiseră larg, reflectând un amestec de confuzie şi teamă – Winter arăta destul de înspăimântător în acel moment.

— I-am… i-am… adică există un mic magazin pe Baker's Street, milady. Vânzătorul ţine ciorapii de dantelă în spate. Trebuie să ştii să îi ceri anume.

— Iar tu de unde ai ştiut? o întrebă Isabel.

Pinkney ridică din umeri.

— Astfel de lucruri le afli din zvonuri, milady. Unde se găsesc cele mai noi mănuşi din piele de căprioară, cine e pantofarul care face cei mai frumoşi pantofi cu toc şi cine are ciorapi de dantelă realizaţi după cea mai fină modă franţuzească la doar jumătate de preţ. Asta e treaba mea, milady.

Pinkney îi privi cu un aer bizar de demnitate, căci avea dreptate – *chiar era* treaba ei, şi o făcea bine.

— Mulţumesc, Pinkney, te poţi retrage, spuse Isabel încet.

Camerista făcu o reverenţă.

— Da, milady.

Se întoarse să iasă.

— Stai. Isabel îşi ridică rapid fustele şi îşi rulă în jos ambii ciorapi, descălţându-se. Întinse bucăţelele de mătase colorată spre servitoarea ei. Arde-i împreună cu toţi ceilalţi.

Pinkney căscase gura larg când Isabel îşi ridicase fusta în faţa lui Winter. Acum o închise cu hotărâre.

— Desigur, milady.

Luă ciorapii şi fugi.

— De ce ai lăsat-o să plece? o întrebă Winter cu bruscheţe. Poate ar fi ştiut să ne spună mai multe dacă am

fi întrebat-o.

— Mă îndoiesc. Isabel clătină din cap. E o slujitoare excelentă, dar mă tem că toate detaliile ce ţin de munca ei – lucrurile pe care tocmai le-a enumerat – îi ocupă fiecare colţişor disponibil din minte. Isabel ridică din umeri în semn de scuză. Nu prea o interesează nimic altceva în afară de modă.

Winter se ridică iute de la masă.

— Atunci am să vizitez acest magazin de pe Baker's Street. Poate că vânzătorul va şti să-mi dea mai multe informaţii.

— Dar cum rămâne cu Christopher? întrebă Isabel. Nu ai lecţii cu el azi?

Winter se întoarse şi îi aruncă o privire din prag.

— Aş fi avut, dar mama lui, se pare, avea alte planuri. Mi s-a spun că a venit şi l-a luat undeva cu ea, foarte devreme azi-dimineaţă.

— Cum…? dădu Isabel să spună, dar el plecase deja.

Era ciudat. Louise nu îl vizita pe Christopher decât o dată pe lună – sau mai rar – şi de regulă doar câteva ore după-amiaza. Ea rareori se trezea mai devreme de amiază, cu atât mai puţin să se ridice din pat.

Oftând, Isabel luă micul dejun, zăbovind asupra ouălor fierte moi chiar şi după ce se răciseră. Ar fi trebuit oare să verifice toate hainele pe care i le cumpăra Pinkney? Să se asigure că fuseseră confecţionate în ateliere serioase? Sau ar fi trebuit pur şi simplu să renunţe la ciorapii eleganţi de dantelă, pantofiorii cu toc confecţionaţi din ţesătură aurie, rochiile a căror brodare dura luni întregi?

Ar fi putut să se îmbrace ca o călugăriţă, să alunge orice urmă de culoare din viaţa ei… şi şi-ar fi pierdut minţile, în tăcere, în mai puţin de o săptămână. Îi *plăceau* rochiile extravagante, desuurile fine, ciorapii cu broderie şi toate celelalte fleacuri ostentative pe care Winter, fără îndoială, le dezaproba profund. Nu putea să renunţe să le mai poarte, tot aşa cum nici păunul nu ar fi putut să se lipsească de penele lui.

Ei bine, acesta era deci un motiv în plus pentru care nu puteau să se căsătorească. Chiar dacă Winter o iubea cu adevărat, nu putea să nu fie dezgustat de plăcerea pe care o găsea ea în haine şi bijuterii. Era deci încă un aspect care făcea imposibilă relaţia lor. Pur şi simplu nu se potriveau nicicum.

Isabel îşi încreţi nasul şi zdrobi sub dinţii furculiţei ce mai rămăsese din ouă. Ar fi trebuit să se bucure că mai găsise un motiv, pe care putea să i-l spună şi lui, pentru care nu ar fi trebuit, nu ar fi putut, pur şi simplu *nu aveau* să se căsătorească, şi totuşi singurul lucru pe care îl simţi fu un spasm înfiorător în stomac. Mintea ei era convinsă, dar inima se împotrivea.

Uşa se deschise, iar Isabel întoarse capul, bucuroasă să fie distrasă de la reflecţiile ei sumbre.

Louise intră vijelios, cu obrajii trandafirii, ochii scânteindu-i, părul auriu scos în evidenţă de o cocardă roz şi – dacă nu cumva Isabel se înşela – purtând o rochie nouă.

— O, Isabel, s-a întâmplat ceva absolut fantastic! Am găsit un protector, iar acesta mi-a oferit o *casă.* Pot să-l iau pe Christopher să se mute cu mine până la sfârşitul săptămânii.

Isabel deschise gura, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt. Louise continuă să sporovăiască despre noul ei protector şi casa pe care avea să o primească în curând, dar vocea ei îi răsună surd în urechi.

Isabel acceptase responsabilitatea de a-l creşte pe Christopher fără tragere de inimă şi doar fiindcă într-adevăr nu existase nimeni altcineva care să se ocupe de el. Fusese o povară, un memento inocent al infidelităţii lui Edmund şi a propriei incapacităţi de a avea copii. Ar fi trebuit să se bucure că Louise găsise în sfârşit o cale de a avea chiar ea grijă de el. Copiii aveau nevoie de mamele lor, iar Louise, oricâte cusururi ar fi avut, era mama lui Christopher.

Iar dacă simţea o oarecare dezamăgire la gândul plecării lui Christopher, asta era de aşteptat. Ajunsese… să ţină la băiat.

— … Am să vin să îl iau mâine, bine? spuse Louise.

Isabel clipi.

— Da. Da, desigur. Va fi perfect în regulă aşa.

Şi chiar avea să fie, nu?

*

Târziu în noaptea aceea Winter deschise uşa camerei lui din casa Isabelei, istovit în trup şi în suflet deopotrivă. Însă priveliştea din încăpere îi trezi toate simţurile la viaţă: Isabel era întinsă în patul lui şi, din câte vedea el, nu purta nimic.

Închise uşa în urma lui. Camera pe care i-o oferise ea era cu mult mai frumoasă decât vechea lui odaie de la cămin. Aflată la acelaşi etaj cu dormitorul ei, era, bănuia el, o cameră de oaspeţi, nu genul de încăpere desemnată de regulă unui servitor. Patul era mare şi confortabil, iar mobilierul era exact atât cât trebuia pentru a face încăperea plăcută: un scaun de stat lângă foc, o comoda cu sertare şi o masă de toaletă cu lighean şi ulcior pentru apă, Isabel avusese grijă, era convins, să îi dea o cameră în care să se simtă comod, fără a fi ostentativă.

— Ce cauţi aici? întrebă el.

Ea coborî genele şi un zâmbet îi apăru în colţurile gurii ei senzuale.

— Vai, domnule Makepeace, ştiu că lecţiile noastre au fost scurte, dar cred că totuşi te-am învăţat suficient cât să poţi înţelege de ce mă aflu aici.

Vocea îi părea atât de fragilă încât Winter deveni imediat îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

Ea se bosumflă.

— Trebuie neapărat să se fi întâmplat ceva rău ca să mă aflu aici?

— Date fiind circumstanţele, da. Se apropie de pat, coborând privirea spre ea. Spune-mi, Isabel.

Ea îşi întoarse faţa într-o parte, fără un cuvânt, dar

buzele ei dulci tremurară.

El nu putea îndura să o vadă astfel. Se urcă în pat complet îmbrăcat şi îi strânse silueta mică şi caldă la piept, mângâindu-i pe spate părul superb.

— Isabel.

Răsuflarea ei se poticni, aerul ieşind hârşâit.

— Ţii minte când ai venit prima dată aici şi l-ai cunoscut pe Christopher?

— Da, murmură el în părul ei, întrebându-se unde voia să ajungă.

— M-am purtat destul de urât cu el, recunoscu ea.

— Isabel, protestă el.

Ea îşi trecu o mână peste faţă.

— Nu, aşa a fost. El nu e decât un băieţel şi nu era vina lui, dar îmi aducea aminte de tot ceea ce nu am – tot ceea ce nu voi puica avea niciodată – şi pur şi simplu nu puteam suporta să-l văd în faţa ochilor, cred. Mă făcea să simt prea multe. La vremea aceea mi-am dorit cu disperare ca Louise să vină pur şi simplu şi să îl ducă altundeva cu ea. Să îi găsească o altă casă în care să crească. Isabel râse, apoi se linişti. Ai să râzi, dar dorinţa mi-a fost îndeplinită.

Winter închise ochii, îndurerat. Isabel de-abia începuse să îşi deschidă inima faţă de băiat. De-abia începuse să-şi dea voie să simtă o oarecare bucurie în relaţia lor. Plecarea lui Christopher acum era o lovitură groaznică.

— Îmi pare rău, spuse el. Unde intenţionează să meargă cu el?

— Şi-a găsit un protector – un bărbat bogat care se ocupă de importuri. Cu el a fost azi-dimineaţă: s-a dus cu Christopher să cumpere haine noi pentru amândoi, pe cheltuiala acestui bărbat. El e înnebunit după ea, susţine Louise, şi i-a închiriat o casă frumoasă în oraş.

El se încruntă, privind în gol pe deasupra capului ei.

— Ăsta nu pare a fi chiar cel mai bun loc în care să locuiască şi să crească băiatul.

Ea încremeni.

— La fel mi-am spus şi eu, dar mă tem că afecţiunea mea faţă de el îmi tulbură judecata. Vreau să fie fericit. Cu siguranţă cel mai bine pentru Christopher ar fi lângă mama lui, nu?

Vocea îi trăda în acelaşi timp speranţa şi teamă, când îi puse acea întrebare ezitantă.

El oftă.

— Nu ştiu dacă ar fi sau nu aşa. Tot ce ştiu e că pare destul de fericit aici. Şi *tu* pari destul de fericită să îl ai în casa asta cu tine.

— Da, dar ceea ce simt şi cred eu nu e important, spuse ea cu sinceritate. Ar trebui să mă gândesc doar la Christopher şi la binele lui. Trebuie să fac ceea ce e corect.

El îşi sprijini capul de al ei, inspirându-i parfumul, mulţumindu-se să o ţină pur şi simplu în braţe.

— Uneori, să faci ceea ce este corect nu presupune niciun sacrificiu.

*

Isabel rămase întinsă peste haina de lână a lui Winter, cu învelitoarea trasă până la umeri, ascultându-i răsuflarea la urechea ei, simţind durerea ce îi ardea în piept de când aflase vestea de la Lady Margaret în după-amiaza aceea.

— Mai e ceva. Vocea lui murmură tunător pe obrazul ei. Mai e ceva în afară de Christopher, nu-i aşa?

Ea se îngropă în căldura lui. Nu voia să înfrunte acel lucru, nu voia să se gândească la el. Nu putea pur şi simplu să facă dragoste cu ea şi să o facă să uite?

Însă el se mulţumi să o mângâie blând pe păr. Nimeni nu o mai dezmierdase astfel până atunci şi îşi spuse că era posibil să-i lipsească pentru totdeauna senzaţia mâinilor lui în părul ei după ce avea să plece.

— Spune-mi, îi ceru el.

Ea închise strâns ochii, ca o copilă, ca şi cum i-ar fi fost mal uşor să îi spună dacă nu îl vedea.

— M-am întâlnit cu… o prietenă azi, o prietenă dragă,

şi mi-a mărturisit că e însărcinată.

Mâna lui încremeni pentru o clipă pe părul ei, apoi îşi reluă mângâierea.

— Îmi pare rău. Vocea îi era o şoaptă gravă. Ştiu că probabil ţi-a fost greu să auzi asta.

— Nu ar fi trebuit să-mi fie, insistă ea, încleştându-şi degetele în reverul hainei lui şi trăgând de el. Ar trebui să pot să aud o veste fericită şi să mă bucur pentru o prietenă. Nu ar trebui să fiu atât de josnică, atât de preocupată exclusiv de problemele mele. Ai trebui să fiu o persoană mai bună.

Pieptul lui se mişcă sub obrazul ei când ridică din umeri.

— E valabil pentru toată lumea.

— În cazul tău nu este, şopti ea. Tu eşti perfect aşa cum eşti acum.

— Nu sunt nici pe departe perfect, murmură el. Credeam că ai înţeles asta până acum.

Nu, cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât devenea mai perfect: altruist, puternic, generos, afectuos… lista continua la nesfârşit. Prin contrast, ea se simţea josnică şi rea, nedemnă de iubire.

— Nu ştii ce-i mai grav, spuse ea.

— Atunci spune-mi.

Isabel inspiră adânc, pregătindu-se sufleteşte pentru mărturisire.

— Prietena mea nu e căsătorită. Copilul pe care îl poartă în pântece e din flori. Ea e înnebunită, firește – habar nu are ce să facă. În disperarea ei, a plâns în timp ce mi-a povestit coşmarul prin care trece – iar eu nu puteam să mă gândesc decât…

Era prea groaznic, nu putea rosti cuvintele. Dar el ştia oricum.

— Ţi-ai fi dorit ca acel copilaş să fie al tău.

— De ce? Se smulse din îmbrăţişarea lui, dar rămase cu degetele agăţate de reverul lui. *De ce?* De ce ea e însărcinată cu un copil care îi va distruge viaţa, în timp ce

eu… în timp ce eu nu pot…

Nu reuşi să mai spună nimic, căci simţea că se sufocă de la toate lacrimile pe care şi le înăbuşise atâţia ani. El îşi petrecu braţele în jurul ei şi, preţ de o clipă, ea se opuse, trăgându-se în spate. Temerile ei, gelozia ei măruntă, plânsul ei, toate erau atât de oribile. Atât de urâte. Fără îndoială Winter o ura sau cel puţin îi era milă dr ea, iar mila era ultimul lucru pe care şi-l dorea din partea lui.

Nu era corect că tocmai el, dintre toţi bărbaţii, era şi cel care ţinea să vadă dincolo de faţada ei construită pentru protecţie.

Însă în cele din urmă cedă, fiindcă era Winter, şi îşi dăduse seama în ultimele câteva zile că nu avea să îi mai poată rezista multă vreme. Cumva devenise mai mult decât un amant, mai mult decât un prieten. Nu putea exprima în cuvinte ce însemna acum pentru ea, dar îi era foarte teamă că era ceva permanent şi pentru totdeauna, ca şi cum ar fi reuşit cumva să crească în carnea ei.

Spera din tot sufletul că el nu avea să afle niciodată.

Îşi întoarse faţa spre el şi îl sărută ca o copilă fără experienţă, cu buzele moi şi închise, cu faţa umedă de lacrimi. Îşi ţinu ochii închişi când îl sărută şi simţi când braţele lui se crispară.

El se retrase.

— Isabel, nu ar trebui, nu când te simţi astfel.

Deci *chiar* îi era milă de ea, îşi dădea seama după expresia de pe chipul lui. Avea să îi întoarcă spatele, să o părăsească, fiindcă nu mai suporta să o vadă.

Isabel dădu deoparte învelitoarea şi se aruncă spre el, aproape izbindu-l de pat când se urcă peste el.

— Nu face asta, Isabel, spuse el, dar vocea îi era deja mai gravă, mai aspră, iar ea ştiu că avea să fie al ei în curând.

Simţi materialul pantalonilor şi al hainei lui frecându-se pe pielea ei goală.

Îi cuprinse faţa în palme şi îl sărută din nou, cu gura deschisă şi lacomă – căci îi era foame de el, mai mult decât

avea el să ştie vreodată. El gemu sub gura ei, înclinându-şi capul astfel încât să ajungă mai uşor la limba ei. Avea gust de vin, de bărbat şi de dorinţă. Avea gustul a tot ceea ce nu crezuse vreodată că o să-şi dorească, dar ceva de care avusese nevoie în tot acest timp. Avea gust de Winter.

— Isabel, şopti el, lăsându-şi degetele să îi alunece pe obrajii el. Isabel, nu.

— De ce nu? murmură ea, muşcându-i mărunt buzele, mângâindu-l pe faţă. Am nevoie de tine acum. Am nevoie să uit.

Ochii lui erau trişti.

— Poate că ai nevoie să uiţi, dar nu aşa. Refuz să mă las folosit aşa, iar tu, draga mea Isabel, eşti mai bună de-atât.

Capul ei se smuci în spate involuntar. Se simţea ca şi cum ar fi lovit-o.

— De unde ştii? întrebă ea feroce, îndepărtându-se de el. Poate că nu te consider decât un mijloc pentru a-mi satisface poftele. Poate că nu sunt cu nimic mai bună de-atât.

El se ridică şi se urcă peste ea atât de rapid, încât Isabel nu apucă nici măcar să icnească. Îşi încolăci braţele în jurul ei, ţinându-i braţele pe lângă corp, ţinând-o strâns, iar când ea ridică privirea spre el, spre chipul lui, se aşteptă să vadă furie. În schimb văzu compasiune.

Era prea mult. Inspiră adânc, simţind cum aerul îi mistuie pieptul, despicându-i inima în două, dând la iveală întregul torent de mânie, teamă şi dezamăgire. Izbucni în plâns, hohote grele, profunde, orbită de propriile lacrimi, cu gura deschisă într-un bocet mut.

El o trase mai aproape, lipindu-şi faţa de a ei, şi o legănă în braţe de parcă ar fi fost un prunc nou-născut.

Dar blândeţea lui nu făcu decât să alimenteze focul disperării ei. Se zvârcoli, lovindu-l în umeri cu mâinile strânse în pumni, zbătându-se de durere. El nu făcu decât să o ţină şi mai strâns, murmurându-i sunete liniştitoare, în timp ce ea plânse pentru căsnicia ce nu se ridicase la

înălţimea aşteptărilor ei, pentru toţi acei prunci nenăscuţi şi pentru copiii pe care nu avea să-i aducă pe lume niciodată. Durerea se revărsă clocotitoare din ea, prea mult timp înăbuşită, prea mult timp negată.

Plânse în hohote până când părul i se udă de sudoare, până când ochii i se umflară, până când scâncetele ei amuţiră şi reuşi să audă ce îi spunea Winter în timp ce o legăna.

— Eşti atât de curajoasă, murmură el în părul ei, mângâindu-l. Atât de frumoasă şi de curajoasă.

— Nu sunt frumoasă, spuse ea aspru. Nu ar trebui să mă vezi aşa.

Probabil arăta groaznic, iar oroarea accesului ei de furie stângace şi vulnerabilitatea ei o făcură să îşi ascundă faţa în umărul lui. Dar el îi prinse blând bărbia în palmă şi îi întoarse faţa spre el.

— Sunt privilegiat că te pot vedea astfel, spuse el, cu o expresie aprigă în ochi. Poartă-ţi masca socială la baluri şi petreceri, şi când îţi vizitezi restul prietenilor, dar când suntem doar noi aici, promite-mi asta: că ai să-mi arăţi adevărata ta faţă, indiferent cal de urâtă ai crede tu că e. Asta e adevărata intimitate dintre noi, nu ceea ce se petrece în aşternut, ci faptul de a putea fi noi înşine când suntem împreună.

Isabel se zgâi la el, năucită, şi îşi puse palma pe obrazul lui, asprit de barba ce îi crescuse peste zi.

— Cum poţi să fii atât de înţelept?

El clătină din cap.

— Nu eu sunt. Tu ai fost cea de la care a pornit asta. Tu eşti cea care m-a călăuzit.

Winter avea o părere prea bună despre ea, dar era prea obosită să îl mai contrazică. El se întinse pe spate şi o trase la pieptul lui.

— Dormi.

Isabel închise ochii şi se supuse, dar, exact pe când aluneca în somn, avu o revelaţie: îl iubea pe Winter, acum şi pentru totdeauna.

Capitolul 18

Arlechinul era legat prin iubire, dar continuă să o privească orb cu ochii albi. Adevărata Dragoste a Arlechinului scoase cu grijă dopul sticluţei cu lacrimile ei şi, ridicându-se pe vârfuri, înclină flaconul peste ochii lui. Când prima picătură îi atinse ochiul, Arlechinul răcni, smucindu-şi capul într-o parte şi în cealaltă, dar Adevărata Dragoste insistă, spălându-i ambii ochi cu lacrimile ei de mâhnire. Când flaconul rămase gol, ea se dădu în spate şi văzu că ochii lui erau din nou căprui şi îşi recăpătaseră vederea...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Winter se trezi înainte de ivirea zorilor a doua zi dimineaţa Isabel era întinsă lângă el, respirând adânc în somn, mirosind a femeie dulce şi caldă. Se gândi la ceea ce îi spusese în noaptea precedentă: „Uneori să faci ceea ce e corect nu presupune niciun sacrificiu”. Poate că ar fi fost cazul încă de mai demult să îşi pună în aplicare propriul sfat. Dacă avea să se căsătorească cu Isabel, trebuia să renunţe să mai fie Fantoma din St. Giles. În tot acest timp, ideea îi încolţise şi crescuse în mintea lui: nu putea să o aibă şi pe Isabel, şi să joace şi rolul Fantomei în acelaşi timp. În fond, acesta era şi motivul pentru care rămăsese celibatar atâţia ani: misiunea de a fi Fantoma îi acaparase toate resursele. Un bărbat căsătorit, pe de altă parte, trebuia să îşi pună familia pe primul loc, iar el nu avea să facă nimic mai puţin pentru Isabel.

Dar înainte ca Fantoma să dispară, trebuia să rezolve chestiunea hoţilor de fete şi a nobilului care conducea

întreaga afacere. Trebuia să îl înfrunte pe d'Arque şi fie să descopere că el era aristocratul respectiv, fie să îl elimine dintre suspecţi.

Şi mai avea de făcut încă un lucru.

Se ridică în linişte, se îmbrăcă şi îşi puse câteva lucruri în raniţă. Se uită la Isabel. Dormea adânc, cu o mână strânsă ghem sub bărbie ca un copil mic. Simţi nevoia să o sărute înainte de a pleca, dar, în final, şi-o înăbuşi – nu voia să o trezească.

Afară, Londra de-abia începea să se trezească. O menajeră somnoroasă stătea în genunchi pe treptele casei de lângă casa Isabelei, lustruind uşa, şi nici măcar nu ridică privirea când el trecu pe lângă ea. O lăptăreasă strigă cu obrăznicie după el când se intersectară, iar el îi răspunse dând din cap.

Până când Winter ajunse la St. Giles, soarele se ridicase complet, dar cerul era atât de înnorat, încât părea a fi seară. Îşi strânse pelerina lungă în jurul trupului, bucuros că hotărâse să o poarte În ziua aceea. Dacă nu cumva se înşela, avea să înceapă să plouă înainte de amiază.

Cei din cămin se treziseră, desigur, unica fereastră a bucătăriei fiind luminată. Bătu încet la uşa din spate.

Jupâneasa Medina îi deschise uşa, cu boneta care de obicei era aranjată atârnându-i strâmb. Ridică din sprâncene când îl văzu.

— Te-ai întors la cămin, deci, domnule Makepeace?

— Îmi pare rău, dar nu, răspunse Winter. Mi-am dat cuvântul că voi pleca şi aşa am făcut. Dar mă întrebam dacă nu cumva aş putea să vorbesc cu Joseph Tinbox aici, afară.

Arătă spre alee. Jupâneasa Medina strânse din buze.

— Nu mi se pare corect, pe cuvânt, să nu poţi intra în cămin. Şi Dumnezeu ştie că avem nevoie de dumneata.

Se retrase înăuntru înainte ca el să apuce să comenteze. Dinăuntru răsunară o serie de bufnituri, urmate de un strigăt furios.

Winter îşi arcui o sprânceană, cu ochii pe uşă. Se părea că se ducea un adevărat război înăuntru.

O clipă mai târziu ieşi Joseph Tinbox. Părul îi era desfăcut, în loc să-i fie prins la spate cum se cuvenea, iar pe vestă avea o pată ce părea să dateze de dinaintea micului dejun.

Băiatul îşi aţinti privirea în pământ, cu colţurile gurii arcuite în jos.

— Ce doriţi?

— Am venit să-mi iau la revedere de la tine, Joseph, spuse Winter blând. Urmează să te prezinţi pe puntea vasului tău mâine, nu-i aşa?

Joseph dădu din cap, mut.

Winter îşi feri privirea de chipul lui posac, fiind cuprins brusc de îndoieli. Poate că nu asta era ceea ce îi trebuia lui Joseph. Poate că băiatul avea să îl urască pentru tot restul vieţii, reproşându-i că îl trimisese pe mare, condamnându-l la viaţa grea a unui matelot.

Însă el nu avea să fie un simplu matelot. Avea să fie ofiţer. Acea poziţie îi deschidea oportunităţi privind o carieră, posibilitatea de a câştiga bani frumoşi, dacă nu chiar o avere, de a avea într-o bună zi o casă undeva la ţară. Acest brevet urma să îi schimbe lui Joseph toată viaţa, într-un fel în care nimic altceva nu ar fi putut să o facă: îi oferea libertatea unui gentleman.

Winter îl privi din nou pe băiat.

— Sper că nu vei uita să scrii, Joseph. Dacă nu mie, atunci lui Peach şi lui Nell, şi tuturor celorlalţi copii din cămin.

Buzele băiatului tremurară, dar murmură:

— Da, domnule.

— Atunci, am ceva pentru tine, spuse Winter.

Îşi puse jos raniţa şi scoase o cutie de lemn. Curiozitatea fusese întotdeauna una dintre trăsăturile definitorii ale lui Joseph. Aşa că se aplecă în faţă, studiind cutia.

— *Ce* e, domnule?

Winter o deschise, ridicând capacul plat. Înăuntru se afla o călimară mică de cerneală, hârtii, diverse pene, proaspăt ascuţite, şi chiar şi un mic briceag.

— E o trusă de scris pentru călătorie. Tatăl meu obişnuia să mă ia cu el când se ducea la ţară să cumpere hamei. Vezi? Toate sunt aranjate la locul lor astfel încât să nu se mişte sau să se strice dacă se întâmplă să fie scuturată cutia.

Winter închise din nou trusa şi i-o întinse lui Joseph.

— Mi-ar plăcea să ţi-o dau ţie.

Joseph făcu ochii cât cepele şi deschise gura, dar nu reuşi să spună nimic. Se părea că Winter reuşise să îl lase pe băiat mut. O luă şi rămase acolo pentru o clipă, mulţumindu-se să o privească. Îşi trecu delicat vârfurile degetelor de la mâna dreaptă peste suprafaţa roasă de timp a capacului şi ridică ochii spre Winter.

— Mulţumesc, domnule.

Winter dădu din cap. Preţ de o clipă nu reuşi să spună nimic, înghiţind un nod. Când vocea îi reveni, era răguşită.

— Joseph, vrei să dăm mâna?

Buza de jos a băiatului tremură.

— Da, domnule.

Îi întinse mâna. Winter i-o luă, apoi făcu ceva ce nu făcuse niciodată cu vreunul dintre copiii din cămin. Se aplecă, stângaci, şi îl trase pe băiat într-o îmbrăţişare, cu tot cu trusa de scris. Braţul liber al lui Joseph se încolăci în jurul gâtului său şi îl strânse aprig. Winter îşi înclină capul şi simţi miros de sudoare băieţească şi gem. „Asta înseamnă când cineva simte cu tot sufletul.”

Winter se retrase în spate, clipind.

— Ai grijă de tine, Joseph.

Ochii băiatului scânteiau.

— Aşa am să fac, domnule. Se întoarse în fugă în cămin, dar o clipă mai târziu scoase din nou capul pe uşă. Şi am să vă scriu, domnule. Promit.

Dispăru apoi, iar Winter rămase cu privirea aţintită asupra uşii, cu un nod în gât, întrebându-se dacă avea să îl

mai vadă pe Joseph Tinbox vreodată. Avea să-i fie recunoscător că îl trimisese pe mare? Sau avea să îl blesteme?

Winter îşi înclină capul pe spate, simţind primele picături de ploaie rece ca gheaţa stropindu-l pe faţă. Oricum ar fi fost, ar fi luat aceeaşi decizie şi a doua oară.

— Credeam că ţi-ai dat cuvântul că vei părăsi căminul, dragă Makepeace.

Vocea vicontelui d'Arque răsună din spatele lui.

— Aşa e, milord. Winter se întoarse încet, arătând spre uşa închisă a bucătăriei. Veţi remarca, totuşi, că mă aflu *afară* din orfelinat.

D'Arque se afla cu prietenii lui, contele de Kershaw şi domnul Seymour, pe aleea din spatele lui.

Vicontele mormăi bănuitor:

— Ei bine, ai grijă să stai departe de cămin. Pot oricând să nu-mi respect partea mea din înţelegere.

— Ba nu puteţi, spuse Winter cu o voce agreabilă. V-aţi dai cuvântul de onoare. Dacă vă retrageţi, voi avea grijă ca vestea că v-aţi încălcat cuvântul să ajungă pe buzele tuturor până a doua zi la amiază.

D'Arque păru surprins de tonul neaşteptat de tăios al lui Winter. Bun. Individul trebuia să înţeleagă că nu putea să se joace cu vieţile altora.

Domnul Seymour îşi drese vocea:

— Dacă nu ai venit să vizitezi căminul, domnule Makepeace, atunci de ce ai venit?

— Cred că v-aş putea întreba acelaşi lucru, spuse Winter. Observ că atât dumneavoastră, cât şi Lord Kershaw daţi târcoale căminului destul de mult.

Lord Kershaw se crispă, vizibil ofensat de tonul familiar al lui Winter, dar domnul Seymour se mulţumi să zâmbească sfios.

— Va trebui să ne ierţi pe noi, gentlemenii fără ocupaţie, domnule Makepeace. Un orfelinat e foarte fascinant, în felul lui. În plus, am auzit că Fantoma din St. Giles a adus aici o trupă ele copii sălbăticiţi, alaltăieri

noapte. Eu şi Kershaw ne-am gândit să vedem despre ce e vorba.

— Ah, înseamnă că misiunea voastră nu e chiar atât de diferită de a mea, replică Winter. Mă interesează să aflu cine îi ţinea captivi pe copiii aceia. În acest sens mă gândeam să verific din nou locul unde i-a găsit Fantoma.

— Chiar aşa? Domnul Seymour păru entuziast. Ştii unde au fost găsiţi de Fantomă?

Winter dădu din cap, cu privirea aţintită asupra lui.

— Atunci, cu permisiunea dumitale, aş dori să te însoţesc şi să cercetez şi eu locul respectiv, spuse domnul Seymour.

Winter se încruntă.

— Mă gândisem să merg singur…

— Dar două perechi de ochi văd mai bine decât una, nu crezi? întrebă domnul Seymour.

— E drept. Winter le aruncă o privire celorlalţi doi gentlemeni.

— Mai doreşte şi altcineva să participe la investigaţiile noastre?

D’Arque, afişând un aer plictisit şi nerăbdător, clătină din cap.

Lord Kershaw ridică arogant din sprâncene.

— Cred că nu.

Winter dădu din cap şi se întoarse spre Seymour.

— Mergem atunci?

*

— Nu, spuse Isabel cu toată autoritatea de care era în stare, care, întâmplător, era considerabilă.

Ochii frumoşi ai lui Louise se holbară la ea.

— Dar eu sunt mama lui Christopher. Ar trebui să fie cu mine.

— Da, aşa mi-am spus şi eu iniţial, murmură Isabel, turnând ceai. O invitase pe Louise în salonul ei când cealaltă femeie venise să-l ia pe Christopher. Dar apoi m-

am gândit mai bine şi am ajuns la concluzia că nu e chiar adevărat.

Louise clipi.

— Doar nu vrei să spui că nu sunt mama lui.

— Ba da, într-un fel. Isabel îi întinse ceaşca de ceai, iar cealaltă femeie o luă distrată. Vezi tu, Christopher a locuit cu mine încă de când era bebeluş. Am avut grijă de el, m-am ocupat să aibă haine şi mâncare şi să fie îngrijit de o dădacă bună şi competentă, iar în ultima vreme am ajuns şi să îmi facă plăcere compania lui. Tu, pe de altă parte, îl vezi o dată pe lună, sau mai rar, şi nu te-ai gândit niciodată să întrebi cum îi merge.

— Eu… am fost ocupată.

Gura lui Louise căpătă o expresie răzvrătită.

— Bineînţeles că da, o linişti Isabel. Urma o parte delicată. Dar tocmai asta e, nu înţelegi? Tu ai o viaţă socială aglomerată, ai atâtea lucruri de făcut. Chiar vrei să ai prin preajmă un băieţel de care să te împiedici mereu?

Louise îşi arcui sprâncenele.

— Iar eu – Isabel flutură o mână, arătând spre căminul ei – am casa asta mare şi goală. Pur şi simplu e mai logic să îl păstrez eu pe Christopher şi să îl cresc. Şi, în plus, am ajuns să îl iubesc.

Încruntarea lui Louise dispăru.

— Ei bine, dacă pui problema aşa…

— O, aşa o pun, murmură Isabel. Mai serveşte nişte ceai.

— Mulţumesc. Louise coborî privirea spre ceaşca ei, arătând foarte tânără. Dar voi putea să-l vizitez în continuare, nu-i aşa?

Isabel zâmbi.

— Sunt sigură că lui Christopher i-ar plăcea.

Cincisprezece minute mai târziu, Isabel îl privi pe Butterman închizând uşa în urma lui Louise.

Se întoarse spre majordom.

— Mi-ai chemat trăsura?

— Da, milady.

— Bun. Te rog, informeaz-o pe Pinkney că doresc să ies.

Se învârti agitată prin încăpere până sosi servitoarea ei, apoi urcă grăbită în trăsură. Drumul până în St. Giles fu lipsit de evenimente, ceea ce avu darul de a-i intensifica nerăbdarea când ajun seră în cele din urmă.

Isabel coborî din trăsură în faţa căminului şi se trezi privind în jurul ei plină de speranţă, căutându-l pe Winter. Ce prostie! Doar fiindcă nu se afla în casa ei – plecase fără să-i spună un cuvânt, de fapt – nu însemna că o părăsise. Desigur, raniţa lui lipsea şi ea, dar acest lucru nu ar fi trebuit să fie motiv de panică. Îşi lăsase în urmă hainele – atâtea câte avea – şi cu siguranţă cineva atât de ordonat ca el nu ar fi abandonat pur şi simplu câteva rânduri de haine care încă puteau fi purtate. Sau ba?

Inspiră adânc, întărindu-se sufleteşte înainte de a urca treptele căminului. Harold o urmă, păstrând o distanţă discretă în spatele ei. Crezuse că ajunseseră la un nou acord noaptea trecută, dar poate că se înşela. Poate că, în ciuda protestelor lui, reuşise să îl alunge cu istericalele ei. Ce gând oribil!

Ei bine, putea cel puţin să inspecteze căminul dacă tot venise. Ieri nu mai plecase din casa lui Lady Margaret, petrecându-şi în schimb toată dimineaţa încercând să o consoleze pe biata fată. Lady Hero, Amelia şi Lady Caire cea tânără erau încă plecate, iar Lady Phoebe era doar o copilă şi nu putea să facă nimic singură. Rămânea de văzut dacă Lady Penelope îi îmbrăca pe toţi băieţii în jachete galben pal sau îi punea pe copii să mărşăluiască în cerc, sau orice altă idee care ar fi putut să-i treacă prin mintea aiurită.

Isabel bătu la uşa de la intrare. De obicei îi deschideau imediat, dar de data aceasta avu mult de aşteptat. Isabel bătu din picior, se uită la cer să vadă dacă stătea să plouă, apoi tresări când ceva se sparse înăuntru. Ridică din sprâncene spre uşa încă închisă. Care apoi se deschise brusc. Una dintre fetele mai mici – în mod bizar

încă îmbrăcată în cămaşa de noapte – se afla dincolo de uşă cu degetul în gură, zgâindu-se la Isabel fără un cuvânt.

Isabel îşi drese vocea.

— Unde e toată lumea, scumpo?

Copila arătă spre holul din spatele ei. Isabel îşi ridică fustele şi se pregăti să intre.

— Să rămân afară, milady? întrebă Harold neliniştit.

Isabel îl privi, apoi se uită din nou înăuntru, de unde răsuna un sunet strident ciudat.

— Cred că ar fi mai bine să mă însoţeşti. Şi tu, Pinkney.

Camerista aşteptase ezitând la baza treptelor, dar acum le urca fără tragere de inimă.

Holul avea un aspect destul de obişnuit – dacă ignorai faptul că peretele era mânjit cu ceva verde, pe o lungime considerabilă şi la înălţimea unui copil. Isabel se uită mai atentă. Mizeria amintea suspect de tare de o supă de mazăre. Camera de zi era goală – cu excepţia unui bol spart pe podea – iar bucătăria arăta destul de firesc, în afară de bolboroselile furioase ale jupânesei Medina.

Ceva bubui în tavanul de deasupra capului ei, iar Isabel îşi ridică fustele şi porni grăbită în sus pe scări.

Aproape ajunsese sus când Soot trecu fulgerător pe lângă ea, urmat îndeaproape de Dodo, la gâtul căreia flutura o panglică roşie lungă. Coborâră furtunos scările, apoi Isabel auzi zgâriat de gheare de câine şi pisică pe podeaua de marmură de dedesubt, înainte ca din bucătărie să răsune un ţipăt şi zgomot de vase sparte.

„Vai, Doamne!”

Urcă restul scărilor în fugă şi porni spre prima sală de clasă, oprindu-se brusc în prag şi reuşind să se dea la o parte exact la timp când un mic proiectil trecu şuierând pe lângă capul ei.

Din păcate Harold nu se mişcă la fel de repede:

— Au! Harold ridică ceva de pe podea. Se bat cu nuci, nemernicii mici!

Pinkney îşi puse ambele mâini peste gură pentru a-şi

înăbuşi un chicotit.

— O, îmi pare atât de rău, Harold, spuse Isabel pierită, căci era ocupată zgâindu-se oripilată la cum arăta clasa.

Cine ar fi crezut că nişte copii atât de cuminţi şi dulci puteau face… ei bine, *asta.* Într-o parte se ducea o bătălie aprigă între câţiva dintre băieţii mai mici, aparent fără absolut nicio regn lă, fiindcă foloseau praştii, perne şi ceva ce păreau a fi resturile terciului de ovăz primit la micul dejun. În cealaltă parte a încă perii domnea o linişte relativă, copilaşii care abia învăţaseră să umble fiind concentraţi să picteze peretele tot cu terci şi ceva ce aducea a gem. În mijloc, o mână de fete construiseră un labirint din mese şi bănci şi erau ocupate să ţopăie de pe una pe cealaltă, ţipând cât le ţinea gura.

Iar în mijlocul a toate acestea stătea Lady Penelope, cu o expresie de confuzie năucită întipărită pe faţă.

— Copii, imploră ea. Copii, *vă rog.*

Sub ochii Isabelei un cocoloş de terci zbură în frumosul păr al lui Lady Penelope şi se înfipse acolo, prelingându-se puţin peste urechea ei stângă.

Fireşte, Isabel porni în faţă, pregătită să confişte praştiile, să dea jos fetele de pe mese şi să spele o grămadă de copilaşi. Deschise gura, pe punctul de a da o poruncă severă… apoi reflectă la ceea ce făcea. Dacă o salva pe Lady Penelope acum, dacă o ajuta să conducă acel cămin şi să îi disciplineze pe copii, nu avea să mai fie niciodată nevoie să îl cheme pe Winter înapoi la cămin.

— O, Lady Beckinhall! Lady Penelope o observase. Întinse mâinile albe şi delicate cu un aer jalnic. Cu siguranţă ştii ce să faci cu aceşti copii! Am trimis-o pe Artemis jos să îl aducă pe Lord d’Arque sau pe Nell, pe bucătăreasă, pe una dintre menajere sau pe *oricine,* dar nu s-a mai întors. Nu cumva crezi că au luat-o prizonieră, aşa-i? Au legat-o fedeleş şi au băgat-o sub un pat?

Lady Penelope încercă să râdă, dar ceea ce îi ieşi semăna mai mult cu un chicot înspăimântat.

Isabel îi aruncă o privire gravă.

— Sunt sigură că nu am deloc experienţă în ceea ce priveşte copiii, milady, dar, în orice caz, nu te-aş putea ajuta. Domnul Makepeace a fost singurul care a reuşit vreodată să îi stăpânească pe aceşti copii, nu ştiai? Sunt copii din *St. Giles.*

— Dar… Dar…

Lady Penelope îşi duse mâinile la cap şi, din nefericire, găsi resturile de ovăz împotmolite acolo. Scoase un ţipăt care, pentru o clipă, îi făcu pe toţi copiii să se oprească.

Isabel se retrase din încăpere.

— O, Doamne! Presupun că ar trebui să merg să o caut pe domnişoara Greaves, nu-i aşa?

Se răsuci pe călcâie şi porni spre scări, fiind deja la jumătatea drumului când auzi urletul lui Lady Penelope:

— *Aşteaaaptăăă!*

Isabel coborî scările mult mai calm decât le urcase, urmată în tăcere de Harold şi de Pinkney. Căută din nou în camera de zi mai întâi, apoi se întoarse la bucătării.

Domnişoara Greaves era aşezată la masă lângă bucătăreasă, cu un ceainic între ele. Domnişoara Greaves sări în picioare când o văzu pe Isabel.

— O, milady. Eu tocmai… tocmai…

— Serveai ceaiul, se pare, spuse Isabel pe un ton liniştitor. Nu mi-ar strica nici mie o ceaşcă. Harold, poţi să-l cauţi pe Lord d’Arque pentru mine şi să-i transmiţi să vină să discutăm ceva?

Lacheul dădu din cap şi ieşi din bucătărie.

— Bun. Isabel se aşează şi îşi turnă ceai înainte de a ridica privirea spre bucătăreasă şi spre domnişoara Greaves. Când a început toată situaţia asta?

Domnişoara Greaves oftă adânc. Bucătăreasa făcu o grimasă.

— Aproape imediat ce a plecat domnul Makepeace. A fost o adevărată răzmeriţă pe-aici. Monştrii ăştia mici nu ascultă de nimeni. Unul dintre ei l-a nimerit frumuşel pe Lord d’Arque în ceafă cu o nucă.

Jupâneasa Medina părea aproape încântată.

— Lady Penelope chiar s-a străduit, spuse domnişoara Greaves sinceră. A cumpărat cireşe de seră pentru copii a doua zi, dar…

— Sâmburi, spuse jupâneasa Medina pe scurt. Ca să nu mai vorbim de pete de suc de cireşe cum scrie la carte. Orice neghiob ştie *asta.*

— Cred că după asta ar fi vrut să dea căminul înapoi, murmură domnişoara Greaves, dacă nu ar fi fost insistenţa lui Lord d'Arque să îl păstreze. Nici măcar nu s-a obosit să angajeze un administrator.

— Dar de ce? întrebă Isabel.

— Fiindcă îl irită pe Makepeace să mă ştie aici, spuse Lord d'Arque din uşă. De asta.

Domnişoara Greaves chiţăi speriată şi se grăbi să se retragă. Jupâneasa Medina se ridică de la masa din bucătărie, simpla lentoare a mişcărilor fiind gândită să îl insulte.

Din fericire, Lord d'Arque nu avea dispoziţia necesară pentru a observa. Stătea sprijinit de uşă, aproape ca într-o parodie a indiferenţei, agravată vizibil de băutură.

— Încă mă mai urâţi?

— O, da, spuse Isabel sinceră. Indiferent care ar fi fost motivele lui – dacă avea vreunul – îi făcuse foarte mult rău lui Winter. Priorităţile ei în materie de loialitate erau foarte clare. Dar am venit să vă pun o întrebare, oricum.

Lord d'Arque se desprinse de tocul uşii şi porni spre ea cu o atitudine de prudenţă exagerată.

— Aţi renunţat la el? Aţi venit să căutaţi un amant adevărat?

Ea îşi încreţi nasul.

— Nu s-a mai întâmplat să vă arătaţi vulgar până acum.

El se aşeză cam brusc în scaunul din faţa ei.

— Îmi cer scuze.

Îl studie. Era evident că exista ceva care îi sfâşia sufletul. Poate că Winter avea dreptate. *Acest* d'Arque ar fi

putut prea bine să întreprindă o acţiune dubioasă şi imorală.

— Vreau să vă întreb despre vizitiul dumneavoastră.

— Vizitiul meu? Vicontele clipi ca şi cum ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Să nu-mi spuneţi că a dat de bucluc… de abia l-am angajat acum câteva zile.

Fu rândul Isabelei să pară derutată.

— Credeam că îl aveţi de luni bune.

Lord d'Arque îşi dădu ochii peste cap.

— Nu, acela era fostul meu vizitiu. A dispărut în timp ce noi eram la operă. Al naibii de deranjant! A trebuit să-l pun pe unul dintre lachei să mă ducă acasă, iar individul nu ţinuse în viaţa lui frâiele unei trăsuri, din câte mi-am dat eu seama.

Isabel se încruntă, reflectând. Oare îl omorâse cineva pe vizitiu pentru a-l împiedica să-i spună lui Winter ceva? Dacă da, asta nu îl exonera nicidecum pe Lord d'Arque de vină. Scoase din buzunar bucata de hârtie cu sigiliul lui.

— Asta vă aparţine?

El se aplecă să studieze hârtia, împreunându-şi sprâncenele.

— E sigiliul meu, cu siguranţă, iar acela e scrisul meu de mână. Întoarse scrisoarea pe cealaltă parte, zgâindu-se la cuvintele ortografiate greşit. Se pare că cineva a refolosit hârtia pentru un bilet. Ridică din umeri şi se îndreptă de spate. De unde o aveţi?

— A fost găsită în St. Giles, spuse ea. Şi mi-aş dori foarte mult să ştiu ce căuta acolo.

— De unde să ştiu eu?

Ea strânse din buze, pierzându-şi răbdarea.

— E scrisoarea dumneavoastră.

— Dumneavoastră îi ţineţi minte pe toţi cei cărora le scrieţi?

— La drept vorbind, da, spuse ea. Fiindcă oamenii cărora le scriu sunt, de regulă, prieteni.

El se zgâi la ea pentru o clipă.

— Mai daţi-mi-o să mă uit la ea.

Îi întinse bucăţica de hârtie. El o studie atent, întorcând-o pe cealaltă parte.

— Ei bine, scrie octombrie… Ridică brusc privirea spre ea. Totuşi, de ce vreţi să ştiţi cui i-am scris-o?

— Doar aşa, spuse ea cu un zâmbet tăios. De ce vreţi să îmi ascundeţi cui i-aţi scris-o?

— Nu vreau. Ridică din nou din umeri şi lăsă hârtia să cadă pe masă. Îi scriu bunicii mele când e plecată din oraş – dar s-a aflat în Londra în octombrie. E posibil să îi fi scris asta vreunei amante sau…

Se încruntă, reflectând.

— Cui? şopti ea.

— I-am scris un bilet într-o chestiune de afaceri lui Seymour, în octombrie.

Inima ei se opri pentru o clipă.

— Ce chestiune?

El clătină din cap.

— A fost o problemă delicată. Mi-am dat cuvântul că voi păstra secretul.

— Adam.

El zâmbi brusc, reînviind o parte din farmecul lui obişnuit.

— Îmi place mult cum îmi rosteşti numele mic.

— Nu am timp pentru asta, spuse ea cu severitate.

El oftă.

— O, în regulă. Seymour avea o schemă de făcut bani în care voia să investesc şi eu. Am refuzat printr-o scrisoare.

— De ce ai refuzat?

— Am descoperit că schemele de făcut bani sunt o bună modalitate de a-ţi pierde *toată* agoniseala. Zâmbi, uşuratic şi chipeş. Şi, în pofida comportamentului meu aparent nepăsător, constat că în suflet sunt un avar conservator.

— Hm. Isabel reflectă puţin. Exista oare vreo legătură între schema de făcut bani a domnului Seymour şi atelierul de ciorapi din dantelă? Sau întreaga poveste era o pistă

falsă? Care era schema lui Seymour?

— Nu ştiu.

— Poftim?

Vicontele ridică elegant din umeri.

— Nu am ajuns niciodată să discutăm detaliile. Am refuzat de la bun început.

Ea se strâmbă.

— Prea bine, am să-l întreb personal. Am să-i fac o vizită domnului Seymour la reşedinţa dumisale.

Isabel se ridică, făcându-i semn lui Harold, dar Lord d'Arque clătină din cap din nou.

— Nu e acasă. Ne-am întâlnit cu Makepeace când am venit încoace. El şi Makepeace au pornit împreună spre locul de unde Fantoma le salvase pe fetiţele alea acum câteva nopţi.

Spaima făcu mâinile Isabelei să tremure, dar îşi impuse să întrebe cu calm:

— I-a mai însoţit cineva?

— Nu, s-au dus singuri. De ce?

Vicontele o fixă cu o privire curioasă.

— Probabil nu e nimic. Isabel încercă să se gândească. Se uită la el. Cum ai ajuns să îl angajezi pe fostul dumitale vizitiu?

— Ce întrebări ciudate îmi pui în dimineaţa asta, murmură Lord d'Arque. Ridică mâinile în semn de apărare când ea îi aruncă o privire aspră. În regulă! Seymour mi l-a recomandat, la drept vorbind.

„O, Doamne!" Cel mai probabil domnul Seymour era bogătaşul care conducea din umbră acele ateliere, iar Winter plecase singur cu el. Ce alt motiv ar fi avut domnul Seymour să facă aşa ceva în afară de faptul că îşi dăduse seama că Winter era Fantoma şi voia să îl ucidă? Cum ar fi putut să ajungă la Winter la timp ca să îl avertizeze?

Îşi strânse neputincioasă mâinile în pumni.

— Nici măcar nu ştiu unde s-au dus. Nu ştiu unde se află atelierul.

— Ei bine, asta se rezolvă destul de uşor, rosti

vicontele tărăgănat. Ştiu eu.

Ea rămase cu gura căscată.

— Ştii *dumneata?*

El zâmbi, cu un aer aproape băieţesc.

— Makepeace ne-a spus unde se află atelierul înainte să plece cu Seymour.

*

Winter se opri lângă o clădire înaltă, ridicând privirea. Patru nivele plus podul. Aceasta era clădirea în care îi găsise pe copil alaltăieri noapte.

Îşi coborî privirea spre însoţitorul lui.

— Acesta e locul.

— Eşti sigur? Seymour studie clădirea cu un aer nesigur. Arată ca toate celelalte case de pe aici.

— Sunt sigur, spuse Winter. Doriţi să intraţi primul?

— O, nu, spuse Seymour. Zâmbi şi îi făcu semn. După dumneata, domnule Makepeace.

Winter dădu din cap şi intră în clădire. Fusese împărţită în numeroase încăperi mici, fiecare de închiriat, unele subînchiriate ulterior, şi unele chiar cu paturi închiriate din nou în cadrul ca merelor. O casă tipică pentru St. Giles. Din fericire, scările erau în partea din faţă a casei, şi nu aveau să fie nevoiţi să străbată tot labirintul pentru a le găsi.

Winter începu să urce scările.

— M-a surprins foarte tare să vă văd alături de Lord Kershaw în St. Giles azi.

— Chiar aşa?

Vocea lui Seymour produse un ecou lugubru între pereţii goi.

— Mmm. Winter coti şi continuă să meargă. De ce vă aflaţi acolo?

— Am venit să îl ajutăm pe d’Arque să îl caute pe ucigaşul lui Fraser-Bumsby, spuse Seymour. Fantoma din St. Giles. Tot nu ştii nimic despre el?

Vocea îi răsună brusc foarte aproape. Winter se opri şi se în toarse, deloc surprins să constate că Seymour se afla cu doar o treaptă sub el.

— Vă mişcaţi foarte silenţios, domnule Seymour.

Celălalt bărbat nu mai zâmbea.

— La fel şi dumneata. Am observat pe drum încoace că te simţi foarte în largul dumitale în St. Giles.

Winter zâmbi uşor.

— Locuiesc aici de nouă ani. Şi nu, nu ştiu absolut nimic de spre Fantomă.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur.

Winter începu din nou să urce scările, conştient că celălalt bărbat îl urma îndeaproape. Casa era veche şi producea sunete ciudate, tot felul de scârţâituri şi pârâituri. La acea oră a zilei era aproape pustie. Locatarii ieşiseră, încercând să facă rost de o sumă cât de mică de bani, pentru a-şi permite să doarmă încă o noapte în acel loc mizer.

Dacă ar fi fost atacaţi, probabil nu ar fi auzit nimeni. Şi chiar dacă ar fi auzit cineva, era prea puţin probabil să le sară în ajutor.

Oamenii învăţaseră să îşi vadă de treburile lor în St. Giles. Era ca fi cum s-ar fi plimbat printr-un deşert african.

— M-a surprins că ştiai despre copiii pe care Fantoma i-a adus la cămin, spuse Seymour.

Erau aproape la ultimul etaj deja.

„Ah, în sfârşit.”

— A, da?

— Am avut impresia că ai aflat aproape înaintea oricui altcuiva din afara căminului. Aproape la fel de repede ca Fantoma însăşi.

— Am sursele mele, spuse Winter relaxat.

Urcatul începuse să îl încălzească, astfel că plie uşor în spate marginea pelerinei.

— Sursele dumitale sunt probabil aproape la fel de bune ca acelea ale Fantomei.

— Poate. Winter se opri în faţa unei uşi mici. Aici e atelierul. Doriţi să intraţi primul?

— Pofteşte, domnule Makepeace, îl invită domnul Seymour.

Winter îl privi pentru o clipă, apoi deschise uşa. Intrarea în pod era chiar mai mică la lumina zilei. Cioburile ferestrei sparte zăceau pe podea, scânteind vag în stratul de praf. În mod surprinzător, maşinăriile dispăruseră toate.

În spatele lui, uşa de la intrarea în pod se închise. Winter simţi un fior de alarmă străbătându-l.

O clipă prea târziu.

Când se întoarse, Seymour îşi scosese deja sabia.

— Cred că ar fi bine să îngenunchezi în faţa mea, domnule Makepeace. Sau preferi să fii numit Fantoma din St. Giles?

Capitolul 19

Acum Arlechinul vedea, dar tot rămase mut şi nemişcat în faţa Dragostei lui Adevărate. Prin urmare, ea se ridică din nou pe vârfuri, de data aceasta sărutându-l pe obraz înainte de a şopti:

— Îţi aminteşti cum ne-am culcat cândva împreună, iubire? Îţi aminteşti cum am devenit amanţi şi am sperat la un viitor. Viitorul trăieşte şi e aici.

Şi, luându-l de mână, i-o aşeză peste pântecul ei uşor rotunjit, unde creştea o nouă viaţă. Astfel, îl făcu să atingă Speranţa...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Îl alungase de lângă ea în repetate rânduri, dar nu se aşteptase niciodată să plece prea departe. Avea să existe întotdeauna în viaţa ei, să existe întotdeauna în acea *lume,* trăindu-şi propriu viaţă, eventual căsătorindu-se, administrându-şi căminul, *fericit,* la naiba.

Winter Makepeace nu trebuia să moară. Isabel pur şi simplu nu putea concepe aşa ceva. Era prea atletic, prea tânăr, prea *plin de viaţă.* Nu era ca restul bărbaţilor. O provoca. Îi vedea toate defectele – şi erau nenumărate – şi îi spunea că o iubea oricum Şi dacă ar fi trăit o mie de vieţi, tot nu ar fi găsit un alt bărbat ca el, şi nici nu şi-ar fi dorit.

Îl iubea pe Winter Makepeace şi pe nimeni altcineva.

Gândul era ameţitor. Isabel se împiedică pe aleile oribile, umede şi reci din St. Giles.

— Sunteţi bine, milady? întrebă Harold, prinzând-o de braţ.

— Da, da, gâfâi ea. Trebuie să *ne grăbim.*

Drumul spre adresa pe care i-o dăduse vicontele d'Arque era prea îngust pentru trăsura ei. În plus, în St. Giles te deplasai mai repede pe jos – aleile şi drumeagurile erau prea întortocheate pentru un vehicul. Prin urmare străbătuse întreaga distanţă mergând. D'Arque rămăsese mult în urmă, căci se dovedise a fi mult mai ameţit de băutură decât păruse iniţial. Harold alergase încet pe lângă ea, deşi ea îi poruncise să meargă înainte. Acesta refuzase dârz, susţinând că St. Giles era prea periculos pentru o doamnă singură.

Ceea ce era adevărat, dar nu l-ar fi salvat pe Winter dacă Henry Seymour îi implânta chiar în acel moment un pumnal în spate. O casă înaltă se profilă ameninţătoare în faţa lor.

— Asta e, gâfâi Isabel. Grăbeşte-te!

Harold smuci uşa şi porni în sus pe un şir de trepte infernal de lung. Urcară scara în spirală – una ce nu părea să se mai sfârşească –, şi în tot acest timp Isabel pândi sunetul unui foc de armă. Strigătul unui bărbat rănit. Voci ridicate, pline de mânie… Şi nu auzi nimic.

În cele din urmă ajunseră la nivelul podului. În faţa lor se afla o uşă mică şi ponosită, iar Isabel se repezi spre ea în clipa în care Harold întinse un braţ să o tragă în spate.

Uşa se deschise violent, iar avântul pe care şi-l luase Isabel îl făcu să intre abrupt în încăpere – izbindu-se de

spatele unui bărbat.

Două braţe puternice îi prinseră trupul şi, preţ de o clipă, totul fu calm.

Apoi auzi o voce deasupra ei.

— Ah, Makepeace, se pare că iubita ta a decis să ni se alăture.

*

Winter simţi sudoarea prelingându-i-se la baza spatelui. Bănuise încă din clipa când Seymour se oferise să îl însoţească la atelier că Seymour era „bogătaşul”. Când văzuse sabia celuilalt bărbat, fusese inundat de un sentiment de triumf uriaş, căci i se confirmase bănuiala, dar în secunda următoare Isabel dăduse buzna în încăpere.

Seymour o strângea acum pe Isabel la pieptul lui, cu braţul petrecut peste gâtul ei. Winter simţise exaltare în luptă, simţise fiorul pericolului şi durerea unei lovituri.

Dar nu simţise niciodată teamă.

Seymour îi aruncă o privire lacheului Harold, care ezita nesigur lângă uşă.

— Aruncă-ţi pistolul, te rog, altfel am s-o ucid pe stăpâna ta.

Harold aruncă pe jos arma pe care o purta cu el. Seymour îi zâmbi lui Winter.

— Bun. Se ştie că Fantoma din St. Giles poartă tot timpul două săbii. Ce-i drept, nu eşti îmbrăcat în Fantomă în acest moment, dar, te rog, fă-mi pe plac. Deschide-ţi pelerina, Fantomă.

Winter îşi deschise pelerina şi ţinu marginile îndepărtate, uitându-se în ochii mari şi albaştri ai Isabelei. Era înspăimântată. Ceea ce fu suficient pentru a pecetlui soarta lui Seymour.

— E foarte frumos din partea ta că ai venit să mă salvezi, din nou, milady, deşi m-aş fi aşteptat la mai multă înţelepciune din partea lui Harold.

În spatele ei, Harold ridică din umeri lângă uşă. Ea îşi

trecu limba peste buze.

— Te iubesc mult. Indiferent ce se întâmplă, te iubesc, Winter. Dacă…

— Ajunge. Seymour o apăsă cu brutalitate pe gât, întrerupând-o. Am impresia că văd un mâner ieşindu-se din căptuşeala pelerinei tale. Pune-ţi ambele săbii jos – încet – şi împinge-le în celălalt capăt al încăperii.

Winter îşi simţea pieptul invadat de splendoarea iubirii lui Isabel, dar nu îşi putea permite să zăbovească asupra sentimentului în acel moment. Făcu ceea ce îi ceruse Seymour.

— Acum îngenunchează.

Winter clătină calm din cap.

— Nu. Dacă îngenunchez ai să mă ucizi, apoi ai s-o ucizi pe Lady Beckinhall. Chiar nu văd niciun motiv să fac asta.

Preţ de o clipă Seymour păru derutat, iar Winter se folosi de momentul de confuzie pentru a se apropia pe nesimţite.

— Am s-o omor, scuipă Seymour.

Winter clătină din cap.

— Dacă o omori, eu te voi omorî imediat, cu săbii sau fără. Nu va mai exista nimic care să mă reţină. E o chestiune de logică.

— Dacă e o chestiune de logică, spuse Seymour cu un sarcasm usturător, tu ce propui să facem?

Winter îşi înclină capul într-o parte.

— Să luptăm ca de la bărbat la bărbat.

— Nu! Isabel se zbătu sub braţul ce o strângea de gât. Tu nu eşti înarmat, Winter! Nu fi nechibzuit.

Seymour rânji:

— Prea bine.

O aruncă pe Isabel deoparte dintr-o singură mişcare brutală ce o făcu să cadă pe podea, apoi sări spre Winter cu sabia îndreptată spre inima lui.

*

Isabel se lovi dur de podea, căzând pe mâini şi în genunchi. „Winter!” Plângând, se rostogoli să vadă dacă fusese ucis de prima lovitură de sabie a domnului Seymour. Să vadă dacă nu cumva era pe moarte chiar în acel moment, cu sângele vital ţâşnind din el.

Dar Winter îşi ţinea pelerina înfăşurată pe un braţ, folosindu-se de ea pentru a se apăra, deplasându-se strategic spre săbiile lui. Sub privirea ei, domnul Seymour lovi în repetate rânduri cu sabia, vârful ei ajungând în pelerina căptuşită de fiecare dată.

Dar preţul unei asemenea apărări era evident: o pată întunecată şi umedă începuse să se lăţească pe materialul înfăşurat pe braţul lui Winter. Dumnezeule bun, dacă era schilodit, totul avea să se termine înainte să apuce să ajungă la săbiile lui.

Isabel se uită înnebunită în jurul ei şi văzu pistolul lui Harold. Zăcea lângă perete, în spatele domnului Seymour. Începu să se furişeze spre el.

În acel moment Winter se aruncă spre săbiile lui, întinzând braţul drept. Domnul Seymour îl urmă, împungându-l cu sete.

Winter se rostogoli într-o parte, ţinând în mâna dreaptă sabia lungă, exact când vârful săbiei lui Seymour se înfipse în podeaua de lemn în locul unde tocmai fusese el. Winter sări cu agilitate în picioare şi se aruncă spre domnul Seymour.

Isabel ajunse la pistol şi îl prinse cu ambele mâini, ridicând obiectul greu şi îndreptându-l spre cei doi bărbaţi care se luptau. Dar domnul Seymour şi Winter se aflau în linie dreaptă.

Dacă trăgea şi nu nimerea, risca să îl împuşte pe Winter şi să îl ucidă. Surprinse privirea lui Harold când acesta porni în faţă, dar îi făcu semn să se retragă. Orice ar fi încercat să facă, ar fi ajuns mai aproape de bărbaţii care se luptau – şi astfel în bătaia pistolului ei.

Ţinu pistolul ridicat şi aţintit asupra domnului

Seymour şi îşi aşteptă momentul. Seymour pară o lovitură fulgerătoare a lui Winter.

— Era vorba să fii neînarmat. Nu e corect.

— O, voi aristocraţii, şuieră Winter, făcând un pas ferm în faţă şi atacând, vă creaţi propriile reguli care trebuie urmate de toţi, dar care nu vă favorizează decât pe voi.

Domnul Seymour rânji batjocoritor, împingând deoparte sabia lungă a lui Winter.

— Face parte din ordinea firească a lucrurilor ca oamenii puternici să domnească peste cei slabi. Dacă nu îţi place, du-te şi plânge-te lui Dumnezeu.

Şi atacă, rapid şi feroce ca o viperă, tăind o despicătură lungă în vesta lui Winter. Isabel gemu, scoţând un sunet jos şi înspăimântat. Vesta lui Winter începu imediat să se întunece la culoare, iar când se mişcă, podeaua fu stropită de sângele căzut din braţul lui stâng şi din coaste. Dumnezeule bun, pierdea atât de mult sânge! Avea să fie slăbit dacă lupta nu se încheia în curând. Dar cei doi bărbaţi erau încă prea aproape unul de celălalt pentru a putea să tragă.

— Eşti bun, gâfâi Winter, sărind în spate din faţa unui alt atac. Pe de altă parte, voi aristocraţii sunteţi adesea buni spadasini – ce altceva aveţi de făcut în afară de a exersa la nesfârşit mânuirea săbiei?

— Poate că ai învăţat arta de a mânui sabia, rânji Seymour batjocoritor, dar e ca atunci când vorbeşte un papagal: nu face decât să imite ceea ce nu poate înţelege cu adevărat.

Fandă, iar Winter veni în întâmpinarea atacului cu propria sabie, lamele scârţâind dur când alunecară una peste cealaltă, fie care dintre cei doi lăsându-se cu toată greutatea şi forţa pe sabie Sângele lui Winter mânji podeaua, iar cizma din spate îi alunecă, forţându-l să se retragă împiedicat într-o parte, pentru a evita vârful lamei domnului Seymour. Acesta rânji.

— Cam subţirel, sângele ăsta al tău de om de rând.

Am să zugrăvesc pereţii cu el după ce termin cu tine.

Winter ridică din sprâncene în faţa ameninţării teatrale.

— Îţi câştigi banii de pe spinarea unor fetiţe. Să nu crezi că am să te las să câştigi lupta asta.

— Poate nu vei avea de ales, mormăi domnul Seymour şi ţâşni în partea opusă lui Winter.

În sfârşit! Isabel apăsă pe trăgaci. Pistolul explodă cu un bubuit asurzitor. Iar reculul o aruncă pe spate. Se chinui să se ridice şi, preţ de o clipă, nu fu în stare decât să se zgâiască, îngrozită.

Cei doi bărbaţi erau încleştaţi laolaltă, atât de aproape încât ar fi putut să se îmbrăţişeze. Dumnezeule bun, oare îi împuşcase pe amândoi?

Apoi domnul Seymour alunecă fără vlagă din îmbrăţişare, iar Winter îşi ridică privirea.

— O, Winter!

Isabel nu-şi dădu seama când ajunse acolo, dar se trezi brusc în braţele lui Winter, sărutându-l stângace, cu obrajii scăldaţi în lacrimi. Aproape îl pierduse. Dacă nu ar fi tras acel foc de armă atunci când o făcuse, el ar fi…

Coborî privirea spre domnul Seymour şi se încruntă.

— Dar unde e rana de glonţ?

Harold îşi drese vocea.

— Aţi ratat, milady, o lămuri el, arătând spre o gaură mare în tencuiala de pe perete.

— Am ratat?

Ridică privirea la timp pentru a-l vedea pe Winter încruntându-se spre lacheul ei.

Winter îi zâmbi imediat.

— Dar a fost foarte aproape, sunt sigur că dacă ai fi avut timp să ţinteşti l-ai fi nimerit direct în inimă.

— Hm. Lauda era scandalos de exagerată, dar date fiind circumstanţele, nu prea putea să protesteze. Atunci cum a murit?

Winter ridică sabia. Era mânjită cu sânge. Iar chipul lui era foarte palid.

— Am dezlănţuit bestia.

— O!

Se întinse să îl atingă. Era prea calm, prea rezervat. Aproape că-l putea vedea retrăgându-se din nou în carapacea lui.

— Isuse! Vocea lui Lord d’Arque răsună din uşă. Ce s-a întâmplat aici?

Se uita în încăpere îngrozit. Isabel încremeni. Dacă hotăra să îl aresteze pe Winter sub acuzaţia de crimă, avea să-i fie foarte greu să îl apere. Era un om de rând care tocmai omorâse un aristocrat.

— Prietenul dumneavoastră Seymour a atacat-o pe Lady Beckinhall, spuse Winter pe un ton aspru, înainte ca ea să apuce să vorbească.

Vicontele d’Arque se albi la faţă.

— A atacat-o? Dumnezeule bun, milady, sper că eşti bine?

— Da. Isabel îşi atinse gâtul cu delicateţe, tresărind când simţi vânătaia de acolo, uşurată să constate că vicontele se arăta sincer oripilat de acţiunile domnului Seymour. Le mulţumesc domnului Makepeace şi lacheului meu. Amândoi şi-au riscat viaţa ca să mă salveze.

Lord d’Arque îşi aţinti privirea pe cadavrul domnului Seymour.

— Când mi-ai spus că Makepeace e în pericol din cauza lui Seymour, am crezut că ai o imaginaţie prea bogată.

— Şi totuşi m-ai urmărit în continuare? întrebă Isabel încet.

— Seymour s-a purtat foarte ciudat după ce au fost găsite fetiţele aici, spuse Lord d’Arque încet. Ori de câte ori sugeram să le interoghez, avea grijă să îmi abată atenţia. Şi apoi devenise obsedat de Makepeace. Îmi tot spunea că el e Fantoma din St. Giles şi că l-a omorât pe Roger.

— Aveam impresia că asta credeaţi şi dumneavoastră, murmură Winter.

Lord d’Arque îi aruncă o privire.

— Poate că da, puţin, dar e pur şi simplu prea exagerat ca un simplu profesor de şcoală să fie un nebun mascat. Şi ce motiv ai fi avut să îl ucizi pe Roger, oricum?

— Nu aş fi avut niciunul, spuse Winter sobru. Nu ştiu cine l-a ucis pe prietenul dumneavoastră, milord. Aş vrea să ştiu.

Lord d'Arque dădu din cap, ferindu-şi privirea pentru o clipă.

— Presupun că Seymour se afla în spatele acelei poveşti oribile cu fetele exploatate? Asta era ideea lui de făcut bani?

— Da, spuse Isabel. Voia să ne ucidă pentru ca secretul să nu lasă la iveală.

— Îngrozitor. Vicontele îşi trecu o mână peste frunte. Să faci bani din asta – din munca unor fetiţe, şi într-un loc atât de mizerabil. Aruncă o privire prin încăperea mică şi înghesuită, apoi se uită din nou la ei. Nu pot găsi nicio urmă de milă în inima mea pentru Seymour, şi-a meritat din plin soarta, dar soţia lui e o femeie destul de drăguţă, să ştiţi. Scandalul care se va declanşa când vor ieşi toate astea la iveală o va ucide.

— Atunci nu le lăsaţi să iasă la iveală, spuse Winter. Zâmbi sumbru. Putem spune că Fantoma a făcut o nouă victimă.

Lord d'Arque dădu din cap.

— Bazaţi-vă pe mine.

Capitolul 20

Pentru o clipă, Arlechinul-Fantomă din St. Giles rămase încremenit, privindu-şi Adevărata Dragoste, cu palma pe pântecul ei, unde creştea copilul lor. Adevărata Dragoste îşi ţinu răsuflarea, căci aceasta era singura ei şansă. Dacă el nu o recunoştea, dacă nu se întorcea în lumină şi printre cei vii, nu avea nicio altă cale de a-l smulge de sub efectul vrăjii. Astfel că

aşteptă, privindu-l, în timp ce soarele începu să răsară peste St. Giles...

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

O săptămână mai târziu...

— Am o scrisoare pentru tine, Peach.

Winter îi întinse fetiţei scrisoarea pe care adresa fusese tipărită cu grijă.

Peach, care stătuse împreună cu Dodo în patul său, exersând torsul, ridică privirea. Luă respectuoasă hârtia, o răsuci în mâini, şi i-o dădu înapoi.

— Vă rog, domnule, ce scrie?

Winter primise rapoarte de la toţi profesorii orfelinatului de când revenise în funcţia de administrator şi nu fu surprins de cererea ei. Se părea că Peach nu fusese niciodată învăţată să citească.

O problemă de care avea să se ocupe în curând. Dar deocamdată Winter se aşeză lângă fetiţă, pe patul ei. Primise un pat şi un cufăr mic pentru lucrurile ei, în dormitorul fetelor mari, căci, după ce fusese întrebată, Peach mărturisise că avea opt ani.

— Îţi vezi numele aici?

Winter arătă spre adresă.

— P-E-A-C-H, recită Peach cu grijă fiecare literă.

— Foarte bine.

Winter îi zâmbi fetei şi deschise scrisoarea. O înclină astfel încât să poată vedea şi ea, urmărind scrisul cu degetul în timp ce citea:

Dragă Peach,

Îţi scriu această Scrisoare înainte ca Vasul meu să plece din Londra. Numele lui e Terier *şi e Fantastic! Când ne întoarcem la Londra, am să te duc să îl vezi. Urmează să*

dorm într-un fel de pat-leagăn. Băieţii mai mari spun că s-ar putea să dureze o vreme până să mă obişnuiesc.

Oricum, sper că tu şi Dodo sunteţi bine. Ai grijă să asculţi de domnişoara Jones şi de jupâneasa Medina şi tot restul, iar dacă se va întoarce domnul Makepeace vreodată, să Asculţi şi de el. E...

Winter fu nevoit să se întrerupă şi să-şi dreagă vocea în acel moment. Peach îl privi curioasă:

— Ce scrie?

Winter clipi puţin, apoi continuă:

E Cel mai Bun Om din Lume.
Prietenul tău,
Joseph Tinbox

Winter îi dădu scrisoarea lui Peach. Fetiţa se zgâi la scrisul de mână pentru o clipă, apoi oftă şi împături hârtia cu grijă.

— Pun rămăşag că vei putea să o citeşti singură până la Crăciun, spuse Winter încet.

— Serios? Peach se însenină un moment, apoi nu păru prea convinsă. Până la Crăciun mai e mult.

— Va sosi mai repede decât crezi. Winter se ridică în picioare, dar apoi, dintr-un impuls de moment, se lăsă pe vine în faţa ei şi îi luă mâinile într-ale lui. Am să îi scriu o scrisoare lui Joseph în curând. Ţi-ar plăcea să punem în ea un mesaj din partea ta?

— Dar eu nu ştiu să scriu.

— Pot să te ajut eu.

Peach îl privi sfioasă.

— Da, mi-ar plăcea.

— Aici erai, îl strigă Temperance din pragul uşii.

— Surioară. Winter se ridică, se apropie de ea şi o prinse într-o îmbrăţişare. Mă bucur să te revăd.

— Winter! Se desprinse din braţele lui, privindu-l cu o expresie nedumerită. Ce ţi-a venit?

— Mă bucur să te văd, spuse el, ridicând din umeri.

— Dar… — aruncă o privire spre încăperea plină de copii, toţi zgâindu-se curioşi la ei, şi îl trase în hol – tu nu îmbrăţişezi niciodată pe nimeni. Şi cumva te-am văzut ţinând-o pe fetiţa aceea de mâini?

El clipi.

— Da?

Îşi puse dosul palmei pe fruntea lui.

— Te simţi bine?

— Desigur. Îi îndepărtă mâna şi îi zâmbi surorii lui. Cum a fost petrecerea de la ţară?

— Îngrozitoare!

— Serios?

— Ei bine, nu, oftă ea. O parte dintre doamne au fost chiar drăguţe, iar în zonă existau ruine de explorat, ceea ce mi-a plăcut.

— Deci experienţa nu a fost chiar atât de rea pe cât te-ai aşteptat tu să fie.

— Ai de gând să-mi spui că mi-ai zis tu? întrebă ea bănuitoare.

— Chiar deloc.

O studie o clipă, întrebându-se…

— Ce e? îşi atinse neliniştită nasul. Am vreo pată?

— Nu, dar ceva e diferit, spuse el.

— O! Obrajii ei – care păreau mai rotunjiţi – deveniră trandafirii. Nu ar fi trebuit să afli încă.

— Ce anume să aflu?

— Mă aştept la un eveniment iarna asta, spuse ea pudică.

— Serios? Pentru o clipă simţi un mic junghi undeva lângă inimă. Isabel nu avea să cunoască niciodată această bucurie. Apoi un rânjet uriaş i se lăţi pe faţă. Ce minunat!

— Mulţumesc. Îşi muşcă buza, dar nu mai reuşi să îşi stăpânească propriul zâmbet. O, sunt atât de încântată, Winter, nici nu pot să-ţi descriu!

— Şi Caire?

Ea scoase un oftat de exasperare.

— El e atât de agitat, încât ai putea crede că *el* e cel care poartă pruncul în pântec. Dar ăsta e unul dintre motivele pentru care am venit aici. Vreau să-ţi cer o favoare.

El ridică din sprânceană, iar ea îşi împreună mâinile în faţă.

— Mă întreb dacă aş putea să o iau pe Mary Whitsun cu mine? Să vină să locuiască alături de noi. Caire vrea pe cineva care să mă ajute în caz că nu mă voi simţi bine, şi după ce vine copilaşul vom avea nevoie de o doică. Ea ar fi perfectă şi, în plus, mi-a fost teribil de dor de ea de când am plecat de la cămin. Te rog?

— Desigur, răspunse Winter, încântat. Cred că lui Mary Whitsun i-ar plăcea mult.

— O, minunat! Temperance îi zâmbi radios. Presupun că ar trebui să mă întorc.

El clipi.

— Unde să te întorci?

— La Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi, spuse Temperance cu o notă de asprime. Nu ştiai că avem o şedinţă în camera de zi de la parter?

— Acum?

Simţi un val de energie inundându-i venele. Dacă se ţinea o şedinţă a Sindicatului Doamnelor, înseamnă că şi Isabel se afla acolo. Nu o mai văzuse de o săptămână – de când îl ucisese pe Seymour. În acest timp fusese ocupat cu reinstalarea la cămin şi, în plus, cu fetiţele traumatizate care fuseseră exploatate în atelierul clandestin, dar nu acesta fusese principalul motiv pentru care stătuse departe de Isabel.

Întunericul din el ieşise la iveală în noaptea aceea. Ucisese un om – ceva ce nu mai făcuse până atunci. Şi a lua o viaţă nu era ceva *ce* se putea face cu inima uşoară. Meditase la acest lucru şi se rugase, se întrebase dacă ar fi trebuit să renunţe la Isabel pentru binele ei. Dar mai exista o parte a întunericului din el, ceea ce ştiuse dintotdeauna.

Când îl dezlănţuise, îşi eliberase şi capacitatea de a o îmbrăţişa pe Temperance. De a lua mâinile unei fetiţe întrale lui pentru a o alina. Nu avea să fie niciodată genul de administrator aşa cum fusese tatăl lui: distant, rezervat, amabil. În schimb, avea să ţină prea mult la oameni, să îşi facă prea multe griji, să sufere prea mult când se pierdea un copil. Iar când un copil reuşea? Când cunoştea succesul sau era salvat? Atunci probabil că avea să fie copleşit de bucurie.

Nu ar fi putut schimba acest lucru la el, chiar dacă şiar fi dorit. Pur şi simplu aşa îi era menit să îşi conducă viaţa şi credea că acum putea să trăiască împăcat cu acest gând.

Dar exista o singură persoană – o doamnă minunată, încăpăţânată, obraznică – fără de care nu putea trăi şi, aparent, aceasta se alia acolo la parter chiar în acel moment. Iar o săptămână fusese mult prea mult.

— Scuză-mă, îi şopti el surorii sale.

— Unde mergi? strigă Temperance după el.

— Să îmi găsesc destinul, răspunse el.

*

— *Ce* a fost în capul tău?

Isabel o privi amuzată pe Amelia arcuindu-şi cu severitate o sprânceană patriciană spre Lady Penelope.

Amelia tocmai ajunsese înapoi în oraş seara trecută, aparent din pricina unei scrisori pe care i-o trimisese Lady Margaret cu câteva săptămâni în urmă.

— Sunt sigură că m-am gândit doar la binele copiilor. Lady Penelope deschise larg, cu o expresie rugătoare, ochii ei albaştri cu panseaua. Şi Artemis a spus că e o idee bună.

Domnişoara Greaves, care tocmai luase o gură de ceai, se înecă.

— Înţeleg că domnul Makepeace a confiscat treizeci şi trei de praştii, spuse Lady Hero gânditoare. Nu sunt sigură că am văzut atâtea praştii în toată viaţa mea.

— Am fost nevoite şi să punem să se zugrăvească din

nou toate sălile de clasă, adăugă Amelia. *Şi* patru paturi au trebuit înlocuite.

— Bucătăreasa a mai găsit un sâmbure de cireaşă azi-dimineaţă, interveni Lady Phoebe veselă. În făina din bucătărie.

Toate doamnele îşi coborâră privirea spre biscuiţii din farfuriile lor. Lady Hero îşi puse cu grijă farfuria deoparte, părând să se înverzească uşor la faţă.

— Ei bine, cred că a fost un experiment care a meritat încercat, spuse Lady Penelope cu dârzenie. Dacă nu l-aş fi adus pe Lord d'Arque nu am fi aflat niciodată că nu e bine să le dai copiilor cireşe de seră drept cadou special.

Se uită prin încăpere ca şi cum ar fi adus un argument foarte important.

Amelia oftă, iar Isabel o compătimi. Indiferent cât de aiurită ar fi fost Lady Penelope, tot era cea mai înstărită dintre toate doamnele. Aveau să fie pur şi simplu nevoite să înveţe s-o tolereze.

— Cred că va trebui să stabilim o regulă ca domnul Makepeace să fie *singurul* administrator al Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi, spuse Amelia. Toate cele care votează în favoarea acestei reguli sunt rugate să ridice mâna.

Mai multe mâini se înălţară în aer. Lady Penelope o ridică pe a ei până la nivelul umărului, ceea ce, după părerea Isabelei, se considera tot vot favorabil. Însă Lady Margaret rămase pur şi simplu cu privirea aţintită în poală – cum făcuse de când începuse şedinţa.

— Megs? îi şopti blând Lady Hero.

— Poftim? Lady Margaret ridică privirea. O, da.

Şi ridică şi ea mâna, făcând votul unanim. Isabel rămase cu impresia că Lady Margaret habar nu avea pentru ce anume tocmai votase. Amelia dădu din cap, satisfăcută, şi începu să toarne o a doua ceaşcă de ceai pentru toate doamnele.

Isabel profită de ocazie pentru a se apleca uşor spre Lady Hero, care era aşezată lângă ea.

— Mă bucur mult că te-ai întors în oraş, milady.

Lady Hero zâmbi.

— Eram pregătiţi să ne întoarcem de la ţară.

— Deci a venit şi soţul dumitale? murmură Isabel.

— O, da. Are probleme foarte urgente de rezolvat la Londra.

Lady Hero îi aruncă o privire lui Margaret. Isabel dădu din cap, bucuroasă că problema era în curs de rezolvare.

— Sper să aibă succes.

Lady Hero zâmbi cu o expresie uşor tristă.

— Lord Griffin e obişnuit să aibă succes – chiar şi în probleme ce par să nu aibă nicio rezolvare fericită.

Mai mult de atât nu putea spera, îşi spuse Isabel.

Uşa camerei de zi se deschise.

Isabel se întoarse să privească şi i se tăie răsuflarea. În prag stătea Winter, cu o expresie dură pe chip. Intenţionase să îl încolţească după şedinţă. Îşi petrecuse ultima săptămână evitând-o, iar ea se săturase.

Dar se părea că se răzgândise acum. Se înclină scurt şi nu le aruncă nici măcar o privire celorlalte doamne din încăpere.

— Pot să discut ceva cu tine?

Ea înghiţi în sec.

— Sunt… sunt sigură că după ce se termină şedinţa…

— Acum, Isabel.

„O, Doamne!” Simţi cum i se încing obrajii şi se ridică în grabă, înainte ca el să apuce să mai spună ceva care să complice lucrurile. Chiar şi aşa, celelalte doamne rămăseseră suspect de tăcute.

Isabel ieşi în hol.

— Ce e?

El o privi. Doar o privi, iar ea văzu pe chipul lui tot ceea ce însemna pentru el.

Inima i se strânse. „Acum?” Voia să facă acest lucru *acum?* Simţi cum o cuprinde panica.

— Nu voi avea niciodată copii, şuieră ea cât mai încet posibil, căci probabil era pauza dintre lecţii, având în

vedere că toţi copiii se îngrămădeau să coboare scările. Sunt prea bătrână, prea bogată, de rang prea înalt, prea…

El o reduse la tăcere cu un sărut. Acolo, în holul orfelinatului, în faţa întregului Sindicat al Doamnelor şi sub ochii majorităţii copiilor, care în curând aveau să devină ochii *tuturor* copiilor, căci şi cei care nu erau de faţă să vadă îmbrăţişarea erau chemaţi iute de ceilalţi…

Iar ei nu îi păsa. Îşi petrecu braţele în jurul lui şi îl sărută şi ea, sălbatic, cu bucurie, pe acest bărbat pe care îl iubea cu toată fiinţa ei imperfectă.

El se retrase puţin, doar atât cât să îi poată şopti cu buzele arcuite într-un zâmbet:

— De data aceasta m-ai compromis temeinic şi definitiv, Lady Beckinhall. Cred că ar trebui să-mi salvezi biata reputaţie şi să te căsătoreşti cu mine.

Ea îl privi în ochii calzi, puternici, iubitori şi dădu glas ultimei îndoieli rămase:

— Nu vei avea niciodată copii dacă te căsătoreşti cu mine.

Iar el făcu ceva absolut bizar. Winter Makepeace, bărbatul care nu râdea niciodată, îşi dădu capul pe spate şi izbucni în hohote *sălbatice* de râs. Îşi coborî privirea spre ea şi rânji, arătând cu un gest larg spre scări, acum ticsite cu prunci de toate felurile şi mărimile.

— O, scumpa mea Isabel, *aceştia* sunt copiii mei – copiii inimii mele, copiii muncii mele de-o viaţă. Sunt tatăl a zeci de copii şi intenţionez să devin tatăl a sute de copii în viitor. Haide. Spune da, fii soţia mea, şi ajută-mă să-mi cresc progeniturile.

— Da, şopti ea, apoi, când o parte dintre copii se aplecară în faţă, încercând să audă, strigă răspunsul. *Da!*

Winter rânji şi o sărută pe gură, aspru şi rapid, apoi se întoarse spre copiii orfelinatului care aşteptau.

— Copii, am marea onoare să vă anunţ că Lady Beckinhall acceptat să devină soţia mea.

Pentru o clipă se lăsă o tăcere uluită, apoi izbucni un vuiet uriaş:

— URA!

Winter râse din nou şi o prinse pe Isabel de talie, învârtind-o în aer deasupra capului.

— URA! aplaudară copiii, pe jumătate înnebuniţi de încântare.

— Nell! îi strigă Winter servitoarei care stătea printre copii. Cred că ocazia impune biscuiţi pentru toţi, serviţi la ceai.

Această sugestie stârni cele mai vesele chiote, apoi o îmbulzeală nebunească de copii fugind să prindă locuri la ceai. Nell încheie alaiul cu o faţa radioasă, şi chiar şi jupâneasa Medina îşi şterse discret ochii cu şorţul în timp ce se grăbi înapoi spre bucătărie.

— Draga mea, sper că nu ai compromis un administrator de orfelinat cât se poate de bun, se auzi Amelia din pragul camerei de zi. Expresia ei se îndulci. Dar vă doresc toată fericirea din lume.

— Mulţumesc. Ochii Isabelei deveniră visători şi primi câte un sărut de felicitare de la fiecare dintre doamne, chiar şi de la Lady Penelope, care părea destul de uluită.

— Dă-mi voie să te conduc la trăsură, murmură Winter la urechea Isabelei.

Ea încuviinţă rapid, căci îşi mai dorea câteva minute între patru ochi cu el. Dar când se apropiară de uşă auziră un lipăit de paşi în urma lor. Se întoarseră şi o văzură pe jupâneasa Medina întinzându-i lui Winter o cheiţă prinsă pe o panglică. Le făcu cu ochiul.

— Mă gândeam că poate doriţi să vă dau cheia înapoi, domnule. Nu cumva să ajungă cineva din nou să pună mâna pe toate prăştiile alea.

Afară tocmai începea să se lase seara. Isabel aşteptă până când uşa căminului se închise în urma lor.

— La ce s-a referit?

Winter afişă o expresie uşor vinovată.

— Ei bine, când am plecat de la cămin la ordinele lui d’Arque, i-am dat cheia asta jupânesei Medina.

Isabel se uită la micul obiect şi brusc înţelese.

— Iar cheia…

— Descuie dulăpiorul în care ţin toate praştiile pe care le-am confiscat de la băieţi. Dădu din cap şi zâmbi radios. De fapt am o adevărată colecţie. Le tot strâng de vreo opt ani…

Ea chicoti, imaginându-şi-o pe jupâneasa Medina înarmând toţi băieţeii din orfelinat. Biata Lady Penelope! Nu avusese nici o şansă.

Winter îi încheie mai strâns capa în jurul gâtului.

— Eşti fericită?

— Extaziată. Îi zâmbi. Se simţea brusc atât de liberă, ca şi cum i s-ar fi luat o greutate uriaşă de pe umeri. Hai să avem o logodnă scurtă. Vreau să mă mut la cămin imediat ce termin decorarea lui.

— Decorarea?

Sprâncenele lui se arcuiră într-o expresie amuzată.

— Decorare, repetă ea ferm. E o clădire mult prea austeră pentru copii. Vreau să îi aduc pe domnul şi doamna Butterman, şi pe Will, şi pe Harold, pe ceilalţi lachei şi, desigur, pe Pinkney, deşi ea s-ar putea să-şi dea duhul la gândul şocant de a locui într-un orfelinat, şi, desigur, va trebui să îi aduc pe Christopher şi pe Carruthers.

El se opri brusc, întorcându-se spre ea.

— Christopher nu a plecat cu mama lui?

Desigur. Nu mai discutaseră din noaptea aceea, când totul se desfăşurase atât de iute.

— Nu. Ridică privirea spre el, atât de recunoscătoare pentru ceea ce adusese în viaţa ei. Ţi-am urmat sfatul şi i-am spus lui Louise că vreau ca băieţelul să rămână cu mine. În cele din urmă a fost destul de uşurată – se pare că prezenţa unui copil nu e prea favorabilă unei poveşti de dragoste.

Colţurile gurii lui se arcuiră.

— Depinde de poveste, cred.

Apoi o sărută din nou, cu gura atât de caldă şi plină de viaţă, încât ea uită cu totul unde se afla şi îl sărută la rândul ei, plină de entuziasm.

— Te iubesc, şopti ea, desprinzându-se din îmbrăţişare. Acum şi pentru totdeauna. Am înţeles asta atunci când am crezut că era posibil să mori de mâna lui Seymour.

— Nu a existat niciodată riscul ăsta, murmură el. Nu când tu erai motivaţia mea pentru a rămâne în viaţă.

— Dar...

Se întrerupse, făcând ochii mari.

La doar câţiva paşi, stătea un bărbat îmbrăcat în costum pestriţ de arlechin, cizme înalte negre şi o mască ciudată cu nas lung. Când Isabel se zgâi la el, arlechinul o salută din cap şi îşi duse degetele la pălăria neagră, pleoştită, înainte de a sări pe un balcon jos şi de acolo pe acoperiş, unde dispăru.

Isabel ridică privirea spre Winter:

— Ce...? Cum...? *Cine...?*

El zâmbi şi se aplecă să o sărute pe nas înainte de a-i şopti:

— Ţi-am spus că eu sunt Fantoma din St. Giles, dar nu am susţinut niciodată că nu ar mai exista şi altele.

Epilog

Când cerul începu să se lumineze spre est, Arlechinul-Fantomă din St. Giles se cutremură. Când primele raze ale dimineţii îi atinseră chipul, se înfioră. Şi când, în cele din urmă, cerul se arătă albastru şi soarele galben deasupra capului lui, plânse.

— Iartă-mă, Adevărata mea Dragoste, gemu el, lăsându-se în genunchi. Iartă-mă, căci mă aflam într-un loc întunecat, undeva între această lume şi cea de dincolo, şi am uitat cine sunt şi ce însemni pentru mine.

— Te iert, spuse Adevărata Dragoste şi îl sărută pe buze. Căci tu eşti lumina lumii mele. Te iubesc mai mult decât viaţa

însăşi.

— Iar eu te iubesc asemenea, spuse Arlechinul. Îşi puse palma pe pântecul Dragostei Adevărate şi o privi. Să plecăm de aici şi să ne căsătorim, ca să putem aduce Speranţa noastră pe lume împreună.

Ceea ce şi făcură. Arlechinul şi Adevărata lui Dragoste plecară din St. Giles, se căsătoriră şi trăiră fericiţi până la adânci bătrâneţi...

Dar aveţi grijă, dragii mei! Căci se spune că Arlechinul, chiar şi în noua lui viaţă fericită, e uneori cuprins de nelinişte în nopţile luminate de lună. Unii spun că se întoarce să bântuie străzile din St. Giles, purtându-şi costumul ponosit de Arlechin şi mânuind două săbii ascuţite. Iar când o face, ucigaşii, hoţii, cei care ar răni un om nevinovat şi cei care înfăptuiesc fărădelegi în întuneric tremură când aud de Fantoma din St. Giles!

din *Legenda Arlechinului-Fantomă din St. Giles*

Godric St. John sări fără zgomot în grădina reşedinţei sale din oraş şi apoi se ghemui, rămânând nemişcat, şi aşteptă un minut întreg. Cel mai probabil, precauţia nu era necesară. De la moartea Clarei – şi cu mult înainte ca ea să se stingă – nu mai era nimeni căruia să-i pese de venirea şi de plecarea lui de-acasă.

Cu toate acestea, era bine să nu-şi piardă exerciţiul.

Când nimeni şi nimic nu se clinti în jur, Godric se ridică încet în picioare. Se strecură în umbra nopţii, îndreptându-se spre uşa din spate a casei sale, care ducea spre bibliotecă. Fusese în mare parte o noapte pierdută. Urmărise un hoţ şi apoi îl pierduse în hăţişul unor străduţe dosnice, alungase un posibil tâlhar din spatele unui plăcintar care se întorcea seara acasă – plăcintarul nici măcar nu ştiuse că fusese în pericol – şi-l văzuse pe Winter Makepeace sărutând-o pe Lady Beckinhall în mijlocul lui Maiden Lane. Asta cel mai probabil însemna căsătoria – oricât de bizar părea acel cuplu – şi renunţarea lui Winter la… hobby-ul lor.

Godric mormăi în timp ce deschidea uşa bibliotecii sale.

— O Fantomă mai puţin înse…

— Bună seara, domnule St. John.

Vocea veni din umbrele care ascundeau vechiul fotoliu de piele aflat lângă cămin. Godric se roti în acea direcţie, ghemuindu-se, cu sabia ridicată.

Silueta nedesluşită din colţ ţâţâi.

— Hai, domnule St. John, chiar nu este nevoie de violenţă, te asigur.

— Cine eşti dumneata? şopti Godric.

Bărbatul se aplecă în faţă în lumina slabă răspândită de tăciunii din cămin.

— Numele meu este Griffin Reading.

Godric văzu acum că-şi sprijinea un cot pe braţul fotoliului, Iar un obiect se legăna pe unul dintre degetele sale. Făcu câţiva paşi într-acolo şi-şi dădu seama că era vorba despre o mască: din piele neagră, cu un nas lunguieţ. De fapt, exact ca aceea pe care o purta el însuşi în acel moment. Exact ca masca de rezervă care *ar fi trebuit să fie* ascunsă în dormitorul său.

Dar în mod evident nu era. Godric se uită la Lord Griffin. Care zâmbi fără tragere de inimă.

— Am o propunere pentru dumneata.

Sfârşit